KRISTIN CASHORE

FIRE, DOMNIȚA-MONSTRU

Al doilea volum al trilogiei „CELE ȘAPTE REGATE“

În ținuturile Dell au existat „monștri", ființe de o frumusețe supranaturală care pot subjuga oamenii cu o singură privire. Lady Fire este ultimul astfel de „monstru" care trăiește în pădurile misterioase, alături de spioni și de nelegiuiți. Familia regală îi cere ajutorul pentru a demasca un complot îndreptat împotriva suveranului, iar Lady Fire descoperă că darurile ei supranaturale ar putea salva regatul. Va reuși ea, însă, să-și stăpânească magia, sau va deveni un adevărat monstru, la fel ca tatăl ei?

„Cashore este acel scriitor talentat care poate da unui roman fantasy o reală profunzime. Una dintre temele pe care alege să le analizeze este... dorința, evitând vulgaritatea. Creionând o feminitate exagerată în formă de monstru a personajului Lady Fire, Kristin Cashore poate fi teribil de sinceră în ceea ce privește realitatea tinerelor din ziua de astăzi."

Los Angeles Times

editura rao

ISBN 978-606-609-985-1

9 786066 099851

www.raobooks.com

biblioteca rao

KRISTIN CASHORE

FIRE, DOMNIȚA-MONSTRU

Al doilea volum al trilogiei
CELE ȘAPTE REGATE

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CASHORE, KRISTIN

Fire, domnița-monstru / Kristin Cashore; trad.: Cristina Mihaela Tripon prin Lingua Connexion. – București : Editura RAO, 2015

ISBN 978-606-609-985-1

1. Cristina Mihaela Tripon (trad.)

821.111-31=135.1

Editura RAO
Str. Bârgăului, nr. 9–11, sect.1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

Kristin Cashore
Fire
Copyright © 2009 by Kristin Cashore
Toate drepturile rezervate

Traducerea din limba engleză
Cristina Mihaela Tripon prin Lingua Connexion

© Editura RAO, 2013
pentru versiunea în limba română

2015

ISBN 978-606-609-985-1

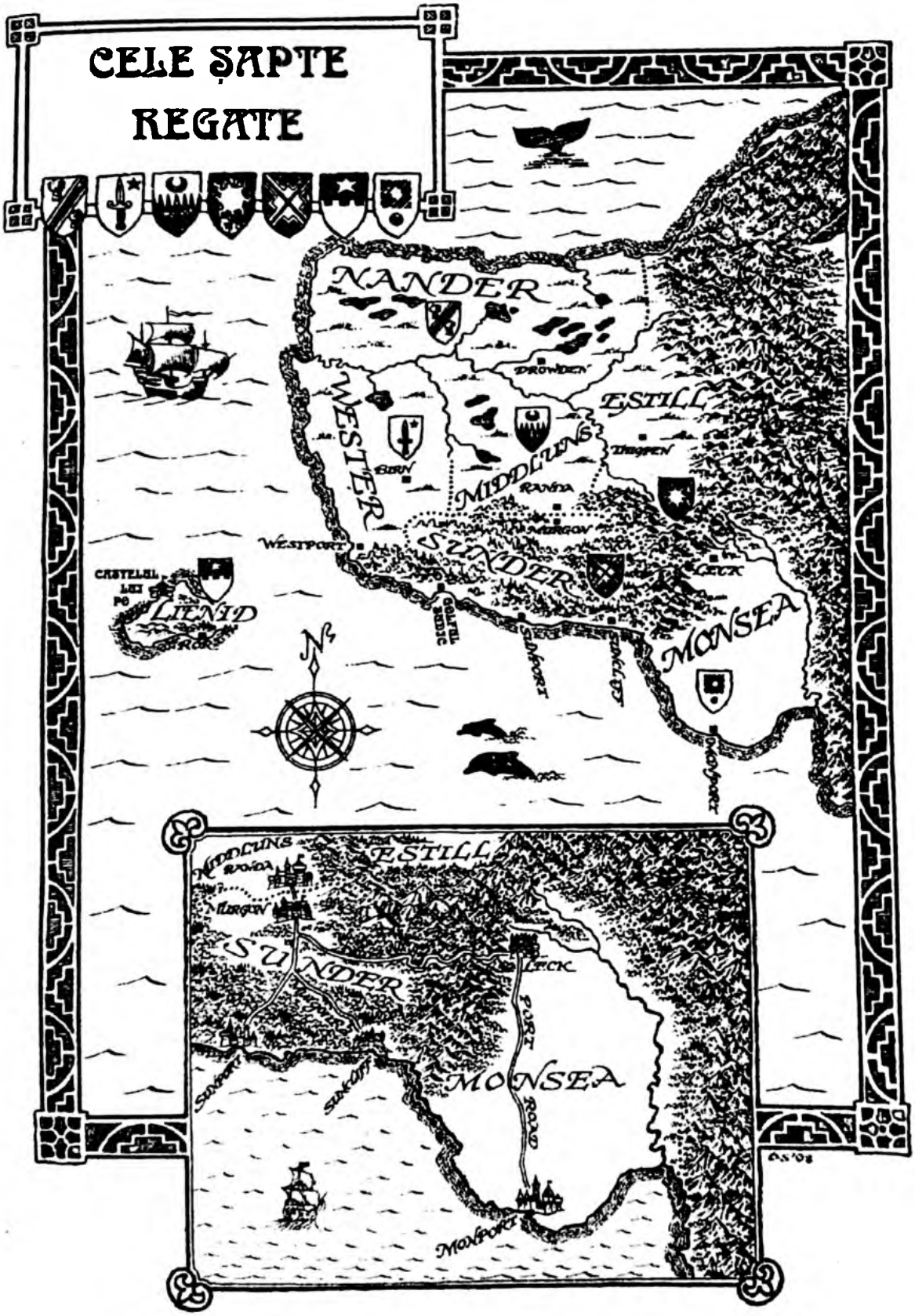
CELE ȘAPTE
REGATE
NANDER
DROWDEN
ESTILL
WESTER
MIDDLUNS
RANDA
SUNDER
WESTPORT
CASTELUL
LUI
PO
LIENID
MONSEA
LECK
PORT
ROAD
MONPORT

ADINA MOCAN
amidaadina
01.02.2018.

Prolog

Larch se gândea deseori că, dacă n-ar fi fost fiul său nou-născut, nu ar fi supraviețuit niciodată morții soției lui, Mikra. Pe de o parte, copilașul avea nevoie de un tată normal, care să se trezească în zori și să trudească toată ziua, iar pe de altă parte, era copilașul însuși. Un prunc foarte blajin. Gânguritul lui era atât de melodios! Avea ochii căprui-închis, ca ai mamei lui care murise.

Larch era pădurar la moșia de pe malul râului, care aparținea unui lord neînsemnat, și care se afla în sud-estul regatului Monsea. Când Larch se întorcea acasă după o zi petrecută călare, lua copilașul din brațele doicii cu un oarecare sentiment de gelozie. Murdar și puțind a transpirație și a cai, își legăna copilașul la piept, cu ochii închiși, șezând în balansoarul vechi al soției sale. Uneori plângea, iar lacrimile lăsau dâre albe pe obrajii-i murdari, însă o făcea întotdeauna în tăcere, ca nu cumva să rateze vreun sunet scos de copil. Acesta îl privea. Privirea copilașului îl liniștea. Doica zicea că era un lucru neobișnuit ca un copil atât de mic să aibă o privire atât de profundă. „Nu e nicio bucurie să ai un copil cu o căutătură atât de ciudată", prevestea ea.

Larch nu își permitea să se îngrijoreze. Doica își făcea griji cât pentru amândoi. În fiecare dimineață, ea verifica ochii copilașului, după cum era obiceiul negrăit al tuturor proaspeților părinți din cele șapte regate, și în fiecare dimineață răsufla ușurată imediat ce își dădea seama că nu se schimbase nimic. Copilașul care adormea cu ambii ochi de aceeași culoare și se trezea cu ochii de culori diferite era un Graceling, iar în Monsea, la fel ca în majoritatea regatelor, copilașii graceling deveneau pe loc proprietatea regelui. Familiile lor rareori îi revedeau.

Când fiul lui Larch împlini un an, iar ochii lui își păstrară aceeași culoare cafenie, femeia continuă să bodogănească. Auzise povestindu-se că putea dura și un an în care culoarea ochilor de Graceling rămânea neschimbată și, fie că era sau nu un Graceling, copilașul nu era unul normal. La un an după ce ieșise din pântecele mamei lui, Immiker își putea rosti deja numele. La cincisprezece luni, spunea deja propoziții simple; la un an și jumătate, scăpă de pronunția infantilă. Când începuse să îl ajute pe Larch, doica sperase că

se va alege cu un soţ şi cu un fiu puternic şi sănătos. Acum, însă, copilaşul, care conversa ca un adult în miniatură în timp ce sugea de la sânul ei şi care făcea un anunţ elocvent ori de câte ori era nevoie să i se schimbe scutecul, i se părea de-a dreptul înfricoşător. Ea renunţă la slujbă.

Larch fu bucuros să o vadă plecând pe acea femeie acră. Încropise un ham, astfel încât să îl poată purta pe fiul său la piept atunci când lucra. Refuza să călărească în zilele friguroase şi ploioase; refuza să dea bice calului. Lucra mai puţine ore şi făcea pauze ca să îl hrănească pe Immiker, să îl culce şi să cureţe după el. Copilaşul sporovăia întruna, voia să ştie denumirile plantelor şi ale animalelor, inventa poeme fără logică pe care Larch se căznea să le asculte, căci aceste poeme îl făceau întotdeauna să râdă.

„Păsărilor le place să ţopăie în vârful copacilor, deoarece în mintea lor sunt păsări", cânta băiatul distrat, bătându-l uşor cu mâna pe braţ pe tatăl său. Apoi, un minut mai târziu:

– Tată?

– Da, fiule?

– Îţi plac lucrurile care îmi plac mie să le faci, căci în mintea ta sunt cuvintele mele.

Larch era extrem de fericit. Nu îşi mai amintea de ce moartea soţiei lui îl întristase atât de mult. Acum îşi dădea seama că era mai bine aşa, doar el şi cu fiul lui, singuri pe lume. Începu să îi evite pe oamenii de pe moşie; compania lor obositoare îl plictisea. Nu găsea niciun motiv pentru care aceştia ar fi meritat să se bucure de compania fiului său.

Într-o dimineaţă, când Immiker avea trei ani, bătrânul Larch deschise ochii şi îl văzu pe fiul său. Acesta se trezise deja, iar acum îl fixa cu privirea. Ochiul drept al băiatului era gri, iar cel stâng, roşu. Larch sări din pat, îngrozit şi cu inima frântă.

– Te vor lua, îi zise el fiului său. Mi te vor lua.

Immiker clipi liniştit.

– N-o vor face, căci vei găsi o cale să-i opreşti.

A ascunde de rege un Graceling însemna furt, iar acesta se pedepsea cu închisoarea şi cu amenzi pe care Larch nu le-ar fi putut plăti niciodată. Cu toate astea, însă, Larch fu cuprins de imboldul de a face ceea ce îi spusese băiatul. Vor fi nevoiţi să călărească înspre

miazăzi, acolo unde se aflau munții stâncoși și unde nu era nici țipenie de om, și să găsească o peșteră sau niște arbuști unde să se adăpostească. Larch era pădurar; știa cum să ia urma animalelor, știa să vâneze, să facă foc și să construiască un adăpost. Era în stare să se lupte cu urșii și cu felinele și putea construi un adăpost pentru Immiker, pe care să nu îl descopere nimeni.

Immiker fu deosebit de calm când veni vorba despre fuga lor. Știa ce era un Graceling. Larch bănuia că îi spusese doica; sau, poate, că el însuși îi explicase, doar că uitase. Larch observă că începea să uite din ce în ce mai multe lucruri. Simțea că unele amintiri dispăreau în încăperi întunecate aflate în spatele unor uși închise pe care nu le mai putea deschide. Larch punea acest lucru pe seama vârstei, căci nici el, nici soția lui nu fuseseră foarte tineri când ea murise dând naștere fiului lor.

– Mă întreb uneori dacă harul tău are vreo legătură cu vorbitul, zise Larch în timp ce traversau dealurile dinspre miazăzi, lăsând în urma lor râul și casa.

– N-are legătură, răspunse Immiker.

– Firește că n-are, spuse Larch, neputând să înțeleagă de ce crezuse una ca asta. Nu-i nimic, fiule, ești încă tânăr. Îl vom urmări cu atenție. Să sperăm că darul tău ne va fi de folos.

Immiker nu răspunse. Larch verifică legăturile care îl țineau pe băiat în fața lui, pe șa. Se aplecă și sărută creștetul bălai al lui Immiker, apoi dădu pinteni calului.

Harul era un talent deosebit care depășea cu mult capacitățile unui om normal. Harul putea lua orice formă. Majoritatea regilor aveau cel puțin un Graceling în bucătăria lor, un brutar sau un degustător cu înzestrări supranaturale. Un Graceling putea avea auzul extrem de fin, putea fugi la fel de iute ca și o puma, putea face în minte calcule complicate și putea chiar simți dacă mâncarea era otrăvită. Existau și Haruri nefolositoare, cum era capacitatea de a te putea răsuci complet de la talie în sus sau de a mânca pietre fără să ți se facă rău. Apoi, mai existau și Haruri stranii. Unii Graceling prevesteau evenimente înainte ca acestea să se întâmple. Unii puteau pătrunde în mintea altora, unde vedeau lucruri pe care nu trebuiau să le vadă. Se spunea că Regele Nanderan deținea un Graceling care

putea spune dacă o persoană comisese o crimă doar privindu-i chipul.

Făpturile Graceling nu erau decât nişte unelte în mâinile regilor. Nu erau considerate a aparţine acestei lumi, iar oamenii le evitau dacă puteau, atât în Monsea, cât şi în celelalte şase regate. Nimeni nu îşi dorea compania lor.

Cândva, şi Larch fusese de aceeaşi părere. Acum înţelegea că fusese o atitudine nemiloasă, nedreaptă şi ignorantă, deoarece fiul său era un băieţel normal care, din întâmplare, era superior în multe privinţe, nu doar în ceea ce privea Harul său, oricare ar fi fost acela. Acesta era un motiv în plus pentru ca Larch să îşi ascundă fiul de lume. Nu avea de gând să îl trimită la curtea regelui, pentru a fi evitat, necăjit şi folosit după bunul plac al suveranului.

***

La scurt timp după ce au ajuns în munţi, Larch se văzu nevoit să accepte, cu strângere de inimă, că era un loc nepotrivit pentru a te ascunde. Nu frigul era problema, cu toate că toamna aici era la fel de nemiloasă ca şi toiul iernii pe moşia stăpânului. Nici relieful nu era problema, cu toate că arbuştii erau spinoşi, iar ei dormeau pe piatra goală în fiecare noapte. Nici nu îţi puteai imagina că ai putea cultiva legume sau grâne. De vină erau fiarele. Nu trecea o săptămână fără ca Larch să nu fie nevoit să înfrunte un atac. Pume, urşi, lupi. Păsări uriaşe, răpitoare, cu anvergura aripilor de două ori mai mare decât statura unui om. Unele creaturi erau posesive şi feroce şi, pe măsură ce iarna îi învăluia pe Larch şi pe Immiker, toate deveneau înfometate. Într-o bună zi, calul lor fu atacat de nişte pume.

Noaptea, în adăpostul înţepător pe care Larch îl construise din beţe şi frunze, el îl învelea pe băiat în haina lui călduroasă şi ciulea urechile, încercând să audă urletele lupilor, zgomotul făcut de pietrele care se rostogoleau pe versant sau ţipete, ceea ce însemna că îi adulmecase un animal. La primul zgomot, el îl vâra pe băieţel în hamul pe care îl ţinea la piept. Apoi, aprindea o torţă, folosind tot petrolul de care dispunea, ieşea din adăpost şi stătea în faţa lui, pregătit să se apere cu focul şi cu sabia. Uneori stătea aşa ore în şir. Larch nu prea punea geană pe geană.

Nici nu prea mânca.

– Te vei îmbolnăvi dacă vei continua să mănânci atât de puțin, îi spuse Immiker lui Larch în timpul mesei sărăcăcioase, alcătuită din carne ațoasă de lup și apă.

Larch se opri imediat din mestecat. Dacă se îmbolnăvea, nu îl mai putea proteja pe băiat. Îi întinse lui cea mai mare parte a porției sale.

– Mulțumesc pentru că m-ai prevenit, fiule.

Mâncară în tăcere o vreme, Immiker înfruptându-se din blidul lui Larch.

– Ce-ar fi dacă am urca pe crestele munților și am trece pe partea cealaltă? întrebă Immiker.

Larch privi în ochii de culori diferite ai băiatului.

– Asta crezi tu că ar trebui să facem?

Immiker ridică din umeri.

– Am reușit să traversăm munții?

– Crezi că am reușit? întrebă Larch, apoi tresări când se auzi punând această întrebare.

Copilul avea trei ani și nu știa nimic despre ce însemna să traversezi niște munți. Faptul că se agăța cu disperare și atât de des de părerea fiului său era un semn că Larch era obosit.

– Nu vom reuși, spuse Larch cu fermitate în glas. Nu am auzit să fi reușit cineva să treacă dincolo de munții dinspre miazăzi, nici aici, nici în Estill sau în Nander. Nu cunosc tărâmul de dincolo de cele șapte regate. Am auzit doar poveștile pe care le spun răsăritenii despre monștrii din curcubeu și labirinturi subterane.

– Atunci va trebui să coborâm în vale, tată, și să mă ascunzi. Trebuie să mă protejezi.

Mintea lui Larch era încețoșată, obosită și înfometată, și hotărâtă să facă așa cum îi spusese Immiker.

Zăpada cădea în timp ce Larch cobora panta abruptă. Băiatul era în ham, în interiorul hainei sale. Larch căra în spate sabia, arcul și săgețile, niște pături și câteva resturi de carne. Când pasărea de pradă maro, cu anvergura aripilor mare cât un cal, își făcu apariția deasupra unui pisc îndepărtat, Larch se întinse obosit după arc. Pasărea se năpusti însă atât de repede asupra lor, încât ajunse foarte aproape înainte ca Larch să poată trage cu arcul. Întinzându-se disperat după sabie, Larch nu reuși să o apuce bine și o scăpă pe jos. După șuieratul ușor pe care aceasta îl făcu pe zăpadă, Larch își dădu seama că sabia

o luase pe pantă în jos. El se îndepărtă împleticindu-se de pasăre, căzu şi se trezi luând-o la vale. Îşi aruncă braţele în faţă pentru a-l proteja pe copil, ale cărui ţipete le acopereau pe cele ale păsării.

– Protejează-mă, tată! Trebuie să mă protejezi, tată!

Brusc, pământul de sub Larch se surpă, iar ei se prăvăliră în întuneric. „O avalanşă", îşi zise Larch amorţit, încordându-şi fiecare muşchi al corpului pentru a proteja copilul pe care îl ţinea sub haină. Larch se izbi cu umărul de ceva ascuţit şi simţi cum carnea îi este sfâşiată, apoi ceva ud şi cald. Era ciudat cum cădeau aşa. Căderea era vertiginoasă, ameţitoare, de parcă ar fi căzut pe verticală, o cădere liberă; înainte să îşi piardă cunoştinţa, Larch se întrebă dacă nu cădeau prin munte către fundul pământului.

Se trezi brusc, înnebunit de un singur gând: Immiker. Trupul băiatului nu mai era lipit de pieptul lui, iar curelele erau desfăcute. Larch pipăi în jurul lui, scâncind. Era întuneric. Suprafaţa pe care zăceau întinşi era tare şi alunecoasă, ca gheaţa sau noroiul. Îşi schimbă poziţia ca să se poată întinde mai bine, însă, dintr-odată, scoase un ţipăt din cauza durerii sfâşietoare care îi trecu prin umăr şi prin cap. Simţi că i se face greaţă. Rămase nemişcat, încercând să-şi revină. Plângea neajutorat, rostind printre gemete numele băiatului.

– Gata, tată, se auzi vocea lui Immiker, foarte aproape de el. Nu mai plânge şi ridică-te în picioare.

Plânsul lui Larch se transformă în suspine de uşurare.

– Ridică-te, tată. Am fost în recunoaştere. Am găsit un tunel. Trebuie să plecăm.

– Ai păţit ceva?

– Mi-e frig şi mi-e foame. Ridică-te!

Larch dădu să-şi ridice capul, însă scoase un ţipăt de durere, fiind cât pe ce să leşine.

– N-are rost. Durerea e prea mare.

– Durerea nu este atât de mare încât să nu te poţi ridica, zise Immiker.

Când Larch încercă din nou, îşi dădu seama că băiatul avea dreptate. Durerea era sfâşietoare, iar el vomită o dată sau de două ori, însă nu era într-atât de rău încât să nu reuşească să se proptească

în genunchi și în brațul sănătos și să se târască de-a lungul suprafeței alunecoase în urma fiului său.

– Unde..., spuse el gâfâind, apoi renunță să-și continue întrebarea; era prea obositor.

– Am căzut printr-o crăpătură din munte, zise Immiker. Am alunecat. Am găsit un tunel.

Larch nu înțelegea, iar înaintarea necesita atâta concentrare, încât el încetă să mai încerce. Drumul era alunecos și în pantă. Locul înspre care se îndreptau era mai întunecat decât cel din care porniseră. Silueta mică a fiului său cobora repede panta din fața lui.

– Ai grijă la hău, zise Immiker, însă Larch înțelese cu întârziere și căzu rostogolindu-se de pe o margine scurtă.

Aterizâ în cap și pe umărul rănit și își pierdu imediat cunoștința. Fu trezit de o briză răcoroasă și de un miros de mucegai care îi dădu dureri de cap. Se afla într-un spațiu îngust, înghesuit între pereții apropiați. Dădu să vorbească, deoarece dorea să întrebe dacă îl rănise pe băiat în căderea lui, însă nu reuși decât să scoată un geamăt.

– Pe unde-o luăm? se auzi vocea lui Immiker.

Larch nu înțelese la ce se referea și scoase din nou un geamăt.

Vocea lui Immiker era obosită și nerăbdătoare.

– Ți-am spus că am găsit un tunel. Am pipăit pereții în ambele direcții. Alege una, tată. Scoate-mă de aici.

Ambele direcții erau la fel de întunecate și de pline de mucegai, însă Larch trebuia să aleagă, dacă așa credea băiatul că era mai bine. Își schimbă poziția cu grijă. Capul îl durea mai puțin atunci când stătea cu fața în bătaia brizei decât dacă și-l întorcea. Acest lucru îl făcu să ia o hotărâre. Vor merge în direcția de unde venea briza.

După patru zile de sângerări, împleticiri și foamete, după patru zile în care Immiker îi reamintea neîncetat că se simțea suficient de bine cât să își continue drumul, Larch și Immiker ieșiră din tunel la lumina zilei, însă nu la poalele dealurilor din Monsea, ci într-un tărâm ciudat, aflat de partea cealaltă a crestelor munților. Un tărâm răsăritean despre care niciunul dintre ei nu auzise vreodată decât din poveștile care se spuneau la cină acasă – povești despre monștri în curcubeu și labirinturi subterane.

Larch se întreba uneori dacă lovitura pe care o suferise la cap atunci când căzuse prin munte nu îi provocase leziuni pe creier. Cu cât petrecea mai mult timp în acest tărâm nou, cu atât mai mult se lupta cu o ceaţă care îi învăluia o parte din minte. Aici, oamenii aveau alt grai, iar Larch se chinuia să înţeleagă acele cuvinte ciudate, acele sunete bizare. Se baza pe Immiker să îi traducă. Pe măsură ce trecea timpul, el se baza pe Immiker, care îi explica tot mai multe lucruri.

Acest tărâm era muntos, măturat de furtuni şi neprietenos. I se spunea Dells. Aici trăiau o mulţime de animale pe care Larch le văzuse şi în Monsea – animale obişnuite, cu înfăţişare şi comportament pe care Larch le înţelegea şi le recunoştea. În Dells mai existau însă şi creaturi colorate, uimitoare, pe care băştinaşii le numeau monştri. Culoarea lor neobişnuită le definea ca fiind monştri, căci, din punct de vedere fizic, semănau cu toate celelalte animale obişnuite din Dells. Aveau aspectul cailor, al broaştelor ţestoase, al pumelor, al păsărilor răpitoare, al libelulelor şi al urşilor din Dells, însă prezentau o paletă largă de culori: fucsia, turcoaz, culoarea bronzului şi verde fosforescent. În Dells, un cal gri, pătat, era un cal. Un cal portocaliu-aprins era un monstru.

Larch nu înţelegea aceste creaturi. Monştrii şoarece, muscă, veveriţă, peşte şi vrabie erau inofensivi, însă monştrii mai mari, care mâncau oameni, erau înspăimântător de periculoşi, mai periculoşi decât sosiile lor obişnuite. Pofteau la carne de om, însă erau înnebuniţi după carnea altor monştri. Erau înnebuniţi şi după carnea lui Immiker şi, de îndată ce acesta crescu suficient de mare cât să întindă coarda arcului, băiatul învăţă să tragă. Larch nu era sigur cine îl învăţase. Immiker părea să aibă întotdeauna pe cineva, un bărbat sau un băiat, care îl păzea sau îl ajuta ba cu una, ba cu alta. Nu era niciodată aceeaşi persoană. Cei bătrâni dispăreau întotdeauna înainte ca Larch să le înveţe numele şi erau înlocuiţi de alţii mai tineri.

Larch nici măcar nu ştia de unde veneau aceşti oameni. El şi Immiker trăiră într-o căsuţă, apoi într-una mai mare, iar apoi într-una şi mai mare, într-un luminiş stâncos de la marginea oraşului. Unii dintre oamenii lui Immiker veneau din oraş, însă alţii păreau să vină din peşterile din munţi şi din subteran. Aceşti subpământeni

ciudați și palizi îi aduceau medicamente lui Larch. Îi vindecară umărul.

Auzise că în Dells trăiau și unul sau doi monștri în formă de om, cu părul viu colorat, însă el nu îi văzuse. Era mai bine așa, căci Larch nu reușea niciodată să-și amintească dacă monștrii-oameni erau prietenoși sau nu, iar el era oricum neputincios în fața creaturilor. Erau prea frumoase. Frumusețea lor era atât de rară, încât ori de câte ori Larch se afla față în față cu vreunul dintre monștri, mintea i se golea și trupul îi încremenea, iar Immiker și prietenii lui erau nevoiți să îl apere.

– Așa sunt ei, tată, îi explica mereu Immiker. Aceasta este puterea lor. Te uluiesc cu frumusețea, apoi îți acaparează mintea și te îndobitocesc. Trebuie să înveți să-ți păzești gândurile de puterea lor, așa cum am făcut și eu.

Larch nu se îndoia de faptul că Immiker n-ar avea dreptate, însă tot nu înțelegea.

– Ce lucru înspăimântător, zise el, o creatură care are puterea de a-ți controla mintea.

Immiker izbucni în râs și își îmbrățișă tatăl, însă Larch tot nu înțelegea; dovezile de afecțiune ale lui Immiker erau rare, copleșindu-l întotdeauna pe Larch de o emoție care îi înlătura acel sentiment neplăcut pe care i-l dădea starea de confuzie în care se afla.

***

În rarele sale momente de luciditate, Larch era convins că, pe măsură ce Immiker creștea, el însuși devenea mai idiot și mai uituc. Immiker îi povestea mereu despre instabilitatea politică a acelui tărâm, despre facțiunile militare care îl împărțeau, despre piața neagră care înflorea în pasajele subterane care făceau legătura dintr-o parte în alta a acestuia. Doi lorzi din Dells, Lordul Mydogg din nord și Lordul Gentian din sud, încercau să își impună dominația și să smulgă puterea din mâinile regelui din Dells. În nordul îndepărtat, printre lacuri și vârfuri muntoase, se afla o a doua națiune, numită Pikkia.

Larch nu reușea să țină minte. Nu știa decât că acolo nu existau creaturi Graceling. Nimeni nu avea să îi ia fiul cu ochii în două culori.

Ochi în două culori. Immiker era un Graceling. Larch se gândea la asta uneori, atunci când mintea îi era suficient de limpede cât să gândească. Se întreba când se va manifesta Harul fiului său.

În cele mai lucide momente ale sale, care îi veneau doar atunci când Immiker îl lăsa singur o vreme, Larch se întreba dacă nu începuse deja să iasă la iveală.

Immiker avea hobby-uri. Îi plăcea să se joace cu monştri mai mici. Îi plăcea să îi lege şi să le îndepărteze ghearele, sau solzii lor viu colorați, sau smocuri de păr sau de pene. Într-o zi, pe când băiatul avea zece ani, Larch îl surprinse pe Immiker jupuind fâşii de piele de pe stomacul unui iepure care avea culoarea cerului.

Deşi era plin de sânge, tremura şi avea o privire îngrozită, iepurele tot îi păru frumos lui Larch. Rămase cu privirea pironită asupra creaturii şi uită de ce venise să îl caute pe Immiker. Era foarte trist să vezi ceva atât de mic şi de neajutorat, ceva atât de frumos, rănit din pură distracţie. Cuprins de panică, iepurele începu să scoată nişte sunete, nişte ţipete îngrozitoare, iar Larch se trezi scâncind.

Immiker îi aruncă o privire lui Larch.

– Nu îl doare, tată.

Brusc, Larch se simţi mai bine ştiind că monstrul nu suferea. Însă, apoi, iepurele lăsă să-i scape un scâncet înăbuşit, de disperare, iar Larch nu mai înţelese nimic. Se uită la fiul lui. Băiatul ridică un pumnal plin de sânge în faţa ochilor creaturii tremurânde, şi îi zâmbi tatălui său.

Undeva, în adâncul minţii lui Larch începea să încolţească bănuiala. Larch îşi aduse aminte de ce venise să îl caute pe Immiker.

– Cred că ştiu care este natura Harului tău, spuse încet Larch.

Immiker privi calm în ochii lui Larch.

– Ştii?

– Ai spus că monştrii îmi stăpânesc mintea cu ajutorul frumuseţii lor.

Immiker lăsă cuţitul jos şi îşi înclină capul, privindu-şi tatăl. Pe chipul băiatului apăru o expresie ciudată. *Neîncredere*, gândi Larch, şi un zâmbet ciudat şi amuzat, de parcă băiatul ar fi jucat un joc pe care era obişnuit să îl câştige şi pe care îl pierduse de astă dată.

– Uneori am impresia că îmi poți controla mintea prin cuvinte, zise Larch.

Zâmbetul lui Immiker se lărgi, apoi acesta izbucni în râs. Râsul îl făcu fericit pe Larch și începu și el să râdă. Cât de mult îl iubea pe acest copil! Dragostea și râsul izvorau din el, iar când Immiker s-a apropiat de el, Larch și-a desfăcut larg brațele. Immiker i-a înfipt pumnalul în stomac. Larch s-a prăbușit la pământ.

Immiker se aplecă deasupra tatălui său.

– Ai fost o încântare, zise el. O să-mi lipsească devotamentul tău. Dacă mi-ar fi la fel de ușor să controlez mintea tuturor așa cum am controlat-o pe a ta! Dacă toți ar fi la fel de proști ca și tine, tată!

Era ciudat să simtă cum moare. Era un sentiment rece și amețitor, la fel ca atunci când căzuse prin Munții Monsea. Larch știa însă că nu cădea prin Munții Monsea; muribund fiind, știa cu precizie pentru prima oară unde se afla și ce i se întâmpla. Ultimul lui gând fu acela că nu din prostie îl lăsase pe fiul lui să îl farmece atât de ușor prin cuvinte, ci din dragoste. Dragostea lui Larch îl împiedicase să recunoască Harul lui Immiker, căci, încă înainte de nașterea băiatului, când Immiker nu era decât o sămânță în pântecele Mikrăi, Larch fusese fermecat.

Cincisprezece minute mai târziu, trupul lui Larch și casa erau cuprinse de flăcări, iar Immiker, călare pe un ponei, își croia drum către peșterile din nord. Era o ușurare să pornească din nou la drum. Peisajul și vecinii lui deveniseră plictisitori în ultima vreme, iar el nu avea stare. Era pregătit pentru ceva mai mult.

El hotărî să marcheze noua etapă din viața sa, schimbându-și acel nume stupid și sentimental. Oamenii de prin partea locului pronunțau într-un mod ciudat numele lui Larch, iar lui Immiker îi plăcuse întotdeauna cum sună.

Își schimbă numele în Leck.

Trecu un an.

PARTEA ÎNTÂI

DOMNIȚA UCIGAȘĂ

PARTEA ÎNTÂI: MONȘTRII
CAPITOLUL UNU

Pe Fire nu o surprinse faptul că omul din pădure o împușcase, ci faptul că o împușcase din greșeală.

O săgeată o nimeri direct în braț, trântind-o într-o parte de un bolovan și făcând-o să rămână fără aer. Căzu la pământ, își aruncă deoparte arcul și bâjbâi după pumnalul pe care îl ținea ascuns în cizmă. Durerea era prea mare ca să o poată ignora, însă încercă să se concentreze și să gândească la rece. Dacă era un om calculat, sigur pe ceea ce făcea, s-ar fi păzit din calea ei, însă lui Fire rareori îi era dat să întâlnească acest gen de om. De cele mai multe ori, cei care încercau să o rănească erau suficient de mânioși, de aroganți sau de speriați ca ea să reușească să găsească o fisură în fortăreața gândurilor lor și să pătrundă înăuntru.

Ea găsi mintea omului pe dată și descoperi că era deschisă – atât de deschisă, atât de primitoare, chiar, încât ea se întrebă dacă nu era vreun zevzec angajat de altcineva. Lipită de bolovan, ea se lăsă cu încăpățânare mai jos, cu toate că simțea durere. Fu atentă să nu strice carcasa viorii pe care o ținea în spate. Pașii lui răsunau printre copaci, apoi ea îi auzi respirația. Nu avea timp de pierdut, căci avea să tragă din nou în ea de îndată ce avea să o descopere. „Nu vrei să mă omori. Te-ai răzgândit".

Apoi, el ocoli un copac, iar ochii lui albaștri o zăriră și se măriră, uimiți și îngroziți.

– Nu o fată! exclamă el.

Fire se luptă să își pună gândurile în ordine. Nu intenționase să o rănească? Știa cine era ea? Intenționase să ucidă un băiat sau un bărbat, poate? Pe Archer? Încercă să vorbească pe un ton liniștit.

– Cine a fost ținta dumitale?

– Nu cine, răspunse el. Ce. Mantia ta e din piele maro. Vai de mine, fetițo, spuse el pe un ton disperat.

El mărșălui înspre ea și privi cu atenție săgeata care îi era înfiptă în partea superioară a brațului. Mantia, mâneca și eșarfa ei erau îmbibate de sânge.

– Ai crede că sperai să fii rănită de un vânător.

„Braconier" era cuvântul potrivit, căci vânătoarea era interzisă în acea perioadă a anului, din același motiv pentru care Fire trecea deseori pe acolo purtând acea mantie. Și-apoi, nu îl mai văzuse niciodată pe acel bărbat scund, roșcovan și cu ochi albaștri. În fine. Dacă nu era doar un simplu braconier, ci un braconier care o rănise din greșeală pe Fire în timp ce vâna ilegal pe domeniul lui Archer, atunci nu își dorea să stea în calea mâniei acestuia; însă exact acest lucru avea ea de gând să îl determine să facă. Pierdea sânge și începea să amețească. Avea nevoie de ajutorul lui ca să ajungă acasă.

– Acum va trebui să te omor, zise el posomorât.

Apoi, înainte ca ea să înceapă să rostească acea afirmație oarecum ciudată:

– Stai. Cine ești? Spune-mi că nu ești ea.

– Nu cine? întrebă ea, pătrunzându-i din nou în minte și descoperind-o din nou goală, de parcă intențiile lui ar fi plutit, pierdute în ceață.

– Părul ți-e acoperit, zise el. Ochii și chipul tău – vai de mine.

El se îndepărtă de ea, făcând câțiva pași în spate.

– Ochii tăi sunt foarte verzi. Sunt un om mort.

Era un bărbat ciudat, cu toată trăncăneala aceea că o va ucide, că va muri el, și creierul lui ciudat de gol; acum, părea pregătit să atace, lucru pe care Fire nu îl putea permite. Ea îi acapară gândurile și i le așeză la locul lor.

„Nu ți se pare că ochii și chipul meu sunt deosebite".

Bărbatul o privea nedumerit, cu ochii mijiți.

„Cu cât mă vei privi mai atent, cu atât vei vedea că sunt doar o fată obișnuită. Ai găsit o fată rănită în pădure, iar acum trebuie să mă salvezi. Trebuie să mă duci la Lord Archer".

Aici, Fire întâmpină o mică rezistență, sub forma unei temeri a bărbatului. Probabil că îi era teamă de Archer. Ea pătrunse și mai adânc în mintea lui, apoi îi zâmbi. Era cel mai minunat zâmbet pe care îl putea afișa în acel moment, când era chinuită de durere și în pericol să moară în pădure din cauza sângerării.

„Lordul Archer te va recompensa, te va proteja și vei fi cinstit ca un erou".

Nu există nicio ezitare. Își dădu jos din spate tolba cu săgeți și carcasa viorii și le atârnă pe umărul lui, lângă tolba lui. El luă într-o mână ambele arcuri, iar ea își petrecu brațul drept, cel sănătos, în jurul gâtului lui.

– Haide, domnișoară, zise el.

Mai mult cărând-o, el o conduse printre copaci către moșia lui Archer.

„Cunoaște drumul", își spuse ea obosită, apoi renunță la acest gând. Nu avea importanță cine era sau de unde venea. Nu avea importanță decât ca ea să nu-și piardă cunoștința, pentru a putea rămâne în mintea lui până când o ducea acasă, iar oamenii lui Archer puneau mâna pe el. Ea își păstră privirea, auzul și mintea în alertă ca să îi poată depista pe monștri, căci nici eșarfa sa, nici paznicul său mintal care o apăra de ei nu aveau să o ascundă dacă aceștia simțeau miros de sânge.

Se putea baza măcar pe faptul că acest braconier avea să fie o țintă decentă.

Tocmai când Fire și braconierul ieșiră împleticindu-se din pădure, Archer doborî o pasăre răpitoare monstru. O lovitură frumoasă dată de pe terasa superioară, pe care Fire nu era în stare să o admire, dar care îl făcu pe braconier să bombănească despre cât de potrivită era porecla care îi fusese dată tânărului lord. Monstrul căzu ca plumbul din cer și se prăbuși în fața ușii. Avea culoarea aurie, ca a florii-soarelui.

Archer stătea drept și grațios pe terasa din piatră, cu ochii ridicați către cer și cu arcul în mână. El își duse mâna la tolba pe care o avea în spate și potrivi o altă săgeată care măturâ vârfurile copacilor. Apoi îi văzu. Bărbatul o târa pe ea, plină de sânge, din pădure. El se răsuci pe călcâie și intră fugind în casă. Chiar de acolo, chiar de la acea distanță și prin pereții care îi despărțeau, Fire îl putea auzi țipând. Ea îi trimise niște cuvinte care să îi umple mintea, nu ca să o controleze, căci nu era decât un mesaj. „Nu-ți face griji. Pune mâna pe el și dezarmează-l, dar nu îl răni. Te rog, adăugă ea, dacă asta l-ar fi putut îndupleca pe Archer. Este un om cumsecade, dar a trebuit să îl păcălesc".

Archer dădu năvală pe ușa principală, însoțit de căpitanul lui, Palla, de vraci și de cinci soldați. Sări peste pasărea răpitoare și fugi înspre Fire.

– Am găsit-o în pădure! strigă braconierul. Eu am găsit-o. I-am salvat viața.

De îndată ce soldații puseră mâna pe braconier, Fire ieși din mintea lui. Această ușurare îi slăbi genunchii, iar ea se rezemă de Archer.

– Fire, spuse prietenul ei. Fire. Te simți bine? Unde mai ești rănită?

Ea nu mai putea sta în picioare. Archer o prinse și o lăsă pe pământ. Ea clătină din cap amorțită.

– Nu.

– Las-o să stea jos, zise vraciul. Las-o să se întindă. Trebuie să-i opresc sângerarea.

Archer era înnebunit.

– Se va face bine?

– Cu siguranță, răspunse scurt vraciul, dacă te vei da la o parte și mă vei lăsa să-i opresc sângerarea, Stăpâne.

Archer oftă și o sărută pe Fire pe frunte. Se desprinse din brațele ei și se legănă pe călcâie, închizându-și și deschizându-și pumnii. Apoi, se întoarse și îi aruncă o privire braconierului care era ținut de soldați. Fire gândi prevenitor „Archer", căci știa că, neliniștile nefiindu-i domolite, acesta începea să se înfurie.

– Un om cumsecade care trebuie, însă, arestat, îi zise el printre dinți braconierului, ridicându-se în picioare. Văd că săgeata din brațul ei este din tolba ta. Cine ești și cine te-a trimis?

Braconierul abia dacă îl observă pe Archer. Se holba la Fire cu ochii cât cepele.

– E din nou frumoasă, spuse el. Sunt un om mort.

– Nu te va omorî, îi spuse Fire pe un ton blând. El nu omoară braconieri și, oricum, m-ai salvat.

– Dacă tu ai rănit-o, atunci te voi omorî cu plăcere, zise Archer.

– N-are nicio importanță ce-o să faci, spuse braconierul.

Archer îi aruncă o privire amenințătoare bărbatului.

– Dacă erai atât de dornic să o salvezi, atunci de ce nu i-ai scos săgeata și nu i-ai legat rana înainte să o târăști jumătate de lume?

– Archer, zise Fire, apoi se opri ca să-și înăbușe țipătul atunci când vraciul îi sfâșie mâneca îmbibată în sânge. A fost sub controlul meu, iar eu nu m-am gândit la asta. Lasă-l în pace.

Archer se întoarse către ea.

– Iar tu de ce nu te-ai gândit la asta? Unde ți-e judecata?

– Lord Archer, interveni vraciul cu încăpățânare, doar n-o să țipi la cineva care sângerează și e în pericol de a-și pierde cunoștința. Fă-te util. Ține-o bine, rogu-te, până îi voi scoate săgeata; apoi, ar fi bine să privești cerul.

Archer îngenunche lângă ea și își puse mâinile pe umerii ei. Chipul său era lipsit de expresie, însă în vocea lui se simțea emoția.

– Iartă-mă, Fire. Apoi, către vraci: Ești nebun dacă faci asta afară. Vor simți mirosul de sânge.

Apoi, o durere ascuțită, orbire și strălucire. Fire își scutura capul, luptând împotriva vraciului și a brațelor puternice ale lui Archer. Eșarfa îi alunecă, iar splendoarea de păr i se desfăcu: răsărit de soare, mac, cupru, fucsia, flacără. Roșu, mai aprins decât sângele care se revărsa în pragul casei.

Ea luă cina în casa ei din piatră, care se afla dincolo de cea a lui Archer, care îi oferea protecție. El trimisese pasărea răpitoare monstru la bucătăria ei. Archer era unul dintre puținii oameni față

de care nu se simțea stingherită pentru că poftea la carnea de monstru.

Ea mâncă în pat, iar el îi ținu companie. Îi tăia carnea și o încuraja. Toate o dureau, chiar și când mânca. Furculița era grea ca fierul, iar mâncarea din ea parcă era din plumb.

Braconierul fu închis într-una dintre cuștile pentru monștri de afară, pe care tatăl lui Fire, Lordul Cansrel, le construise pe dealul din spatele casei.

– Sper să vină o furtună cu fulgere, zise Archer. Sper să vină inundațiile. Mi-ar plăcea ca pământul de sub picioarele braconierului să se deschidă și să-l înghită.

Ea nu îl băgă în seamă. Știa că nu erau decât niște vorbe goale.

– Am trecut pe coridor pe lângă Donal, zise el. Căra o grămadă de pături și de perne. Îi așterni patul ucigașului tău acolo, afară, nu-i așa? Și probabil că mănâncă la fel de copios ca și tine.

– Nu este ucigaș, ci doar un braconier cu vedere slabă.

– Nici tu nu crezi asta.

– În regulă. Cred, însă, că atunci când m-a străpuns cu săgeata a crezut că sunt o căprioară.

Archer se lăsă pe spate și își încrucișă brațele.

– Se prea poate. Vom vorbi cu el și mâine. Vom afla povestea lui.

– Aș prefera să nu ajut.

– Și eu aș prefera să nu îți cer asta, draga mea, dar trebuie să aflu cine este bărbatul acesta și cine l-a trimis. Este al doilea străin care a intrat pe domeniul meu în ultimele două săptămâni.

Fire se lăsă pe spate, închise ochii și încercă să mestece. Toți erau străini.

Străinii veneau din munți și de pe dealuri, și era imposibil să descoperi adevărul despre ei. Nu voia să știe – nici nu voia să-și folosească puterile ca să afle. Una era să pună stăpânire pe mintea unui om ca să nu fie omorâtă și alta era să îi fure secretele.

Când se întoarse din nou către Archer, acesta o privea în tăcere. Părul lui blond-deschis, ochii lui căprui-închis, gura lui mândră. Acele trăsături familiare pe care le știa de când avea vreo doi ani, iar el nu era decât un copil, care căra mereu un arc cât el de mare.

Ea fusese cea care îi schimbase numele real, Arklin, în Archer, iar el o învățase să tragă cu arcul. Însă acum, când îi privea chipul de adult care avea în stăpânire un domeniu nordic, bani, ferme și oameni, ea îi înțelegea neliniștile. Vremurile erau cam tulburi în Dells. În Orașul Regelui, tânărul Rege Nash se agăța cu disperare de tron, în timp ce lorzii răzvrătiți, ca Lordul Mydogg din nord și Lordul Gentian din sud, își strângeau armatele cu intenția de a-l detrona.

Se apropia războiul. Prin munți și prin păduri mișunau iscoadele, hoții și alți nelegiuiți. Străinii stârneau întotdeauna îngrijorarea.

Vocea lui Archer era blândă.

– Nu vei putea să ieși afară singură decât atunci când vei reuși să tragi din nou cu arcul. Păsările de pradă au scăpat de sub control. Îmi pare rău, Fire.

Fire înghiți. Încercase să nu se gândească la acest aspect.

– N-are importanță. Și așa nu pot cânta nici la vioară, nici la harpă sau la fluier, nici la vreun alt instrument. N-am de ce să ies din casă.

– Îi vom anunța și pe elevii tăi.

El oftă și își frecă gâtul.

– Trebuie să văd pe cine să trimit la casele lor în locul tău. Va însemna să avem prea mult timp încredere în vecinii noștri fără ajutorul tău.

Încrederea nu era o virtute în acele vremuri, nici măcar printre vecinii pe care îi cunoșteai de mult timp, iar una dintre sarcinile lui Fire, în timp ce dădea lecții de muzică, era aceea de a fi cu ochii în patru și cu urechile ciulite.

Ea mai afla câte ceva din când în când – informații, conversații, sentimentul că nu era în regulă ceva – fiindu-i, astfel, de ajutor lui Archer și tatălui său, Brocker, ambii aliați loiali ai regelui.

Și pentru Fire era un timp prea îndelungat în care nu avea să se bucure de muzica ei. Acestea erau întotdeauna cele mai rele răni, cele care nu îi permiteau să cânte la vioară. Închise din nou ochii și respiră încet. Avea să suporte această rană așa cum le suportase pe toate, cu o răbdare alimentată de necesitate.

aurii, mârâind deasupra tatălui ei. Mirosul sângelui tatălui ei, ochii lui superbi ațintiți asupra ei, uluiți. Lipsiți de viață.

Acum, își dorea să nu îl fi trimis pe Archer acasă. Archer îi înțelegea coșmarurile și era însuflețit și pătimaș. Își dorea compania sa, vitalitatea lui.

Cum nu mai avea răbdare să stea în pat, ea făcu un lucru care l-ar fi făcut pe Archer să se albească la față. Se târî până la dulap și începu să se îmbrace, încet, gemând de durere. Își trase pe ea haina și pantalonii, nuanțe de maro-închis și negru, ca să se poată camufla în noapte. Încercarea ei de a-și înfășura părul în negru aproape că o trimise înapoi în pat, căci avea nevoie de ambele brațe pentru a face acest lucru. Când încercă să-și ridice brațul stâng, simți o durere agonizantă. Reuși, cu chiu cu vai, renunțând la un moment dat să se mai privească în oglindă ca să se asigure că nu îi ieșea vreo șuviță de păr în spate. În general, ea evita oglinzile. Se simțea stingherită atunci când i se tăia răsuflarea la vederea propriei imagini.

Vârî un cuțit la cingătoare și ridică o suliță, ignorându-și conștiința care striga, cânta și țipa că în noaptea aceea nu era în stare să se apere nici măcar de un porc spinos, darămite de un răpitor-monstru sau de un lup-monstru.

Următoarea parte era cea mai grea, căci nu-și putea folosi decât un singur braț. Trebuia să se furișeze din propria-i casă coborând copacul care se afla în fața ferestrei ei, căci soldații lui Archer îi păzeau toate ușile și nu ar fi lăsat-o niciodată să cutreiere dealurile rănită și de una singură. Asta dacă nu își folosea puterea ca să îi poată controla, însă nu avea de gând să facă una ca asta. Soldații lui Archer aveau încredere în ea.

Archer fusese cel care își dăduse seama cât de aproape de casă se afla acel copac bătrân și cât de ușor putea să se cațăre în el noaptea. Asta se întâmpla în urmă cu doi ani, când Cansrel era încă în viață, Archer avea optsprezece ani, iar Fire avea cincisprezece ani, când prietenia lor evoluase într-o direcție ale cărei detalii nu trebuiau să le cunoască și paznicii lui Cansrel. O direcție care pentru ea fusese neașteptată și plăcută, și care o făcea fericită. Ceea ce nu știa Archer era faptul că Fire începuse să folosească această

aurii, mărâind deasupra tatălui ei. Mirosul sângelui tatălui ei, ochii lui superbi ațintiți asupra ei, uluiți. Lipsiți de viață.

Acum, își dorea să nu îl fi trimis pe Archer acasă. Archer îi înțelegea coșmarurile și era însuflețit și pătimaș. Își dorea compania sa, vitalitatea lui.

Cum nu mai avea răbdare să stea în pat, ea făcu un lucru care l-ar fi făcut pe Archer să se albească la față. Se târî până la dulap și începu să se îmbrace, încet, gemând de durere. Își trase pe ea haina și pantalonii, nuanțe de maro-închis și negru, ca să se poată camufla în noapte. Încercarea ei de a-și înfășura părul în negru aproape că o trimise înapoi în pat, căci avea nevoie de ambele brațe pentru a face acest lucru. Când încercă să-și ridice brațul stâng, simți o durere agonizantă. Reuși, cu chiu cu vai, renunțând la un moment dat să se mai privească în oglindă ca să se asigure că nu îi ieșea vreo șuviță de păr în spate. În general, ea evita oglinzile. Se simțea stingherită atunci când i se tăia răsuflarea la vederea propriei imagini.

Vârî un cuțit la cingătoare și ridică o suliță, ignorându-și conștiința care striga, cânta și țipa că în noaptea aceea nu era în stare să se apere nici măcar de un porc spinos, darămite de un răpitor-monstru sau de un lup-monstru.

Următoarea parte era cea mai grea, căci nu-și putea folosi decât un singur braț. Trebuia să se furișeze din propria-i casă coborând copacul care se afla în fața ferestrei ei, căci soldații lui Archer îi păzeau toate ușile și nu ar fi lăsat-o niciodată să cutreiere dealurile rănită și de una singură. Asta dacă nu își folosea puterea ca să îi poată controla, însă nu avea de gând să facă una ca asta. Soldații lui Archer aveau încredere în ea.

Archer fusese cel care își dăduse seama cât de aproape de casă se afla acel copac bătrân și cât de ușor putea să se cațăre în el noaptea. Asta se întâmpla în urmă cu doi ani, când Cansrel era încă în viață, Archer avea optsprezece ani, iar Fire avea cincisprezece ani, când prietenia lor evoluase într-o direcție ale cărei detalii nu trebuiau să le cunoască și paznicii lui Cansrel. O direcție care pentru ea fusese neașteptată și plăcută, și care o făcea fericită. Ceea ce nu știa Archer era faptul că Fire începuse să folosească această

fiecare lună, în acea perioadă delicată, când trebuia să fie protejată de un paznic de monștrii care îi simțeau mirosul sângelui.

– Nu ar trebui să te simți stingherită, îi spunea Cansrel. Ar trebui să te bucuri. Nu simți bucuria de a avea un asemenea efect asupra tuturor și asupra a tot prin simplul fapt că exiști?

Cansrel nu considera nimic din toate acestea ca fiind umilitoare. El ținea fiarele-monstru ca pe niște animale de companie – o pasăre răpitoare strălucitoare, de culoarea lavandei, o pumă violet, un urs de un verde ca iarba cu licăriri aurii, leopardul de un albastru ca noaptea cu pete aurii. Îi subnutrea intenționat și se plimba printre cuștile lor, cu părul despletit, zgâriindu-și pielea cu un cuțit până când sângera. Era unul dintre lucrurile lui preferate să îi facă pe monștrii să țipe, să răcnească și să își frece colții de barele din metal, înnebuniți de dorința de a se înfrupta din trupul lui de monstru.

Ea nici nu își putea imagina cum era să fii așa, fără teamă, fără rușine.

***

În aer se simțea umezeala și era rece. În noaptea aceea nu avea să-și găsească liniștea.

O luă încet înapoi înspre copac. Încercă să se prindă de trunchi și să se cațăre, însă nu fu nevoită să se chinuiască prea mult pentru a-și da seama că nu avea cum să intre în dormitor așa cum ieșise din el.

„Fir-ar să fie", își spuse ea cu amărăciune, rezemându-se de copac, obosită și chinuită de durere, blestemându-se pentru că fusese nesăbuită. Avea doar două variante, însă niciuna nu era acceptabilă. Fie va trebui să se înființeze în fața soldaților care îi păzeau ușa, iar în ziua următoare să ducă o luptă de convingere cu Archer ca să nu o închidă în casă, fie va trebui să pătrundă în mintea unuia dintre soldați și să îi controleze gândurile.

Ea făcu o încercare, pentru a vedea cine se afla prin preajmă. Dădu de mintea braconierului, care dormea în cușcă. Câțiva bărbați îi păzeau casa, iar ea le recunoscu mințile. Lângă intrarea secundară se afla un individ mai în vârstă, Krell, care îi era oarecum

fiecare lună, în acea perioadă delicată, când trebuia să fie protejată de un paznic de monștrii care îi simțeau mirosul sângelui.

– Nu ar trebui să te simți stingherită, îi spunea Cansrel. Ar trebui să te bucuri. Nu simți bucuria de a avea un asemenea efect asupra tuturor și asupra a tot prin simplul fapt că exiști?

Cansrel nu considera nimic din toate acestea ca fiind umilitoare. El ținea fiarele-monstru ca pe niște animale de companie – o pasăre răpitoare strălucitoare, de culoarea lavandei, o pumă violet, un urs de un verde ca iarba cu licăriri aurii, leopardul de un albastru ca noaptea cu pete aurii. Îi subnutrea intenționat și se plimba printre cuștile lor, cu părul despletit, zgâriindu-și pielea cu un cuțit până când sângera. Era unul dintre lucrurile lui preferate să îi facă pe monștrii să țipe, să răcnească și să își frece colții de barele din metal, înnebuniți de dorința de a se înfrupta din trupul lui de monstru.

Ea nici nu își putea imagina cum era să fii așa, fără teamă, fără rușine.

***

În aer se simțea umezeala și era rece. În noaptea aceea nu avea să-și găsească liniștea.

O luă încet înapoi înspre copac. Încercă să se prindă de trunchi și să se cațăre, însă nu fu nevoită să se chinuiască prea mult pentru a-și da seama că nu avea cum să intre în dormitor așa cum ieșise din el.

„Fir-ar să fie", își spuse ea cu amărăciune, rezemându-se de copac, obosită și chinuită de durere, blestemându-se pentru că fusese nesăbuită. Avea doar două variante, însă niciuna nu era acceptabilă. Fie va trebui să se înființeze în fața soldaților care îi păzeau ușa, iar în ziua următoare să ducă o luptă de convingere cu Archer ca să nu o închidă în casă, fie va trebui să pătrundă în mintea unuia dintre soldați și să îi controleze gândurile.

Ea făcu o încercare, pentru a vedea cine se afla prin preajmă. Dădu de mintea braconierului, care dormea în cușcă. Câțiva bărbați îi păzeau casa, iar ea le recunoscu mințile. Lângă intrarea secundară se afla un individ mai în vârstă, Krell, care îi era oarecum

prieten sau i-ar fi putut fi prieten, dacă nu avea tendința să o admire prea mult. Era muzician, la fel de talentat ca și ea și mai experimentat. Uneori, cântau împreună, Fire la vioară, iar Krell la flaut sau la fluier. Prea convins de perfecțiunea ei, Krell nu ar fi suspectat-o niciodată. O țintă ușoară.

Fire oftă. Archer era un prieten mai bun atunci când nu cunoștea fiecare detaliu din viața sau din mintea ei.

Ea se furișă aproape de casă și se ascunse după copacii de lângă ușă. Senzația pe care o aveai atunci când un monstru se apropia de mintea ta era aproape imperceptibilă. O persoană puternică și experimentată putea învăța să recunoască semnele. În noaptea aceea, mintea lui Krell era atentă la intruși, însă nu la acest gen de invazie; era cu garda jos și plictisit, iar ea reuși să se furișeze în mintea lui. El sesiză schimbarea și încercă să se concentreze, tresărind, însă ea se grăbi să îi distragă atenția. „Ai auzit ceva. Auzi? Strigăte, lângă intrarea principală. Îndepărtează-te de ușă și du-te de vezi".

Fără să ezite, el se îndepărtă de ușă și se întoarse cu spatele la ea. Ea ieși pe furiș din spatele copacilor și o luă înspre ușă.

„Nu auzi nimic în spatele tău, doar în fața ta. Ușa din spatele tău este închisă".

El nu se întoarse să verifice, nu se îndoia de gândurile pe care ea i le vâra în minte. Ea deschise ușa din spatele lui, se furișă înăuntru și o închise la loc. Se rezemă de peretele din coridor preț de o clipă, ciudat de posomorâtă de cât de ușor fusese. Credea că nu ar trebui să fie atât de ușor să transformi un om într-un prost.

Dezgustată de ea însăși, urcă fără tragere de inimă scările care duceau către dormitorul ei. În minte îi răsuna trist același cântec, deși nu își dădea seama de ce. Era cântecul funerar din Dells, care jelea o viață irosită.

Ea bănui că gândurile despre tatăl său îi aduseseră acest cântec în minte. Ea nu i-l cântase niciodată, nici măcar la vioară. Fusese prea împietrită de durere și prea confuză pentru a mai cânta ceva după moartea lui. În amintirea lui fusese aprins un foc, însă ea nu fusese să-l vadă.

Vioara o primise în dar de la Cansrel. O generozitate ciudată din partea lui, având în vedere faptul că nu fusese prea interesat de muzica ei. Acum, Fire era singură, unicul om-monstru din Dells, iar vioara era unul dintre puținele lucruri care îi aduceau bucuria atunci când își amintea de el.

Bucurie?

Uneori, amintirea lui îi aducea o oarecare bucurie, însă nu schimba realitatea. Într-un fel sau altul, tot ceea ce era greșit în Dells ducea înapoi la Cansrel.

Nu era un gând liniștitor. Răpusă de oboseală, ea dormi adânc, în visele ei răsunând acel cântec funerar din Dells.

CAPITOLUL DOI

Când se trezi, Fire percepu mai întâi durerea, apoi o oarecare agitație în casa ei. Rămase nemișcată, încercând să se dezmeticească. Soldații se foiau de colo-colo la parter, iar Archer era cu ei.

Când una dintre servitoare trecu prin fața ușii dormitorului, Fire puse stăpânire pe mintea ei și o chemă la ea. Fata intră în încăpere, însă nu se uită la Fire, ci privi cu ură pămătuful pe care îl ținea în mână. Măcar venise. Unele dintre ele se împrăștiaseră, prefăcându-se că nu auziseră.

Ea zise înțepată:

– Da, domniță?

– Sofie, de ce sunt atâția oameni jos?

– Braconierul a fost găsit mort în cușcă azi-dimineață, domniță, răspunse Sofie. O săgeată i-a străpuns gâtlejul.

Sofie se răsuci pe călcâie și trânti ușa în urma ei, lăsând-o pe Fire întinsă în pat, cu inima grea.

Avea sentimentul că, într-un fel sau altul, toate acestea se întâmplaseră din vina ei, deoarece semănase cu o căprioară.

Ea se îmbrăcă și coborî la parter la majordomul ei, Donal, care era cărunt și încăpățânat, și care o slujise încă de când era mică. Donal ridică o sprânceană și arătă înspre terasa din spate.

– Nu cred că-i prea pasă pe cine nimerește, zise el.

Fire știa că se referea la Archer, a cărui exasperare o putea simți prin perete. În ciuda cuvintelor lui aspre, lui Archer nu îi plăcea ca oamenii care se aflau în grija lui să moară.

– Donal, ajută-mă să-mi acopăr părul.

Un minut mai târziu, cu părul învelit într-o pânză maro, Fire ieși pentru a i se alătura lui Archer în nefericirea lui. Aerul de pe terasă era umed, de parcă ar fi stat să plouă. El purta o haină lungă, maro. Totul la el era tăios – arcul pe care îl ținea în mână, săgețile din tolbă, ieșirile lui furioase, expresia sa în timp ce privea mânios dealurile. Ea se rezemă de balustrada de lângă el.

– Ar fi trebuit să anticipez una ca asta, zise el, fără să o privească. Aproape că ne-a spus că se va întâmpla una ca asta.

– Nu puteai face nimic. Paznicii tăi sunt și așa puțini la număr.

– L-aș fi putut închide înăuntru.

– Și câți soldați ai fi pus să-l păzească? Trăim în case din piatră, Archer, nu în palate, și nu avem temnițe.

El mătură aerul cu mâna.

– Suntem nebuni, știi asta? Nebuni să credem că vom putea trăi aici, atât de departe de Orașul Regelui, și ne vom putea apăra de pikkieni, de jefuitori și de vrajba lorzilor rebeli.

Pikkienii erau refugiați care veniseră cu barca din ținutul care se întindea dincolo de Dells și era adevărat că aceștia treceau uneori granița ca să fure lemn și chiar muncitori din nordul ținutului. Oamenii din Pikkia, deși nu erau toți la fel, erau mai mari și aveau pielea mai deschisă la culoare decât vecinii lor din Dells – în orice caz, nu erau mici de înălțime și tuciurii cum fusese braconierul cu ochii albaștri. Pikkienii vorbeau cu un accent gutural.

– Nu a avut nici înfățișarea, nici vorba unui pikkian, zise ea. A fost dellian, ca și noi. Și era curat, îngrijit și civilizat, nu ca jefuitorii pe care i-am întâlnit până acum.

– Ei bine, zise Archer, hotărât să nu se lase înduplecat, atunci a fost un spion. Lordul Mydogg și Lordul Gentian au iscoade care mișună în tot regatul, spionându-l pe rege, îl spionează pe prinț, se spionează una pe cealaltă – ar putea să te spioneze chiar și pe tine, adăugă el ursuz. Te-ai gândit vreodată că dușmanii Regelui Nash și ai Prințului Brigan ar vrea să te fure și să te folosească pentru a înlătura de la domnie familia regală?

– Crezi că toată lumea vrea să mă fure? întrebă Fire pe un ton blând. Dacă tatăl tău m-ar lega și m-ar vinde la o grădină zoologică pentru monștri pentru câțiva bănuți, ai susține că l-ai bănuit în tot acest timp.

La auzul acestor cuvinte, el începu să bolborosească.

– Ar trebui să îi bănuiești pe toți prietenii tăi, sau măcar pe toată lumea, în afară de mine și de Brocker. Ar trebui să fii însoțită de un paznic de fiecare dată când ieși afară pe ușă și ar trebui să îi manipulezi mai repede pe oamenii pe care îi întâlnești. Atunci voi avea mai puține motive să mă îngrijorez.

Acestea erau argumente vechi, iar el îi cunoștea deja răspunsurile pe dinafară. Ea nu îl luă în seamă.

– Braconierul nostru nu a fost nici spionul Lordului Mydogg, nici al Lordului Gentian, zise ea pe un ton liniștit.

– Mydogg și-a strâns o armată destul de numeroasă în nord-est. Dacă va hotărî să „împrumute" centrul teritoriului nostru ca să îl folosească pe post de cetate într-un război împotriva regelui, nu vom reuși să îl oprim.

– Archer, fii rezonabil. Armata regelui nu ne va lăsa să ne apărăm singuri. Oricum, braconierul nu a fost trimis aici de vreun lord răzvrătit; era mult prea insipid. Mydogg nu ar angaja niciodată un spion insipid, și chiar dacă lui Gentian îi lipsește inteligența lui Mydogg, nu este, totuși, atât de prost încât să trimită un bărbat cu mintea goală să spioneze pentru el.

– În regulă, zise Archer, ridicând tonul, exasperat. Atunci revin la teoria că totul are legătură cu tine. În clipa în care te-a recunoscut, a început să spună că era un om mort. Este evident că a fost bine informat în legătură cu asta. Vrei să-mi explici? Cine era acest bărbat și de ce este mort acum?

Era mort pentru că o rănise, gândi Fire; sau poate pentru că ea îl văzuse și vorbise cu el. Nu prea avea logică, însă ar fi fost o glumă bună, dacă Archer ar fi avut chef de glume. Ucigașul braconierului era un om pe placul lui Archer, căci nici lui Archer nu îi plăcea ca oamenii să o rănească pe Fire sau să o întâlnească.

– L-a țintit bine, zise ea cu voce tare.

El privea în zare, de parcă s-ar fi așteptat ca ucigașul să se ivească de după un bolovan și să-i facă semne cu mâna.

– Hm?

– Te-ai înțelege bine cu ucigașul ăsta, Archer. Trebuia să țintească atât printre barele împrejmuirii exterioare, cât și printre barele cuștii în care se afla braconierul, nu-i așa? Cred că este un țintaș bun.

Admirația pentru un alt arcaș păru să îl înveselească ușor.

– Mai mult de-atât. După adâncimea rănii și a unghiului, cred că a țintit de la distanță, din copacii aflați în spatele movilei de acolo.

El arătă înspre stânca golașă pe care ea se cățărase noaptea trecută.

– Să tragi cu săgeata printre două rânduri de bare este suficient de impresionant, dar să o și înfigi în gâtul omului? Măcar putem fi siguri că niciunul dintre vecinii noștri nu a făcut-o. Niciunul nu ar fi reușit să nimerească.

– Tu ai reușit?

Întrebarea era un mic dar pentru a-i îmbunătăți starea de spirit, căci nu exista țintire pe care Archer să nu o poată egala. El îi aruncă o privire, rânjind. Apoi o privi mai atent. Expresia de pe chipul lui deveni mai blajină.

– Sunt o brută pentru că mi-a luat atâta timp să te întreb cum te simți în dimineața asta.

Își simțea mușchii spatelui încordați, iar brațul bandajat o durea; tot trupul ei plătea scump pentru escapada de noaptea trecută.

– Sunt bine.

– Nu ți-e frig? Ia haina mea.

Șezură o vreme pe treptele terasei. Fire era înfășurată în haina lui. Vorbiră despre planurile lui Archer de a ara câmpurile. Se apropia vremea semănatului de primăvară, iar solul din nord, stâncos și rece, era întotdeauna neprietenos la început cu noile culturi.

Din când în când, Fire simțea prezența unei păsări răpitoare-monstru care zbura pe deasupra lor. Își ținea mintea ascunsă de ele, astfel încât să nu o depisteze ca fiind un pradător-monstru; desigur,

în lipsa unei prăzi-monstru, acestea se hrăneau cu orice altă viețuitoare. Una dintre păsările care îi zărise pe Fire și pe Archer se lăsă în picaj și începu să se învârtă în cerc, pozând cu nerușinare, intangibil de încântător, încercând să le pătrundă în minte, transmițând o senzație care era flămândă, primitivă și ciudat de liniștitoare. Archer luă poziție și o străpunse pe prima, apoi pe o alta care încercă să procedeze la fel. Prima pasăre era violet ca răsăritul de soare, a doua, de un galben atât de spălăcit, încât ai fi spus că luna tocmai căzuse de pe cer.

Cel puțin așa, căzuți pe pământ, monștrii dădeau culoarea peisajului, gândi Fire. La începutul primăverii, nu exista prea multă culoare în nordul ținutului Dells – copacii erau cenușii, iar iarba care ieșea printre crăpăturile stâncilor era încă veștejită din cauza iernii. La drept vorbind, nici măcar în toiul verii nordul ținutului Dells nu era prea colorat, însă, cel puțin vara, cenușiul cu pete maronii se transforma în cenușiu cu pete verzi.

– Cine l-a găsit pe braconier? întrebă Fire într-o doară.

– Tovat, răspunse Archer. Unul dintre paznicii mai noi. Nu cred că l-ai cunoscut încă.

– Ah, da – ăla tânăr, cu părul maro cu portocaliu căruia oamenii îi spun roșu. Îmi place de el. E dârz și știe să-și poarte de grijă.

– Îl știi pe Tovat? Îi admiri părul, nu-i așa? zise Archer pe un ton aspru și familiar.

– Zău așa, Archer. N-am spus că îi admir părul. Cunosc numele și chipurile tuturor oamenilor pe care îi postezi în fața casei mele. E simplă politețe.

– N-am să-l mai trimit pe Tovat să-ți păzească casa, zise el cu un ton neplăcut în voce care o făcu să tacă o clipă, ca să nu îi spună și ea, la rândul ei, ceva neplăcut lui Archer despre dreptul său dubios – și oarecum ipocrit – de a fi gelos. El dădu naștere în ea unui sentiment pe care ea nu dorea să îl trăiască în acel moment. Înăbușindu-și un oftat, ea alese cuvintele prin care să îl protejeze pe Tovat.

– Sper să te răzgândești. Este unul dintre puținii paznici care mă respectă atât cu trupul, cât și cu mintea.

– Căsătorește-te cu mine și mută-te în casa mea, astfel eu voi deveni paznicul tău, zise Archer.

De data aceasta, ea nu își mai înăbuși oftatul.

– Știi că n-am s-o fac. Aș vrea să nu mă mai întrebi.

O picătură mare de ploaie căzu pe mâneca ei.

– Mă duc să-i fac o vizită tatălui tău.

Ea se ridică în picioare, icnind de durere, și lăsă haina să alunece în poala lui. Îl atinse ușor pe umăr. Chiar dacă uneori nu îi plăcea de Archer, tot îl iubea.

Când ea intră în casă, începu să plouă.

Tatăl lui Archer locuia în casa acestuia. Fire îl rugă pe un paznic, care nu era Tovat, să străbată cărarea împreună cu ea prin ploaie. Ținea în mână o suliță, însă, fără arc și fără tolbă, se simțea de parcă ar fi fost dezbrăcată.

Lordul Brocker se afla în camera de arme a fiului său, dându-i instrucțiuni, cu o voce tunătoare, unui bărbat solid pe care Fire îl recunoscu ca fiind ajutorul fierarului din oraș. Când o văzu, Lordul Brocker nu își domoli glasul, ci pierdu, pentru o clipă, atenția celui căruia i se adresa. Fierarul se întoarse și se holbă la Fire, cu un gând ascuns în privire și în zâmbetul său tâmp.

Bărbatul o cunoștea pe Fire de suficient de mult timp ca să învețe cum să se păzească de puterea frumuseții ei de monstru. Dacă nu se păzea, însemna că nu își dorea acest lucru. Ea nu dorea să-i încurajeze dorința de a-și lăsa mintea controlată pentru plăcerea de a se lăsa pradă ei. Ea își lăsă basmaua pe cap. Îi respinse mintea și, trecând pe lângă el, intră într-o cămăruță unde nu putea fi văzută. De fapt era o debara întunecată, prevăzută cu rafturi pline de uleiuri, lacuri urât mirositoare și echipamente vechi și ruginite pe care nu le mai folosea nimeni.

Se simțea umilită că era nevoită să se retragă într-o debara veche și murdară. Fierarul trebuia să se simtă umilit, căci el era neisprăvitul care alesese să renunțe la autocontrol. Dacă, în timp ce el se holba la ea și își imagina ceea ce mintea lui îngustă voia să-și imagineze, ea îl convingea să pună mâna pe cuțit și să își scoată un

ochi? Era genul de lucru pe care Cansrel l-ar fi făcut cu plăcere. Cansrel nu se retrăsese niciodată.

Vocile bărbaților nu se mai auziră, iar mintea fierarului se retrase din camera de arme. Roțile mari ale scaunului Lordului Brocker scârțâiră în timp ce el se apropia de ea. Se opri în fața ușii debaralei.

– Ieși de-acolo, copilă. A plecat. Idiotul. Dacă un șoarece-monstru i-ar fura mâncarea de sub nas, s-ar scărpina în cap și s-ar întreba de ce nu își aduce aminte când și-a mâncat mâncarea. Haide să mergem în camera mea. Cred că ți-ar prinde bine să stai jos.

Casa lui Archer devenise și a lui Brocker înainte ca acesta din urmă să îl lase pe fiul său să conducă domeniul, iar Brocker se afla în scaunul cu rotile încă dinainte ca Archer să se fi născut. Casa era astfel organizată încât totul, în afară de apartamentul lui Archer și odăile servitorilor, să se afle la primul etaj, unde putea ajunge și Brocker.

Fire străbătu alături de el un coridor din piatră întunecos; o lumină slabă pătrundea prin ferestrele înalte. Trecură pe lângă bucătărie, pe lângă sufragerie, pe lângă scara interioară și pe lângă camera santinelei. În casă era multă lume. Servitorii și paznicii intrau de afară, coborau scările. Servitoarele care treceau pe lângă ei îl salutau pe Brocker, însă o ignorau cu grijă pe Fire, păstrându-și mintea alertă și rece. Ca de obicei. Dacă servitoarele lui Archer nu o disprețuiau pentru că era un monstru și fiica lui Cansrel, atunci o disprețuiau pentru că erau îndrăgostite de Archer.

Fire se bucură când se cufundă în fotoliul moale din biblioteca Lordului Brocker și bău din paharul cu vin pe care o servitoare neprietenoasă i-l puse în mână. Brocker își așeză scaunul în fața ei și își fixă ochii cenușii pe chipul ei.

– Te las singură, draga mea, zise el, dacă vrei să tragi un pui de somn.

– Poate mai târziu.

– Când ai dormit bine ultima oară?

Brocker era persoana în fața căreia își putea recunoaște liniștită durerea și oboseala.

– Nu-mi mai aduc aminte. Nu mi se întâmplă prea des.

– Știi că există medicamente care te adorm.

– Mă fac să mă simt amețită și proastă.

– Tocmai am terminat de scris o istorie despre strategia militară din Dells. Poți să o iei liniștită cu tine. Te va adormi în timp ce te va face isteață și de neînvins.

Fire zâmbi și sorbi din vinul acru de Dells. Brațul parcă nu o mai durea atât de tare în acel fotoliu confortabil, în acea încăpere plăcută și întunecată, plină de cărți. Se îndoia că istoria lui Brocker o va adormi. Tot ceea ce știa despre arme și despre război învățase de la Brocker, iar el nu era niciodată plictisitor. În urmă cu douăzeci și ceva de ani, în zilele de glorie ale Regelui Nax, Brocker fusese cel mai priceput comandant militar din Dells. Asta până în ziua în care Regele Nax îl arestase și îi zdrobise picioarele – nu i le rupsese, i le zdrobise, opt oameni lovindu-l pe rând cu un ciocan din lemn – apoi îl trimisese acasă, pe jumătate mort, la soția lui, Aliss, în nordul ținutului Dells.

Fire nu știa ce lucru îngrozitor putuse să facă Brocker pentru a merita acest tratament din partea regelui său. Nici Archer nu știa. Întreaga întâmplare avusese loc înainte ca ei să se nască, iar Brocker nu vorbea niciodată despre asta. Aceste răni nu fuseseră decât începutul, căci, un an mai târziu, după ce Brocker își revenise cât de cât, Nax era încă mânios pe comandantul lui. Alesese o brută din închisoarea sa, un bărbat soios și violent, și îl trimisese în nord pentru a-l mustra pe Brocker, pedepsind-o pe soția acestuia. De aceea Archer avea ochii căprui și părul bălai, era chipeș și înalt, iar Brocker avea ochii cenușii și era brunet, și avea o înfățișare obișnuită. Lordul Brocker nu era tatăl biologic al lui Archer.

În alte locuri și în alte vremuri, povestea lui Brocker ar fi fost una șocantă, însă nu și în Orașul Regelui, în vremea în care Regele Nax domnise după bunul plac al sfătuitorului său apropiat, Cansrel.

Brocker începu să vorbească, întrerupându-i gândurile.

– Înțeleg că ai avut rara plăcere de a fi rănită de un bărbat care nu încerca să te ucidă, zise el. A fost altfel?

Fire râse.

– N-am fost niciodată rănită într-un mod atât de plăcut.

El chicoti, privind-o atent cu ochii lui cenușii și blânzi.

– Mă bucur că reușesc să te fac să zâmbești. Durerea de pe chipul tău se mai estompează.

El reușise mereu să o facă să zâmbească. Starea lui de spirit relaxată era o ușurare pentru ea, mai ales în zilele când Archer era mânios. Era un lucru remarcabil, ținând cont că el simțea durerea în fiecare clipă.

– Brocker, zise ea, crezi că ar fi putut fi altfel?

El își înclină capul într-o parte, derutat de ceea ce părea a fi o abatere de la discuție.

– Mă refer la Cansrel și la Regele Nax, zise ea. Crezi că relația dintre ei ar fi putut fi diferită? Oare Dells le-ar fi putut supraviețui?

Brocker o privi cu atenție, iar expresia de pe chipul lui deveni serioasă și gravă când auzi numele lui Cansrel.

– Tatăl lui Nax a fost un rege cumsecade, zise el, iar tatăl lui Cansrel i-a fost un sfătuitor-monstru valoros. Dar, draga mea, Nax și Cansrel au fost două creaturi complet diferite. Nax nu a moștenit forța tatălui său, iar Cansrel nu a moștenit nici măcar un dram din empatia tatălui lui, știi asta mai bine decât oricine. Cei doi au crescut împreună, iar când Nax a preluat tronul, Cansrel locuia deja în mintea lui, încă din copilărie. Nax avea un suflet bun, sunt convins de asta – uneori am și văzut-o – dar nu avea importanță, deoarece era și puțin prea leneș și puțin prea dispus să lase pe altcineva să gândească în locul lui. Lui Cansrel atât i-a trebuit. Nax n-a avut nicio șansă, zise Brocker, clătinând din cap și încruntându-se din cauza acestor amintiri. Încă de la început, Cansrel s-a folosit de Nax pentru a obține tot ceea ce și-a dorit, iar Cansrel nu se gândea decât la propria lui plăcere. Era inevitabil, draga mea, zise el, întorcându-și atenția către chipul ei. Atâta vreme cât trăiau, Cansrel și Nax aveau să conducă regatul spre ruină.

Ruină. Fire cunoștea, căci Brocker îi povestise, măsurile care duseseră treptat regatul spre ruină în momentul în care tânărul Nax preluase tronul. Totul începuse cu femeile și petrecerile. Însă acest lucru nu fusese atât de grav, căci Nax se îndrăgostise de o

domniță oacheșă din nordul ținutului Dells, pe care o chema Roen, și se căsătorise cu ea. Regele Nax și Regina Roen avură un fiu, un băiat chipeș și oacheș pe care îl chema Nash. Și, chiar dacă la cârma sa se afla un rege oarecum neglijent, regatul era înconjurat de aura stabilității.

Cansrel era însă plictisit. Nu era ușor de mulțumit, iar acum avea nevoie de mai multe femei și de mai multe petreceri, de vin și de copiii de la Curte care să îl distreze după ce se plictisea de femei. Și de droguri. Nax fusese de acord cu toate acestea; Nax era precum o cochilie care găzduia mintea lui Cansrel și încuviința orice îi spunea Cansrel că ar fi mai bine.

– Cu toate acestea, mi-ai spus că, în cele din urmă, drogurile au fost cele care l-au distrus pe Nax, zise Fire. Oare ar fi putut să reziste dacă nu ar fi fost drogurile?

– Se prea poate, zise Brocker cu blândețe. Cansrel rezista întotdeauna dacă-și injecta otravă în vene, fie blestemat, însă Nax, nu. Îl agita, îl făcea să devină paranoic și de necontrolat și mult mai răzbunător decât fusese vreodată.

Tăcu, privindu-și posomorât picioarele inutile. Fire încercă să se înfrâneze, astfel încât el să nu își dea seama cât de curioasă era, satu cât îi era de milă; mila ei nu trebuia să îl afecteze vreodată.

O clipă mai târziu, el privi în sus și se uită în ochii ei. Schiță un zâmbet.

– Poate-ar fi corect să spunem că Nax nu ar fi înnebunit dacă n-ar fi fost drogurile, însă eu cred că erau la fel de inevitabile ca și restul. Cansrel însuși era adevăratul drog pentru mintea lui Nax. Lumea vedea ce se întâmpla – vedeau că Nax îi pedepsea pe cei care respectau legea, lega alianțe cu criminalii și irosea toți banii din vistieria regelui. Aliații tatălui său au început să-și retragă sprijinul, așa cum era și firesc. Indivizi ambițioși precum Mydogg și Gentian au început să comploteze și să pregătească batalioane de soldați sub pretextul că se apărau. Și cine putea învinui un lord din munți pentru asta, având în vedere situația instabilă? Legea nu mai era respectată, cel puțin nu în afara orașului, căci Nax nu putea fi deranjat pentru a se ocupa de asta. Drumurile nu mai erau sigure,

trebuia să fii ori nebun, ori disperat să traversezi rutele subterane. Tâlharii, agresorii și asasinii plătiți mișunau peste tot. Până și pikkienii. Aceștia s-au mulțumit ani la rând să se răfuiască între ei. Apoi, brusc, până și ei nu s-au mai putut abține să nu profite de anarhia în care ne aflam.

Fire știa toate acestea; își cunoștea propria istorie. La urma urmei, un regat străbătut de tuneluri subterane și „ciuruit" de peșteri și de mine ascunse în munți nu avea cum să nu fie atât de volatil. Existau mult prea multe locuri unde puteau fi ascunse lucruri rele.

În Dells izbucniseră războaie; nu războaie în adevăratul sens al cuvântului, împotriva unor adversari politici bine definiți, ci lupte teritoriale – un vecin împotriva altuia, un grup de tâlhari din peșteri împotriva domeniului unui biet lord, o alianță de lorzi dellieni împotriva regelui. Brocker primise sarcina de a suprima toate răscoalele, de pe întreg teritoriul ținutului Dells. Fusese un lider militar mult mai bun decât ar fi meritat Nax și, timp de câțiva ani, Brocker se descurcase foarte bine. El și armata lui fuseseră însă pe cont propriu; în Orașul Regelui, Nax și Cansrel fuseseră prea ocupați cu femeile și cu drogurile.

Regele Nax avusese gemene cu o spălătoreasă de la palat. Apoi, Brocker comisese acea ofensă misterioasă, iar Nax se răzbunase. În ziua în care Nax își distrusese comandantul militar, el spulberase orice speranță că în regat avea să mai domnească ordinea. Luptele scăpaseră de sub control. Roen mai dăduse naștere unui fiu oacheș pe care îl chema Brigan. Dells traversa vremuri de restriște.

Lui Cansrel îi plăcea să se simtă înconjurat de disperare. Se amuza distrugând lucrurile cu puterea lui, căci de distracții se săturase.

Pe cele câteva femei pe care nu reușea să le seducă prin puterea frumuseții sau a minții lui, Cansrel le viola. Pe cele câteva femei pe care le lăsa însărcinate, le omora. Nu își dorea nou-născuți monștri care să se transforme în copii-monstru, iar apoi în adulți-monstru care să îi submineze puterea.

Brocker nu știa să-i spună lui Fire de ce Cansrel nu o ucisese pe mama ei. Era un mister; nu trebuia însă să se aștepte la o explicație romantică. Fire fusese concepută într-o perioadă când depravarea era în toi. Probabil că uitase că o băgase pe Jessa în așternutul lui sau nici măcar nu observase sarcina – la urma urmei, ea nu era decât o simplă servitoare la palat. Probabil că nici nu își dăduse seama că el o lăsase însărcinată decât în momentul în care se născuse copila. Părul ei era atât de uluitor, încât Jessa o botezase Fire.

De ce o lăsase Cansrel pe Fire în viață? Fire nu cunoștea nici acest răspuns. Curios, el se dusese să o vadă, probabil cu intenția de a o sufoca. Apoi, privindu-i chipul, ascultând sunetele pe care le scotea, atingându-i pielea – absorbindu-i monstruozitatea mică, intangibilă și perfectă – el hotărâse, dintr-un motiv sau altul, că era o creatură pe care nu voia să o distrugă.

Cansrel o luase de la mama ei când era încă în scutece. Un ommonstru avea mult prea mulți dușmani, iar el voia ca ea să crească într-un loc izolat unde să fie în siguranță, departe de Orașul Regelui. El o dusese pe domeniul lui din nordul ținutului Dells, o proprietate unde mergea destul de rar. O lăsase în grija majordomului său, Donal, care rămăsese ca trăsnit, a bucătarilor și a servitoarelor.

– Să o creșteți! le spusese el.

Fire își amintea restul. Îi stârnise curiozitatea vecinul ei, Brocker, iar acesta se ocupase de educația ei, învățând-o istorie, matematică și să scrie. Când observase că ei îi plăcea muzica, îi găsise un profesor. Archer devenise partener de joacă și, în cele din urmă, cel mai bun prieten al ei. Aliss murise de o boală îndelungată care se instalase după ce îi dăduse naștere lui Archer. Fire aflase din veștile pe care le primea Brocker că și Jessa murise. Cansrel venea deseori în vizită.

Vizitele lui erau derutante, deoarece îi aminteau că avea doi tați, care se evitau pe cât posibil, care nu discutau decât dacă era necesar și care nu cădeau niciodată de acord.

Unul era tăcut, morocănos și simplu, și se afla într-un scaun cu rotile.

„Copila mea, îi spunea el cu blândeţe, aşa cum te respectăm noi prin faptul că ne păzim minţile de tine şi ne comportăm frumos cu tine, tot aşa şi tu trebuie să-ţi respecţi prietenii şi să nu îţi foloseşti niciodată puterile împotriva noastră. Are sens ce-ţi spun? Înţelegi? Nu vreau să faci un lucru decât dacă îl înţelegi".

Celălalt tată al ei era luminos, strălucitor şi, în acele vremuri, fericit în mare parte a timpului. O săruta, o învârtea şi urca scările cu ea în braţe până la dormitor. Trupul lui era fierbinte şi electrizant, părul lui, precum satinul când îl atingeai.

„Ce te-a învăţat Brocker? întreba el, cu un glas dulce ca o ciocolată. Ai început să-ţi foloseşti puterea minţii pe servitori? Pe vecini? Pe cai şi pe câini? Asta ar trebui să faci, Fire. Aşa este drept şi este dreptul tău, căci eşti copila mea frumoasă, iar frumuseţea are privilegii pe care simplitatea nu le va avea niciodată".

Fire ştia care din cei doi era tatăl ei adevărat. Era cel căruia îi spunea „tată" în loc de „Brocker" şi era cel pe care îl iubea cu ardoare, deoarece el fie tocmai sosea, fie tocmai pleca, şi deoarece, de-a lungul timpului petrecut împreună, ea înceta să se mai simtă ca o ciudăţenie a naturii. Oamenii din sat şi cei din casa ei, care fie o disprețuiau, fie o iubeau extrem de mult, aveau exact aceleaşi sentimente faţă de Cansrel. Mâncarea, pe care ea o poftea şi pe seama căreia propriii ei bucătari râdeau, era aceeaşi mâncare pe care o poftea şi Cansrel, însă atunci când Cansrel era acasă, bucătarii nu mai râdeau. Cansrel putea să şadă cu Fire şi să facă ceva ce nimeni altcineva nu putea: să o înveţe să-şi îmbunătăţească harul de a-şi folosi mintea. Puteau comunica fără să rostească o vorbă, se puteau atinge unul pe celălalt chiar dacă unul se afla într-un colţ al casei, iar celălalt în alt ungher al casei. Tatăl biologic al lui Fire era ca ea era, de fapt, singura persoană din lume ca ea.

El o întreba mereu acelaşi lucru când venea acasă.

Draga mea monstruliţă, a fost cineva rău cu tine cât timp am fost plecat?

Rău? Copiii aruncau cu pietre în ea pe drum. Uneori i se punea piedică, sau era pălmuită, sau necăjită. Cei care o plăceau, o îmbrăţişau, însă prea strâns, iar mâinile lor erau prea îndrăzneţe.

Cu toate acestea, Fire învățase încă de mică să răspundă cu nu întrebării lui – să mintă și să-și ferească mintea de el ca să nu-și dea seama că mințea. Astfel lua naștere o altă nedumerire a ei. Aștepta cu multă nerăbdare vizitele lui, însă, de îndată ce acesta își făcea apariția, ea începea să îl mintă.

La patru ani, avusese un câine pe care îl alesese dintre mai mulți căței care se născuseră în grajdul lui Brocker. Ea îl alesese pe acesta, iar Brocker îi îngăduise să îl păstreze, deoarece cățelul avea trei picioare sănătoase și unul bolnav, pe care îl trăgea după el și nu era de niciun folos. Avea blana de un cenușiu-închis și ochii deschiși la culoare. Fire îl botează Twy, prescurtarea de la „Twilight".

Twy era o creatură veselă și oarecum tâmpă, care habar nu avea că îi lipsea ceva ce alți câini aveau. Era zglobiu, se zbenguia mult și avea obiceiul să îi ciupească cu dinții pe oamenii pe care îi îndrăgea. Nimic nu îl făcea să fie mai neastâmpărat, mai agitat, mai bucuros și mai îngrozit decât prezența lui Cansrel.

Într-o zi, Cansrel îi luă prin surprindere pe Fire și pe Twy, care se aflau în grădină. Zăpăcit, Twy sări la Fire și, în loc să o ciupească, o mușcă atât de tare, încât aceasta scoase un strigăt.

Cansrel alergă la ea, se lăsă în genunchi și o îmbrățișă; sângele care curgea din degetele ei se prelingea pe cămașa lui.

– Fire! Ești bine?

Ea se agăță de el, căci, preț de o secundă, Twy o speriase. Apoi, după ce își veni în fire, ea îl văzu și îl simți pe Twy izbindu-se de o stâncă ascuțită, iarăși și iarăși.

– Încetează, tată! Încetează!

Cansrel își scoase cuțitul de la cingătoare și se apropie de câine. Fire începu să țipe și să se agațe de el.

– Lasă-l în pace, tată, te rog! Nu simți că nu a făcut-o intenționat?

Încercă să-i pătrundă în minte, însă Cansrel era prea puternic pentru ea. Se agăță de pantalonii lui, lovindu-l cu pumnii ei micuți. Izbucni în plâns.

Cansrel se opri în loc, își vârî cuțitul la cingătoare și rămase cu mâinile în șold, clocotind de mânie. Twy se îndepărtă șchiopătând și scheunând, ținându-și coada între picioare. Apoi, Cansrel păru

să-şi schimbe starea, căci se lăsă din nou în genunchi în faţa lui Fire, o îmbrăţişă şi o sărută, vorbindu-i în şoaptă până când aceasta se opri din plâns. El îi curăţă degetele de sânge şi i le bandajă. Apoi începură lecţia despre cum să controleze mintea animalelor. Când o lăsă în cele din urmă să plece, ea alergă în căutarea lui Twy, care se dusese în camera ei şi se ascunsese într-un colţ, uluit şi ruşinat. Ea îl aşeză în poală. Încercă să-i liniştească mintea, astfel încât data următoare să poată să îl protejeze.

Când Fire se trezi în dimineaţa următoare, era linişte. Nu auzi zgomotul pe care îl făcea de obicei Twy când sărea în faţa uşii ei. Îl căută toată ziua, atât pe pământurile ei, cât şi pe cele ale lui Brocker, însă nu îl găsi. Dispăruse.

Cansrel spuse, încercând să o consoleze:

– Cred c-a fugit. Câinii au obiceiul acesta, să ştii. Biata de tine.

Astfel învăţase Fire să îl mintă pe tatăl ei atunci când o întreba dacă îi făcuse cineva vreun rău.

Pe măsură ce treceau anii, vizitele lui Cansrel erau tot mai rare, însă durau mai mult, deoarece drumurile nu erau sigure. Uneori, atunci când îşi făcea apariţia la uşa ei după luni de absenţă, aducea cu el femei, sau negustori care îi făceau rost de animale sau de droguri, sau de noi monştri pe care să-i închidă în cuştile lui. Alteori, pe tot parcursul vizitei se afla sub influenţa vreunei otrăvi obţinute dintr-o plantă; sau, când era cu mintea limpede, avea tot felul de stări, era ciudat, tiranic, avea accese de furie pe care şi le descărca pe toată lumea în afară de Fire. Alteori era lucid şi încântător ca notele înalte pe care Fire le scotea cu flautul ei. Vizitele lui o îngrozeau, acele invazii nerușinate, fastuoase, destrăbălate în viaţa ei liniştită. După fiecare plecare a sa, ea se simţea atât de singură, încât muzica era singurul lucru care o alina. Îşi relua lecţiile de muzică şi mai înflăcărată, fără să ia în seamă atitudinea dispreţuitoare sau indignată a profesorului faţă de talentul ei.

Brocker nu îi ascunsese niciodată adevărul despre Cansrel.

„Nu vreau să te cred, îi zicea ea în gând după ce el îi povestea ce mai făcuse Cansrel, însă ştiu că este adevărat, deoarece Cansrel însuşi îmi spune aceste poveşti, fără să se simtă ruşinat. Le consideră

a fi lecții după care ar trebui să-mi ghidez comportamentul. Îl îngrijorează faptul că nu-mi folosesc puterea drept armă".

„Oare chiar nu își dă seama cât de diferită ești față de el? întreba Brocker. Oare nu vede că ești plămădită altfel?"

Fire nu avea cuvinte să descrie cât de singură se simțea atunci când Brocker vorbea astfel. Cât de mult își dorea ca vecinul ei liniștit, simplu și bun, să fi fost tatăl ei adevărat. Își dorea să fie ca Brocker, plămădită din același aluat. Ea știa însă ce era și de ce era în stare. Chiar și după ce încetase să se mai privească în oglindă, vedea totul în ochii celorlalți oameni și știa cât de ușor i-ar fi fost să-și transforme viața nefericită într-una mai plăcută, așa cum făcea mereu Cansrel. Nu mărturisise niciodată nimănui, nici măcar lui Archer, cât de rușinată se simțea doar gândindu-se la această tentație.

Când ea avea treisprezece ani, regele Nax murise din cauza drogurilor. La douăzeci și trei de ani, Nash devenise stăpânul unui regat aflat în ruină. Accesele de furie ale lui Cansrel erau din ce în ce mai frecvente, la fel și momentele de melancolie.

Când ea avea cincisprezece ani, Cansrel deschisese ușa cuștii în care ținea leopardul-monstru albastru ca noaptea și plecase pentru ultima oară.

CAPITOLUL TREI

Fire nu își dădu seama că adormise în biblioteca Lordului Brocker decât atunci când deschise ochii și se trezi acolo. Pisoiașul-monstru al lui Brocker fusese cel care o trezise, deoarece stătea agățat de tivul rochiei ei ca un bărbat atârnat de capătul unei frânghii. Ea clipi, încercând să se obișnuiască cu lumina difuză și absorbi conștiința pisoiașului. Ploua în continuare. Nu mai era nimeni în încăpere. Ea își masă umărul rănit și se întinse în fotoliu. Era înțepenită și suferea, însă se simțea mai odihnită.

Pisoiașul se cățără în sus pe fusta ei, își înfipse ghearele în genunchiul său și o privi pe furiș, agățat. Animalul știa ce era ea, căci basmaua îi alunecase ușor de pe cap. Cei doi monștri se măsurară din priviri. Pisoiul avea blana verde-deschis și lăbuțele aurii, iar mintea lui zăpăcită o căuta pe a ei.

Firește că niciun animal-monstru nu putea să îi controleze mintea lui Fire, însă acest lucru nu împiedica unele specii mai obscure să încerce. Era prea mic și prostuț ca să se gândească să o mănânce, însă voia să se joace, să îi ciupească degetele, să lingă puțin sânge, dar Fire nu avea chef de înțepăturile unui monstru jucăuș. Ea îl așeză în poală și îl scărpină după urechi, spunându-i în șoaptă cât de puternic, de mare și de inteligent era. Ca să fie în siguranță, ea încercă să-l adoarmă prin puterea minții. El descrise un cerc, apoi se cuibări în poala ei.

Pisicile-monstru domestice erau prețuite deoarece nu permiteau ca șoarecii-monstru sau cei obișnuiți să se înmulțească. Acest pisoiaș

avea să crească mare și gras, să ducă o viață lungă și satisfăcătoare și urma să aibă, probabil, o mulțime de pisoiași-monstru.

Oamenii-monstru, pe de altă parte, nu aveau o viață atât de lungă. Existau prea multe fiare, prea mulți dușmani. Era mai bine că Fire rămăsese singura din specia ei; hotărâse demult, chiar înainte de a-l accepta pe Archer în patul ei, că avea să fie ultima. Cansrel nu trebuia să aibă urmași.

Îi simți pe Archer și pe Brocker pe coridor, dincolo de ușa bibliotecii, apoi le auzi vocile. Tăioase, agitate. Să fie oare unul dintre accesele de furie ale lui Archer – sau se întâmplase ceva cât timp ea dormise? Pătrunse în mințile lor pentru a-i anunța că era trează.

O clipă mai târziu, Archer deschise ușa bibliotecii și o ținu larg deschisă pentru tatăl lui. Intrară împreună, discutând. Archer lovea aerul cu arcul. Era furios.

– Blestemată fie santinela lui Trilling pentru că a încercat să-l doboare pe om singur.

– Poate n-a avut încotro, zise Brocker.

– Oamenii lui Trilling sunt prea nesăbuiți.

Brocker se lumină la față, amuzat.

– Interesantă acuzație, fiule, având în vedere că vine de la tine.

– Eu sunt nesăbuit când deschid gura, tată, nu când mânuiesc sabia.

Archer se uită la Fire și la pisoiul adormit.

– Cum te simți, iubito?

– Mai bine.

– Ai încredere în vecinul nostru, Trilling?

Trilling era unul dintre bărbații mai puțin nesăbuiți pe care Fire îi întâlnea în mod regulat. Soția sa o rugase pe Fire nu numai să le predea lecții de muzică fiilor lor, dar și să îi învețe cum să își apere mințile de puterea monștrilor.

– Nu mi-a dat niciodată vreun motiv să nu am încredere în el, zise ea. Ce s-a întâmplat?

– A găsit doi oameni morți în pădure, zise Archer. Unul este un paznic de-al lui, iar celălalt, îmi pare rău s-o spun, este un alt străin. Fiecare prezintă răni de cuțit și vânătăi, de parcă s-ar fi luptat între

ei, însă săgeţile au fost cele care le-au adus moartea. Paznicul lui Trilling a fost nimerit în spate, de la distanţă. Străinul a primit o săgeată în cap, de la mică distanţă. Ambele săgeţi sunt confecţionate din lemn alb, ca şi cea care l-a ucis pe braconierul tău.

Mintea lui Fire încerca să înţeleagă toate acestea.

– Arcaşul s-a apropiat pregătit de luptă. Pe paznicul lui Trilling l-a ochit de la distanţă, apoi s-a apropiat în fugă de străin şi l-a executat.

Lordul Brocker îşi drese glasul.

– Pare a fi mai degrabă o răfuială personală, asta dacă luăm în considerare faptul că arcaşul şi străinul erau tovarăşi. Nu pare să existe vreo legătură între străinii care ne cutreieră pădurile, nu-i aşa? Omul are tăieturi grave pe picioare care, chiar dacă nu i-au adus moartea, i-ar fi îngreunat sarcina arcaşului de a-l scoate de acolo odată ce paznicul lui Trilling era mort. Mă întreb dacă arcaşul nu a tras cumva în paznicul lui Trilling pentru a-şi apăra tovarăşul, apoi, realizând că acesta era prea grav rănit, a hotărât să scape şi de el?

Fire ridică îngândurată din sprâncene, în timp ce mângâia absentă micuţul monstru. Dacă arcaşul, braconierul şi acest nou străin mort lucrau, într-adevăr, împreună, atunci responsabilitatea arcaşului părea a fi aceea de a face curăţenie, astfel încât să nu mai rămână nimeni care să dea explicaţii despre ce căutau acolo. Arcaşul era extrem de priceput.

Archer privi în jos, lovind îngândurat cu vârful arcului în pardoseala din lemn.

– Mă voi duce la fortăreaţa Reginei Roen, zise el.

Fire îi aruncă o privire aspră.

– De ce?

– Vreau să o rog să îmi dea mai mulţi soldaţi şi am nevoie de informaţiile pe care le-au obţinut iscoadele ei. Poate a aflat dacă aceşti străini au vreo legătură cu Mydogg sau Gentian. Vreau să aflu ce se petrece în pădurea mea, Fire, şi vreau să-l prind pe arcaşul ăsta.

– Te însoţesc, zise Fire.

– Nu, zise Archer pe un ton sec.

Ba da.

Ba nu. Nu te pot apăra. Nici măcar nu știi să călărești.

Este o călătorie de o zi. Mai așteaptă o săptămână. Lasă-mă să mă odihnesc, apoi te voi însoți.

Archer își ridică o mână și se întoarse cu spatele la ea.

Îți răcești gura de pomană. De ce aș permite așa ceva?

„Pentru că Roen este întotdeauna extrem de bună cu mine atunci când o vizitez la fortăreața din nord, vru să spună Fire. Pentru că Roen a cunoscut-o pe mama. Pentru că Roen este o femeie hotărâtă și pentru că privirea unei femei îți aduce alinare. Roen nu m-a dorit niciodată sau, dacă m-a dorit, atunci nu este același lucru".

– Pentru că Roen și iscoadele ei mă vor întreba ce s-a întâmplat atunci când m-a rănit braconierul și ce am reușit să descopăr în mintea lui, zise ea cu voce tare. Și pentru că nu ești nici soțul meu, nici tatăl meu, adăugă ea, atunci când el vru să se împotrivească. Sunt o femeie de șaptesprezece ani, care are cai și bani, și care decide pentru ea însăși unde merge și când. N-ai niciun drept să-mi interzici asta.

Archer lovi pardoseala din lemn cu vârful arcului, iar Lordul Brocker chicoti.

– Nu o contrazice fiule. Ești un prost dacă nu profiți de monstru când vrei să afli informații.

– Drumurile sunt periculoase! izbucni Archer.

– Și aici e periculos, ripostă Brocker. Nu s-ar simți mai în siguranță protejată fiind de arcul tău?

– Ar fi mai în siguranță zăvorâtă într-o odaie.

Brocker își îndreptă scaunul cu rotile înspre ușă.

– Are câțiva prieteni valoroși, Archer. Ar fi o cruzime din partea ta să pleci în grabă la Roen și să o lași în urmă.

Fire își dădu seama că ținea pisoiul aproape și îl legăna la pieptul ei de parcă ar fi vrut să îl protejeze de ceva. Să îl protejeze de sentimentul pe care îl avea acum când mișcările și trăirile ei erau dezbătute de doi bărbați iritați. Brusc, nutrea dorința nebună ca acea creatură mică, cu blană cenușie, pe care ea o ținea în brațe, să fi fost

copilaşul ei, pe care să îl îmbrăţişeze şi să îl adore şi să îl salveze de oamenii care nu o înţelegeau. „Prostuţo, gândi ea furioasă. Nici să nu te gândeşti. De ce ar avea nevoie lumea de încă un copilaş care să poată controla minţile?“

Lord Brocker îl apucă de mână pe Archer şi îl privi drept în ochi, încercând să îl domolească, să îl liniştească. Apoi, Brocker ieşi afară şi închise uşa, punând capăt disputei.

Archer se uită la Fire, cu o expresie nesigură întipărită pe faţă. Fire oftă, iertându-l într-un final pe prietenul ei încăpăţânat şi pe tatăl la fel de încăpăţânat care îl adoptase. Argumentele lor, însă, indiferent cât de mult ar fi durut-o, izvorau din două suflete mari. Şi-apoi, nu erau rău intenţionate.

Ea aşeză pisoiul pe jos şi se ridică în picioare. Îl luă pe Archer de mână, aşa cum făcuse şi tatăl lui. Archer îşi coborî solemn privirea la mâinile lor împreunate. El îi duse degetele la buze, i le sărută, apoi începu să îi privească cu atenţie mâna de parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima oară.

– Mă duc să-mi pregătesc lucrurile, zise Fire. Să-mi spui când vom pleca.

Se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta pe obraz, însă el o apucă de mijloc şi îi sărută buzele cu blândeţe. Ea îl lăsă preţ de o secundă. Apoi se desprinse din îmbrăţişarea lui şi ieşi din cameră.

CAPITOLUL PATRU

Pe calul lui Fire îl chema Small și era un alt dar primit de la Cansrel. Îl alesese pe el dintre toți caii datorită părului cafeniu-deschis și a modului tăcut în care o urmase înainte și înapoi de partea cealaltă a gardului în ziua în care ea se dusese la Cutter să-și aleagă un cal.

Ceilalți cai fie nu o băgaseră în seamă, fie începuseră să sară și să se agite, îngrămădindu-se unul într-altul și încercând să muște. Small nu se amestecase în grămada lor, rămânând deoparte, unde se simțea în siguranță. Mergea la trap alături de Fire, oprindu-se când se oprea și ea și clipind plin de speranță; ori de câte ori ea se îndepărta de gard, el rămânea acolo și o aștepta să se întoarcă.

– Îl cheamă Small, spusese Cutter, deoarece are creierul cât un bob de mazăre. Nu îl pot învăța nimic. Nici nu-i cine știe ce frumusețe.

Cutter era negustorul de cai al lui Cansrel și contrabandistul de monștri preferat. Trăia la vest de munții Great Grays și, o dată pe an, străbătea regatul în lung și-n lat cu o caravană pentru a-și vinde marfa. Lui Fire nu îi plăcea de el. Nu era blând cu animalele lui. Avea o gură spurcată și o privea într-un mod care o dezgusta, de parcă ar fi fost stăpânul ei, într-un mod care o făcea să-și dorească să devină invizibilă.

Bărbatul se înșela și în privința lui Small. Fire recunoștea privirea tâmpă și mintea goală, atât la animale, cât și la oameni, însă nu simțise nimic din toate acestea la Small. Ea simțise doar că juganul

tremura și se încăpățâna ori de câte ori Cutter se apropia de el și că acesta se oprea din tremurat atunci când ea îl atingea și îi vorbea în șoaptă. Fire era obișnuită să fie dorită pentru frumusețea ei, însă nu era obișnuită ca o ființă să aibă nevoie de blândețea ei.

Când Cutter și Cansrel se îndepărtaseră preț de o clipă, Small își întinsese gâtul prin gard și își odihnise botul pe umărul ei. Ea îl scărpinase după urechi, iar el scosese sunete satisfăcute, împroșcându-i părul cu salivă. Ea izbucnise în râs și o ușă a sufletului ei se deschisese. Chiar exista dragoste la prima vedere; sau, cel puțin, dragoste la primul scuipat.

Cutter îi spusese că era zănatică, iar Cansrel încercase să o convingă să aleagă o iapă neagră splendidă care se potrivea cu frumusețea ei răpitoare. Însă ea nu îl dorea decât pe Small, pe care Cutter i-l trimisese trei zile mai târziu. Calul, însă, tremura și era înspăimântat, deoarece bruta de Cutter îl vârâse într-un vagonet alături de o pumă-monstru pe care o cumpărase Cansrel. Îi despărțeau doar câteva scânduri șubrede. Small ieșise din vagonet cu spatele, nechezând, iar Cutter îl împunsese cu biciul, făcându-l laș.

Fire alergase înspre cal, sufocată de indignare, însă încercase să își păstreze calmul pentru a putea să-i liniștească mintea; apoi îi spusese lui Cutter, pe un ton furios, folosind cuvinte pe care nu le mai folosise vreodată, ce gândea ea despre modul în care el se comporta cu bunurile lui.

Cutter izbucnise în râs și îi spusese că era și mai plăcută atunci când se înfuria – ceea ce fusese, firește, o mare greșeală din partea lui, căci oricine care era cât de cât inteligent ar fi știut că nu era bine să o tratezi cu lipsă de respect pe Lady Fire în prezența tatălui ei. Fire îl trăsese repede pe Small într-o parte, căci știa ce avea să urmeze. Mai întâi, Cansrel îl făcuse pe Cutter să se ploconească, să-și ceară iertare și să plângă. Apoi, îl făcuse să creadă că avea o durere înfiorătoare din cauza unor răni imaginare. În cele din urmă trecuse la fapte și începuse să îl lovească pe Cutter în vintre calm și în mod repetat, până când Cansrel fusese convins că omul înțelesese.

Small se liniștise la prima atingere a lui Fire și făcuse tot ceea ce îi ceruse ea încă din prima clipă.

Iar acum, când ea stătea lângă Small, îmbrăcată gros pentru a se proteja de răcoarea dimineții, Archer veni înspre ea și se oferi să o ajute. Ea clătină din cap și apucă mânerul șeii cu o singură mână. Se ridică în șa, simțind cum i se taie răsuflarea din cauza durerii.

Nu reușise să se odihnească decât șapte zile; până la sfârșitul călătoriei, brațul, care o deranja deja, avea să o doară și mai tare. Era însă hotărâtă să nu lase pe nimeni să o trateze ca pe o invalidă. Îi transmise lui Small seninătate și rugămintea să alerge cât mai liniștit în acea zi. Iată încă un motiv pentru care Small și ea erau potriviți unul pentru celălalt. El avea o minte calmă, receptivă.

– Transmite-ți-i omagiile mele reginei, zise Lord Brocker din scaunul său cu rotile, care se afla în mijlocul cărării. Spuneți-i că, dacă va veni ziua în care va avea un moment de liniște, să vină în vizită la un vechi prieten.

– Îi vom spune, zise Archer, trăgându-și mănușile.

Își întinse mâna în spate ca să verifice săgețile din tolbă, așa cum îi era obiceiul înainte de a încăleca – de parcă și-ar fi uitat vreodată tolba – apoi se aruncă în șa. Le făcu soldaților semn să o ia înainte, iar lui Fire să îi urmeze. El rămase în urma domniței-monstru și porniră, astfel, la drum.

Erau însoțiți de opt soldați. Erau mai mulți decât ar fi luat Archer dacă ar fi mers singur, dar nu mai mulți de-atât. Nimeni din Dells nu călătorea însoțit de mai puțin de șase tovarăși, asta dacă nu era disperat, sau nu avea gânduri sinucigașe sau vreun motiv pervers de a-și dori să fie atacat de tâlhari. Iar dezavantajul prezenței lui Fire, ca și călăreț rănit și țintă cunoscută, era aproape anulat de abilitatea ei de a depista atât proximitatea, cât și atitudinea minților străinilor care se apropiau.

Fiind departe de casă, Fire nu își permitea luxul de a nu-și folosi puterea minții. În general, gândurile altora nu îi atrăgeau atenția decât dacă le căuta intenționat. Palpabilitatea unei minți depindea de forța ei, de scopul său, de familiaritatea ei, de cât de aproape era, de cât de deschisă era, dacă era conștientă de prezența lui Fire,

precum şi de alţi factori, iar în această călătorie nu avea voie să lase pe nimeni să treacă neobservat; avea să cerceteze împrejurimile neîncetat şi, dacă se putea, avea să pătrundă în toate minţile pe care le întâlnea ca să se asigure de intenţiile lor. Avea să îşi ascundă mintea cu o şi mai mare grijă, pentru a nu fi recunoscută de prădătorii-monştri. De altfel, drumurile erau extrem de periculoase pentru toată lumea.

Cetatea Reginei Roen se afla la o zi depărtare. Soldaţii stabiliră un ritm vioi, ocolind oraşul, suficient de aproape cât să audă cântecul cocoşilor, dar suficient de departe pentru a nu fi văzuţi. Cea mai bună cale prin care un călător putea fi jefuit sau ucis era să îşi anunţe prezenţa.

Sub munţi existau tuneluri prin care ar fi putut ajunge mai repede la Roen, însă şi pe acestea hotărâseră să le evite. Cel puţin în nord, cărările abrupte de la suprafaţă erau mai sigure decât necunoscutul care pândea în întuneric.

Fire îşi acoperise complet părul, firește, şi îmbrăcase haine simple. Cu toate acestea, ea spera să nu întâlnească pe nimeni. Chiar dacă prădătorii-monştri nu băgau întotdeauna în seamă farmecul unui chip sau al unui trup dacă nu zăreau nuanţe de păr interesante, nu era şi cazul oamenilor. Dacă era văzută, era scrutată. Odată scrutată, era recunoscută. Privirile străinilor erau întotdeauna deranjante.

Ruta de la suprafaţă, care ducea la cetatea Reginei Roen, era înaltă şi lipsită de copaci, deoarece munţii care fuseseră botezaţi „Little Grays“[1] despărţeau pământurile lui Fire şi ale vecinilor ei de cele ale reginei. „Little“ pentru că puteau fi traversaţi pe jos şi pentru că erau nelocuiţi, spre deosebire de Great Grays[2], care formau graniţa de vest şi de sud a ţinutului Dells cu tărâmul necunoscut.

Cătunele acopereau crestele munţilor Little Grays sau se îngrămădeau în văile de lângă intrările în tuneluri – primitive, reci, posomorâte şi sterpe. Fire zărise aceste cătunuri îndepărtate. Se gândea la ele de fiecare dată când mergea să o viziteze pe Roen. În acea zi, ea observă că unul dintre ele dispăruse.

---

[1] Little Grays – Surii Mici (n.tr.)

[2] Great Grays – Surii Mari (n.red.)

– Mai demult era un sat pe creastă, zise ea, arătând cu degetul.

Înțelese apoi ce se întâmplase. Zări fundația din piatră a unei clădiri vechi ieșind din zăpadă, iar la poalele crestei, pe care stătuse cândva satul, o grămadă de pietre, lemne și moloz. Pe acea grămadă mișunau lupi-monștri, iar deasupra ei se roteau păsările răpitoare-monștri.

Era un truc inteligent al tâlharilor, să azvârle un sat întreg de pe munte, piatră cu piatră. Archer sări din șa, cu fălcile încleștate.

– Fire, a supraviețuit vreo minte umană în grămada aceea?

Supraviețuiseră multe minți, însă nu umane. Mulți șobolani-monștri sau obișnuiți. Fire clătină din cap.

Archer trase primul, deoarece săgețile nu trebuiau irosite. Mai întâi, omorî păsările răpitoare. Apoi, înfășură o cârpă în jurul unei săgeți, îi dădu foc și o lansă înspre grămada de monștri și ruine. El trase săgeată aprinsă după săgeată aprinsă, până când grămada fu cuprinsă în totalitate de flăcări.

În Dells, trupurile celor morți erau trimise prin foc acolo unde plecaseră și sufletele lor, în neant. Era acceptarea faptului că toate lucrurile aveau un sfârșit, cu excepția lumii.

Grupul se puse repede în mișcare, deoarece, purtată de vânt, duhoarea era îngrozitoare.

Străbătuseră deja jumătate din distanță când înaintea lor se desfășură o scenă care îi însufleți: Armata Regelui, țâșnind dintr-o peșteră aflată la poalele muntelui, chiar sub picioarele lor, și traversând în goană un platou stâncos. Ei se opriră pe cărarea înaltă, pentru a privi scena. Archer arătă cu degetul înspre partea din față a armatei.

– Acolo e și Regele Nash, zise el. Îl vezi? Bărbatul înalt, călare pe murg, de lângă cel care poartă steagul. Iar lângă el e fratele lui, comandantul, Prințul Brigan, care ține arcul cel mare în mână și stă călare pe iapa cea neagră. Cel îmbrăcat în maro, îl vezi? Regatul Dells, o priveliște minunată.

Fire nu îi cunoscuse niciodată pe fiii lui Nax și nici nu mai văzuse vreodată un detașament atât de mare al Armatei Regelui. Erau cu sutele – cinci mii în această divizie, îi spuse Archer când îl întrebă ea – unii în uniforme strălucitoare, alții în uniformele cenușii,

călărind cai puternici și rapizi, traversând ținutul ca un râu. Cel care ținea arcul cel mare în mână, prințul și comandantul, se deplasă la dreapta și rămase în urmă; li se adresă câtorva soldați din centrul rândului, apoi țâșni din nou în față. Erau atât de departe, încât păreau mici ca niște șoareci. Ea auzea însă tropăitul copitelor a cinci mii de cai și simțea copleșitoarea prezență a zece mii de conștiințe. Vedea și culorile steagului purtat de soldatul care îl urma pe prinț oriunde mergea acesta: o vale împădurită, cenușie și verde, cu un soare sângeriu pe un cer portocaliu.

Brusc, Prințul Brigan se întoarse în șa, fixându-și privirea asupra unui nor aflat deasupra lui. În acel moment, Fire simți prezența unei păsări răpitoare. Brigan își întoarse iapa neagră și își ridică mâna, semnalându-le anumitor soldați din detașament să rupă rândurile și să-și pregătească săgețile. Trei păsări răpitoare, două nuanțe de fucsia și violet și una de culoarea mărului verde, se roteau sus de tot, deasupra mării de soldați, atrase de vibrații sau de mirosul cailor.

Archer și soldații lui își pregătiră și ei săgețile. Fire apucă strâns hățurile cu o mână, îl liniști pe Small și încercă să se hotărască dacă era pregătită să treacă prin chinul de a-și arma arcul cu brațul rănit.

Nu fu nevoie. Oamenii prințului erau pricepuți și folosiră doar patru săgeți pentru a doborî păsările fucsia. Cea verde era mai deșteaptă; se rotea neregulat, schimbând înălțimea și viteza, lăsându-se tot mai jos din ce în ce mai aproape de rândurile de călăreți. Săgeata care o nimeri în cele din urmă fu cea a lui Archer, o săgeată iute care țâșni în jos și pe deasupra capetelor armatei care galopa.

Pasărea-monstru căzu și se izbi de pământ. Prințul își întoarse calul și scrută cărările muntoase, căutând trăgătorul cu săgeata pregătită în arc în cazul în care nu îi plăcea de arcaș. Când îi zări pe Archer și pe soldații lui, își coborî arcul și își ridică mâna în aer, în semn de salut. Apoi arătă cu degetul înspre trupul păsării verzi de pe câmpie și înapoi înspre Archer. Fire înțelese gestul: Archer omorâse prada, deci era a lui.

Archer îi făcu și el un semn: e a ta. Brigan își ridică ambele brațe în semn de mulțumire, apoi soldații lui aruncară trupul monstrului

pe spatele unui cal fără călăreț. Acum că privea mai atent, ea observă și alți cai fără călăreți, care cărau desagi și provizii și trupurile altor animale vânate, unele monstruoase. Ea știa că atunci când se afla în afara Orașului Regelui, armata își găsea adăpost și se hrănea singură. Ea se gândi că era foarte greu să hrănești o armată de bărbați.

Se corectă. O armată de bărbați și de femei. Orice persoană care știa să călărească, să lupte și să vâneze era binevenită să se alăture protectoratului regatului, iar Regele Nash nu cerea ca acea persoană să fie bărbat. Sau, mai exact, Prințul Brigan nu cerea. I se spunea Armata Regelui, dar, în realitate, era a lui Brigan. Lumea zicea că, la douăzeci și șapte de ani, Nash avea calități de împărat, însă când venea vorba de lupte, fratele său mai mic, de douăzeci și doi de ani, era cel priceput.

În depărtare, râul de călăreți începu să dispară într-o spărtură aflată la baza unei alte stânci.

– Tunelurile vor fi mai sigure azi după trecerea armatei, zise Archer. Mi-aș fi dorit să știu că sunt atât de aproape. Credeam că regele se află în palatul lui din Oraşul Regilor, iar prințul în nordul îndepărtat, în căutarea pikkienilor care au provocat probleme.

Aflat încă pe câmpie, prințul își întoarse iapa pentru a se alătura forței sale luptătoare; însă, înainte de asta, el își ațintă privirea asupra siluetei lui Fire. Nu reușea să-i distingă trăsăturile din cauza distanței și a soarelui care îi strălucea în față. Nu putea deslușI decât că era prietena lui Archer, care călătorea îmbrăcată în haine bărbătești, deși era femeie, și că avea părul acoperit. Cu toate acestea, Fire simți că fața îi ardea. Era convinsă că el o recunoscuse. Privirea pe care el o aruncă peste umăr atunci când se întoarse era însă o dovadă clară, la fel și mânia prințului când dădu pinteni calului. La fel îi era și mintea – închisă pentru ea, rece.

Acesta era motivul pentru care ea evitase să îi cunoască pe Nash și pe Brigan. Era firesc ca fiii Regelui Nax să o disprețuiască. Simțea că intră în pământ de rușine din cauza moștenirii pe care o lăsase tatăl ei.

CAPITOLUL CINCI

Fire nu credea că regele și războinicul vor trece atât de aproape de casa mamei lor, fără să se oprească să o vadă. Ultima parte a călătoriei o duse peste dealuri stâncoase înțesate de soldații regelui.

Aceștia nu își instalaseră tabăra, ci dormeau, sau își prăjeau carnea sau jucau cărți, în jurul focurilor. Soarele apunea. Din cauza oboselii, nu reușea să își amintească dacă armatele înaintau prin întuneric. Ea spera ca acea armată să nu-și petreacă noaptea pe acele dealuri.

Archer și gărzile lui formară un zid în jurul ei când trecură pe lângă soldați. Archer era atât de aproape de partea ei rănită, încât piciorul ei stâng se freca de piciorul lui drept. Fire își ținea privirea plecată, însă, cu toate acestea, simțea ochii soldaților pe trupul ei. Era extenuată, iar durerea era imposibilă, însă își păstră conștiința alertă, cercetând mințile din jurul ei care ar fi putut cauza probleme. Ea o căută și pe cea a regelui și a fratelui său, dorindu-și cu disperare să nu le găsească.

Printre soldați existau și femei, însă nu erau multe. Ocazional, ea auzea un fluierat slab, un mormăit, câteva epitete, și când ea trecu pe lângă ei, bărbații se încăierară, însă nimeni nu o amenință.

Apoi, când se apropiară de rampa podului mobil al lui Roen, ea tresări și privi în sus și, dintr-odată, fu recunoscătoare pentru prezența soldaților. Știa că la sud de Little Grays răpitoarele-monștri se deplasau uneori în stoluri, căutând regiunea cu populație densă,

rotindu-se deasupra lor, însă nu mai văzuse niciodată așa ceva. Trebuie să fi fost în jur de două sute de răpitoare, culori vii pe fundalul unui cer portocaliu și roz, care zburau atât de sus, încât doar cea mai norocoasă dintre săgeți le-ar fi putut atinge. Țipetele lor o făcură să simtă fiori pe șira spinării. Ea își duse repede mâna la basma pentru a se asigura că nu îi ieșise nici măcar un fir de păr de sub ea, căci știa că, dacă răpitoarele descopereau ce era, nici măcar nu aveau să mai observe armata de oameni. Toate cele două sute aveau să își îndrepte atenția asupra ei.

– Totul este bine, iubito, murmură Archer, care se afla lângă ea. Să ne grăbim. Aproape am intrat.

Odată ajunși în curtea interioară acoperită a fortăreței Reginei Roen, Archer o ajută când ea fu cât pe ce să cadă din șa. Ea se legănă între cal și prietenul ei, trăgându-și răsuflarea.

– Ești în siguranță acum, zise Archer, ținându-și brațul în jurul ei și încurajând-o. Vei avea timp să te odihnești înainte de cină.

Fire încuviință slab.

– Are nevoie de o atingere blândă, reuși ea să îi spună bărbatului care îl apucă pe Small de hățuri.

Abia dacă o observă pe fata care îi arătă camera. Archer era acolo; își poziționă oamenii în fața ușii ei și, înainte să plece, o avertiză pe fată să aibă grijă de brațul ei.

Apoi, Archer plecă. Fata o așeză pe Fire în pat. O ajută să se dezbrace și îi desfăcu basmaua. Fire se prăbuși pe perne. Dacă fata se holba la ea uimită și îi atingea fermecată părul colorat, lui Fire nu îi păsa. Adormise deja.

Când se trezi, camera era inundată de lumina pâlpâitoare a lumânărilor. O femeie măruntă, îmbrăcată într-o rochie maronie, le aprindea. Fire recunoscu mintea ageră și blândă a lui Roen. Apoi, femeia se întoarse către ea, iar Fire recunoscu ochii negri ai lui Roen, forma frumoasă a gurii ei și șuvița albă de păr care creștea în față și în mijlocul părului ei lung și negru.

Roen puse jos lumânarea și se așeză pe marginea patului. Zâmbi când văzu expresia amețită de pe fața lui Fire.

– Bine te-am găsit, Lady Fire.

Bine te-am găsit, Doamnă Regină.

Am vorbit cu Archer, zise Roen. Cum îţi este braţul? Ţi-e foame? Haide să luăm cina, înainte să vină fiii mei.

Fiii ei.

N-au sosit încă?

Sunt încă afară, alături de cel de-al Patrulea Detaşament. Brigan îi predă comanda unuia dintre căpitanii săi şi îi trimite către răsărit în noaptea asta. Am înţeles că acest lucru implică pregătiri interminabile. Cel de-al Treilea Detaşament va sosi aici peste o zi sau două. Brigan va călări împreună cu el până la Oraşul Regelui şi îl va lăsa pe Nash la palatul său, apoi o va lua înspre miazăzi.

Oraşul Regelui. Se afla pe un teren verde, unde Râul Winged se vărsa în Marea Winter, iar deasupra apei se ridica palatul regelui, construit din granit negru. Lumea zicea că era un oraş frumos, unde arta, medicina şi ştiinţa erau la ele acasă. Fire nu îl mai văzuse din copilărie. Nu îşi mai amintea nimic despre el.

Ea clătină din cap. Visa cu ochii deschişi.

– Va călări alături de ei, zise ea, cu mintea încă adormită. Alături de ei?

– Brigan îşi petrece la fel de mult timp cu fiecare detaşament al armatei sale, zise Roen.

Regina o bătu uşor pe picioare.

– Haide, draga mea. Ia cina cu mine. Vreau să-mi povesteşti despre viaţa de dincolo de Little Grays şi acum avem ocazia.

Roen se ridică în picioare şi luă lumânarea de pe masă.

– Voi trimite pe cineva să te ajute.

Regina ieşi pe uşă, închizând-o cu zgomot în urma ei. Fire îşi scoase picioarele de sub cuvertură şi gemu. Îşi imagina ziua în care avea să se trezească din somn şi să îşi mişte braţul fără să o mai chinuiască acea durere nesfârşită.

Fire şi Archer cinară împreună cu Roen la o masă mică din camera ei de zi. Cetatea fusese casa lui Roen cu mulţi ani în urmă, înainte ca ea să se fi căsătorit cu regele, iar acum, când Nax era mort, cetatea redevenise casa ei. Era un castel modest, împrejmuit de ziduri înalte, cu grajduri generoase, turnuri de veghe şi curţi

interioare care legau spațiile comerciale de cele de locuit și de dormit. Castelul era suficient de mare cât să îi găzduiască între zidurile sale pe oamenii din orașele din împrejurimi, aflate la o oarecare distanță, în caz de asediu. Roen conducea locul cu multă pricepere, trimițând ajutor acelor lorzi și domnițe din nord care demonstraseră că își doreau pacea. Paznici, mâncare, arme, iscoade; Roen oferea tot ceea ce era nevoie.

– Cât timp tu te-ai odihnit, eu am urcat pe zidul exterior și le-am așteptat pe răpitoarele-monstru să coboare suficient de jos cât să le pot nimeri cu săgeata, îi spuse Archer lui Fire. Am reușit să omor doar două. Le simți? Eu pot să le simt pofta de noi chiar și din această încăpere.

– Brute haine, zise Roen. Vor rămâne acolo sus până când armata se va pune în mișcare. Apoi, vor coborî din nou și îi vor aștepta pe oameni să iasă pe poartă. Răpitoarele sunt mai inteligente când sunt în stoluri și mai frumoase, firește, iar atracția lor mentală este mai puternică. Nu au un efect pozitiv asupra oamenilor mei, credeți-mă. Am doi sau trei servitori care trebuie supravegheați, căci sunt gata să iasă afară și să se ofere ca hrană. Au trecut deja două zile. M-am simțit foarte ușurată astăzi, când cel de-al Patrulea Detașament și-a făcut apariția; este pentru prima oară în ultimele două zile când am putut să trimit pe cineva în afara zidurilor. Nu trebuie să le permitem fiarelor să te simtă, draga mea. Gustă niște supă.

Fire era recunoscătoare pentru supa pe care servitoarea i-o puse în farfurie cu polonicul, deoarece era o mâncare pe care nu era nevoită să o taie cu cuțitul. Își așeză mâna stângă în poală și începu să calculeze în gând. Un stol de monștri răpitori era nerăbdător. Avea să dea târcoale locului încă o săptămână cel mult, apoi avea să își vadă de drum; însă, câtă vreme se rotea pe-acolo, ea și Archer erau blocați. Asta dacă nu plecau peste o zi sau două, când sosea următorul detașament de soldați, care să îi ia pe comandantul și pe regele lor.

Îi pieri pofta de mâncare.

– Pe lângă neplăcerea de a rămâne blocată în interior, zise Roen, urăsc că trebuie să închid și acoperișurile. Cerul nostru este și așa

destul de întunecat și fără toate astea. Cu ele, este de-a dreptul deprimant.

În cea mai mare parte a anului, curțile și pasajul către grajduri erau deschise, ca să se vadă cerul; ploile torențiale cădeau însă aproape în fiecare toamnă, iar stolurile de răpitoare soseau pe neașteptate. Prin urmare, cetatea era prevăzută cu acoperișuri din pânză, fixate cu țâțâni pe cadrane din lemn, care se întindeau peste spațiile deschise, încuindu-se pe rând. Acestea ofereau protecție, însă blocau toată lumina în afară de cea care pătrundea prin ferestre.

– Tatăl meu spune mereu că luminatoarele din sticlă ale palatului regelui sunt o extravaganță, zise Archer, însă eu am petrecut suficient de mult timp sub acoperișuri ca ale voastre ca să știu să le apreciez.

Roen zâmbi, ducându-și la gură lingura cu supă.

– O dată la trei ani, Nax a avut câte o idee bună.

Apoi schimbă brusc subiectul.

– Vizita voastră va semăna ușor cu un act de echilibristică. Poate mâine vom reuși să ne așezăm împreună cu oamenii mei și să discutăm despre evenimentele din ținutul vostru. După ce al Treilea Detașament va veni și va pleca, vom avea mai mult timp la dispoziție.

Ea evita să vorbească deschis despre ceea ce preocupa mințile tuturor. Archer întrebă direct.

– Regele sau prințul sunt un pericol pentru Fire?

Roen nu ascunse faptul că înțelegea la ce se referă.

– Voi vorbi cu Nash și cu Brigan și le-o voi prezenta eu însămi.

Archer nu se liniști.

– Sunt un pericol pentru ea?

Roen îl privi o clipă în tăcere, apoi își întoarse ochii către Fire. Aceasta zări compasiune în ei, poate chiar rugămintea de iertare.

– Îmi cunosc fiii, zise ea, și o cunosc și pe Fire. Brigan nu o va plăcea deloc, iar Nash o va plăcea prea mult, însă ea îi va putea face față atât unuia, cât și celuilalt.

Archer trase aer în piept și își așeză furculița pe masă. Se lăsă pe spătar, cu buzele strânse. Fire știa că doar prezența reginei îl împiedica să nu spună ceea ce spuneau ochii lui: nu ar fi trebuit să îl însoțească.

În sufletul ei încolți o undă de determinare. Ea hotărî să adopte atitudinea lui Roen.

Le va face față atât regelui, cât și comandantului.

Însă, firește, circumstanțele nu coincideau întotdeauna cu intențiile umane, iar Roen nu putea fi în mai multe locuri deodată. După cină, Fire traversa curtea interioară împreună cu Archer, îndreptându-se către dormitoare, când se întâmplă. În momentul în care ea simți apropierea unor minți, porțile fortăreței se deschiseră larg. Înăuntru pătrunseră doi călăreți, umplând spațiul cu zgomotul pe care îl făceau și cu prezența lor, luminați de lumina unui foc de tabără aprins dincolo de ziduri. Archer, împreună cu toți cei care se aflau în curte se lăsară într-un genunchi, cu excepția lui Fire, care încremenise în picioare, șocată. Bărbatul de pe primul cal semăna cu toate tablourile pe care ea le văzuse cu Regele Nax, iar bărbatul de pe cel de-al doilea cal era tatăl ei.

Mintea ei intră în alertă. Cansrel. În lumina flăcărilor, părul lui avea tente argintii și albăstrii, iar ochii îi erau albaștri și frumoși. Ea se uită drept în acei ochi care o priveau la rândul lor cu ură, cu mânie, deoarece era Cansrel care se întorsese din morți, iar ea nu avea unde să se ascundă de el.

– Îngenunchează, îi spuse Archer, însă nu fu nevoie, căci ea căzu în genunchi.

Apoi, porțile se închiseră. Văpaia albă a focului de tabără dispăru, iar lumina galbenă a torțelor învălui curtea. Călărețul o privea în continuare cu ură, însă când se așternură umbrele nu mai era ura lui Cansrel. Părul lui era negru și ochii spălăciți, iar ea își dădu seama că nu era decât un bărbat obișnuit.

Ea tremura, în genunchi, și îi era rece. Firește că recunoștea acum iapa neagră și pe fratele său chipeș și murgul acestuia. Nu erau Nax și Cansrel, ci Nash și Brigan. Cei doi descălecară și începură să discute lângă cai. Din cauza tremuratului, ea le

înțelegea cu greu cuvintele. Brigan zise ceva despre a arunca pe cineva la răpitoare. Nash zicea că el era regele, că el hotăra și că n-avea de gând să arunce o astfel de femeie la fiare.

Archer stătea aplecat peste Fire, repetându-i numele și acoperindu-i fața cu mâinile sale. El le spuse ceva pe un ton hotărât celor doi frați care se certau. O luă pe Fire în brațe și o scoase din curte.

Exista un lucru pe care Fire îl cunoștea despre ea. Chiar dacă mintea îi mai juca feste uneori, cel care o trăda cu adevărat era trupul ei.

Archer o lăsă pe pat și se așeză lângă ea. Îi luă mâinile reci și i le frecă. Treptat, ea se opri din tremurat.

Auzi în minte ecoul vocii lui. Încetul cu încetul ea puse cap la cap cuvintele pe care el le spusese regelui și prințului când o ridicase de jos și o cărase în brațe de acolo: „Dacă vreți să o aruncați la răpitoare, va trebui să mă aruncați și pe mine".

Ea îi luă mâinile și i le ținu într-ale ei.

– Ce s-a întâmplat cu tine mai devreme? o întrebă el repede.

Ce se întâmplase cu ea?

Ea privi în ochii lui plini de îngrijorare.

Avea să îi explice, dar mai târziu.

Pentru moment, voia să-i ofere ceva, ceva ce își dorea numaidecât de la prietenul ei. Ea îl trase de mâini.

Archer se prinse repede. Își apropie fața de a ei și o sărută. Când Fire dădu să-i desfacă cămașa, el o opri. Îi spuse să își odihnească brațul și să-l lase pe el să se ocupe de tot.

Ea îi acceptă generozitatea.

După, avură o conversație în șoaptă.

– Când a intrat în curte, îi zise ea, întorcându-se pe o parte cu fața la el, am crezut că a înviat tata.

Pe chipul lui apăru o expresie șocată, apoi înțelese. Îi mângâie părul cu degetele.

– Of, Fire. Nici nu e de mirare, dar Nash nu seamănă deloc cu Cansrel.

– Nu e vorba de Nash, ci de Brigan.

– Brigan nici atât.

– A fost din cauza luminii, zise ea, și din cauza urii din privirea lui.

El îi mângâie cu blândețe chipul și brațul, având grijă la umărul bandajat. O sărută.

– Cansrel e mort. Nu-ți poate face niciun rău.

Cuvintele i se opriră în gât lui Fire; nu le putea rosti cu voce tare. I le transmise prin gând. „A fost tatăl meu".

El o luă în brațe și o ținu strâns la piept. Ea închise ochii și încercă să-și golească mintea ca să poată simți mirosul și atingerea lui Archer pe față, pe sâni, pe abdomen, pe întreg trupul ei. Archer îi înlătură toate amintirile.

– Rămâi cu mine, îi zise el mai târziu somnoros, ținând-o lipită de el. Nu ești în siguranță singură.

Era ciudat că trupul lui o înțelegea atât de bine, că inima lui reușea să o înțeleagă atât de bine atunci când venea vorba despre Cansrel, însă nu reușea să înțeleagă cele mai simple concepte. Aceste cuvinte o făcură să-și dorească să plece.

La drept vorbind, oricum ar fi plecat.

Din dragoste pentru prietenul ei, ea așteptă până când acesta adormi.

Nu își dorea să provoace necazuri; nu își dorea decât să vadă stelele care să o obosească până când va cădea într-un somn adânc, fără vise. Știa că trebuia să găsească o fereastră exterioară ca să le poată vedea. Hotărî să încerce în grajduri, deoarece era mai puțin probabil să dea peste vreun rege sau vreun prinț acolo, în toiul nopții. Și-apoi, dacă găsea acolo o fereastră care dădea înspre cer, ar fi fost împreună cu Small.

Își acoperi părul înainte de a pleca și se îmbrăcă în negru. Trecu pe lângă paznici și pe lângă servitori, care se holbară la ea, firește, însă, cum se întâmpla mereu în această cetate, nimeni nu o necăji. Roen avea grijă ca toți cei care locuiau acolo să își ferească mințile cât puteau de bine. Roen cunoștea însemnătatea acestui lucru.

Pasajul acoperit care ducea la grajduri era pustiu și mirosea plăcut a fân curat și a cai. Grajdurile erau întunecate, luminate

doar de o torță care se afla la intrare. Cei mai mulți dintre cai dormeau, inclusiv Small. Stătea în picioare în timp ce moțăia, înclinat într-o parte, ca o clădire care stătea să se prăbușească. Acest lucru ar fi putut să o îngrijoreze, doar că el dormea deseori astfel, înclinat într-o parte sau în alta.

La celălalt capăt al grajdului se afla o fereastră care dădea către cer, însă când se uită prin ea, nu văzu nicio stea. Era o noapte înnorată. Ea trecu din nou pe lângă lungul șir de cai și se opri în fața lui Small, zâmbind când îi văzu poziția de somn.

Deschise cu grijă ușa și se strecură în staulul lui. Avea să stea cu el o vreme, fredonându-i până când avea să obosească. Nici măcar Archer nu se putea împotrivi. Acolo nu avea să o găsească nimeni; dacă cineva ar fi intrat în grajduri, nu ar fi văzut-o, deoarece stătea ghemuită, cu spatele lipit de ușa boxei. Dacă Small s-ar fi trezit, nu ar fi fost surprins să o vadă pe stăpâna lui fredonând la picioarele lui. Small era obișnuit cu activitățile ei nocturne.

Ea se așeză și începu să murmure un cântec despre un cal care stătea înclinat.

Small o trezi înghiontind-o cu botul, iar ea știu pe loc că nu era singură. Auzi o voce de bărbat baritonală, foarte joasă și foarte aproape.

– Mă lupt cu tâlharii și contrabandiștii pentru că nu se supun regelui. Dar oare avem dreptul de a conduce?

– Mă sperii când vorbești astfel.

Era Roen. Fire se lipi de ușa staulului.

– Ce-a făcut regele în treizeci de ani ca să merite loialitate?

– Brigan...

– Înțeleg motivele unora dintre dușmanii mei mai bine decât le înțeleg pe ale mele.

– Brigan, vorbești astfel din cauza oboselii. Fratele tău este drept, știi bine asta, și se descurcă bine cu ajutorul tău.

– Are unele obiceiuri ale tatei.

– Și ce-ai de gând să faci? Să-i lași pe tâlhari și pe contrabandiști să-și facă de cap? Să lași regatul pe mâna Lordului Mydogg și a criminalei de soră-sa? Sau pe mâna Lordului Gentian? Cea mai

bună speranță pentru Dells este ca Nash să rămână rege. Dacă îl vei părăsi, vei da naștere unui război civil pe patru fronturi. Tu, Nash, Mydogg și Gentian. Mi-e teamă să mă gândesc cine va ieși învingător. În niciun caz tu, după ce Armata Regelui se va fi împărțit între tine și fratele tău.

Aceasta era o conversație pe care Fire nu ar fi trebuit să o audă, sub nicio formă, în nicio altă lume. Acum înțelegea; nu putea face însă nimic, căci dacă și-ar fi făcut prezența cunoscută, ar fi fost o greșeală fatală. Ea rămase nemișcată, abia mai respirând. Ascultă cu atenție fără să vrea, căci îndoiala din sufletul comandantului regelui era un lucru uluitor.

Apoi, cu blândețe, pe un ton împăciuitor:

– Exagerezi, mamă. N-aș putea niciodată să-l părăsesc pe fratele meu, știi bine asta. Și, la naiba, nu-mi doresc nici tronul.

– Iar începi cu asta. Știi că nu mă liniștește. Dacă Nash este ucis, va trebui să preiei conducerea.

– Gemenii sunt mai în vârstă decât mine.

– Te încăpățânezi voit în seara asta. Garan este bolnav, iar Clara este femeie, și amândoi sunt ilegitimi. De astă dată, Dells nu va supraviețui fără un rege de sânge albastru.

– Eu n-am sânge albastru.

– Vreme de douăzeci și doi de ani ai comandat Armata Regelui la fel de bine ca Brocker. Soldații tăi și-ar da și viața pentru tine. Ai sânge albastru.

– Bine, dar sper din tot sufletul să nu devin rege.

– Cândva ai sperat să nu devii nici soldat.

– Nu-mi mai aminti.

Vocea lui era obosită.

– Viața mea este o copie palidă a vieții tatălui meu.

O tăcere lungă. Fire rămase nemișcată, fără să respire. O viață care nu se compara cu viața tatălui său: era o noțiune pe care ea o înțelegea, dincolo de cuvinte și de gânduri. O înțelegea așa cum înțelegea muzica.

Small se mișcă și își scoase capul afară din staul pentru a-i privi pe musafirii care vorbeau în șoaptă.

– Promite-mi că-ți vei face datoria, Brigandell, spuse Roen, rostindu-i în mod deliberat numele regal.

Tonul din vocea lui se schimbă. Râdea pe înfundate.

– Am devenit un războinic atât de vestit, încât ai impresia că străbat munții în lung și-n lat vârându-mi sabia în oameni din plăcere.

– Nu mă poți condamna că îmi fac griji dacă vorbești astfel.

– Îmi voi face datoria, mamă, așa cum mi-am făcut-o mereu.

– Tu și cu Nash veți transforma Dells în ceva ce merită apărat. Veți restabili ordinea și dreptatea pe care Nax și Cansrel le-au distrus prin nesăbuința lor.

Apoi, brusc, fără umor în glas, el spuse:

– Nu-mi place monstrul acesta.

Roen răspunse pe un ton blând.

– Nashdell nu este Naxdell, iar Fire nu este tatăl ei.

– Nu, este mai rea; este femeie. Nu îl văd pe Nash rezistându-i.

Roen zise pe un ton ferm:

– Brigan, pe Fire nu o interesează Nash. Ea nu îi seduce și nici nu îi ispitește pe bărbați.

– Sper să ai dreptate, mamă, deoarece nu-mi pasă cât de mult o apreciezi. Dacă este ca și Cansrel, atunci îi voi rupe gâtul.

Fire se ghemui într-un colț. Era obișnuită cu ura. Cu toate acestea, o făcea să se simtă rece și obosită de fiecare dată. Se simțea obosită numai gândindu-se la mijloacele de apărare pe care trebuia să și le ia împotriva acestui bărbat.

Apoi, deasupra sa se întâmplă un lucru neașteptat. Brigan își întinse mâna către botul calului ei.

– Bietul de tine, zise Brigan, mângâindu-i botul lui Small. Te-am trezit. Culcă-te la loc.

– Este calul ei, zise Roen. Calul monstrului pe care îl amenințI.

– Ei bine, ești o frumusețe, îi zise Brigan lui Small, pe un ton liniștit. Nu e vina ta că ai așa o stăpână.

Small împinse cu botul mâna noului său prieten. După ce Roen și Brigan plecară, Fire își strânse fusta în pumni, încercând să accepte o prietenie pe care nu o putea opri.

Dacă era hotărât să o rănească pe ea, Fire putea măcar să aibă încredere în el că nu avea să îi rănească murgul.

CAPITOLUL ȘASE

Noaptea aceea lungă nu se încheiase încă, deoarece, din câte se părea, niciunul dintre membrii familiei regale nu avea somn. Fire tocmai traversase curtea interioară și se furișase în coridorul clădirii unde se aflau dormitoarele când se trezi față în față cu regele, care stătea la pândă. Acesta era chipeș și fioros în lumina torțelor. Ochii îi străluciră când o văzu. Ei i se păru că simte miros de vin în respirația lui. Atunci când el se repezi brusc la ea, o lipi de perete și încercă să o sărute, ea nu mai avu nicio îndoială.

El o luase prin surprindere, însă aburii vinului care îi încețoșa mintea îi ușurau ei munca. „Nu vrei să mă săruți".

Nash nu mai încercă să o sărute, însă continuă să se lipească de ea, pipăindu-i sânii și spatele și rănindu-i brațul.

- Sunt îndrăgostit de tine, zise el, emanând o respirație acră. Vreau să mă căsătoresc cu tine.

„Nu vrei să te căsătorești cu mine. Nici măcar nu vrei să mă atingi. Vrei să-mi dai drumul".

Nash se îndepărtă de ea, iar ea se desprinse de zid, inspirând adânc aerul proaspăt și aranjându-și hainele. Dădu să plece.

Apoi, se întoarse spre el și făcu un lucru pe care nu îl mai făcuse niciodată. „Cere-mi iertare, îi transmise ea furioasă, prin puterea gândului. M-am săturat. Cere-mi iertare!"

Regele îngenunche imediat la picioarele ei, adoptând o atitudine grațioasă, de cavaler, cu ochii-i negri plini de penitență.

– Iartă-mă, domniţă, pentru insulta pe care ţi-am adus-o. Du-te liniştită la culcare.

Ea se îndepărtă repede, înainte ca vreun om să surprindă acea scenă absurdă în care regele stătea în genunchi dinaintea ei. Îi era ruşine şi era îngrijorată în ceea ce privea destinul ţinutului Dells, acum când făcuse cunoştinţă cu regele său.

Era aproape de camera ei când Brigan ieşi din întuneric. De această dată, Fire simţi că era la capătul puterilor.

Nu fu nevoie să încerce să îi pătrundă în minte, căci ştia că aceasta nu putea fi controlată. Era asemenea unei cetăţi împrejmuite de ziduri, fără nici măcar o singură crăpătură. Nu putea să se apere de Brigan decât prin forţa ei slăbită şi prin cuvinte.

El o lipi de perete, aşa cum făcuse şi Nash. O apucă de încheieturi cu o mână şi îi ridică braţele deasupra capului cu atâta brutalitate, încât ochii ei se umplură de lacrimi din cauza durerii pe care o simţea în braţul rănit. El o imobiliză cu trupul lui. Chipul îi era plin de ură.

– Dacă vei arăta şi cea mai mică intenţie de a te împrieteni cu regele, te voi ucide, îi zise el.

Această dovadă de forţă era umilitoare şi îi provoca, fără să ştie, dureri crâncene. Ei i se tăie respiraţia, nici nu mai putea răspunde. „Ce mult îi semeni fratelui tău, îi transmise ea furioasă prin puterea gândului. Doar că eşti mai puţin romantic".

El o strânse şi mai tare de încheieturi.

– Mâncătoare de monştri mincinoasă.

Ochii ei se umplură de lacrimi din cauza durerii. „Nu eşti decât o dezamăgire, nu-i aşa? Lumea vorbeşte despre tine de parcă ai fi un om deosebit, însă un bărbat care bruschează o femeie lipsită de apărare şi o face în toate felurile nu are nimic deosebit. Nu e decât un bărbat oarecare".

El rânji.

– Chiar ar trebui să cred că eşti lipsită de apărare?

„Împotriva ta, sunt".

– Dar nu şi împotriva acestui regat.

„Nu sunt împotriva acestui regat. Cel puțin, nu mai mult decât tine, Brigandell", adăugă ea.

El o privi de parcă i-ar fi tras o palmă. Rânjetul îi dispăru de pe față, iar privirea lui păru brusc obosită și nedumerită. Îi dădu drumul încheieturilor și se retrase, suficient cât ea să poată să se îndepărteze de el și de perete, să-i întoarcă spatele și să își legene brațul stâng cu mâna dreaptă. Tremura. Umărul rochiei era lipicios; din cauza smuciturii lui, rana i se deschisese. El o rănise, iar ea era mai furioasă ca oricând.

Nu știu cum își recăpătă răsuflarea, însă dădu drumul cuvintelor.

– Văd acum că ai analizat exemplul tatălui tău înainte de a te hotărî ce fel de om vrei să devii, îi zise ea printre dinți. Locuitorii din Dells se află pe mâini bune, nu-i așa? Tu și fratele tău n-aveți decât să ajungeți pradă răpitoarelor.

– Tatăl tău l-a distrus pe tatăl meu și regatul Dells, ripostă el. Singurul meu regret este acela că tatăl tău nu a murit de sabia mea. Îl urăsc pentru că și-a luat viața și m-a privat de această plăcere. Îl invidiez pe monstrul care i-a sfâșiat gâtul.

Auzind acestea, ea se întoarse cu fața la el. Pentru prima oară se uită la el, privindu-l cu atenție. Bărbatul gâfâia, încleștându-și și descleștându-și pumnii. Ochii lui erau limpezi, de un cenușiu foarte deschis, iar în ei se observa ceva care trecea dincolo de mânie, era mai mult disperare. Avea o înălțime și o constituție puțin peste medie. Moștenise gura fină a mamei lui, însă, în afară de asta și de ochii cenușii, nu era un bărbat chipeș. El o privea fix, atât de încordat, încât aveai impresia că va pocni și, brusc, i se păru foarte tânăr, copleșit și aproape stors de puteri.

– N-am știut că ești rănită, adăugă el, privindu-i sângele de pe rochie, derutând-o, deoarece părea că regreta sincer.

Nu avea nevoie de scuzele lui. Voia să-l urască, deoarece el era plin de ură.

– Ești lipsit de sentimente. Nu faci decât să rănești oamenii, îi zise ea, fiind cel mai rău lucru care îi veni atunci în minte. Tu ești monstrul, nu eu.

Apoi, se întoarse și plecă.

Intră în odaia lui Archer mai întâi, pentru a-şi curăţa rana şi pentru a-şi bandaja braţul. Apoi, se furişă în camera ei. Archer dormea. Ea se dezbrăcă şi se îmbrăcă în cămaşa lui, pe care o găsi pe jos. Lui avea să îi placă faptul că ea alesese să o poarte şi nu avea să îşi dea seama că nu voia decât să-şi ascundă încheieturile, pline de vânătăi pe care el nu trebuia să le vadă. Nu avea energia necesară să răspundă întrebărilor lui Archer şi să facă faţă mâniei lui răzbunătoare.

Ea scotoci prin bagaje şi găsi ierburile care împiedicau sarcina. Le înghiţi fără apă, apoi se vârî în pat lângă Archer şi adormi profund.

Când se trezi în dimineaţa următoare, avu senzaţia că se înecă. Îl auzi pe Archer, care se foia de colo-colo prin cameră. Ea încercă să se dezmeticească şi se ridică în capul oaselor, înăbuşindu-şi un geamăt provocat de vechea durere şi de noua durere din încheieturi.

– Eşti frumoasă dimineaţa, spuse Archer, oprindu-se lângă ea şi sărutându-i vârful nasului. Eşti imposibil de dulce în cămaşa mea.

Se poate să fi fost adevărat, însă se simţea ca moartea. Ar fi acceptat bucuroasă schimbul; ce fericire ar fi fost să se simtă imposibil de dulce şi să arate ca moartea.

Era îmbrăcat de la brâu în jos şi dădu să iasă din cameră.

– Unde te grăbeşti?

– A fost aprins focul de semnalizare, zise el.

Când se aflau sub asediu, oraşele din munţi aprindeau focuri de semnalizare pentru a cere ajutorul vecinilor.

– Care oraş?

– Gray Haven, înspre miazănoapte. Nash şi Brigan vor pleca de îndată călare, însă cu siguranţă răpitoarele-monstru le vor omorî câţiva oameni înainte să ajungă la tuneluri. Eu voi trage de pe ziduri, alături de oricine ştie să mânuiască arcul.

Ea se trezi brusc, de parcă ar fi plonjat în apă rece.

– Înseamnă că al Patrulea Detaşament a plecat? Câţi soldaţi au Nash şi Brigan?

– Cei opt ai mei, iar Roen mai are patruzeci la cetate.

– Doar patruzeci?

– A trimis o mare parte din garda ei alături de cel de-al Patrulea Detașament, spuse Archer. Soldații din cel de-al Treilea Detașament ar trebui să-i înlocuiască, însă, desigur, aceștia nu au sosit încă.

– Doar cincizeci de oameni împotriva a două sute de răpitoare? Au înnebunit?

– Cealaltă variantă ar fi să ignorăm strigătul de ajutor.

– Tu nu vei călări alături de ei?

– Comandantul crede că arcul meu va fi mai eficient de pe metereze.

Comandantul. Ea încremeni.

– A fost aici?

Archer îi aruncă o privire piezișă.

– Firește că nu. Când oamenii lui nu au dat de mine, a venit chiar Roen.

N-avea importanță; uitase deja. Mintea îi era preocupată de cealaltă problemă, de ideea nebună că cincizeci de oameni vor încerca să treacă de un stol alcătuit din două sute de răpitoare-monstru. Ea se dădu jos din pat și își căută hainele, apoi intră în baie, pentru ca Archer să nu îi vadă încheieturile mâinilor în timp ce se schimba. Când ieși, el plecase deja.

Ea își acoperi părul și își prinse apărătoare pentru braț. Își luă arcul și tolba și fugi în urma lui.

Nici în momente extreme, Archer nu uita de amenințări. Aflați în grajd, în ciuda strigătelor oamenilor și ale cailor care se foiau, el îi spuse că o va lega de poarta staulului lui Small dacă va fi nevoie, pentru a o opri să urce pe metereze.

Era doar o fanfaronadă, iar ea nu îl luă în seamă, analizând situația pas cu pas. Se pricepea destul de bine să tragă cu arcul. Putea să își folosească brațul pentru asta atâta vreme cât putea suporta durerea. Cât timp le lua soldaților să dea năvală în tuneluri, ea putea ucide doi, poate chiar trei monștri, iar asta însemna doi sau trei monștri în minus care i-ar fi putut sfâșia pe soldați.

O răpitoare putea ucide singură un om.

Unii dintre acești cincizeci de soldați aveau să moară chiar înainte să ajungă la lupta care se dădea în Gray Haven, oricare ar fi fost aceea.

În acel moment se instală panica, iar socotelile ei mentale se anulară. Își dorea ca soldații să nu meargă. Își dorea să nu își pună viețile în pericol doar pentru a salva un oraș din munți. Nu înțelesese până atunci la ce se referiseră oamenii când spuseseră că prințul și regele erau curajoși. De ce trebuiau să fie atât de curajoși?

Ea se roti pe călcâie, căutându-i cu privirea pe cei doi frați. Nash era călare, înflăcărat și nerăbdător să pornească la drum. Din bețivanul din noaptea trecută se transformase într-o persoană care lăsa măcar impresia că avea o ținută maiestuoasă. Brigan se mișca printre soldați, încurajându-i, și vorbea cu mama lui. Era liniștit, stăpân pe situație, ba chiar râse la una dintre glumele făcute de un soldat al lui Archer.

Apoi, el o zări peste marea de armuri strălucitoare și șei din piele, iar veselia îi pieri. Privirea lui deveni rece, iar gura, lipsită de expresie. Arăta la fel cum și-l amintea ea.

Vederea ei îi spulberă buna dispoziție.

Ei bine, nu era singura persoană care avea dreptul să-și pună viața în pericol și nu era nici singura persoană curajoasă.

În mintea ei totul avea logică atunci când se întoarse către Archer pentru a-l asigura că nu voia să doboare răpitoare de pe metereze; apoi se duse la staulul lui Small pentru a face un lucru ce nu avea niciun fel de logică, decât dacă era foarte bine ascunsă.

Știa că întreaga acțiune nu va dura mai mult de un minut. Răpitoarele aveau să plonjeze de îndată ce aveau să înțeleagă că se aflau în superioritate. Cei mai amenințați erau oamenii care închideau grupul și care aveau să fie nevoiți să încetinească pasul atunci când caii urmau să pătrundă în cea mai apropiată gură îngustă de tunel. Soldații care aveau să reușească să pătrundă în tunel, aveau să fie în siguranță. Răpitoarelor nu le plăceau spațiile întunecate și strâmte și nu îi urmăreau pe oameni în peșteri.

Ea înțelese din discuțiile din grajd că Brigan îi ordonase regelui să se așeze în fruntea grupului de soldați, iar cel mai bun lăncier și

cel mai bun spadasin aveau să rămână în spate, deoarece, în momentul culminant, răpitoarele aveau să coboare prea jos pentru a mai putea trage cu arcurile. Brigan închidea grupul.

Caii ieșeau pe rând din grajd și se strângeau lângă porți când ea îl pregăti pe Small, prinzându-și arcul și sulița de șaua din piele. Nimeni nu îi acordă prea multă atenție atunci când ea îl conduse afară din grajd, în parte deoarece ea controla mințile din jurul ei, înlăturându-le când acestea o reperau. Îl conduse pe Small în curte, cât mai departe de porți. Încercă să îi transmită lui Small cât de important era acel lucru, cât de mult regreta și cât de mult îl iubea. Saliva lui îi picură pe gât.

Apoi, Brigan dădu ordinul. Servitorii traseră de porți și ridicară grilajul cu țepi, iar soldații țâșniră afară, în lumina zilei. Fire încălecă și dădu pinteni calului, care îi urmă. Porțile se închideau din nou când ea și Small trecură printre ele la galop, îndepărtându-se de soldați și luând-o către ținutul stâncos care se afla la est de cetatea lui Roen.

Atenția soldaților era îndreptată către nord și înspre munte; nu o observară. Câteva dintre răpitoare o zăriră și se desprinseră curioase din stolul care năvălea asupra soldaților. Pe acestea ea reuși să le doboare cu săgeata, strângând din dinți de durere. Arcașii de pe metereze o observaseră cu siguranță. Ea știa acest lucru datorită șocului și panicii pe care i le transmitea Archer. „Am șanse mari să supraviețuiesc dacă vei rămâne pe zid și vei continua să tragi", îi spuse ea îndârjită prin intermediul gândului, sperând că va fi suficient cât să îl împiedice să vină după ea.

Acum, când se afla la o distanță considerabilă de porți, iar primii soldați ajunseseră la tunel, ea observă că începuse o încăierare între monștri și oameni în ultima linie a grupului. Acum era momentul potrivit. Ea îl îndemnă pe Small să se ridice în două picioare, apoi îl făcu să se întoarcă. Își smulse basmaua de pe cap. Părul i se revărsă peste umeri ca un râu de flăcări.

Preț de o secundă nu se întâmplă nimic, iar ea începu să intre în panică, deoarece tactica ei nu dădea roade. Își îndreptă gândul

către ele pentru a le capta atenția. Tot nimic. Încercă să le atragă prin puterea minții.

Apoi, o răpitoare, care se afla sus pe cer, o simți, o reperă și scoase un țipăt îngrozitor, de parcă s-ar fi frecat metal pe metal. Fire știa ce însemna acel țipăt, la fel și celelalte răpitoare. Acestea se ridicară deasupra soldaților ca un roi de țânțari. Brăzdau cerul și se răsuceau, căutând prada-monstru. Apoi, o găsiră. Soldații fură lăsați în pace. Toate răpitoarele, până la ultima, se năpustiră asupra ei.

Acum avea două sarcini de îndeplinit: să reușească să ajungă cumva împreună cu Small în spatele porților și să îi împiedice pe soldați să nu facă vreun gest eroic sau nesăbuit atunci când își dădeau seama ce făcuse. Îi dădu pinteni lui Small. Îi trimise cât mai repede un gând lui Brigan, nu pentru a-l manipula, căci știa că ar fi fost în zadar – nu era decât un mesaj. „Dacă nu vă continuați drumul către Gray Haven chiar acum, atunci tot ce am făcut va fi în zadar".

Știa că el ezită. Nu îl putea vedea, nici nu îi putea repera gândurile, însă simțea că mintea lui era încă acolo, pe cal, fără să se miște. Se gândea să îi manipuleze calul în caz că va fi nevoită.

„Lasă-mă să fac asta, îl imploră ea. Am dreptul să îmi risc viața, așa cum și tu ai dreptul să o riști pe a ta".

Conștiința lui dispăru în tunel.

Acum era o întrecere între Fire și Small și stolul de răpitoare care cobora asupra ei dinspre miazănoapte și de deasupra. Îl simțea pe Small disperat și minunat sub ea. Nu galopase niciodată atât de repede.

Se aplecă mai tare în șa. Când prima răpitoare îi tăie umărul cu ghearele, ea încercă să o lovească cu arcul; era inutil, nu era decât un băț care o încurca. Tolba din spate îi putea servi oarecum drept armură. Luă sulița și o fixă în spatele ei, încă un lucru care avea să le dea bătăi de cap păsărilor. În cealaltă mână ținea cuțitul și lovea cu el în spate ori de câte ori simțea vreo gheară sau vreun cioc ciupindu-i umărul sau capul. Nu mai simțea niciun fel de durere. Nu mai auzea decât zgomot, care ar fi putut fi propriile ei țipete, și lumină, care țâșnea din părul și din sângele ei, și vântul adus de

galopul frenetic al lui Small. Apoi, brusc, săgeți care zburau, trecându-i foarte aproape de cap.

Când simți o gheară în gât care începu să o smucească, ridicând-o din șa, își dădu seama că avea să moară. O săgeată nimeri răpitoarea care încerca să o ia cu ea, urmată de alte săgeți. Ea privi în față și văzu că se apropia de porțile care începeau să se deschidă. Archer stătea între ele și trăgea cu arcul mai repede decât știa ea că putea trage.

Apoi, el se feri din calea lor când Small țâșni prin crăpătură în timp ce în spatele lui trupurile monștrilor se izbeau de porțile care se închideau. Creaturile țipau și zgâriau porțile cu ghearele. Ea îl lăsă pe Small să hotărască unde mergea și când voia să se oprească. Își dădea seama că oamenii se adunaseră în jurul ei, că Roen apucase hățurile și că Small șchiopăta; se uită la spatele lui, la crupă și la picioarele care îi erau sfâșiate și pline de sânge. Începu să plângă, cuprinsă de durere, apoi vomită.

Cineva o luă de subsuori și o ridică din șa. Era Archer, dur, dar tremurând. Arăta și se simțea de parcă ar fi vrut să o ucidă. Apoi, imaginea lui Archer deveni luminoasă, după care dispăru.

CAPITOLUL ȘAPTE

Când se trezi, simți o durere usturătoare și o minte ostilă care se mișca de-a lungul coridorului, dincolo de ușa camerei sale. Era mintea unui străin. Rămase fără aer când încercă să se ridice în capul oaselor.

– Ar trebui să te odihnești, zise o femeie care ședea pe un scaun lângă perete. Era tămăduitoarea lui Roen.

Fire nu luă în seamă sfatul și se ridică încet.

– Calul meu?

– Calul tău este în aceeași stare ca și tine, răspunse tămăduitoarea. Va supraviețui.

– Și soldații? A murit vreunul?

– Toți au reușit să intre vii în tunel, răspunse ea. Au murit mulți monștri.

Fire rămase nemișcată, așteptând ca bubuitul din tâmple să îi dispară, ca să se poată ridica în picioare pentru a investiga mintea suspectă de pe coridor.

– Cât de grav sunt rănită?

– Vei avea cicatrici pe spate, pe umeri și pe scalp tot restul vieții, însă aici avem toate leacurile pe care le au și în Orașul Regilor. Te vei vindeca frumos, fără infecții.

– Pot să umblu?

– Nu te sfătuiesc; dar, dacă trebuie, poți.

– Vreau să verific ceva, zise ea, abia respirând din cauza efortului depus ca să se ridice în capul oaselor. Mă ajuți să mă îmbrac?

Apoi observă rochia subțire pe care o purta.

– Mi-a văzut Lordul Archer încheieturile?

Femeia îi aduse lui Fire o rochie albă și moale și o ajută să și-o treacă peste umerii care îi ardeau.

– Lordul Archer nu a intrat aici.

Fire se hotărî să se concentreze mai degrabă asupra durerii agonizante pe care o simțea când își vâra brațele în mâneci, decât să încerce să își dea seama cât de furios trebuie să fi fost Archer de nu intrase să o vadă.

Mintea pe care o simțea era aproape, neprotejată și preocupată de un scop ascuns. Existau motive întemeiate pentru care îi atrăsese atenția lui Fire, cu toate că ea nu era sigură ce spera să realizeze dacă pleca șchiopătând în urmărirea ei pe acel coridor, dornică să absoarbă orice emoție ar fi scăpat din greșeală, însă fără a fi dispusă să o controleze pentru a afla adevăratele ei intenții.

Era o minte vinovată, ascunsă.

Nu o putea ignora. „O voi urmări doar, își spuse ea în gând, să văd încotro se îndreaptă".

Fu uluită când, o clipă mai târziu, o servitoare, observând cât de greu se mișca, se opri și îi oferi brațul.

– Soțul meu s-a aflat în spatele grupului de soldați, Lady Fire, zise fata. I-ați salvat viața.

Fire înaintă șchiopătând de-a lungul coridorului, fericită că salvase viața cuiva dacă asta însemna că, în acel moment, avea pe cineva care să o țină ca să nu se prăbușească pe podea. Fiecare pas o aducea mai aproape de „vânatul" ei ciudat.

– Stai, zise ea în șoaptă, rezemându-se de perete. A cui cameră se află în spatele acestui perete?

– A regelui, Lady Fire.

Fire știa sigur că în apartamentul regelui se afla un bărbat care nu trebuia să se afle acolo. Graba, teama de a fi descoperită, panica: toate o copleșiră.

Nici nu putea lua în considerare o confruntare în starea în care se afla; apoi, la capătul coridorului, îl simți pe Archer în camera lui. Ea apucă strâns brațul servitoarei.

– Dă fuga la Regina Roen și spune-i că în apartamentul regelui se află un bărbat care nu are ce căuta acolo, zise ea.

– Da, domniță. Mulțumesc, domniță, zise fata și se îndepărtă grăbită.

Fire continuă să străbată coridorul singură.

Când ajunse în fața ușii lui Archer, se rezemă de ea. El stătea în fața ferestrei și privea pierdut în curtea interioară acoperită, cu spatele la ea. Ea ciocăni la poarta minții lui.

El își încordă umerii. Se învârti pe călcâie și se îndreptă cu pași mari către ea, fără să o privească măcar o dată. Trecu pe lângă ea și o luă în grabă de-a lungul coridorului.

Era mai bine așa. Nu se simțea în stare să îl înfrunte dacă era atât de furios.

Ea intră în camera lui și se așeză pe un scaun, doar o clipă, ca să nu își mai simtă tâmplele bubuind.

Îi luă o veșnicie până ajunse la grajduri, în ciuda numeroaselor brațe binevoitoare; când îl văzu pe Small, nu se mai putut abține. Începu să plângă.

– Ei, haide, nu te necăji, Lady Fire, zise vraciul de animale al lui Roen. Nu sunt decât niște răni superficiale. Într-o săptămână se va întrema.

Se va întrema, cu tot spatele cusut laolaltă și bandajat și capul care îi atârna. Calul se bucură când o văzu, cu toate că toate acestea erau din vina ei. El se lipi de ușa staulului, iar când ea intră, calul se lipi de ea.

– Cred că a fost îngrijorat din cauza ta, domniță, zise vraciul. S-a mai însuflețit de când ai venit.

„Îmi pare rău, îi transmise Fire în gând, încolăcindu-și brațele în jurul gâtului său cât putu ea de bine. Îmi pare rău. Îmi pare rău".

Ea presupuse că cei cincizeci de soldați vor rămâne în Little Grays până când avea să sosească al Treilea Detașament și să gonească răpitoarele în înalturi. Până atunci, în grajduri avea să fie liniște.

Așadar, Fire rămase cu Small, se rezemă de el, adunându-i scuipatul în păr și folosindu-și puterea minții pentru a-i alina durerile cumplite.

Stătea ghemuită pe un pat de fân proaspăt care se afla într-un colț al staulului lui Small când sosi Roen.

– Domniță, zise Roen, oprindu-se în fața ușii staulului și privind-o cu blândeţe. Nu te mișca, zise ea când Fire încercă să se ridice. Tămăduitoarea mi-a spus că ar trebui să te odihnești. Presupun că aici te odihnești cel mai bine. Vrei să-ți aduc ceva?

– Mâncare?

Roen încuviință.

– Altceva?

– Pe Archer?

Roen își drese glasul.

– Îl voi trimite pe Archer la tine când mă voi convinge că nu va vorbi ca un nesuferit.

Fire înghiți în sec.

– N-a mai fost niciodată atât de furios pe mine.

Roen își coborî ochii și își privi îngândurată mâinile, pe care le ținea pe ușa staulului. Apoi, intră și îngenunche în fața lui Fire. Își întinse mâna și îi mângâie părul. Ținu o șuviță de păr între degetele ei, contemplând-o cu atenție. Rămase nemișcată, cu genunchii în fân, de parcă ar fi încercat să pătrundă sensul a ceva.

– Fată frumoasă, zise ea. Ai făcut o faptă bună azi, indiferent ce crede Archer. Data viitoare să spui cuiva dinainte, ca să fim mai bine pregătiți.

– Archer nu m-ar fi lăsat niciodată să fac asta.

– Nu, dar eu te-aș fi lăsat.

Privirile lor se întâlniră preț de o secundă. Fire înțelese la ce se referise Roen. Înghiți în sec.

– Vreo veste de la Gray Haven?

– Nu, însă cel de-al Treilea Detașament a fost zărit din postul de observație, așadar s-ar putea să îi revedem pe cei cincizeci de soldați în seara aceasta.

Roen își mătură poala cu mâinile și se ridică în picioare, revenind la subiect.

– Apropo, n-am găsit pe nimeni în apartamentul regelui. Dacă insiști să rămâi alături de calul tău, presupun că ar trebui să-ți aducem măcar niște perne și niște pături. Ce-ar fi să încercați să dormiți puțin, atât tu, cât și calul? Fire, sper că într-o zi îmi vei spune de ce ai făcut asta.

Rochia ei foșni când ieși pe ușa staulului și o închise în urma ei. Apoi Roen se făcu nevăzută. Fire închise ochii, cugetând la întrebare.

Făcuse acel lucru pentru că fusese obligată. Era o scuză pentru tatăl ei, care crease o lume anarhică, în care orașe ca Gray Haven erau atacate de tâlhari. Mai făcuse acel lucru ca să îi demonstreze fiului lui Roen că era de partea lui. Și pentru a-i salva viața.

Fire dormea în odaia ei când cei cincizeci de soldați se întoarseră călare din Gray Haven. Prințul și regele nu pierdură timpul, ci se îndreptară de îndată către miazăzi alături de cel de-al Treilea Detașament. Când Fire se trezi în dimineața următoare, plecaseră deja.

CAPITOLUL OPT

Cansrel o lăsase întotdeauna pe Fire să pătrundă în mintea lui pentru a învăța cum să-i schimbe gândurile. Încurajase această practică, deoarece considerase că făcea parte din pregătirea ei. Ea îl ascultase, însă de fiecare dată avusese impresia că trăiește un coșmar.

Auzise povești despre pescari care se luptaseră pentru viețile lor cu monștrii marini din Winter Sea. Mintea lui Cansrel semăna cu a unui țipar-monstru; era rece, alunecoasă și lacomă. De fiecare dată când încerca să pătrundă în ea, simțea cum niște degete lungi și lipicioase se încolăcesc în jurul ei și o trag în jos. Ea se chinuia din răsputeri, mai întâi doar pentru a prelua controlul asupra ei, apoi pentru a o transforma în ceva moale și liniștit. Un pisoi. Un copilaș.

Îmblânzirea minții lui Cansrel o storcea de toată energia. Apoi, calmă, încerca să potolească acel apetit neîntrerupt. Încerca să-i schimbe natura cu toată forța, să-i modeleze gândurile pe care Cansrel nu le-ar fi avut niciodată. Milă pentru un animal prins în cursă. Respect pentru o femeie. Mulțumire sufletească. Toate acestea o storceau de putere. O minte alunecoasă și nemiloasă se împotrivește schimbărilor.

Deși Cansrel nu mărturisise niciodată acest lucru, Fire credea că drogul lui preferat era prezența ei în mintea lui, încercând să-i sădească mulțumirea de sine. Era obișnuit cu emoțiile puternice, însă mulțumirea de sine era pentru el o noutate, o stare la care

Cansrel nu reușea să ajungă decât cu ajutorul ei. Căldura și blândețea erau două lucruri pe care rareori le trăia. Nu o refuza niciodată pe Fire atunci când aceasta îi cerea voie să pătrundă în mintea lui. Avea încredere în ea, căci știa că ea își folosea puterea pentru a face bine, nu pentru a face rău.

Uitase însă să ia în considerare acea linie subțire care despărțea binele de rău.

***

Azi nu putea pătrunde în mintea lui Archer, deoarece el nu o lăsa. Nu că ar fi avut vreo importanță, căci nu intra niciodată în mintea lui Archer pentru a o influența, ci doar pentru a-i testa gândurile, iar azi nu o interesa care erau gândurile lui. Nu avea de gând să își ceară scuze și nici să se certe, așa cum își dorea el. Nu că ar fi trebuit să se gândească prea mult pentru a găsi ceva de care să îl acuze: infatuare, autoritate, încăpățânare.

Ședeau în jurul unei mese pătrate împreună cu Roen, iar câteva iscoade ale reginei discutau despre arcașul care pătrunsese pe pământul lui Fire, despre bărbații pe care arcașul îi omorâse și despre individul a cărui prezență Fire o simțise cu o zi înainte în apartamentul regelui.

– Există mulți spioni și mulți arcași pe lumea asta, îi zise șeful iscoadelor lui Roen, deși, poate, doar câțiva sunt la fel de pricepuți ca arcașul tău misterios. Lordul Gentian și Lordul Mydogg și-au construit batalioane întregi de arcași. Unii dintre cei mai buni arcași ai regatului se află în serviciul celor care fac contrabandă cu animale.

Așa era, își aminti Fire. Contrabandistul pe care îl folosise Cutter ca să se laude cu arcașii lui. Așa își prindea el „marfa", cu ajutorul săgeților ale căror vârfuri erau înmuiate în otravă care inducea somnul.

– Și pikkienii au arcași buni, zise un alt spion al lui Roen. Știu că nouă ne place să ne gândim la ei ca fiind niște oameni tribali și simpli, pe care nu îi interesează decât să construiască ambarcațiuni, să pescuiască în apele adânci și să atace din când în când orașele

noastre de la graniță – însă ei urmează politica noastră. Nu sunt proști și nu sunt de partea regelui. Birurile și legile noastre îi sărăcesc de treizeci de ani.

– Sora lui Mydogg, Murgda, doar ce s-a măritat cu un pikkian, zise Roen, un explorator al mărilor din răsărit. Avem motive să credem că, în ultima vreme, Mydogg recrutează pikkieni în armata lui dellianã. Și chiar se descurcă destul de bine.

Fire tresări; pentru ea era o noutate, și nu una prea bună.

– Cât de mare este armata lui Mydogg?

– Nu este încă la fel de mare ca Armata Regelui, răspunse Roen pe un ton ferm. Mydogg mi-a spus în față că are pregătiți douăzeci și cinci de mii de soldați, însă iscoadele noastre de pe moșia lui din nord-est au numărat doar în jur de douăzeci de mii. Brigan are douăzeci de mii de soldați numai în cele patru detașamente, plus alți cinci mii.

– Și Gentian?

– Nu știm sigur. Credem că în jur de zece mii. Toți trăiesc în peșterile de sub Râul Winged, lângă domeniul lui.

– Indiferent de număr, toată lumea are arcași și spioni, zise șeful iscoadelor. Arcașii Măriei Tale ar putea lucra pentru oricine. Dacă veți lăsa în seama noastră această problemă, am putea elimina câteva posibilități sau, cel puțin, am putea afla de unde are echipamentul. Trebuie să mărturisesc însă că eu nu mi-aș face prea mari speranțe. Nu ne-ați dat prea multe informații.

– Bărbatul care a fost ucis în cușca ta, zise Roen, cel căruia îi zici braconier. Nu ți-a dat niciun indiciu despre intenția lui? Nici ție, Fire?

– Mintea lui era goală, zise Fire. Nu avea nici intenții rele, nici onorabile. Părea a fi un zevzec, marioneta cuiva.

– Dar bărbatul de ieri din apartamentul regelui? Și el părea la fel? întrebă Roen.

– Nu. Cu siguranță lucra pentru cineva, însă mintea lui avea un scop precis și era chinuită de vină. Acesta gândea de unul singur.

– Nash a zis că lucrurile i-au fost răvășite, dar că nu i s-a luat nimic, zise Roen. Ne întrebăm dacă nu cumva bărbatul căuta o

serie de scrisori de care m-am ocupat eu în absența lui Nash – și pe bună dreptate. Să fie oare un spion – dar al cui? Fire, l-ai recunoaște dacă ar mai ieși în calea ta?

– Da. Nu cred că mai e în castel. Poate a plecat la adăpostul celui de-al Treilea Detașament.

– Am irosit o zi, zise șeful iscoadelor. Ne-am fi putut folosi de ajutorul tău ieri, pentru a-l găsi și a-l interoga.

Apoi, Fire își reaminti că, în ciuda faptului că Archer nici măcar nu se uita la ea, îi era în continuare prieten, căci el spuse pe un ton tăios:

– Lady Fire a avut nevoie de odihnă ieri și, oricum, nu este o unealtă pe care să o folosiți voi.

Roen bătea cu unghiile în masă, pierdută în gânduri.

– Toți ne sunt dușmani, zise ea încruntată. Mydogg, Gentian, piața neagră, Pikkia. Au oameni care se furișează peste tot și încearcă să afle strategia lui Brigan pentru trupele sale, să ne fure aliații, să găsească locul și momentul potrivit ca să le vină de hac lui Nash sau lui Brigan sau unuia dintre gemeni, sau chiar mie.

Ea clătină din cap.

– Și, în tot acest timp, noi încercăm să aflăm câți sunt la număr, care sunt aliații lor și câți sunt aceștia la număr. Planurile lor de atac. Încercăm să le furăm iscoadele și să le câștigăm de partea noastră. Nu mă îndoiesc că și ei procedează la fel cu iscoadele noastre. Nici nu mai știi în care dintre oamenii noștri să ai încredere. Într-o bună zi, un mesager va intra pe poarta mea și-mi va spune că fiii mei sunt morți.

Vorbea nepăsătoare; nu încerca să câștige compasiunea sau să stârnească discuții, spunea doar lucrurilor pe nume.

– Chiar avem nevoie de tine, Fire, adăugă ea. Nu te panica așa. Nu trebuie să schimbi gândurile oamenilor, doar vrem să profităm de înțelegerea pe care o ai tu pentru oameni.

Roen vorbea serios, nu încăpea nicio îndoială. Însă, având în vedere situația instabilă în care se afla regatul, mai devreme sau mai târziu cea mai mică așteptare avea să devină cea mai mare. Fire simți că tâmplele încep să-i bubuie mai puternic decât putea să

suporte. Se uită pe furiș la Archer, însă acesta îi evită privirea. Căta încruntat la masă, apoi schimbă brusc subiectul.

– Mi-ai putea da câțiva soldați, Măria Ta?

– Presupun că nu pot să nu ți-i dau având în vedere că Fire le-a salvat viața ieri, răspunse Roen. Brigan mi-a lăsat o sută douăzeci de soldați din cel de-al Treilea Detașament. Poți să iei opt dintre străjile care au fost la Gray Haven.

– Aș prefera opt dintre cei o sută douăzeci de soldați, răspunse Archer.

– Toți fac parte din Armata Regelui, zise Roen, toți sunt pregătiți de oamenii lui Brigan, cu toții sunt la fel de capabili, iar cei care au fost la Gray Haven au deja un mare devotament pentru domnița ta, Archer.

„Devotament" nu era cuvântul potrivit. Soldații care fuseseră la Gray Haven păreau să simtă pentru Fire ceva asemănător cu veneratia; acesta era motivul pentru care Archer nu îi voia. Câțiva dintre ei o căutaseră în acea zi și îngenunchează în fața ei, sărutându-i mâna și făgăduindu-i să o apere.

– Prea bine, zise Archer îmbufnat, dar oarecum domolit, simți Fire, deoarece Roen o numise pe ea domnița lui.

Fire adăugă imaturitatea pe lista lucrurilor de care l-ar acuza într-o ceartă care nu va avea loc.

– Hai să discutăm încă o dată despre întâlnire, zise șeful iscoadelor. Despre toate întâlnirile, în cele mai mici detalii. Lady Fire? Te rog să începi cu întâmplarea din pădure.

Fire își dorea să se poată întinde pe masă și să stea cu ochii închiși în timp ce tămăduitoarea lui Roen o ungea cu alifie pe gât, iar șeful iscoadelor lua notițe, dacă tot era nevoită să o ia de capăt. Oftă și își atinse scalpul sensibil, apoi începu să descrie întâlnirea din pădure.

***

După o săptămână, Archer îi vorbi în cele din urmă. Păsările răpitoare dispăruseră, așa cum îi dispăruse și aproape toată durerea,

iar momentul plecării lor se apropia. Şedeau la masa din camera de zi a lui Roen şi aşteptau să li se alăture la cină.

– Nu mai pot suporta tăcerea ta, zise Archer.

Fire abia reuşi să se abţină să nu izbucnească în râs la această glumă. Ea îi observă pe cei doi servitori care stăteau lângă uşă, care încercau să păstreze o faţă inexpresivă în timp ce minţile lor o luaseră razna – probabil datorită bârfelor pe care aşteptau să le transmită mai departe în bucătărie.

– Archer, tu eşti cel care se preface că nu exist, zise ea.

Archer ridică din umeri. Se lăsă pe spătarul scaunului şi îi aruncă o privire provocatoare.

– Cum aş mai putea avea încredere în tine acum? Sau ar trebui să fiu mereu pregătit pentru astfel de acte de bravură?

Ea avea un răspuns pregătit la această întrebare, însă nu îl putea spune cu voce tare. Se aplecă în faţă şi îl privi în ochi. „Nu a fost prima nebunie pe care am făcut-o pentru acest regat. Poate că tu, care cunoşti lucrurile aşa cum sunt, nu ar fi trebuit să fii surprins. Brocker nu va fi surprins când îi vei povesti ce am făcut aici".

După o clipă, el îşi mută privirea. Începu să aranjeze furculiţele pe masă.

– Mi-aş dori să nu fii atât de curajoasă.

Pentru asta, ea nu avea niciun răspuns. O apuca disperarea uneori, şi era puţin nebună, dar nu era curajoasă.

– Ai de gând să mă laşi să trăiesc pe lumea asta fără inimă? întrebă Archer. Căci asta ai fost cât pe ce să faci.

Ea îl privi pe prietenul ei, care îşi plimba degetele printre ciucurii feţei de masă, evitându-i privirea şi vorbindu-i pe un ton liniştit, încercând să lase impresia că vorbea despre ceva mărunt, cum ar fi o întâlnire de care ea uitase şi care lui îi crease neplăceri.

Ea îşi întinse mâna peste masă, cu palma deschisă.

– Hai să facem pace, Archer.

În acea clipă, Roen pătrunse pe uşă şi se aşeză uşor pe scaunul dintre ei. Se întoarse către Archer cu o privire îngustă şi deloc amuzată.

– Archer, există vreo servitoare din cetatea mea pe care să n-o fi băgat în așternutul tău? Nici bine n-am anunțat plecarea ta, că două s-au și luat la harță, iar o alta plânge cu sughițuri în camera unde se spală vasele. Zău așa! Ai stat aici nouă zile.

Privi pe furiș palma deschisă a lui Fire.

– Am întrerupt ceva.

Archer privi masa preț de o secundă, mângâind cu degetele gura paharului său, cu gândul departe. Oftă când se uită în farfurie.

– Pace, Archer, zise Fire din nou.

Archer își fixă privirea asupra lui Fire.

– În regulă, zise el anevoie, luându-i mâna. Pace, căci războiul este insuportabil.

Roen pufni.

– Voi doi aveți cea mai ciudată relație din Dells.

Archer schiță un zâmbet.

– Nu vrea să o transformăm în căsătorie.

– Nu-mi pot da seama ce o oprește. Bănuiesc că nu ai devenit mai zgârcit în a-i arăta dragostea ta?

– Fire, te căsătorești cu mine dacă voi dormi doar în patul tău?

El cunoștea deja răspunsul, însă nu strica să-i amintească.

– Nu, ar fi prea mare înghesuială în patul meu.

Archer râse și îi sărută mâna, apoi îi dădu drumul ceremonios; Fire își ridică de pe masă furculița și cuțitul, zâmbind. Roen clătină din cap, nevenindu-i să creadă, și se întoarse într-o parte să ia un răvaș adus de un servitor.

– Ah, făcu ea, citind răvașul și încruntându-se. E bine că plecați. Lordul Mydogg și Lady Murgda sunt pe drum.

– Sunt pe drum? repetă Fire. Adică, vin aici?

– Doar în vizită.

– În vizită! Doar nu vă faceți vizite?

– O, e doar teatru, desigur, zise Roen, fluturându-și obosită mâna. E modul lor de a arăta că nu se simt intimidați de familia regală, și modul nostru de a ne preface că suntem deschiși dialogului. Ei vin, eu îi primesc. Dacă îi refuz, vor interpreta totul ca pe un gest ostil și vor avea o scuză pentru a reveni cu armata. Stăm față în

față, bem vin, îmi pun întrebări iscoditoare la care eu nu vreau să răspund despre Nash și despre Brigan și despre gemenii regali, îmi spun secrete pe care se presupune că le-ar fi descoperit iscoadele lor despre Gentian, secrete pe care eu fie le știu deja, fie le inventează ei. Se prefac că adevăratul inamic al regelui este Gentian și că Nash ar trebui să se alieze cu Mydogg împotriva acestuia. Eu mă prefac că este o idee bună și sugerez ca Mydogg să îi cedeze armata lui Brigan pentru a se sluji de ea, în semn de încredere. Mydogg refuză; suntem de acord că am ajuns într-un moment de impas; Mydogg și Murgda își iau rămas-bun, vârându-și nasul în cât mai multe încăperi în drum spre ieșire.

Archer ridică sceptic din sprâncene.

– Oare jocul acesta nu este puțin cam riscant? Pentru toată lumea?

– Vin la momentul potrivit – Brigan doar ce mi-a lăsat toți acești soldați. Cât timp se află aici, suntem cu toții atât de bine păziți în fiece clipă, încât nu cred că vreuna dintre părți ar încerca să facă vreodată ceva, de teamă să nu murim cu toții. Mă aflu mai în siguranță ca oricând. Însă, adăugă ea, privindu-i pe amândoi foarte serios, vreau ca voi doi să plecați mâine la ivitul zorilor. Nu vreau să vă întâlniți cu ei – n-are rost ca tu și Brocker să aveți de-a face cu prostiile lui Mydogg, Archer, iar eu nu vreau ca ei să o vadă pe Fire.

***

Misiunea era aproape îndeplinită. De fapt, Fire, Archer și soldații lor străbătuseră o oarecare distanță de la cetatea lui Roen și tocmai dădeau să o ia pe un alt drum când se apropie grupul care venea dinspre miazănoapte. Douăzeci de soldați înfricoșători – aleși oare pentru că aveau înfățișarea unor pirați, cu dinți stricați și cicatrice? Unii dintre ei erau mari și cam albi la piele. Să fi fost pikkieni? Și un bărbat și o femeie cu înfățișare aspră, care aveau aura unui vânt de iarnă. Cu siguranță erau frate și soră, ambii îndesați, cu buze subțiri și o expresie de gheață, până când dădură cu ochii de grupul lui Fire. Îi priviră, cu o uimire reală și necalculată.

Cei doi frați se uitară unul la celălalt, înțelegându-se din priviri.

Haideți, murmură Archer, îndemnându-i pe soldați și pe Fire să își continue drumul.

Cele două grupuri trecură unul pe lângă celălalt fără ca măcar să se salute.

Ușor marcată, Fire atinse coama lui Small, mângâindu-i firele tari de păr. Lordul și doamna fuseseră doar niște nume înainte, un punct pe harta delliană și un anumit număr incert de soldați. Acum, erau aievea, în carne și oase, și reci.

Ei nu îi plăcuse privirea pe care o schimbaseră între ei când o văzuseră. Nu îi plăcuse nici privirea lor aspră pe spatele ei, în timp ce Small o ducea mai departe.

CAPITOLUL NOUĂ

Se întâmplă din nou: la câteva zile după ce Fire și Archer se întoarseră acasă, un alt bărbat fu descoperit călcând pădurea lui Archer, un străin. Când soldații îl aduseră în arest, Fire simți aceeași minte încețoșată pe care o percepuse în cazul braconierului. Apoi, înainte ca Fire să înceapă măcar să se gândească dacă și cum ar trebui să-și folosească puterea pentru a scoate informații de la el, o săgeată pătrunse prin fereastra deschisă, drept în mijlocul camerei gărzii lui Archer, și se implântă între omoplații intrusului. Archer se aruncă peste Fire, trăgând-o la podea. Intrusul se înclină într-o parte și se prăbuși lângă ea. Din colțul gurii i se prelingea sânge. Mintea lui goală dispăru de tot, iar din locul în care se afla, ghemuită pe podea, cu picioarele soldaților care îi călcau pe păr și cu Archer care urla, dând ordine, ea încercă să ajungă la mintea arcașului care trăsese cu săgeata.

Prezența lui era aproape imperceptibilă și se afla la o distanță considerabilă, însă ea reuși să îl descopere. Încercă să îl oprească în loc, însă un bocanc o călcă pe deget, iar durerea năucitoare îi distrase atenția. Când încercă să-l găsească din nou, dispăruse.

„A fugit către apus, în pădurile lui Trilling", îi transmise ea în gând lui Archer, deoarece durerea îi tăiase respirația și nu putea vorbi. „Mintea lui e la fel de goală ca și a celorlalți".

Degetul nu îi era rupt, doar o duru îngrozitor când încercă să și-l miște. Era arătătorul de la mâna stângă, așadar renunță să mai

cânte la harpă sau la fluier o zi sau două, însă refuză să se cruțe când veni vorba de vioară. Nu mai cântase demult la instrument și nu avea de gând să mai amâne. Încercă pur și simplu să nu se gândească la durere, deoarece fiecare val de durere era însoțit acum de un val de furie. Fire se săturase să tot fie rănită.

Într-o zi, se afla în camera ei și, ignorând durerea pe care o simțea în fiecare mușchi, cânta și se concentra foarte tare asupra greșelilor, asupra porțiunilor unde acea arie anume necesita un ton pe care urechea ei îl înțelegea, dar pe care degetele ei nu îl prinseseră încă.

Era o melodie veselă, un cântec de dans, însă ceva din starea ei din acea zi încetinise tempoul și descoperise anumite porțiuni triste. Într-un final, ea începu să cânte o cu totul altă melodie, una care era evident tristă, iar vioara îi striga sentimentele.

Fire se opri și lăsă instrumentul în poală. Se holbă la el, apoi îl strânse la piept ca pe un copilaș, întrebându-se ce naiba se întâmpla cu ea.

Avea în minte imaginea lui Cansrel când acesta îi dăruise acea vioară. „Mi s-a spus că sună bine, draga mea", îi spusese el, întinzându-i-o aproape neglijent, de parcă ar fi fost un nimic, care nu îl costase o mică avere. Ea o luase, apreciindu-i frumusețea, însă știind că adevărata sa valoare stătea în acorduri și sentimente. Cansrel nu era în măsură să aprecieze niciunul dintre ele. Ea își trecuse arcușul peste corzi, pentru a o încerca. Vioara îi răspunsese pe loc, dorindu-i atingerea, vorbindu-i cu o voce blândă pe care ea o înțelesese și o recunoscuse.

O nouă prietenă în viața ei.

Nu reușise să-și ascundă încântarea de Cansrel. Bucuria lui fusese și mai mare.

„Ești uluitoare, Fire, îi spusese el. Nu încetezi să mă uimești. Nu sunt niciodată fericit decât atunci când te fac pe tine fericită. Nu-i așa că e ciudat? îi spusese el râzând. Chiar îți place, draga mea?"

Șezând pe scaun în camera ei, cu vioara în mână, Fire se străduia să privească ferestrele și pereții din jurul ei și să conștientizeze prezentul. Lumina devenea din ce în ce mai slabă. Archer urma să

vină în curând de pe câmp, unde dădea o mână de ajutor la arat. Ar fi putut avea noutăți despre arcaș, care era căutat de zor. Sau poate că Brocker primise vreo scrisoare de la Roen care îi dădea informații noi despre Mydogg și Murgda, sau despre Gentian, sau Brigan, sau Nash.

Își luă arcul și tolba cu săgeți și, încercând să înlăture amintiri așa cum ai înlătura niște fire de păr, ieși din casa ei și plecă în căutarea lui Archer și a lui Brocker.

Nu se aflase nicio veste. Nu sosise nicio scrisoare.

Trecu și sângerarea lunară a lui Fire, cu toate durerile și disconfortul. În cele din urmă, mai trecu una, la fel ca și prima. Era o metodă de a marca timpul, o metodă pe care o folosea toată lumea din casa ei, din casa lui Archer, iar când mergea în oraș însoțită de paznici, toată lumea știa care era semnificația. Sângerările ei erau un eveniment public, iar ea nu putea să nu recunoască faptul că, odată cu fiecare dintre ele, se scurgeau și săptămânile. Vara era aproape. Fermierii transportau în căruțe cartofi și morcovi pe care să îi planteze în terenul stâncos.

Lecțiile ei se derulau aproape la fel.

– Vă implor, opriți-vă, spuse ea într-o zi, când se afla la Trilling și încerca să întrerupă un vacarm de fluiere și corni care îți spărgea timpanul. Ce-ar fi să reluăm de la începutul paginii? Și, Trotter, îl implorase ea pe băiatul mai mare, încearcă să nu sufli atât de tare; sunetul acela strident este din cauză că sufli prea tare, crede-mă. În regulă? Pregătiți?

Și masacrul înfocat începuse din nou. Ea se întrebă: „Unde mi-a dispărut răbdarea? Unde mi-a dispărut simțul umorului? Odinioară îmi plăceau astfel de provocări. Odinioară îi iubeam pe copiii aceștia".

Situația nu era corectă față de ea, căci îi iubea în continuare pe copii. Copiii erau una dintre micile ei bucurii, chiar și atunci când se certau între ei; chiar și atunci când își imaginau că îi puteau ascunde lucruri, cum era lenea pe care o simțeau ori, în anumite situații, talentul. Copiii erau inteligenți și maleabili. Timpul și

exercițiul îi făceau puternici și îi împiedicau să se teamă sau să o adore prea mult. Frustrările lor îi erau cunoscute și dragi.

„Însă, la urma urmei, la sfârșitul zilei trebuie să îi înapoiez, gândea ea. Nu sunt copiii mei; altcineva îi hrănește și le spune povești; eu nu voi avea niciodată copii; sunt blocată în acest oraș unde nu se întâmplă niciodată nimic și nu se va întâmpla vreodată ceva, și unde nu ajunge nicio veste. Sunt atât de nervoasă, încât îmi vine să-i iau flautul lui Renner și să îl lovesc cu el."

Apoi, își duse mâna la cap, inspiră adânc și se asigură că cel de-al doilea fiu al lui Trilling nu va afla nimic despre sentimentele ei.

„Trebuie să mă calmez, gândi ea. Și-apoi, la ce să mă aștept? La o altă crimă în pădure? La o vizită din partea lui Mydogg și a Murgdei și a piraților lor? O ambuscadă a lupilor-monstru?

Trebuie să încetez să îmi doresc să se întâmple lucruri. Ceva se va întâmpla într-o bună zi, și când se va întâmpla, voi ajunge să-mi doresc să nu se fi întâmplat".

În ziua următoare, traversa cărăruia către casa lui Archer, cu tolba în spate și cu arcul în mână, când una dintre santinele îi strigă de pe terasa din spate a casei lui Archer:

– Ai chef de-o horă, Lady Fire?

Era Krell, santinela în a cărei minte pătrunsese în noaptea în care nu putuse să se cațăre în copac pentru a ajunge la fereastra dormitorului său. Era un bărbat care știa cum se mânuia un flaut; și iată-l, oferindu-se să o salveze de propriile-i frământări.

– Mai întrebi? zise ea. Stai să-mi aduc vioara.

O horă cu Krell era întotdeauna un joc. Cântau pe rând, Fire la vioară, iar Krell la fluier, fiecare inventând o porțiune care era o provocare pentru celălalt, căci acela trebuia să o reia și să o continue; păstrau întotdeauna ritmul, însă măreau tempoul treptat, astfel încât, în cele din urmă, era nevoie de întreaga lor concentrare și pricepere pentru a ține pasul unul cu celălalt. Erau demni de audiență, iar în acea zi Brocker și câteva gărzi ieșiră pe terasa din spate pentru a asista la spectacol.

Fire avea chef de efecte acustice și, din fericire, Krell cânta de parcă ar fi fost hotărât să o facă să-și rupă o coardă. Degetele ei

zburau, vioara ei era o întreagă orchestră și fiecare notă frumoasă care răsuna perfect îi aducea satisfacție în suflet. Ea se întrebă ce era acea ușurare necunoscută pe care o simțea în piept și își dădu seama că râdea.

Atât de concentrată era, încât îi luă ceva timp până când observă expresia ciudată care apăruse pe chipul lui Brocker în timp ce asculta și bătea ritmul cu degetul pe brațul fotoliului său. Ochii lui erau ațintiți undeva în spatele lui Fire și la dreapta, în direcția în care se afla ușa din spate a casei lui Archer. Fire înțelese că în ușă trebuie să fi stat cineva, o persoană la care Brocker se uita cu uimire.

Apoi, totul se întâmplă brusc. Fire recunoscu mintea care stătea în prag; se roti pe călcâie, despărțind vioara de arcuș; se holbă la Prințul Brigan, care stătea rezemat în cadrul ușii.

Krell se opri și el din cântat. Soldații de pe terasă își dreseră glasurile și se întoarseră, devenind vigilenți odată ce-și recunoscură comandantul. Privirea lui Brigan era lipsită de expresie. El se mișcă și își îndreptă spatele. Ea știa că urma să vorbească.

Fire se întoarse și coborî în fugă treptele terasei care duceau la cărare.

După ce se făcu nevăzută, Fire încetini pasul și se opri. Se rezemă de un pietroi pentru a-și trage sufletul, iar vioara i se ciocni de piatră, scoțând un strigăt strident și disonant de protest. Paznicul Tovat, cel cu părul roșcovan și mintea hotărâtă, venea fugind în urma ei. Se opri lângă ea.

– Iartă-mă dacă te deranjez, domniță, zise el, dar ai plecat neînarmată. Te simți rău, domniță?

Ea își lipi fruntea de pietroi și respiră.

– La naiba, zise ea, deoarece el avea dreptate; pe lângă că fugise ca o lașă, plecase și neînarmată. De ce-a venit aici? îl întrebă ea pe Tovat, lipindu-și vioara, arcul și fruntea de pietroi. Ce vrea?

– Am plecat înainte să aflu, răspunse Tovat. Ne întoarcem? Ai nevoie de ajutor, domniță? Ai nevoie de vraci?

Ea se îndoia că Brigan era genul de persoană care să facă vizite de curtoazie și rareori călătorea singur. Fire închise ochii și încercă să ajungă cu puterea minții dincolo de dealuri. Nu simți prezența

armatei lui, însă descoperi în apropiere un grup alcătuit din douăzeci de soldați. În fața casei sale, nu a lui Archer.

Fire oftă. Rămase în picioare, își verifică basmaua de pe cap și își așeză vioara și arcușul sub braț. Se întoarse către casa ei.

– Vino, Tovat! Vom afla în curând, căci au venit după mine.

Soldații din fața casei ei nu erau ca ai lui Roen sau ai lui Archer, care o admirau și aveau motive să aibă încredere în ea. Aceștia erau soldați obișnuiți, iar când ea și cu Tovat ajunseră în câmpul lor vizual, ea simți o varietate de reacții normale: dorință, uimire, neîncredere. Și, de asemenea, precauție. Acești bărbați își păzeau mințile, mai mult decât s-ar fi așteptat ea de la o adunare atât de pestriță. Brigan trebuie să îi fi ales datorită precauției lor; sau îi avertizase să aibă grijă.

Ea se corectă. Nu toți erau bărbați. Trei dintre ei aveau părul lung, legat la spate, și aveau fețele și trăirile unei femei. Ea își ascuți mintea. Alți cinci dintre ei erau bărbați a căror apreciere în ceea ce o privea nu deținea o anumită caracteristică. Ea se întrebă, plină de speranță, dacă nu erau cumva bărbați care nu doreau femei.

Se opri dinaintea lor. Fiecare dintre ei se holba la ea.

– Bine v-am găsit, soldați! zise ea. Vreți să intrați și să vă așezați?

Una dintre femei, înaltă, cu ochi căprui și o voce puternică, începu să vorbească.

– Am primit ordine să așteptăm afară până se va întoarce comandantul nostru de la casa Lordului Archer, domniță.

– Prea bine, zise Fire, oarecum ușurată că nu primiseră ordine să o prindă și să o vâre într-un sac de postav.

Se îndreptă către ușă, trecând printre soldați, urmată fiind de Tovat. Apoi se opri și se întoarse către femeia-soldat.

– Tu dai ordinele, atunci?

– Da, domniță, în absența comandantului.

Fire verifică din nou mințile din grup, încercând să găsească o reacție la faptul că Brigan alesese o femeie ofițer. Resentimente, invidie, indignare. Nu descoperi nimic.

Aceștia nu erau soldați obișnuiți, la urma urmei. Nu era sigură de motivul lui, însă ceva trebuie să-l fi determinat pe Brigan să facă această alegere.

Ea intră în casă însoțită de Tovat și închiseră ușa în urma lor.

Archer fusese plecat în oraș în timpul concertului de pe terasă, însă trebuie să se fi întors la scurt timp după aceea. Nu trecu mult timp până când Brigan își făcu apariția la ușa ei, însă de această dată era însoțit de Brocker și de Archer.

Donal îi conduse pe cei trei bărbați în salon. Încercând să își ascundă stânjeneala și să îi asigure că nu avea de gând să o ia la fugă pe dealuri, Fire vorbi repede.

– Dacă soldații Domniei Tale doresc să șadă sau să bea ceva, sunt binevenițI în casa mea.

– Mulțumesc, domniță, răspunse el. Nu cred că vom sta prea mult.

Pe Archer îl neliniștea ceva, iar Fire nu avu nevoie de nicio putere mentală pentru a simți acest lucru. Ea le făcu semn lui Brigan și lui Archer să ia loc, însă cei doi rămaseră în picioare.

– Domniță, vin în numele regelui, spuse Brigan.

Nu o privi în ochi când i se adresă, ci mai degrabă privi aerul din jurul ei, evitându-i persoana. Ea hotărî să considere această atitudine ca pe o invitație de a-l cerceta din priviri, căci el își păzea atât de bine mintea de ea, încât nu putea afla nimic altfel.

Era înarmat cu arcul și cu sabia, însă nu purta armură, ci haine negre de călărie. Era proaspăt ras. Era mai scund decât Archer și mai înalt decât își aducea ea aminte. Avea o atitudine distantă, părul negru, sprâncenele încruntate și fața inexpresivă și, în afară de refuzul lui încăpățânat de a o privi în ochi, ea nu putea simți niciun sentiment referitor la această discuție. Observă o cicatrice mică, subțire și curbată, care îi brăzda sprânceana dreaptă. O răpitoare-monstru fusese cât pe ce să-i scoată ochiul, atunci. O altă cicatrice pe bărbie. Aceasta era dreaptă, lăsată de un cuțit sau de o sabie.

Se gândi că era posibil ca el, comandantul Armatei Regelui, să aibă la fel de multe cicatrice precum un om-monstru.

– În urmă cu trei săptămâni, spuse Brigan, un străin a fost surprins în apartamentul regelui din palat și a fost prins. Suveranul dorește să vii în Orașul Regelui ca să îl vezi pe prizonier și să spui dacă e același bărbat care a fost în apartamentul regelui din cetatea mamei mele.

Orașul Regelui. Locul ei de naștere. Locul unde trăise și murise mama ei. Splendidul oraș de deasupra mării, care avea să fie distrus sau salvat în războiul care se pregătea. Nu văzuse niciodată Orașul Regelui, doar și-l închipuise. Firește că nimeni nu îi sugerase să meargă și să îl vadă aievea.

Ea își obligă mintea să ia serios în considerare această propunere, cu toate că inima luase deja o hotărâre. În Orașul Regelui ar avea prea mulți dușmani și prea mulți bărbați care ar plăcea-o prea mult. Lumea s-ar holba la ea și ar fi atacată și nu ar putea niciodată să își lase mintea în voie. Regele o va dori, iar el și sfătuitorii lui vor încerca să îi folosească puterea împotriva prizonierilor, a dușmanilor și a oricărui locuitor din cei un milion în care nu aveau încredere.

Și va fi nevoită să călătorească împreună cu acest bărbat dur, care nu o plăcea, și cu soldații lui curioși.

– Regele dorește acest lucru sau este un ordin? întrebă Fire.

Brigan privea podeaua nepăsător.

– A fost rostit ca un ordin, domniță, însă eu nu te voi obliga să vii.

Se pare că fratele avea voie să nu asculte ordinele regelui; sau poate că acest refuz de a se supune ordinului demonstra cât de puțin își dorea Brigan să o ducă la fratele lui slab de înger.

– Dacă regele se așteaptă să-mi folosesc puterea pentru a interoga un prizonier, va fi dezamăgit, zise Fire.

Brigan își descleștă și își încleștă degetele pe sabie, o dată. Un semn rapid – de nerăbdare sau furie. O privi în ochi preț de o secundă, apoi își mută privirea.

– Nu cred că regele te va obliga să faci un lucru pe care nu ți-l dorești.

Fire înțelese din aceste cuvinte că prințul considera că ținea de puterea și de intenția ei să îl controleze pe rege. Ea simțea că îi arde fața, însă își ridică ușor bărbia și spuse:

– Voi merge.

Archer începu să bombăne. Înainte să apuce să rostească un cuvânt, ea se întoarse către el și îl privi în ochi.

„Nu te certa cu mine în fața fratelui regelui, îi transmise ea prin puterea gândului. Și nu distruge pacea din ultimele două luni".

El îi aruncă o privire furioasă.

– Nu eu o distrug, zise el încet.

Brocker era obișnuit cu așa ceva; însă cum trebuie să îi fi considerat Brigan, văzându-i cum se uită unul la altul și doar unul din ei dă replica? „N-am chef de așa ceva acum. N-ai decât să te faci de rușine, însă n-am de gând să te las să mă faci și pe mine de rușine".

Archer inspiră adânc, ca un șuierat, se roti pe călcâie și ieși furios din încăpere. Trânti ușa, lăsând o tăcere stânjenitoare în urma lui.

Fire își atinse basmaua cu mâna și se întoarse spre Brigan.

– Vă rog să ne iertați comportamentul nepoliticos, zise ea.

Ochii aceia cenușii nici măcar nu clipiră.

– Desigur.

– Cum ai de gând să o protejezi în timpul călătoriei, comandante? întrebă calm Brocker.

Brigan se întoarse către el, apoi se așeză pe un scaun și își odihni cotul pe genunchi; întreaga sa atitudine păru că se schimbă. Față de Brocker era brusc comunicativă, lejeră și respectuoasă, un tânăr comandant militar care se adresa unui bărbat care i-ar fi putut fi mentor.

– Vom călări către Orașul Regelui însoțiți de Primul Detașament, Sir. Tabăra se află la vest de aici.

Brocker zâmbi.

– M-ai înțeles greșit, fiule. Cum vei face să o protejezi de Primul Detașament? Printre toate cele cinci mii de minți se vor găsi câteva care vor dori să o rănească.

Brigan încuviință.

– Am ales personal o gardă alcătuită din douăzeci de soldați de încredere care vor avea grijă de ea.

Fire își încrucișă brațele și își mușcă buzele.

– N-am nevoie de grija nimănui. Pot să mă apăr și singură.

– Nici nu mă îndoiesc de asta, domniță, zise Brigan pe un ton blând, privindu-și mâinile, dar dacă tot vei călători împreună cu noi, vei avea o gardă personală. Nu îmi permit să am o femeie civil într-un grup de cinci mii de bărbați, într-o călătorie de trei săptămâni, fără să îi asigur o gardă. Am încredere că vei înțelege acest lucru.

Făcea aluzie la faptul că ea era un monstru care stârnea tot soiul de comportamente dintre cele mai rele. Când se mai liniști, ea începu să priceapă înțelesul vorbelor lui. La drept vorbind, până atunci nu își mai plânsese de milă că trebuia să înfrunte cinci mii de bărbați.

Ea se așeză, zicând:

– Prea bine.

Brocker chicoti.

– Dacă Archer s-ar afla aici, ar vedea puterea unui argument rațional.

Fire pufni. Faptul că ea îngăduia să aibă o gardă personală nu era dovada unui argument rațional, cel puțin nu după părerea lui Archer. El ar fi considerat acest lucru o dovadă a faptului că era îndrăgostită de cel mai chipeș dintre paznicii ei.

Ea se ridică din nou în picioare.

– Mă duc să mă pregătesc și îi voi spune lui Donal să îl pregătească pe Small, zise ea.

Brigan se ridică în picioare odată cu ea. Fața lui deveni iar severă și inexpresivă.

– Prea bine, domniță.

– Vrei să-mi ții companie, comandante? zise Brocker. Aș vrea să schimbăm câteva vorbe.

Fire îi aruncă lui Brocker o privire scrutătoare.

„Zău? Și ce-ai avea să-i spui?“

Brocker era prea elegant pentru o ceartă unilaterală. Mintea lui era atât de limpede și de puternică, încât îi putea transmite un sentiment cu o precizie exactă, astfel încât ea să îl perceapă ca pe o

propoziție. „Vreau să-i dau câteva sfaturi militare, îi transmise el în gând".

Fire îi lăsă singuri, simțindu-se mai liniștită.

Când intră în camera ei, îl văzu pe Archer, care ședea pe un scaun, lângă perete. Nu avea libertatea de a intra neinvitat, căci nu era camera lui. Îl iertă, însă. Archer nu putea renunța brusc la sarcinile sale care țineau de casă și de fermă pentru a o însoți în călătorie. El avea să rămână în urmă și urmau să fie despărțiți o lungă perioadă de timp – aproape șase săptămâni dus-întors, și mai mult dacă ea rămânea o vreme în Orașul Regelui.

Când Brocker o întrebase, când ea avea paisprezece ani, câtă putere avea asupra minții lui Cansrel atunci când pătrundea în interiorul ei, Archer sărise în apărarea ei.

– N-ai suflet, tată? Omul e părintele ei. Nu îi face relația cu el mai dificilă decât este deja.

– Nu fac decât să îi pun niște întrebări, spusese Brocker, deși mi-aș dori să nu fie nevoie.

– Nu-mi pasă. Las-o în pace, îi spusese Archer cu atâta înflăcărare, încât Brocker o lăsase în pace, cel puțin o perioadă.

Fire se gândi că avea să îi lipsească protecția lui Archer în acea călătorie. Nu pentru că și-o dorea, ci pentru că asta făcea el atunci când era prin apropiere.

Ea scoase din fundul dulapului niște saci din postav și începu să vâre în ei hainele de corp și echipamentul de călărit. N-avea rost să-și bată capul cu rochiile. Și așa nu observa nimeni niciodată cu ce era îmbrăcată. Și-apoi, după trei săptămâni de stat în saci, nu le-ar mai fi putut purta oricum.

– Renunți la elevii tăi? o întrebă în cele din urmă Archer, aplecându-se și urmărind-o cum își face bagajele. Pur și simplu?

Ea se întoarse cu spatele la el, prefăcându-se că își caută vioara, și zâmbi. Era pentru prima oară când Archer își exprima îngrijorarea față de elevii ei.

– Nu ți-a luat prea mult timp să te hotărăști, adăugă el.

Ea spuse simplu, căci i se părea evident:

– N-am vizitat niciodată Orașul Regelui.

– Nu-i chiar atât de minunat cum se zice.

Era un lucru de care voia să se convingă singură. Scormoni în grămada de pe patul ei, fără să spună nimic.

– Este un loc mai periculos decât oricare altul pe care l-ai vizitat până acum, zise el. Tatăl tău te-a luat de acolo pentru că nu erai în siguranță.

Ea găsi carcasa viorii și o scutură pentru a se convinge că instrumentul era înăuntru. O așeză lângă sacii din postav.

– Ar trebui să duc o viață plictisitoare doar ca să rămân în viață, Archer? N-am să mă ascund în cameră, cu ușa și cu ferestrele închise. Asta nu-i viață.

El își trecu degetul peste o pană din tolba care se afla lângă el. Stătea cu bărbia în pumn și privea încruntat podeaua.

– O să te îndrăgostești de rege.

Ea se așeză pe marginea patului, cu fața la el, și zâmbi.

– N-am cum să mă îndrăgostesc de rege. E slab de înger și bea prea mult vin.

El se uită la ea.

– Și? Eu sunt gelos și mă culc cu prea multe femei.

Zâmbetul lui Fire se lărgi.

– Din fericire pentru tine, te-am iubit cu mult înainte să faci și una, și cealaltă.

– Dar nu mă iubești la fel de mult cum te iubesc eu, zise el. De aceea simt ceea ce simt și fac ceea ce fac.

Era o remarcă dură, venind din partea unui prieten pentru care și-ar fi dat și viața. Și era dureros pentru că spunea astfel de lucruri când avea să lipsească atât de mult. Ea se ridică în picioare și îi întoarse spatele. „Dragostea nu se măsoară astfel, îi transmise ea în gând. Poți să mă învinuiești pentru sentimentele tale, însă nu este drept să mă învinuiești pentru felul în care ai ales să te comporți".

– Îmi pare rău, zise el. Ai dreptate. Iartă-mă, Fire.

Iar ea îl iertă cu ușurință din nou, deoarece știa că furia lui dispărea întotdeauna la fel de repede cum apărea și că, în spatele ei, se ascundea un suflet mare. Însă se opri la iertare. Putea ghici ce

dorea Archer, acolo, la ea în dormitor, înainte de plecare, însă nu avea de gând să-i ofere asta.

Cândva, îi fusese ușor să îl accepte pe Archer în patul ei; nu cu mult timp în urmă, fusese simplu. Însă apoi, cumva, lucrurile se schimbaseră între ei. Propunerile de căsătorie, dorul. Îi venea din ce în ce mai ușor să spună nu.

Avea să îl refuze cu blândețe. Se întoarse înspre el și îi întinse mâna. El se ridică în picioare și se apropie de ea.

– Trebuie să mă schimb în hainele de călărie și să mai aranjez niște lucruri, zise ea. Hai să ne luăm rămas-bun. Coboară și spune-i prințului că voi veni și eu.

El își privi încălțămintea, apoi o privi în ochi, înțelegând-o. El trase de basma până când aceasta îi alunecă de pe cap și părul i se revărsă pe umeri. Îi strânse părul cu o mână, se aplecă și îl sărută. O trase pe Fire înspre el și îi sărută gâtul și gura, astfel încât trupul ei să rămână cu dorința ca mintea ei să nu fi fost atât de încăpățânată. Apoi, se desprinse de ea și se îndreptă înspre ușă, cu o expresie nefericită întipărită pe față.

CAPITOLUL ZECE

Îi fusese teamă că armata va înainta prea repede pentru ea sau că fiecare din cei cinci mii de soldați va încetini ritmul din cauza ei. Și, într-adevăr, armata înainta repede la suprafață, când terenul era suficient de drept pentru a permite acest lucru, însă, în cea mai mare parte a timpului, ritmul era mai moderat. Acest lucru se datora în parte tunelurilor și terenului, care încetineau ritmul, și în parte obiectivelor unei forțe armate care, prin natura sa, caută probleme acolo unde alte grupuri de călători încercau să le evite.

Primul Detașament era extrem de bine organizat: o bază în mișcare împărțită în două secțiuni, care la rândul lor erau împărțite în unități mai mici care se despărțeau din când în când, îndepărtându-se în galop, făcându-se nevăzute în peșteri sau pe cărările montane și făcându-și din nou apariția mai târziu. Unitățile de cercetași călăreau repede în fața armatei, iar patrulele stăteau pe flancuri. Uneori, acestea trimiteau înapoi subunități care să raporteze sau, în cazul în care apăreau probleme, să ceară ajutor. Alteori, soldații se întorceau plini de sânge sau de vânătăi, iar Fire ajunse să recunoască tunicile verzi ale vracilor care se grăbeau să le vină în ajutor.

Apoi mai erau unitățile de vânătoare, care se mișcau prin rotație și alergau vânatul. Mai erau și unitățile de aprovizionare, care se ocupau de caii de povară și care făceau inventarul proviziilor. Unitățile de comandă transmiteau mesajele lui Brigan către restul armatei. Unitățile de arcași erau atente la animale și la răpitoarele-monștri

suficient de necugetate încât să atace coloana principală de călăreți. Și garda de corp a lui Fire era tot o unitate. Crea o barieră între ea și restul miilor de soldați în timp ce călărea și o ajuta cu tot ce avea nevoie, în primul rând cu răspunsuri la întrebările ei despre motivul pentru care jumătate din armată părea mereu că ba venea, ba pleca.

– Există o unitate care urmărește toate celelalte unități? o întrebă ea pe conducătoarea gărzilor, femeia cu ochi căprui pe care o chema Musa.

Musa râse. Cele mai multe întrebări ale lui Fire păreau să o amuze pe Musa.

– Comandantul nu are o astfel de unitate, domniță. El ține minte tot. Fii atentă la toată activitatea din jurul purtătorului de steag – fiecare unitate care vine și pleacă dă raportul mai întâi comandantului.

De fapt, Fire îl urmărise pe purtătorul de steag – și pe calul lui – cu o simpatie considerabilă, deoarece păreau să călărească de două ori mai departe decât restul armatei. Singura sarcină a purtătorului de steag era să stea aproape de comandant, astfel încât acesta să poată fi reperat întotdeauna cu ușurință, iar comandantul ba se replia, ba se desprindea de restul armatei, ba țâșnea înainte, în funcție de chestiunile de o mare importanță militară, indiferent ce însemna asta în Dells. Purtătorul de steag îl urma mereu. Fire presupuse că fusese ales pentru această sarcină deoarece era un călăreț foarte bun.

Apoi, prințul și purtătorul de steag se apropiară, și din nou Fire se văzu nevoită să se corecteze. O călăreață foarte bună.

– Musa, câte femei sunt în Primul Detașament?

– Vreo cinci sute, domniță. Poate în jur de două mii cinci sute în toate cele patru detașamente și forțele de luptă laolaltă.

– Și unde sunt forțele de luptă auxiliare când restul armatei patrulează?

– În forturile și posturile de semnalizare răspândite pe întreg teritoriul regatului, domniță. Unii dintre soldații de la acele posturi sunt femei.

Două mii cinci sute de femei care aleseseră să trăiască în șa, să lupte, să mănânce, să se îmbrace și să doarmă într-o mare de bărbați. De ce ar alege o femeie o astfel de viață? Erau la fel de nestăpânite și de violente cum se dovediseră a fi bărbații?

Când ea și însoțitorii ei ieșiseră din pădurile lui Trilling și intraseră pe platformele stâncoase unde își așezase armata tabăra, existase o singură luptă pentru Fire, una scurtă și brutală, între doi bărbați care își pierduseră mințile la vederea ei și care nu se înțeleseseră asupra unor aspecte (onoarea ei, șansele pe care le avea fiecare). Fusese suficient cât să se ajungă la îmbrânceli, pumni în față, nasuri sparte, sânge. Înainte ca Fire să-și dea seama ce se petrecea, Brigan sărise jos din șa ca să-i despartă, împreună cu trei dintre paznicii lui Fire. Apoi Brigan și paznicii îi trăseseră pe luptători deoparte și un cuvânt aspru rostit de Brigan fusese suficient pentru a pune capăt răfuielii: „Ajunge!"

Fire își ținuse privirea țintită asupra umerilor lui Small și nu se uitase la luptători. Îi pieptănase calului coama cu degetele și nu se uitase la nimeni până când nu simțise remușcare în mințile ambilor luptători. Apoi, ea se uitase pe furiș la capetele lor plecate, la privirile spășite pe care i le aruncau lui Brigan, la sângele care picura pe pământ din buzele și nasurile lor sparte. O uitaseră. Ea simțise că, din cauza rușinii pe care o simțeau în fața comandantului lor, uitaseră complet de ea.

Era neobișnuit. Fire îl privi curioasă pe Brigan. Expresia de pe fața lui era severă, iar mintea impenetrabilă. Le vorbise luptătorilor în șoaptă, fără să se uite la ea măcar o dată.

La scurt timp după ce încălecaseră din nou, venise ordin de la unitatea de comandă că dacă vreun soldat se lua la bătaie dintr-un motiv legat de Lady Fire, avea să fie dat afară din armată și nu avea să mai beneficieze de favoarea armatei, urma să fie dezarmat, concediat și trimis acasă. Fire dedusese din fluierăturile și sprâncenele ridicate ale paznicilor ei că aceasta era o pedeapsă aspră pentru încăierări.

Nu știa prea multe despre armată cât să extrapoleze. O pedeapsă aspră îl făcea pe Brigan să fie considerat un comandant aspru?

Asprimea era sinonimă cu cruzimea? Cruzimea era sursa puterii pe care Brigan o avea asupra soldaților săi?

Și unde era aspectul dificil în ceea ce privea concedierea din forțele luptătoare când războiul bătea la ușă? Lui Fire i se părea mai mult o amânare.

Fire nu se simțise nicicând mai străină ca în mijlocul acelor valuri de călăreți. Și-l imagină pe Archer călărind peste câmpurile lui, oprindu-se pentru a sta de vorbă cu fermierii săi, râzând și blestemând acel sol stâncos din nord, așa cum făcea mereu. Și-i imagină pe Archer și Brocker luând cina fără ea.

Când armata se opri pentru a înnopta, ea insistă să-și țesale singură calul. Se rezemă de Small și îi vorbi în șoaptă. Prezența lui o liniștea, căci era singurul suflet cunoscut dintr-o mare de străini.

Își așezară tabăra într-o peșteră subterană uriașă, care se afla la jumătatea distanței dintre casa lui Fire și cetatea lui Roen. Era o peșteră cum Fire nu mai văzuse niciodată. Nici acum nu o vedea prea bine, căci înăuntru era semiîntuneric. Lumina pătrundea prin niște crăpături din tavan și prin niște găuri din pereții exteriori. După ce apuse soarele, în peșteră se făcu întuneric de-a binelea, iar cel de-al Patrulea Detașament se transformă într-o mare de umbre mișcătoare, răspândite pe toată suprafața înclinată a încăperii.

Acustica din peșteră era densă, melodioasă. Când comandantul plecase din tabără însoțit de două sute de soldați, cei două sute răsunaseră ca două mii, iar zgomotul pașilor sunase ca niște clopote în jurul ei. El plecase de îndată ce tabăra se așezase – chipul lui rămânând la fel de inexpresiv ca de obicei. O unitate de cercetași nu se întorsese la locul și timpul stabilit. Plecase în căutarea lor.

Fire era agitată. Umbrele mișcătoare ale celor cinci mii de tovarăși ai ei o nelinișteau. Paznicul ei o ținea departe de majoritatea acestor soldați, însă nu se putea desprinde de impresiile pe care le aduna în mintea ei. Era epuizant să țină evidența atâtor minți. Mulți dintre ei erau conștienți într-o anumită măsură de prezența ei, chiar și cei mai îndepărtați. Prea mulți dintre ei voiau ceva de la ea. Unii se apropiau prea mult.

– Îmi place ce gust are monstrul, șuieră printre dinți unul cu nasul spart de două ori.

– Te iubesc. Ești frumoasă, îi șoptiră alți trei sau patru, căutând-o cu mâinile și împingându-se în baricada alcătuită din gărzi, pentru a ajunge la ea.

Brigan îi dăduse gărzii ei ordine ferme înainte să plece. Domnița avea să fie găzduită într-un cort, deși armata se afla într-o peșteră, iar două femei din garda de corp trebuiau să stea cu ea în cort tot timpul.

„Nu voi avea niciodată intimitate?", se întrebase ea auzind ordinul lui Brigan către Musa.

Brigan luase o mănușă din piele de la un tânăr care părea a fi scutierul lui și și-o trăsese pe mână. „Nu, spusese el. Niciodată". Și, înainte ca ea să fi apucat să spună ceva, el își trăsese pe mână cealaltă mănușă și își chemase calul. Tropotul copitelor se intensificase, apoi dispăruse.

Când intră în cort, simți miros de carne de monstru prăjită. Își încrucișă brațele și încercă să nu le arunce priviri furioase celor două tovarășe ale ei, ale căror nume nu le reținuse. Își desfăcu basmaua. În prezența celor două femei putea să scape de strânsoarea ei. Ele nu voiau nimic de la ea; cea mai puternică emoție pe care o percepea la ele era plictiseala.

În momentul în care ea își dezveli părul, sentimentul lor de plictiseală scăzu, firește, în intensitate. Se uitau la ea, curioase. Ea le aruncă o privire obosită.

– Am uitat cum vă cheamă. Îmi cer scuze.

– Margo, domniță, spuse fata cu fața rotundă și plăcută.

– Mila, domniță, spuse cealaltă, cu pometi delicați, păr blond și foarte tânără.

Musa, Margo și Mila. Fire își înăbuși un oftat. Ajunsese să recunoască trăirile fiecărui soldat care alcătuia garda sa personală, însă avea să îi ia ceva timp până avea să le rețină numele.

Neștiind ce altceva să mai zică, ea își plimbă degetele pe carcasa viorii. O deschise și inhală mirosul plăcut de lac. Trase de o strună, iar răspunsul acustic, asemănător celui al unui clopoțel lovit sub

apă, o făcu să se concentreze. Ușa cortului era deschisă. Cortul era ridicat într-o nișă din partea laterală a peșterii, iar deasupra, tavanul era jos și curbat, asemenea carcasei unui instrument. Ea își așeză vioara sub bărbie și o acordă, apoi începu să cânte.

Era un cântec de leagăn care îi liniștea nervii. Armata dispăru încet, încet.

Somnul nu îi veni prea repede în noaptea aceea și știa că era inutil să plece în căutarea stelelor. Ploaia se infiltra prin crăpăturile din tavan și șiroia pe pereți până ajungea jos; cerul era înnorat în acea noapte. Furtuna nopții îi va alunga, poate, visurile. Se dezveli, își găsi ghetele, trecu pe lângă silueta adormită a lui Margo și a Milei și deschise ușa cortului.

După ce ieși, avu grijă să nu se împiedice de celelalte gărzi care dormeau, aranjate în jurul cortului ei ca un soi de șanț de protecție uman. Patru dintre gărzi erau treze: Musa și trei bărbați al căror nume nu și le amintea. Jucau cărți la lumina lumânării. Pe întreaga suprafață a peșterii, lumânările pâlpâiau ici, colo. Fire își spuse că, probabil, multe unități țineau straja în timpul nopții. Îi compătimea pe soldații care stăteau de strajă în fața adăpostului, în ploaie. Compătimea și echipa de căutare a lui Brigan și pe cercetașii pe care îi căutau. Cu toții trebuiau să se întoarcă.

Cei patru străjeri fură ușor uimiți când o văzură. Ea își duse mâna la păr, aducându-și aminte că era descoperit.

Musa se dezmetici prima.

– S-a întâmplat ceva, domniță?

– Există vreo deschizătură în peșteră care dă înspre cer? întrebă Fire. Vreau să văd ploaia.

– Există, răspunse Musa.

– Mi-o arăți?

Musa lăsă cărțile din mână și începu să le trezească pe gărzile care dormeau la capetele șanțului uman.

– Ce faci? întrebă în șoaptă Fire. Musa, nu e nevoie. Te rog. Lasă-i să doarmă, zise ea, însă Musa continuă să scuture umeri până când patru bărbați se treziră. Le ordonă unora dintre jucătorii

de cărți să se ridice în picioare și să stea de strajă. Celorlalți le făcu semn să-și ia armele.

Pe lângă oboseală, mai simțea acum și vină. Fire intră în cort să-și ia basmaua, arcul și tolba. Apoi, ieși și li se alătură celor șase tovarăși ai săi, înarmați și somnoroși. Musa aprinse niște lumânări și le dădu și celorlalți. Șirul alcătuit din cei șapte înaintă în tăcere pe marginea peșterii.

Cărarea îngustă și înclinată pe care o urcau ducea la o spărtură în peretele lateral al muntelui. Fire nu avea o vedere prea bună prin deschizătură, însă instinctul îi spuse să nu se aventureze prea departe și să se țină bine cu mâinile de marginea stâncii care forma un soi de intrare de o parte și de alta a ei. Nu voia să cadă.

Noaptea era vântoasă, umedă și rece. Știa că nu avea rost să se ude, însă se lăsă, totuși, pătrunsă de ploaie și de emoția neîmblânzită pe care i-o dădea furtuna, în vreme ce gărzile ei se chirceau chiar lângă intrare și încercau să protejeze lumânările să nu se stingă.

În conștiința ei apăru o schimbare: se apropiau niște oameni, călăreți. Mulți. De la distanța aceea, îi era greu să își dea seama dacă erau două sute sau două sute cincizeci, mai ales că îi cunoștea personal doar pe câțiva dintre ei. Se concentră și își dădu seama că percepea cu mult peste două sute. Erau obosiți, însă nu erau suferinzi. Echipa de căutare trebuie să fi reușit în misiunea sa.

– Se întoarce echipa de căutare, le strigă ea peste umăr gărzilor sale. Sunt aproape. Cred că este și unitatea de cercetași cu ei.

Deoarece nu răspunse nimeni, ea își întoarse capul și văzu șase perechi de ochi care o priveau neliniștiți. Ea păși în ploaie, pe culoar.

– M-am gândit că ați vrea să știți, zise ea încet, dar pot să țin percepțiile pe care le am pentru mine, dacă acestea vă neliniștesc.

– Nu, zise Musa. E bine că ne spui, domniță.

– Comandantul este bine, domniță? întrebă unul dintre bărbați.

Fire încercase deja să afle acest lucru, însă îi fusese extrem de greu să îl repereze. Era acolo, de asta era convinsă. Faptul că mintea lui era în continuare impenetrabilă indica o oarecare forță, bănui ea.

– Nu pot spune sigur, dar așa cred.

Apoi, răpăitul copitelor răsună în coridor când călăreții pătrunseră în tunelul de sub ei printr-o deschizătură în munte, tunel care ducea la peștera unde dormea armata.

La scurt timp, când cobora cărarea înclinată, Fire primi un răspuns la întrebare când îl simți pe comandant urcând înspre ei. Ea se opri, făcându-l pe soldatul din spatele ei să rostească în șoaptă o vorbă prea puțin demnă de un domn când se suci pentru a evita să-i aprindă basmaua cu lumânarea.

– Există un alt drum de aici care duce la peșteră? întrebă ea repede; apoi știu răspunsul. Se cutremură îngrozită din cauza propriei sale lașități.

– Nu, domniță, răspunse Musa, ducându-și mâna la sabie. Simți ceva în față?

– Nu, zise Fire nefericită. Doar pe comandant.

Venise să-l caute pe monstrul rătăcitor, care se dovedise a fi neascultător și iresponsabil. Avea să o țină în lanț de acum înainte.

După câteva minute, el își făcu apariția, urcând cu o lumânare în mână. Când ajunse în dreptul lor, se opri, îi salută cu un gest pe soldați și vorbi în șoaptă cu Musa. Cercetașii fuseseră găsiți și erau nevătămați. Dăduseră peste un grup barbar de tâlhari ai peșterilor de două ori mai numeros decât ei și după ce îi decimaseră, se rătăciseră în întuneric. Rănile lor erau superficiale. În zece minute, aveau să doarmă cu toții buștean.

– Sper să vă odihniți și dumneavoastră, Sir, zise Musa.

Brusc, Brigan zâmbi. Se dădu la o parte pentru a-i lăsa să treacă și, preț de o secundă, ochii lui îi întâlniră pe cei ai lui Fire. Era extenuat. Barba îi era nerasă de o zi și era ud leoarcă.

Din câte se vedea treaba, nu venise după ea. De îndată ce ea și tovarășii săi trecură pe lângă el, bărbatul se întoarse și continuă să urce prin pasajul înclinat.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Ea se trezi în dimineața următoare țeapănă și cu dureri din cauză că își petrecuse ziua în șa. Margo îi întinse niște pâine și brânză și un lighean cu apă ca să se spele pe față. După aceea, Fire se întinse după vioară și cântă o horă, la început mai lent, apoi din ce în ce mai alert, pentru a se trezi. Efortul pe care îl depuse o ajută să-și limpezească mintea.

– Comandantul nu ne-a spus nimic despre acest avantaj al serviciului nostru de pază, zise Mila, zâmbind timid.

Musa își vârî capul prin ușa cortului.

– Domniță, zise ea, comandantul m-a însărcinat să îți spun că vom trece pe lângă cetatea Reginei Roen pe la miezul zilei. Are ceva treabă cu îmblânzitorul de cai. Vei avea timp să prânzești alături de Regină, dacă vei dori.

– Ești în șa de ieri, spuse Roen, luându-i mâinile. Presupun că nu te simți la fel de minunat precum arăți. Uite, zâmbetul îmi spune că am dreptate.

– Sunt extrem de încordată, recunoscu Fire.

– Ia loc, draga mea. Simte-te ca acasă. Dă-ți jos basmaua. N-am să permit niciunui zevzec să intre aici în următoarea jumătate de ceas.

Ce ușurare era să-și desfacă părul! Era foarte greu, iar după o dimineață petrecută în șa, basmaua era lipicioasă și îi provoca

mâncărimi. Fire se cufundă recunoscătoare într-un jilț și o lăsă pe regină să-i pună legume și tocană în farfurie.

– Nu te-ai gândit niciodată să-l tai? o întrebă Roen.

Ah, să-l taie. Să-l ciopârțească de tot și să-l arunce odată pentru totdeauna în foc. Să-l vopsească negru, dacă părul de monstru putea fi vopsit. Când ea și Archer erau mici, făcuseră un experiment și îl răseseră de tot. Părul îi crescuse la loc într-un ceas.

– Crește foarte repede, zise Fire obosită, și am descoperit că e mai ușor de controlat dacă este lung. Firele scurte se desprind și ies de sub basma.

– Bănuiesc că ai dreptate, zise Roen. Ei bine, mă bucur să te văd. Ce fac Brocker și Archer?

Fire îi spuse că Brocker se simțea minunat și că Archer era mânios, cum îi era obiceiul.

– Mda, mă gândesc că așa o fi, dar nu-l lua în seamă, zise Roen pe un ton aspru. Ai luat decizia corectă să mergi în Orașul Regelui și să-l ajuți pe Nash. Bănuiesc că poți face față obiceiurilor de la Curte. Nu mai ești un copil. Cum e tocănița?

Fire își mâncă tocănița, care era chiar gustoasă, și încercă să nu lase să se vadă pe chipul ei acea expresie de neîncredere. Nu mai era copil? Fire nu mai era un copil de ceva vreme.

Însă apoi, firește, Brigan își făcu apariția în prag pentru a o saluta pe mama lui și pentru a o duce pe Fire la calul ei. Fire se simți pe loc din nou copil. O parte din creierul ei se pierdea de fiecare dată când acest soldat se afla în apropiere. Înghețа din cauza răcelii lui.

– Brigandell, zise Roen, ridicându-se de pe scaun pentru a-l îmbrățișa. Ai venit să-mi furi musafira.

– În schimbul a patruzeci de soldați, zise Brigan. Doisprezece sunt răniți, așa că ți-am lăsat și un vraci.

– Ne descurcăm și fără vraci dacă ai nevoie de el, Brigan.

– Familia lui e în Little Grays, zise Brigan, și i-am făgăduit că îl las aici când se va ivi ocazia. Ne vom descurca până la Fort Middle.

– Prea bine atunci, zise Roen repede. De dormit, dormi?

– Da.

– Ei, haide, o mamă știe când fiul ei o minte. De mâncat, mănânci?

– Nu, răspunse Brigan pe un ton grav. N-am mai mâncat de două luni. Fac greva foamei împotriva primăverii care inundă sudul.

– Of, Doamne, zise Roen, întinzându-se după fructieră. Ia un măr, dragule.

Fire și Brigan nu vorbiră când ieșiră din cetate împreună pentru a-și continua călătoria către Orașul Regelui. Brigan mâncă mărul, iar Fire își legă părul, simțindu-se oarecum mai bine în preajma lui.

O liniștea faptul că el știa de glumă.

Apoi, primi trei dovezi de bunătate.

Garda lui Fire aștepta împreună cu Small în spatele coloanei de soldați. Când Fire și Brigan se apropiară de locul respectiv, Fire știu că nu era în regulă ceva. Încercă să se concentreze, ceea ce era greu, cu atâtea minți care „circulau" în jurul ei. Așteptă până când Brigan termină de vorbit cu un căpitan, care venise lângă ei ca să întrebe despre programul din acea zi.

– Cred că gărzile mele au prins un om, îi zise ea lui Brigan în șoaptă, după ce plecase căpitanul.

El își coborî vocea.

– De ce? Ce bărbat?

Ea nu deținea decât informațiile principale, dar era sigură de acestea.

– Nu știu nimic în afară de faptul că mă urăște, dar că nu i-a făcut niciun rău calului meu.

El dădu din cap.

– Nu m-am gândit la asta. Trebuie să fac ceva pentru ca oamenii să nu se mai ia de calul tău.

La avertismentul lui Fire, grăbiră pasul. Ajunseră în cele din urmă, în fața unei scene oribile: gărzile lui Fire, două dintre ele, ținându-l pe un soldat care striga înjurături și scuipa sânge și dinți sparți, în vreme ce o a treia gardă îl lovea neîncetat peste gură pentru a-l face să tacă.

– La naiba, zise în șoaptă Fire, îngrozită, pătrunzând în mintea gărzii pentru a-i opri loviturile.

Apoi, ea căută detaliile care transformau scena într-o poveste. Carcasa viorii ei căzuse pe jos și se murdărise cu noroi. Lângă ea era ceea ce mai rămăsese din vioară. Instrumentul era distrus, făcut țăndări; arăta de parcă îl călcase un bocanc nemilos și plin de ură.

Era parcă mai rău decât dacă ar fi fost lovită de o săgeată. Fire se apropie împleticindu-se de Small și își îngropă fața în umărul lui; nu își putea controla lacrimile care îi șiroiau pe obraz și nu voia ca Brigan să le vadă.

Îl auzi pe comandant în spatele ei, înjurând printre dinți. Cineva – Musa – îi așeză lui Fire pe umăr o batistă. Prizonierul înjura în continuare, strigând că o putea vedea pe Fire, zicând lucruri îngrozitoare despre corpul ei, despre ce i-ar face, cuvinte care erau inteligibile chiar și dacă avea dinții sparți și buzele umflate. Brigan se îndreptă spre el cu pași mari.

„Nu-l lovi din nou, gândi Fire disperată. Brigan, te rog"; căci sunetul scos de osul care lovea osul nu o ajuta în încercările ei de a se opri din plâns. Brigan rosti o altă înjurătură, apoi o comandă aspră, iar Fire înțelese din cuvintele bolborosite ale soldatului că acestuia i se punea căluș la gură. Apoi, fu târât de acolo înapoi la cetate, însoțit de Brigan și de câțiva dintre soldații gărzii personale a lui Fire.

Locul unde avea loc scena se cufundă în tăcere. Fire își dădu seama că respira întretăiat și încercă să se liniștească. „Om îngrozitor, gândi ea, cufundându-și fața în coama lui Small. Om îngrozitor. Vai, Small. Este un om îngrozitor".

Small fornăi, împroșcându-i umărul cu salivă.

– Îmi pare foarte rău, domniță, zise Musa în spatele ei. Ne-a păcălit pe toți. De acum înainte nu vom mai lăsa pe nimeni să se apropie de noi dacă nu a fost trimis de comandant.

Fire își șterse fața cu batista și se întoarse către căpitanul gărzilor ei. Nu se putea uita la grămada de așchii care zăcea pe jos.

– Nu vă învinuiesc pentru asta.

– Comandantul o va face, zise Musa, și pe bună dreptate.

Fire inspiră adânc și îi întinse batista Musei.

– Mulțumesc.

– Nu este a mea, domniță. Este a lui Neel.

Fire recunoscu numele unuia dintre gardienii ei.

– A lui Neel?

– Comandantul a luat-o de la Neel și mi-a dat-o mie ca să ți-o dau. Păstreaz-o. Neel n-are nevoie de ea, are vreo mie. Vioara era valoroasă, domniță?

Firește că fusese o vioară valoroasă. Cansrel nu cumpăra niciodată lucruri decât dacă erau scumpe, însă Fire nu o prețuise niciodată pentru asta. O prețuise pentru o bunătate rară și ciudată care acum dispăruse.

Ea privi cu atenție batista lui Neel.

– N-are importanță, zise ea, măsurându-și cuvintele. Comandantul nu l-a lovit pe bărbatul acela. L-am rugat prin puterea gândului să n-o facă, și n-a făcut-o.

Musa acceptă acea schimbare de subiect.

– Chiar m-am mirat. Știi, el nu-și lovește soldații. E o regulă. Însă de astă dată am crezut că vom fi martorii unei excepții. Expresia de pe fața lui era ucigătoare.

El făcuse efortul de a obține batista unui alt bărbat. Își făcuse griji pentru calul ei. Trei dovezi de bunătate.

Fire înțelese atunci că se temuse de Brigan, se temuse ca inima ei să nu fie rănită de ura unei persoane pe care ea o plăcea; se sfiise, de asemenea, de duritatea lui, de caracterul lui impenetrabil. Încă se sfia, însă nu îi mai era teamă.

Călăriră în forță tot restul zilei. Când se lăsă întunericul, își așezară tabăra pe un platou stâncos. Corturile și focurile se ridicau în jurul ei, părând să se întindă la nesfârșit. Fire își dădu seama că nu mai fusese niciodată atât de departe de casă. Știa că Archer îi ducea dorul, iar acest lucru îi mai alina puțin sentimentul de singurătate. Dacă ar fi aflat ce se întâmplase cu vioara ei, furia lui nu ar fi avut margini. De obicei, ieșirile lui o exasperau, însă în acel moment ar

fi fost bine-venite; dacă el s-ar fi aflat acolo, ea ar fi căpătat forță, hrănindu-se din focul lui.

În scurt timp, privirile unora dintre soldații din apropiere o făcură să intre în cort. Nu reușea să-și scoată din minte cuvintele bărbatului care îi distrusese vioara. De ce ura îi făcea atât de des pe bărbați să se gândească la viol? Apoi mai era și puterea pe care ea o deținea. Dacă puterea frumuseții ei putea controla cu ușurință un bărbat, pe un altul îl putea înnebuni, făcându-l să își piardă controlul.

Un monstru scotea la suprafață tot ce era mârșav, în special o femeie-monstru, din cauza dorinței, precum și nesfârșitele expresii ale răutății. Pentru bărbații slabi, imaginea ei era ca un drog. Ce om putea controla ura sau dragostea atunci când era drogat?

Simțea presiunea conștiinței a cinci mii de oameni.

Mila și Margo o urmaseră în cort și rămăseseră în apropiere, cu mâinile pe săbii. Tăcute, atente și plictisite. Fire regreta că reprezenta o sarcină atât de plictisitoare. Își dorea să meargă la Small fără a fi văzută. Își dorea să-l poată aduce pe Small în cortul ei.

Musa își vârî capul prin ușa cortului.

– Îmi cer iertare, domniță. A venit un soldat din unitatea cercetașilor pentru a-ți împrumuta vioara lui. Comandantul garantează pentru el, însă zice că trebuie să îți cerem părerea înainte de a-l lăsa să se apropie de tine. E afară, domniță.

– Da, zise Fire, surprinsă, găsindu-l pe străin printre gărzile sale. Cred că este inofensiv.

Inofensiv şi uriaş, văzu Fire când ieşi din cort. Vioara era o jucărie în mâinile lui; sabia lui trebuie să fi arătat ca un cuțit pentru unt când o mânuia. Chipul care se afla deasupra acelui corp masiv era însă liniștit, serios și blând. Omul își coborî privirea în fața ei și îi întinse vioara.

Fire clătină din cap.

– Ești foarte generos, zise ea, dar nu vreau să rămâi fără ea.

Vocea bărbatului era profundă, de parcă ar fi izvorât din pământ.

– Cu toții știm povestea faptei tale de la cetatea Reginei Roen, din urmă cu doar câteva luni, domniță. I-ai salvat viața comandantului nostru.

– Totuși, zise ea, deoarece el părea că nu se așteaptă ca ea să zică ceva.

– Oamenii nu contenesc să vorbească despre asta, continuă el, făcând o plecăciune și așezând cu mâinile sale uriașe vioara în mâinile ei mici. Și-apoi, ești o violonistă mai bună decât mine.

Fire îl privi cum se îndepărtează agale. Era emoționată și se simțea mângâiată de vocea lui, de acea blândețe pe care o emana.

– Acum înțeleg cum reușesc unitățile de cercetași să decimeze hoardele de bandiți de două ori mai mari, zise ea cu voce tare.

Musa râse.

– E bine că-l avem de partea noastră.

Fire ciupi strunele viorii. Era bine acordată. Sunetul său era ascuțit, strident, nu era instrumentul unui maestru, însă era un instrument la care putea cânta.

Și o declarație.

Fire intră în cort pentru a-și lua arcușul, apoi ieși din nou. Traversă câmpia de soldați, îndreptându-se către o movilă din bolovani pe care o vedea în depărtare. Gardienii ei se grăbiră să o urmeze și să o încercuiască; privirile soldaților o însoțeau pe măsură ce ea înainta. Ajunse la movilă și se cățără pe ea. Se așeză și își așeză vioara sub bărbie.

Pentru urechile lor, ea începu să cânte ceea ce îi plăcea ei să cânte.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Dacă Fire ar fi fost la fel de curajoasă și înainte să adoarmă!

Privirea tatălui ei înainte să moară era cea care nu o lăsa niciodată să doarmă.

Răspunsul la întrebarea pe care Brocker i-o adresase la paisprezece ani, dacă reușise să îi transforme într-un final mintea lui Cansrel, fusese una simplă, odată ce își îngăduise să se gândească mai atent la ea. Nu. Mintea lui Cansrel era puternică precum un urs și tare ca oțelul unei capcane și de fiecare dată când ieșea din ea, revenea la starea dinainte. Nu existaseră schimbări permanente în mintea lui Cansrel. Nu putea să-i schimbe caracterul. Era o ușurare pentru ea să știe că nu putea face nimic, deoarece asta însemna că nimeni nu putea să aștepte acest lucru de la ea.

Apoi, în același an, Nax murise din cauza unei supradoze. Odată ce puterea se schimbase și se restabilise, Fire văzuse ceea ce văzuseră și Brocker, Archer și Roen: un regat care se afla în fața mai multor posibilități. Devenise, brusc, un regat care se putea schimba.

Fusese uluitor de bine informată. Pe de o parte ascultase confidențele lui Cansrel; pe de altă parte, aflase tot ceea ce știa Brocker de la iscoadele lui și ale lui Roen. Știa că Nash era mai puternic decât fusese Nax, suficient de puternic uneori încât să îl frustreze pe Cansrel, însă neînsemnat din punctul de vedere al lui Cansrel comparativ cu fratele lui mai mic, prințul. Se spunea că, la doar optsprezece ani, Brigan, comandantul absurd de tânăr, era dârz, echilibrat,

puternic, persuasiv și mânios, singura persoană importantă din Orașul Regelui care nu putea fi influențată de Cansrel. Unii dintre înțelepți vorbeau de parcă se așteptau ca Brigan să aducă schimbarea de la starea actuală de haos și depravare.

– Prințul Brigan e rănit, anunțase Brocker într-o zi de iarnă când ea venise în vizită. Tocmai am primit vestea de la Roen.

– Ce s-a întâmplat? întrebase Fire, speriată. A pățit ceva?

– În fiecare an, în ianuarie, se organizează un bal la palatul regelui, spusese Brocker. Cu sute de invitați, dans, râuri de vin, fleacuri și o mie de coridoare întunecate unde oamenii se pot furișa. Din câte se pare, Cansrel a tocmit patru oameni care să-l încolțească pe Brigan și să-i taie gâtul. Brigan a aflat, i-a așteptat și i-a ucis pe toți patru...

– Pe toți patru, de unul singur? întrebase Fire, abătută și nedumerită, așezându-se într-un fotoliu.

– Tânărul Brigan știe să mânuiască bine sabia, spusese Brocker, zâmbind.

– Dar e grav rănit?

– Va supraviețui, cu toate că, la început, chirurgul și-a făcut griji. A fost înjunghiat în picior, într-un loc de unde a curs mult sânge.

Brocker își trăsese scaunul lângă șemineu și aruncase scrisoarea lui Roen în foc.

– Băiatul și-a văzut sfârșitul cu ochii, Fire, și nu mă îndoiesc că Cansrel va încerca din nou.

În acea vară, la curtea lui Nash, o săgeată care plecase din arcul celui mai de încredere căpitan al lui Brigan îl nimerise pe Cansrel în spate. Când mergea pe cincisprezece ani – de fapt, când împlinise paisprezece ani – Fire primise vestea din Orașul Regelui că tatăl ei era rănit și existau șanse mari să moară. Ea se închisese în camera ei și plânsese amarnic, neștiind sigur, de fapt, de ce plângea, însă nu se putuse opri. Își îngropase fața în pernă ca să nu o audă nimeni.

Firește că Orașul Regelui era renumit pentru vracii săi, pentru tehnicile avansate în medicină și chirurgie. Oamenii trăiau acolo cu răni din cauza cărora alții din alte părți mureau. În special oameni care aveau puterea de a controla atenția unui spital întreg.

După câteva săptămâni, Fire primise vestea că tatăl ei va supraviețui. Fugise din nou în camera ei. Se furișase sub pat, simțindu-se extrem de amorțită. Odată ce amorțeala îi trecuse, ea simțise o acreală în stomac și începuse să vomite. Un vas de sânge i se sparse la ochi, formându-i-se un cheag de sânge la marginea pupilei.

Corpul ei putea fi uneori un comunicator puternic atunci când mintea ei încerca să ignore un anume adevăr. Extenuată și bolnavă, Fire înțelesese mesajul pe care i-l transmitea corpul: sosise timpul să se gândească din nou la cât de mare era puterea ei asupra lui Cansrel.

Trezită din nou de același vis obositor, Fire dădu pătura la o parte cu piciorul. Își acoperi părul și, găsindu-și ghetele și armele, se furișă pe lângă Margo și Mila. Afară, cei mai mulți dintre soldați dormeau în corturi, doar gărzile sale dormeau sub cerul liber, aranjați din nou în jurul cortului ei. Sub cerul nesfârșit împodobit cu stele, Musa și alți trei soldați jucau cărți la lumina lumânării, așa cum făcuseră cu o noapte în urmă. Fire rămase în pragul cortului pentru a-și reveni din amețeala pe care o simți când își ridică privirea către cer.

– Lady Fire, rosti Musa. Cum îți putem fi de folos?

– Musa, zise Fire, tare mă tem că ai ghinionul de a păzi o insomniacă.

Musa râse.

– Ne vom plimba și în noaptea asta, domniță?

– Da. Îmi cer scuze.

– Primim bucuroși, domniță.

– Bănuiesc că spui asta ca să nu mă mai simt atât de vinovată.

– Nu, deloc, domniță. Și comandantul se plimbă noaptea, dar nu acceptă să fie însoțit de gardă, nici măcar atunci când este un ordin regesc. Dacă te însoțim pe tine, avem o scuză să veghem și asupra lui.

– Înțeleg, zise Fire oarecum ironic. Mai puține gărzi în noaptea asta, adăugă ea, însă Musa îi ignoră remarca și trezi la fel de mulți soldați cât trezise cu o noapte în urmă.

– Astea-s ordinele, zise Musa, când soldații încercau să se dezmeticească și să-și lege armele.

– Dacă un comandant nu urmează ordinele regelui, atunci tu de ce le-ai urma pe ale comandantului?

Întrebarea le făcu pe multe dintre gărzi să ridice din sprâncene.

– Domniță, zise Musa, soldații din armată s-ar arunca și de pe o stâncă dacă le-ar ordona acest lucru comandantul.

Fire începu să se simtă iritată.

– Câți ani ai, Musa?

– Treizeci și unu.

– Atunci, comandantul ar putea să-ți fie copil.

– Iar tu, domniță, un copilaș, i-o reteză Musa, observând zâmbetul de pe chipul lui Fire. Suntem gata. Ia-o tu înainte.

Ea se îndreptă spre aceeași movilă din bolovani pe care se cățărase mai devreme, deoarece simțea că va fi mai aproape de cer, iar gardienii ei, mai aproape de insomniacul pe care nu trebuiau să-l vegheze. El se afla pe undeva pe-acolo, printre acei bolovani, iar movila era suficient de lată încât să-i cuprindă pe toți, fără ca ei să se întâlnească.

Fire găsi o stâncă înaltă și plată pe care se așeză. Gărzile se împrăștiară în jurul ei. Închise ochii și lăsă noaptea să o învăluie, sperând să devină suficient de obosită încât să poată dormi.

Nu se mișcă atunci când îl simți pe Brigan apropiindu-se, însă când gărzile ei se retraseră, deschise ochii. El se rezemă cu spatele de un bolovan care se afla la câțiva metri de ea. Privea stelele.

– Domniță, zise el, salutând-o.

– Prințe, răspunse ea încet.

El rămase așa preț de o clipă, cu privirea ridicată către cer, iar Fire se întrebă dacă acesta era sfârșitul conversației lor.

– Pe calul tău îl cheamă Small, spuse el într-un final, luând-o prin surprindere cu aceste vorbe rostite din senin.

– Da.

– Pe al meu îl cheamă Big.

Fire zâmbi.

– Iapa cea neagră? Este foarte mare?

– Eu nu o văd așa, zise Brigan, însă nu eu am botezat-o astfel.

Fire își aminti de unde provenea numele lui Small. Nu avea să-l uite niciodată pe omul de care Cansrel abuzase de dragul ei.

– Pe Small l-a botezat un contrabandist de animale. Un bărbat nemilos pe care îl cheamă Cutter. Credea că orice cal care nu se supunea biciului era zevzec.

– Ah, Cutter, zise Brigan, de parcă l-ar fi cunoscut pe bărbat; lucru deloc surprinzător, având în vedere faptul că Nax și Cansrel aveau, probabil, aceiași furnizori. Ei bine, am văzut de ce e în stare calul tău. Este evident că nu este un zevzec.

Bunătatea pe care o afișa față de calul ei era un vicleșug. Fire își înăbuși acel val de recunoștință exagerată pe care o simțea, era convinsă, din cauza acelui sentiment de singurătate. Hotărî să schimbe subiectul.

– Nu poți dormi?

El își luă privirea de la ea și râse scurt.

– Uneori, simt noaptea cum mi se învârte capul.

– Din cauza viselor?

– Nici nu ajung să visez. Din cauza grijilor.

Când nu putea dormi, Cansrel obișnuia uneori să îi cânte cântece de leagăn până adormea. Dacă Brigan i-ar fi îngăduit, lucru care nu s-ar fi întâmplat niciodată, ea ar fi putut să-l scape de griji; l-ar fi putut ajuta pe comandantul Armatei Regelui să adoarmă. Și-ar fi folosit puterea într-un scop onorabil, util. Știa însă că nu avea rost să sugereze acest lucru.

– Și tu? întrebă Brigan. Mi se pare că te plimbi cam des noaptea.

– Eu am coșmaruri.

– Coșmaruri despre pretinse orori? Sau despre lucruri care sunt reale?

– Despre cele reale, răspunse ea, întotdeauna. Mereu am avut coșmaruri legate de lucruri oribile care sunt reale.

El tăcu. Își masă ceafa cu mâna.

– E greu când te trezești dintr-un coșmar, iar acel coșmar e real, zise el, fără ca mintea-i să dezvăluie ceea ce simțea; însă ea percepu în vocea și în cuvintele lui ceva ce părea a fi compasiune.

– Noapte bună, domniță! zise el o clipă mai târziu.

Se întoarse și se îndreptă spre partea de jos a taberei.

Gărzile ei o înconjurară din nou. Ea își ridică fața către stele și închise ochii.

După o săptămână petrecută în șa alături de Primul Detașament, Fire intră în rutină – dacă un șir neîntrerupt de întâmplări tulburătoare poate fi numit rutină.

„Aveți grijă! le transmise ea în gând gărzilor ei într-o dimineață, la micul dejun, când acestea puseră la pământ un bărbat care o atacase cu sabia. Mai vine unul, cu același gând. La naiba! adăugă ea. Simt și o haită de lupi-monștri în flancul din vest".

– Înștiințează-i pe vânătorii de lupi, te rog, domniță, îi zise gâfâind Musa, doborându-l pe intrus și strigând către trei sau patru gărzi să îi tragă un pumn în nas noului atacator.

Era greu pentru Fire să nu fie niciodată singură. Chiar și în nopțile în care îi venea somnul mai repede, ea își continua plimbările nocturne alături de gărzile ei, deoarece era singura cale prin care putea avea parte de câteva momente de singurătate. În majoritatea nopților se întâlnea cu prințul și schimbau câteva replici scurte. Era un interlocutor surprinzător de lejer.

– Îi lași intenționat pe unii oameni să pătrundă dincolo de scutul tău mintal, domniță, nu-i așa? o întrebă el în noaptea aceea.

– Unii dintre ei mă iau prin surprindere, răspunse ea, rezemându-se cu spatele de un bolovan și privind cerul.

– În regulă, zise el, însă când un soldat traversează tabăra cu un cuțit în mână și cu mintea deschisă, știi că se apropie și, de cele mai multe ori, ai putea să-i schimbi intențiile și să-l faci să se răzgândească, dacă ai vrea. Dacă acel bărbat încearcă să te atace, este pentru că îi permiți.

Bolovanul de care stătea rezemată Fire se mula pe corpul ei; ar fi putut dormi acolo. Ea închise ochii și se gândi cum să recunoască față de el că avea dreptate.

– Îi întorc pe mulți bărbați din drum, după cum ai zis, și câte o femeie. Gărzile mele nici măcar nu află despre ei, însă aceștia nu vor decât să mă privească, sau să mă atingă, sau să-mi vorbească – sunt cei care sunt doar copleșiți, sau cred că mă iubesc, și au intenții bune.

Ea ezită.

– Ai însă dreptate în ceea ce îi privește pe cei care mă urăsc sau vor să mă rănească. Uneori îi las pe cei mai răi dintre ei să mă atace. Dacă mă atacă, vor sfârși în temniță, iar temnița este singurul loc, în afară de moarte, de unde ei nu mai reprezintă un pericol pentru mine. Armata ta este prea mare, prințe, zise ea, uitându-se pe furiș la el. Sunt prea mulți oameni cărora trebuie să le fac față în același timp. Trebuie să mă apăr cum pot.

Brigan pufni.

– Nu te contrazic. Gărzile tale își fac bine datoria, atâta vreme cât reziști în fața pericolului.

– Bănuiesc că ar fi trebuit să mă obișnuiesc până acum cu pericolul, zise ea, însă uneori este înfiorător.

– Am înțeles că te-ai întâlnit pe drum cu Mydogg și cu Murgda, când ai plecat de la cetatea mamei mele, în primăvară, zise el. Ți s-au părut periculoși?

Fire își aminti de acele priviri care îi provocaseră neliniște.

– Mi-au provocat un sentiment neclar. Nu l-aș putea defini dacă aș fi obligată, dar, da, mi s-au părut periculoși.

El ezită.

– Va fi război, zise el încet, iar când se va sfârși, nu știu cine va fi rege. Mydogg este un om nemilos și lacom, un tiran. Gentian e mai rău decât un tiran, pentru că este și prost. Nash este cel mai bun dintre toți trei, fără îndoială. Poate fi necugetat; este impulsiv. Însă este corect și nu este mânat de interese personale. Își dorește pacea și, uneori, dă dovadă de înțelepciune...

Tăcu o clipă, iar când începu din nou să vorbească, păru oarecum deznădăjduit.

– Va fi război, domniță, iar pierderile de vieți vor fi uriașe.

Fire tăcu. Nu se așteptase ca discuția să ia o turnură atât de serioasă, însă nu era surprinsă. În acest regat toți aveau gânduri serioase, iar prințul nu făcea excepție.

„Băiatul acesta, gândi ea", în timp ce Brigan căsca și își plimba mâna prin păr.

– Ar trebui să mergem la culcare, zise el. Mâine sper să ajungem până la Gray Lake.

– Ce bine! zise ea. Mi-ar prinde bine o baie.

Brigan își lăsă capul pe spate și zâmbi, privind cerul.

– Ai dreptate, domniță. Dacă lumea tot se prăbușește, măcar să ne alegem cu o baie.

***

Scăldatul în apa rece a lacului îi aduse unele provocări neprevăzute – cum ar fi peștii-monstru, de pildă, care înotară în bancuri în jurul ei când își vârî părul în apă, insectele-monstru care încercară să o mănânce de vie și necesitatea unei gărzi speciale de arcași care să o păzească de prădători. Însă, în ciuda tuturor acestor neplăceri, era un sentiment minunat să se simtă curată. Fire își înfășură părul ud într-o bucată de material și se așeză cât mai aproape de foc, într-un loc unde nu exista pericolul de a se arde. O chemă pe Mila la ea și îi schimbă bandajul de pe rana de la cot, provocată de un bărbat care se luptase cu Mila în urmă cu trei zile și care se pricepea să mânuiască pumnalul.

Fire ajunsese deja să își cunoască gărzile și să le înțeleagă mai bine pe femeile care aleseseră să intre în această armată. Mila se născuse în munții din miazăzi, unde fiecare copil, fată sau băiat, învăța să lupte, și unde fiecare fată avea ocazia de a pune în practică toate cele învățate. Deși era o fată de doar cincisprezece ani, ca soldat era curajoasă și rapidă. Mai avea o soră cu doi copii și fără soț și trăiau amândouă din solda ei. Soldații din Armata Regelui erau bine-plătiți.

Primul Detașament își continuă marșul înspre sud-est, către Orașul Regelui. După aproape două săptămâni de drum și încă o săptămână de călărit care îi aștepta în față, ajunseră într-un loc numit Fort Middle, o cetate din piatră care se ridica din stâncă, cu ziduri înalte și ferestre înguste din sticlă, prevăzute cu grilaj din fier: era casa a cinci sute de soldați auxiliari. În afară de Fire, cu toții se bucurară că ajunseră în acel loc înfricoșător și neprimitor. Măcar pentru o noapte, ea avea un pat în care să doarmă și un acoperiș din piatră deasupra capului, la fel și gărzile sale.

În ziua următoare, peisajul se schimbă. Brusc, terenul era alcătuit din stânci rotunjite în loc de stânci ascuțite, stânci netede care se unduiau, semănând cu niște dealuri. Uneori, stâncile erau de un verde-deschis, acoperite cu mușchi sau cu adevărate întinderi de iarbă, sau chiar cu niște câmpii de iarbă înaltă, care era moale sub tălpile lor. Fire nu mai văzuse niciodată atâta verde și i se părea cel mai frumos și cel mai uluitor peisaj din lume. Smocurile de iarbă erau ca niște fire de păr lucioase, de parcă Dells însuși ar fi fost un monstru. Era un gând nebunesc, știa, însă când regatul în care trăia devenea plin de culoare, simțea brusc că aparținea acelui loc.

Firește că nu îi mărturisi lui Brigan acest gând, însă își exprimă uluirea față de acea lume atât de verde. El zâmbi tăcut, privind cerul nopții, un gest pe care ea începea să îl asocieze cu el.

– Pe măsură ce ne apropiem de Orașul Regelui, totul va deveni mai verde și mai moale, zise el. Vei vedea că există un motiv pentru care acest regat se numește Dells.

– L-am întrebat pe tata mai demult..., zise ea tresărind, apoi tăcu brusc, îngrozită că începuse să vorbească frumos despre tatăl ei în prezența prințului.

Când el întrerupse în cele din urmă tăcerea care se așternuse între ei, vocea îi era blândă.

– Am cunoscut-o pe mama ta, domniță. Ai știut asta?

Fire nu știuse, însă ar fi trebuit să-și dea seama, căci Jessa se ocupase de odăile copiilor regali pe vremea când Brigan trebuie să fi fost foarte mic.

– N-am știut, prințe.

– Jessa era cea la care mă duceam întotdeauna după ce făceam vreo năzbâtie; apoi, adăugă visător: iar mama mă certa, firește.

Fire nu se putu abține să nu zâmbească.

– Făceai deseori năzbâtii?

– Cel puțin o dată pe zi, domniță, din câte îmi aduc eu aminte.

Cu un zâmbet larg, Fire se uită la el în timp ce el privea cerul.

– Poate că nu te prea pricepeai să urmezi ordinele.

– Mai rău, obișnuiam să-i întind capcane lui Nash.

– Capcane!

– Era cu cinci ani mai mare decât mine. Provocarea perfectă – eram viclean și ager la minte, iar asta compensa faptul că eram mai scund, înțelegi? Îl prindeam în plase. Îl închideam în dulapuri.

Brigan chicoti.

– Era un frate blând. Însă, de fiecare dată când afla, mama se înfuria, iar când termina cu mustruluiala mă duceam la Jessa, deoarece furia Jessei era mai ușor de suportat decât cea a lui Roen.

– Ce vrei să spui? întrebă Fire, simțind pe piele un strop de ploaie, pe care încercă să-l îndepărteze cu gândul.

El rămase tăcut o clipă.

– Îmi spunea că e mânioasă, însă nu arăta acest lucru. Nu ridica niciodată tonul. În timp ce cosea sau făcea altceva, discutam despre isprăvile mele, până când, în cele din urmă, eu adormeam în fotoliu. Când mă trezeam era prea târziu să cobor la cină, iar ea îmi dădea să mănânc în odaia mea. Era un mic răsfăț pentru un băiețandru care trebuia, de obicei, să se gătească pentru cină, să fie serios și liniștit în preajma unor oameni plictisitori.

– Un năzdrăvan, din câte îmi dau eu seama.

Pe chipul lui apăru un zâmbet. Pe frunte îi căzu un strop de ploaie.

– Când aveam șase ani, Nash s-a împiedicat de o sârmă întinsă și și-a rupt mâna. A aflat tata. Asta a pus capăt o vreme giumbușlucurilor mele.

– Ai renunțat atât de ușor?

El nu dădu curs provocării ei. Când îl privi, ea observă că privea încruntat cerul, iar chipul lui se întunecase. Brusc ea începu să se

teamă de ceea ce discutau; căci, din nou, i se păru că ar putea ajunge să vorbească despre Cansrel.

– Cred că acum înțeleg de ce își ieșea Roen din fire de fiecare dată când făceam câte o trăsnaie, zise el. Îi era teamă că va afla Nax și mă va pedepsi. Nu era... un om de înțeles în vremea în care l-am cunoscut eu. Nici pedepsele pe care le aplica nu erau prea rezonabile.

Apoi începură să vorbească despre Cansrel, iar Fire se simți rușinată. Își ținea capul plecat și se întreba ce făcuse Nax, cum îi spusese Cansrel să pedepsească un băiat de șase ani care, probabil, încă de pe atunci era suficient de deștept încât să își dea seama cum putea fi Cansrel în realitate.

Stropii de ploaie începeau să-i cadă pe basma și pe umeri.

– Mama ta avea părul roșcat, zise Brigan încet, de parcă ar fi simțit amândoi prezența celor doi bărbați decedați printre bolovani. Nu se compară cu al tău, desigur. Și avea ureche muzicală, ca și tine, domniță. Îmi amintesc când te-ai născut. Și îmi amintesc că a plâns atunci când ai fost luată de lângă ea.

– A plâns?

– Mama mea nu ți-a povestit niciodată despre Jessa?

Fire înghiți în sec.

– Ba da, prințe, doar că îmi face plăcere să reascult povestea.

Brigan își șterse stropii de ploaie de pe față.

– Atunci îmi pare rău că nu îmi amintesc mai multe. Dacă am ști că o persoană va muri, am încerca să păstrăm mai bine amintirile.

Fire îl corectă în șoaptă.

– Amintirile frumoase.

Ea se ridică în picioare. Această conversație îi aducea prea multă tristețe. Pe ea nu o deranja apa, însă i se părea nedrept să-și țină gărzile în ploaie.

CAPITOLUL TREISPREZECE

În dimineața ultimei zile a călătoriei, Fire se trezi într-o stare binecunoscută de indispoziție. Dureri de spate, dureri de sâni, mușchi încordați ai gâtului și ai umerilor. Nu putea prezice niciodată cum se va simți înainte de sângerarea lunară. Uneori, aceasta trecea aproape fără niciun simptom. Alteori, era o prizonieră nefericită în propriul corp.

N-avea de ales decât să îndure. Însă măcar avea să se afle sub acoperișul lui Nash când avea să înceapă sângerarea; nu era nevoită să explice de ce atacurile monștrilor erau mai dese și să se simtă stânjenită din această cauză.

În timp ce îl călărea pe Small se simțea ametită, agitată și neliniștită. În acel moment, dorea să se afle în patul ei; își dorea să nu fi venit. Nu avea chef să admire frumusețile naturii, iar când trecură pe lângă un deal stâncos din ale cărui crăpături răsăreau flori sălbatice, ea încercă să nu plângă.

Peisajul devenea din ce în ce mai verde. În cele din urmă, ajunseră în dreptul unei strâmtori care se întindea dinaintea lor la stânga și la dreapta și ai cărei versanți erau plini de copaci care ajungeau până sus. Ecoul apelor curgătoare ale Râului Winged răsuna peste tot. Mugetul tumultului răzbătea de la răsărit până la apus, iar de-a lungul drumului șerpuia prin iarbă o cărare bătătorită în decursul timpului. Armata o luă spre răsărit și înaintă repede pe acolo. Drumul era plin de oameni, căruțe, trăsuri, în ambele

direcții. Când trecu Primul Detașament, mulți se opriră și salutară, fluturându-și brațele în aer.

Fire hotărî să își imagineze că pornise la galop alături de garda sa și că miile de oameni nu mai existau. Nici râul sau drumul din stânga ei, nici Orașul Regelui, aflat în față. Acest gând îi aducea liniștea, iar trupul ei avea nevoie de liniște.

Când Primul Detașament se opri pentru a prânzi, Fire își pierdu pofta de mâncare. Ședea în iarbă, rezemându-și coatele pe genunchi, încercând să atenueze durerea îngrozitoare de cap pe care o simțea.

– Domniță, se auzi vocea comandantului deasupra ei.

Fire adoptă o expresie calmă și își ridică privirea.

– Da, prințe?

– Ai nevoie de un vraci, domniță?

– Nu. Mă gândeam doar la ceva.

După expresia sceptică de pe chipul lui, își dădu seama că nu o credea, însă el nu insistă.

– Am fost chemat de urgență în sud, zise el. Voi pleca de îndată ce vom ajunge la curtea regelui. Voiam să știu dacă ai vreo dorință, domniță, pe care să ți-o pot îndeplini înainte de a pleca.

Fire smulse un smoc de iarbă, încercând să își ascundă dezamăgirea. Nu avea nicio dorință, cel puțin nu una care să îi poată fi îndeplinită, în afară de răspunsul la o întrebare. Ea întrebă aproape în șoaptă.

– De ce ești bun cu mine?

El ezită, privind-o în timp ce ea smulgea iarba. El se lăsă jos, ochii lor ajungând la același nivel.

– Pentru că am încredere în tine.

Totul în jurul ei părea că stă în loc, iar ea fixă iarba cu privirea. Culoarea ei verde strălucea în bătaia razelor de soare.

– De ce ai avea încredere în mine?

El se uită pe furiș la soldații din jurul lor și clătină din cap.

– Conversația asta o lăsăm pe mai târziu.

– M-am gândit la un lucru pe care ai putea să-l faci pentru mine, zise ea. Chiar acum m-am gândit la el.

– Spune.

– Ai putea lua o gardă care să te însoțească noaptea în plimbările tale.

Apoi, văzu că el ridică mirat din sprâncene și se pregătește să o refuze; adăugă:

– Te rog, prințe. Sunt oameni care ar vrea să te ucidă și mulți alții care și-ar da viața pentru a împiedica acest lucru. Arată-le puțin respect celor care pun viața ta mai presus de orice.

El privi încruntat în altă parte. Tonul lui nu era prea plăcut.

– Prea bine.

Odată acest lucru stabilit, Brigan se întoarse la calul său, regretând, mai mult ca sigur, faptul că începuse acea conversație.

După ce încălecă din nou, Fire începu să se gândească la încrederea pe care comandantul o avea în ea. Ea întoarse acest gând pe toate părțile, cum plimbi o bomboană în gură, încercând să se hotărască dacă îl credea sau nu. Nu că l-ar fi bănuit capabil de o minciună, însă nu îl considera demn de încredere, nu în totalitate, oricum, așa cum avea încredere în Brocker sau în Donal, sau în Archer, atunci când acesta din urmă hotărâse să aibă și el încredere în ea.

Problema cu Brigan era faptul că era atât de impenetrabil. Când fusese ea vreodată nevoită să judece un om doar după vorbe? Nu avea niciun model după care să îl înțeleagă, deoarece nu mai cunoscuse pe nimeni ca el.

Râul Winged fusese botezat astfel deoarece, înainte ca apele lui să ajungă la destinația finală, acestea își luau zborul. Orașul Regelui înflorise, întinzându-se de pe malul dinspre miazănoapte și până înspre miazăzi, pe malul celălalt al râului, în locul unde apa plonja de pe o stâncă mare și înverzită în Winter Sea. Podurile uneau vechiul oraș de cel nou, ale cărui clădiri trimiseseră nu de puține ori vreun inginer nefericit în tenebrele morții. Un canal abrupt aflat pe partea dinspre miazănoapte lega orașul de Portul Cellar, aflat jos.

În timp ce trecea printre zidurile exterioare ale orașului împreună cu escorta ei, alcătuită din cinci mii de soldați, Fire se simți ca o fată de la țară. Erau foarte mulți oameni în oraș, foarte multe mirosuri și mult zgomot, clădiri zugrăvite în culori vii, cu acoperișuri abrupte și îngrămădite unele într-altele, case roșii din lemn cu ornamente verzi, mov, galbene, albastre și portocalii. Fire nu mai văzuse până atunci o clădire care să nu fie ridicată din piatră. Nu se gândise niciodată că locuințele ar putea avea altă culoare în afară de cenușiu.

Oamenii stăteau la ferestre și priveau cum trece Primul Detașament. Femeile de pe stradă le aruncau ocheade soldaților și flori, atât de multe flori, încât lui Fire nu îi veni să creadă câtă risipă se făcea. Oamenii aceștia aruncau deasupra capului ei mai multe flori decât văzuse ea vreodată.

O floare se izbi de pieptul unuia dintre cei mai buni spadasini ai lui Brigan, care călărea în dreapta lui Fire. Când Fire îi zâmbi, acesta se lumină la față și îi întinse floarea. În timp ce străbătea străzile orașului, Fire era înconjurată nu numai de garda sa, ci și de cei mai buni luptători ai lui Brigan. Acesta stătea chiar în stânga ei. Comandantul purta uniforma gri a trupelor sale și îl trimisese pe purtătorul de steag undeva mai în spate. Totul era o încercare de a distrage cât mai mult atenția de la Fire. Ea știa că nu își juca rolul în această șaradă. Ar fi trebuit să adopte o mină serioasă, să își țină capul aplecat și să nu surprindă privirea nimănui. Ea însă râdea – râdea și zâmbea, nepăsătoare la durerile pe care le simțea, bucurându-se de ciudățenia și de forfota acelui loc.

Apoi, la scurt timp – nu ar fi putut spune dacă simțise sau auzise mai întâi, apăru o schimbare în mulțime. O șoaptă păru să-și croiască drum printre urale, apoi se așternu o tăcere ciudată; o liniște. Ea putea simți mirare și admirație. Fire înțelese că, în ciuda faptului că avea părul acoperit și purta acele veșminte decolorate și murdare, și în ciuda faptului că locuitorii acestui oraș nu o mai văzuseră și probabil nu se mai gândiseră la ea vreme de șaptesprezece ani, chipul ei, ochii și trupul său le spuseseră cine era, iar basmaua nu era decât o confirmare; ce alt motiv ar fi avut să-și acopere părul?

Deveni atentă la comportamentul ei exuberant care o făcea să strălucească și mai puternic. Încetă să mai zâmbească și își coborî privirea în pământ.

Brigan îi făcu semn purtătorului de steag să vină în față și să călărească alături de ei.

Fire vorbi în șoaptă.

– Nu simt niciun pericol.

– Dacă, totuși, vreun arcaș își va face apariția la una dintre ferestre, vreau să ne observe pe amândoi, zise Brigan pe un ton aspru. Un om care vrea să se răzbune pe Cansrel nu te va ochi dacă riscă să mă nimerească pe mine.

Ea se gândi să facă o glumă pe seama asta. Dacă dușmanii ei ar fi prietenii lui Brigan, iar prietenii ei ar fi dușmanii lui Brigan, ei s-ar putea plimba liniștiți prin lume braț la braț, fără să fie vreodată nimeriți de vreo săgeată.

Un sunet straniu întrerupse tăcerea. „Fire!", strigă o femeie de la una dintre ferestre. Un grup de copii desculți care stăteau în pragul casei strigară și ei: „Fire. Fire!" Apoi se alăturară și alte voci, iar strigătul luă amploare până când, dintr-odată, oamenii începură să cânte acel cuvânt, să-l psalmodieze. Unii venerau, alții acuzau – alții, neavând niciun motiv, se lăsau purtați de val. Fire se îndrepta călare către zidurile palatului lui Nash; era uluită și năucită de incantația propriului nume.

Fațada palatului regal era neagră, așa auzise Fire. Nu știa, însă, cât de frumoasă și de lucioasă era piatra. Era un negru care își schimba nuanța în funcție de unghiul din care priveai, și care strălucea și reflecta lumina altor lucruri, astfel încât prima impresie a lui Fire fu aceea că privea niște panouri fluide negre, gri, argintii și albastre, care reflectau cerul dinspre miazăzi, și portocalii și roșii, care reflectau apusul de soare.

Ochii lui Fire tânjiseră după culorile din Orașul Regelui, fără ca ea să știe măcar. Cât de mult trebuie să fi strălucit tatăl ei în acest loc!

Cei cinci mii de soldați o luară într-o altă direcție când Fire, garda sa și Brigan se apropiară de rampa care ducea înspre poartă. Sulițele se ridicară, iar porțile se deschiseră în interior. Caii pătrunseră prin portalul din granit negru și ieșiră într-o curte interioară albă, unde lumina apusului se reflecta pe pereții din cuarț, iar cerul purpuriu strălucea dincolo de cupolele din sticlă. Fire își întinse gâtul și admiră cu răsuflarea întretăiată pereții și acoperișurile. De ei se apropie un intendent, care o privi uluit pe Fire.

– Ochii la mine, Welkley, îi porunci Brigan, descălecând.

Welkley, care era scund, slab, îmbrăcat impecabil și dichisit, își drese glasul și se întoarse către Brigan.

– Iertare, Stăpâne. Am trimis pe cineva la oficiu să îi dea de veste Prințesei Clara despre venirea voastră.

– Și Hanna?

– E în seră, Stăpâne.

Brigan încuviință și își întinse mâna înspre Fire.

– Lady Fire, acesta este intendentul regelui, Welkley.

Fire știa că era rândul ei să descalece și să îi dea mâna lui Welkley, însă când se mișcă, un val de durere îi străbătu șalele. Ea își ținu respirația, scrâșni din dinți, își trecu piciorul peste șa și se dezechilibră. Avu, însă, încredere în instinctul lui Brigan că o va prinde și nu o va lăsa să cadă pe spate în fața intendentului. El o prinse cu ușurință și o așeză pe picioare, cu o expresie impasibilă, de parcă ar fi fost un lucru obișnuit ca ea să îl lase să o prindă de fiecare dată când descăleca; ea privi încruntată pardoseala din marmură albă când îi întinse mâna lui Welkley.

Apoi, în curte intră o femeie a cărei prezență Fire nu avea cum să nu o simtă, căci era o forță a naturii. Fire se întoarse și zări un cap acoperit cu bucle jucăușe șatene, ochi scânteietori, un zâmbet molipsitor și o siluetă frumoasă și zveltă. Era înaltă, aproape la fel de înaltă ca Brigan. Ea îl îmbrățișă râzând și îi sărută vârful nasului.

– Acesta-i un mic răsfăț, zise ea. Apoi, către Fire: Eu sunt Clara. Acum îl înțeleg pe Nash; îl întreci pe Cansrel în splendoare.

Fire nu își găsi cuvintele să îi mulțumească, iar în ochii lui Brigan se citi, brusc, durerea. Clara râse din nou și îi mângâie obrazul lui Fire.

– Atât de serioasă, zise ea. Du-te, frățiorule. Am eu grijă de domniță.

Brigan încuviință.

– Lady Fire, te voi căuta înainte să plec. Musa, zise el, întorcându-se către garda lui Fire, care stătea liniștită lângă cai. Voi o însoțiți pe domniță oriunde o va duce Prințesa Clara. Clara, ai grijă să o vadă un vraci azi. Să fie femeie.

Apoi o sărută grăbit pe obraz pe Clara.

– În caz că nu ne mai întâlnim.

Se întoarse pe călcâie și aproape o luă la fugă printr-o poartă arcuită, intrând în palat.

– Mereu e pe fugă, zise Clara. Vino, domniță, te conduc în apartamentul tău. O să-ți placă, căci ferestrele dau înspre seră. Individul care are grijă de sere? O să-l lași să-și prășească roșiile, crede-mă, domniță.

Fire rămase mută de uimire. Prințesa o apucă de braț și o trase înspre palat.

Ferestrele salonului lui Fire dădeau, într-adevăr, înspre o casă ciudată din lemn, îngrămădită în spatele palatului. Casa era mică, zugrăvită în verde-închis, și era înconjurată de grădini luxuriante și de copaci, astfel încât părea să se armonizeze cu peisajul, de parcă ar fi răsărit din pământ la fel ca și celelalte plante.

Faimosul grădinar nu se zărea nicăieri, însă, în timp ce Fire privea pe fereastră, ușa casei se deschise. O femeie tânără, cu părul castaniu, îmbrăcată într-o rochie spălăcită, își făcu apariția și traversă livada, luând-o înspre palat.

– De fapt, este casa lui Roen, zise Clara, venind lângă Fire. Ea a construit-o, deoarece credea că doamna regelui ar trebui să aibă un loc unde să se retragă. După ce s-a despărțit de Nax, ea s-a mutat acolo. I-a dat-o lui Brigan până când Nash își va alege regina.

Așadar, femeia cea tânără avea o legătură cu Brigan. Era într-adevăr interesant, iar priveliștea era frumoasă, asta până când Fire trecu la fereastra din dormitor și dădu de o priveliște pe care o aprecie și mai mult: grajdurile. Își folosi puterea minții și îl găsi pe Small. Era extrem de liniștită să știe că el se afla suficient de aproape încât ea să îl poată simți.

Odăile ei erau prea mari, dar confortabile, ferestrele erau deschise și prevăzute cu grilaje din sârmă; o măsură de precauție pe care cineva o luase special pentru ea, bănui Fire, astfel încât să poată trece prin fața ferestrei cu părul descoperit, fără să își facă griji în legătură cu un atac al răpitoarelor-monstru sau a unei invazii de insecte-monstru.

Îi trecu prin minte că poate acestea fuseseră odăile lui Cansrel, sau că grilajele fuseseră puse pentru Cansrel, însă ea înlătură de îndată această variantă. Cansrel ar fi avut mai multe odăi, și mai mari, mai aproape de cele ale regelui, cu vedere înspre una dintre curțile interioare albe, cu un balcon dincolo de fiecare fereastră înaltă, asemenea celor pe care le văzuse mai devreme pe zidurile curții.

Apoi, gândurile ei fură întrerupte de conștiința regelui. Ea privi nedumirită înspre ușa dormitorului și tresări când Nash dădu buzna înăuntru.

– Frate Rege, spuse Clara și mai surprinsă. N-ai avut răbdare să-și spele mâinile de colbul de pe drum?

Cele douăzeci de gărzi ale lui Fire se lăsară în genunchi. Nash nici măcar nu îi văzu pe soldați și nici nu o auzi pe Clara. Traversă încăperea cu pași mari către fereastra unde se afla Fire. O prinse cu mâna de gât și încercă să o sărute.

Ea anticipase această mișcare, însă mintea lui era rapidă și alunecoasă, iar ea nu se mișcase suficient de repede încât să preia controlul. Când se întâlniseră ultima dată, el fusese beat. Acum nu era băut, iar ea observă această diferență. Ca să evite sărutul lui, ea se lăsă în genunchi, mimând supunerea. El nu îi dădu drumul, chinuindu-se să o ridice în picioare.

– O sugrumi, zise Clara. Nash! Nash, oprește-te!

Ea îi acapară disperată mintea lui Nash, pătrunse în ea, apoi o scăpă din nou; într-un acces de furie, ea hotărî că ar prefera să-și piardă conștiința decât să îl sărute pe acel bărbat. Apoi, mâna lui Nash fu înlăturată brusc de pe gâtul ei de o persoană nouă, pe care ea o recunoscu. Trase adânc aer în piept și încercă să se ridice în picioare, ținându-se de pervaz.

Vocea lui Brigan era periculos de calmă.

– Musa, lasă-ne singuri.

Garda se făcu nevăzută. Brigan îl apucă de guler pe Nash și îl lipi de un perete.

– Uită-te ce faci, îi zise Brigan printre dinți. Revino-ți!

– Iartă-mă, zise Nash, părând sincer îngrozit. Mi-am pierdut mințile. Îmi cer iertare, domniță.

Nash încercă să își întoarcă fața către Fire, însă Brigan îl ținu strâns de guler și îi imobiliză gâtul.

– Dacă nu va fi în siguranță, am s-o duc imediat de aici. Va merge cu mine în sud, m-ai înțeles?

– În regulă, spuse Nash. În regulă.

– Nu e în regulă. Acesta este dormitorul ei. De ce ai intrat aici?

– În regulă, spuse Nash, împingându-i pumnul lui Brigan cu mâinile. Ajunge. Îmi dau seama că am greșit. Când mă uit la ea, îmi pierd mințile.

Brigan își retrase pumnul din gâtul fratelui său. Făcu un pas în spate și își frecă fața cu mâinile.

– Atunci, nu te uita la ea, zise el obosit. Am ceva de discutat cu tine înainte să plec.

– Vino în biroul meu.

Brigan îi făcu semn către ușă.

– Ne vedem în cinci minute.

Nash se întoarse și ieși supus din încăpere. Acest fiu mai mare al lui Nax era un puzzle de inconsecvențe și rege prin titlu; dar care din cei doi frați era rege în adevăratul sens al cuvântului?

– Te simți bine, domniță? întrebă Brigan, privind încruntat modelul covorului.

Fire nu se simțea bine. Își duse mâinile la spatele care o durea.

– Da, prinţe.

– Poţi avea încredere în Clara, domniţă, zise Brigan, şi în fratele meu Garan. Şi în Welkley şi în unul sau doi oameni ai regelui pe care ţi-i va indica Clara. În absenţa Lordului Archer, aş dori să te însoţesc personal până acasă data viitoare când voi trece prin partea de nord a oraşului. Este o rută pe care o străbat deseori. Nu ar trebui să dureze mai mult de câteva săptămâni. Îţi convine?

Nu îi convenea; era de departe prea mult, însă Fire încuviinţă, încercând să-şi înăbuşe durerea.

– Trebuie să plec, zise el. Clara ştie cum să îmi trimită mesaje.

Fire încuviinţă din nou. Brigan se întoarse şi plecă.

Făcu baie, apoi o tămăduitoare o masă şi îi aplică nişte comprese calde. Era atât de pricepută, încât lui Fire nici măcar nu îi mai păsa că femeia nu se putea abţine să nu îi atingă părul. Îmbrăcată în cea mai simplă rochie dintre multe altele pe care i le adusese o servitoare, Fire se simţi mai bine în pielea ei; cât se putea ea simţi de bine în acele încăperi ciudate şi neştiind la ce să se aştepte în continuare de la acea familie regală ciudată. Era privată şi de muzică, deoarece înapoiase vioara împrumutată proprietarului său de drept.

Primul Detaşament primise o permisie de o săptămână în Oraşul Regelui, apoi o porni din nou la drum sub comanda unui căpitan desemnat de Brigan. Când ieşi din camera de baie, ea descoperi că Brigan pusese permanent garda în slujba ei, cu aceleaşi ordine ca înainte: şase gărzi care să o însoţească oriunde mergea, şi două femei care să stea în dormitorul ei când dormea. Îi părea rău că aceşti soldaţi trebuiau să îşi continue misiunea plictisitoare şi îi părea şi mai rău că trebuiau să se supună. Lipsa ei nesfârşită de solitudine era mai dureroasă decât un bandaj pe care îl smulgi de pe o rană.

Când sosi ora cinei, ea invocă o durere de spate pentru a evita să dea ochii atât de devreme cu Nash şi curtenii săi. Nash îşi trimise servitorii, care veniră cu nişte cărucioare pline cu mâncăruri alese care i-ar fi putut sătura atât pe cei din casa ei din piatră uitată în

nord, cât și pe cei din casa lui Archer. Se gândi la Archer, apoi alungă acest gând. Când se gândea la el, îi venea să plângă.

După cină, Welkley îi aduse patru viori, ținând câte două în fiecare mână. Erau niște viori uluitoare, deloc obișnuite. Miroseau minunat, a lemn și a lac, și luceau în nuanțe de maro, portocaliu și stacojiu. Erau cele mai bune pe care le găsise într-un timp atât de scurt, îi explică el. Ea trebuia să aleagă una dintre cele patru; un dar din partea familiei regale.

Fire bănuia care membru al familiei regale găsise un minut liber, în vâltoarea preocupărilor sale, să dea ordin să se aducă cele mai bune viori din oraș și din nou îi veni să plângă. Ea luă rând pe rând instrumentele din mâinile intendentului, unul mai frumos decât celălalt. Welkley aștepta liniștit în timp ce ea le încerca, le testa să vadă cum le simțea sub bărbie, cât de întinse erau strunele, cât de profund era sunetul. Era una la care ea revenea mereu. Avea o culoare roșiatică, iar sunetul pe care îl scotea era ascuțit ca vârful unei stele, precis și singuratic, și care îi amintea, oarecum, de casă. „Asta e, își zise ea. Asta e". Singurul defect al instrumentului, îi spuse ea lui Welkley, era acela că era prea performant pentru priceperea ei.

În noaptea aceea, amintirile și durerile și neliniștea o ținură trează. Simțindu-se prea stingheră pentru a se plimba prin palatul care gemea de oameni chiar și la acea oră târzie din noapte, și neștiind un drum care să o ducă într-un loc liniștit de unde ar fi putut privi cerul, ea merse însoțită de cele șase gărzi ale sale la grajduri. Se rezemă de ușa staulului unde dormea calul ei, înclinat într-o parte.

„De ce-am venit aici? se întrebă ea. În ce m-am vârât? Nu aparțin acestui loc. Vai, Small. Ce caut eu aici?"

Din dragostea pe care o simțea pentru calul ei, ea încercă să dea naștere unui sentiment fragil și schimbător care aducea oarecum a curaj. Spera să fie de ajuns.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Intrusul pe care îl prinseseră în palat nu era același bărbat pe care Fire îl simțise în apartamentul regelui din cetatea lui Roen, însă conștiința lui îi oferea aceeași senzație.

– Ce înseamnă asta? vru să știe Nash. Înseamnă că a fost trimis de același bărbat?

– Nu neapărat, Măria Ta.

– Înseamnă că face parte din aceeași familie? Sunt frați?

– Nu neapărat, Măria Ta. Membrii unei familii pot avea conștiințe total diferite, la fel cum pot avea doi bărbați aflați în același serviciu. Până acum nu pot determina decât că atitudinile și aptitudinile lor sunt similare.

– Ce ajutor mai e și acesta? Nu te-am adus de la o atât de mare depărtare ca să ne spui că este o persoană cu un temperament și o inteligență medie, domniță.

Aflată în biroul Regelui Nash, cu vederea sa uluitoare asupra orașului, cu rafturile pline de cărți care ajungeau până la tavanul boltit, covorul său verde și lămpile aurite și, în special, cu monarhul chipeș și cu nervii întinși, Fire se afla într-o stare de stimulare mentală care o împiedica să se concentreze asupra prizonierului sau asupra inteligenței lui. Regele era inteligent, infatuat, autoritar și nerăbdător. Ceea ce o impresiona pe Fire era faptul că acest bărbat chipeș putea fi toate acestea la un loc: deschis ca bolta cerului și exasperant de greu de îmblânzit.

Când ea intrase în biroul lui, însoțită de cele șase gărzi, regele o salutase posomorât.

– Ai fost în mintea mea înainte de a intra în această încăpere, domniță.

– Așa este, Măria Ta, recunoscu ea în fața lui și a oamenilor săi.

– Mă bucur și îți permit acest lucru, zise Nash. Când sunt în preajma ta nu mă pot controla.

El se așeză la masa de scris și se holbă la inelul cu smarald pe care îl purta pe deget. În timp ce așteptau ca prizonierul să fie adus în fața lor, încăperea se transformă într-un câmp mental de luptă. Nash era vădit conștient de prezența ei fizică; se străduia să nu o privească. Era la fel de conștient de prezența ei în mintea sa, iar aici exista o problemă, căci el se agăța de ea acolo, în mod pervers, încercând să o savureze, însă acest lucru nu funcționa în ambele direcții. Nu putea să o ignore și să se agațe de ea în același timp.

Era prea slab, și prea puternic, când nu trebuia. Cu cât ea se străduia mai tare să-i acapareze conștiința, cu atât mai mult se străduia și el să o lase să pătrundă, astfel încât controlul ei se transformă oarecum în controlul lui. Așadar, ea încercă să-i înlăture „ventuzele" mentale, însă nici acest lucru nu funcționă. Asta ar fi însemnat să-i dea drumul și să-i lase trupul pradă volatilității minții sale.

Nu reușea să găsească o cale potrivită prin care să îl controleze. Simțea cum îi scapă. El deveni din ce în ce mai agitat și, în cele din urmă, privirea îi alunecă înspre ea; se ridică în picioare și începu să se plimbe prin încăpere. Apoi fu adus prizonierul, iar răspunsurile ei la întrebările lui Nash nu făcură decât să îi sporească frustrarea.

– Îmi pare rău dacă nu îți sunt de ajutor, Măria Ta, zise ea. Percepția mea este limitată, mai ales când vine vorba de un străin.

– Știm că ai găsit intruși și pe proprietatea ta, domniță, zise unul dintre oamenii regelui, care aveau o anumită gândire. Bărbatul acesta le seamănă?

– Nu, sir. Bărbații aceia aveau o oarecare goliciune mentală. Acest bărbat are o gândire proprie.

Nash se opri în fața ei și se încruntă.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Intrusul pe care îl prinseseră în palat nu era același bărbat pe care Fire îl simțise în apartamentul regelui din cetatea lui Roen, însă conștiința lui îi oferea aceeași senzație.

– Ce înseamnă asta? vru să știe Nash. Înseamnă că a fost trimis de același bărbat?

– Nu neapărat, Măria Ta.

– Înseamnă că face parte din aceeași familie? Sunt frați?

– Nu neapărat, Măria Ta. Membrii unei familii pot avea conștiințe total diferite, la fel cum pot avea doi bărbați aflați în același serviciu. Până acum nu pot determina decât că atitudinile și aptitudinile lor sunt similare.

– Ce ajutor mai e și acesta? Nu te-am adus de la o atât de mare depărtare ca să ne spui că este o persoană cu un temperament și o inteligență medie, domniță.

Aflată în biroul Regelui Nash, cu vederea sa uluitoare asupra orașului, cu rafturile pline de cărți care ajungeau până la tavanul boltit, covorul său verde și lămpile aurite și, în special, cu monarhul chipeș și cu nervii întinși, Fire se afla într-o stare de stimulare mentală care o împiedica să se concentreze asupra prizonierului sau asupra inteligenței lui. Regele era inteligent, infatuat, autoritar și nerăbdător. Ceea ce o impresiona pe Fire era faptul că acest bărbat chipeș putea fi toate acestea la un loc: deschis ca bolta cerului și exasperant de greu de îmblânzit.

Când ea intrase în biroul lui, însoțită de cele șase gărzi, regele o salutase posomorât.

– Ai fost în mintea mea înainte de a intra în această încăpere, domniță.

– Așa este, Măria Ta, recunoscu ea în fața lui și a oamenilor săi.

– Mă bucur și îți permit acest lucru, zise Nash. Când sunt în preajma ta nu mă pot controla.

El se așeză la masa de scris și se holbă la inelul cu smarald pe care îl purta pe deget. În timp ce așteptau ca prizonierul să fie adus în fața lor, încăperea se transformă într-un câmp mental de luptă. Nash era vădit conștient de prezența ei fizică; se străduia să nu o privească. Era la fel de conștient de prezența ei în mintea sa, iar aici exista o problemă, căci el se agăța de ea acolo, în mod pervers, încercând să o savureze, însă acest lucru nu funcționa în ambele direcții. Nu putea să o ignore și să se agațe de ea în același timp.

Era prea slab, și prea puternic, când nu trebuia. Cu cât ea se străduia mai tare să-i acapareze conștiința, cu atât mai mult se străduia și el să o lase să pătrundă, astfel încât controlul ei se transformă oarecum în controlul lui. Așadar, ea încercă să-i înlăture „ventuzele" mentale, însă nici acest lucru nu funcționă. Asta ar fi însemnat să-i dea drumul și să-i lase trupul pradă volatilității minții sale.

Nu reușea să găsească o cale potrivită prin care să îl controleze. Simțea cum îi scapă. El deveni din ce în ce mai agitat și, în cele din urmă, privirea îi alunecă înspre ea; se ridică în picioare și începu să se plimbe prin încăpere. Apoi fu adus prizonierul, iar răspunsurile ei la întrebările lui Nash nu făcură decât să îi sporească frustrarea.

– Îmi pare rău dacă nu îți sunt de ajutor, Măria Ta, zise ea. Percepția mea este limitată, mai ales când vine vorba de un străin.

– Știm că ai găsit intruși și pe proprietatea ta, domniță, zise unul dintre oamenii regelui, care aveau o anumită gândire. Bărbatul acesta le seamănă?

– Nu, sir. Bărbații aceia aveau o oarecare goliciune mentală. Acest bărbat are o gândire proprie.

Nash se opri în fața ei și se încruntă.

transparent al coridorului. Sticla reflectă în exterior. Nu se văd decât pe ele. Întâmplarea face că fiecare fereastră a palatului care se deschide este prevăzută cu un ecran de protecție – chiar și ferestrele din tavan. Este opera lui Cansrel.

Nu era prima oară când Clara îl pomenea pe Cansrel. De fiecare dată când îi auzea numele, Fire tresărea, obișnuită ca lumea să nu rostească acest cuvânt.

– Bănuiesc că e mai bine așa, continuă Clara. Palatul geme de lucruri monstruoase: carpete, pene, bijuterii, insectare. Femeile poartă blănuri. Spune-mi, îți acoperi întotdeauna părul?

– Atunci când mă aflu în prezența străinilor, răspunse Fire.

– Interesant, zise Clara. Cansrel nu își acoperea niciodată părul.

„Normal, doar Cansrel adora să fie în centrul atenției", gândi Fire. Și apoi, fusese bărbat. Cansrel nu avusese problemele ei.

Prințul Garan era prea firav și era limpede că nu era la fel de robust ca sora lui; cu toate acestea, era destul de chipeș. Ochii săi erau întunecați și pătrunzători sub claia de păr negru, iar în atitudinea lui se putea citi ceva furios și grațios care îți atrăgea atenția. Era atrăgător. Semăna foarte mult cu fratele său, regele.

Fire știa că era bolnav, că fusese cuprins de mic copil de aceeași febră care o omorâse pe mama lui și că supraviețuise, însă avea o sănătate șubredă. Mai știa, din bănuielile lui Cansrel și din afirmațiile sigure ale lui Brocker, că Garan și sora lui geamănă, Clara, formau nucleul sistemului de iscoade al regatului. Îi venea greu să creadă una ca asta despre Clara în timp ce o urma pe prințesă prin palat. Însă acum, în prezența lui Garan, Clara își schimbă atitudinea, devenind ageră și serioasă, iar Fire înțelese că o femeie care sporovăia despre umbrele din satin și despre recenta ei aventură amoroasă știa la fel de bine să păstreze un secret.

Garan ședea la o masă lungă, acoperită de maldăre înalte de documente, într-o încăpere bine păzită, plină de secretari agitați. Singurul zgomot oarecum caraghios, în afară de foșnetul hârtiilor, era scos de o copilă și un cățeluș, care trăgeau fiecare de un pantof

într-un colț al încăperii. Fetița o privi o clipă pe Fire când aceasta intră, apoi își coborî privirea politicos și nu se mai holbă la ea.

Fire simți că Garan își păzea mintea de ea. Brusc, ea își dădu seama cu surprindere că la fel făcea și Clara și că procedase astfel în tot acest timp. Clara avea o fire atât de deschisă, încât Fire nu realizase cât de bine își păzea mintea. Și fetița reușea să-și păzească mintea foarte bine.

Pe lângă faptul că se ferea, Garan avu o atitudine oarecum neprietenoasă. Părea că nu dorește să îi adreseze întrebările obișnuite lui Fire – cum călătorise, dacă îi plăcea apartamentul și dacă o durea obrazul din cauza palmei pe care i-o trăsese fratele lui. El îi examină curtenitor rana de pe obraz.

– Brigan nu trebuie să afle despre asta până nu își va îndeplini misiunea, zise el pe un ton foarte jos, astfel încât să nu audă gărzile lui Fire, care se foiau în spate.

– De acord, zise Clara. Nu vrem să dea fuga înapoi pentru a-l plesni pe rege.

– Musa îi va raporta, zise Fire.

– Rapoartele ei trec pe la mine, zise Clara. Mă ocup eu de asta.

Garan răsfoi niște hârtii cu degetele-i pătate de cerneală și îi întinse Clarei peste masă o foaie de hârtie. În timp ce Clara o citea, el își vârî mâna în buzunar și se uită la un ceas. Apoi îi vorbi peste umăr copilei.

– Draga mea, nu te preface că nu știi cât e ceasul, zise el.

Fetița oftă posomorâtă. Îi spuse ceva cățelușului cu blană pătată, iar acesta lăsă jos pantoful pe care ea îl încălță, apoi ieși pe ușă afară. Cățelușul așteptă o clipă, apoi o urmă la trap pe... domniță? Da, Fire hotărî că, la curtea regelui, părul lung și negru prevala în fața hainelor băiețești, și o făcea să fie o domniță. Fetița avea cinci sau șase ani și părea a fi a lui Garan. Acesta nu era căsătorit, însă asta nu însemna că nu putea fi părinte. Fire încercă să-și stăpânească resentimentele față de majoritatea oamenilor care făceau copii.

– Hm, făcu Clara, privind încruntată documentul pe care îl avea în față. Nu știu ce să zic.

– Vom discuta despre asta mai târziu, zise Garan.

El își îndreptă ochii către Fire, iar ea îi întâlni privirea cercetătoare. El se încruntă, ceea ce îl făcea să pară fioros. Semăna ciudat de mult cu Brigan.

– Așadar, Lady Fire, zise el, adresându-i-se direct pentru prima oară. Ai de gând să faci tot ceea ce ți-a cerut regele și să-ți folosești puterea mentală pentru a-i interoga pe prizonieri?

– Nu, prințe. Nu îmi folosesc puterea mentală decât pentru autoapărare.

– Ce gest nobil! zise Garan.

Deoarece nu părea să vorbească serios, ea rămase nedumerită și îl privi din nou liniștită, fără să răspundă.

– Va fi pentru autoapărare, zise Clara distrasă, privind în continuare încruntată hârtia din fața ei. Pentru autoapărarea regatului. Nu că n-aș înțelege reticența ta, domniță, de a-i face pe plac lui Nash, având în vedere că s-a comportat ca un mojic, dar chiar avem nevoie de tine.

– Așa o fi? Încă nu m-am hotărât în această privință, zise Garan.

El vârî penița în călimară. Apoi o scutură cu grijă și mâzgăli câteva rânduri pe o foaie de hârtie pe care o avea în față. Fără să se uite la Fire, el îi transmise un sentiment, rece și perfect controlat. Ea îl simți din plin – suspiciune. Garan nu avea încredere în ea și voia ca ea să știe acest lucru.

Seara, când Fire simți prezența regelui, încuie ușile odăilor sale. El nu se împotrivi, ci se resemnă, însă insistă să poarte o conversație cu ea prin ușa din stejar a salonului ei. Nu era o conversație prea intimă, cel puțin nu în ceea ce o privea pe ea, căci gărzile ei nu aveau unde să se retragă decât în odăile ei. Înainte ca regele să înceapă să vorbească, ea îl avertiză că era auzit.

Mintea lui era deschisă și preocupată, însă limpede.

– Dacă vrei să mă asculți, domniță, am doar două lucruri să-ți spun.

– Spune, Măria Ta, zise Fire încet, cu fruntea lipită de ușă.

– În primul rând, vreau să-mi cer iertare, pentru întreaga mea ființă.

Fire închise ochii.

– Nu întreaga ta ființă are nevoie de iertare. Doar partea aceea care vrea să se afle în puterea mea.

– Nu pot schimba acea parte, domniță.

– Ba da, poți. Dacă vei deveni prea puternic ca să te controlez, atunci ești suficient de puternic ca să te controlezi singur.

– Nu pot, domniță, mă jur.

„Nu vrei, îl corectă ea în tăcere. Nu vrei să renunți să mă simți, asta este problema ta".

– Ești un monstru tare ciudat, zise el, aproape în șoaptă. Monștrii ar trebui să-și dorească să ia oamenii în stăpânire.

Cum ar fi trebuit să-i răspundă? Era un monstru rău și o ființă umană și mai rea.

– Ai spus că ai două lucruri să-mi spui, Măria Ta.

El inspiră adânc, de parcă ar fi vrut să-și limpezească mintea, și vorbi fără ezitare.

– Aș vrea să te rog, domniță, să te mai gândești în legătură cu prizonierul. Trăim vremuri de restriște. Nu mă îndoiesc că ai o părere destul de proastă despre capacitatea mea de a gândi lucid, dar îți jur, domniță, că atunci când mă aflu pe tron – când nu ești în gândurile mele – văd limpede ce e bine. Regatul se pregătește să înfrunte ceva extrem de important. Poate ieși izbăvitor sau poate cădea în ruină. Puterea ta mentală ne-ar putea fi de mare ajutor și nu doar în cazul unui singur prizonier.

Fire se lipi cu spatele de ușă și se lăsă jos. Își păstră capul drept, ținându-se de păr.

– Nu sunt genul acela de monstru, zise ea nefericită.

– Mai gândește-te, domniță. Am putea stabili reguli, limite. Există oameni înțelegători printre sfătuitorii mei. Nu îți vor cere prea mult.

– Lasă-mă să mă gândesc.

– O vei face? Chiar te vei gândi?

– Lasă-mă, zise ea pe un ton mai hotărât.

Ea simți cum atenția lui se mută de la chestiuni importante ale regatului la sentimente. Se așternu o tăcere lungă.

– Nu vreau să plec, zise el.

Fire se străduia să-și înăbușe frustrarea.

– Pleacă!

– Căsătorește-te cu mine, domniță, zise el în șoaptă. Te implor.

Mintea îi era limpede când îi ceru acest lucru și știa cât de prostește se comporta. Ea simți clar că el nu se putea abține, pur și simplu.

Ea simulă duritatea, deși nu simțea duritate. „Pleacă, până nu distrugi pacea dintre noi".

De îndată ce el plecă, ea se așeză pe podea, cu fața în mâini, dorindu-și să fi fost singură. Musa îi aduse ceva de băut, iar Mila, mai timidă, îi aduse o compresă fierbinte pentru spate. Ea le mulțumi și bău; și, deoarece nu avea de ales, încercă să se liniștească în compania lor tăcută.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Fire reușise să îl controleze pe tatăl său, deoarece acesta avusese încredere în ea.

În iarna în care acesta fusese accidentat, Fire îl făcuse pe Cansrel să își vâre mâna în focul din șemineul din dormitorul lui, doar ca să experimenteze. Reușise să îl facă să creadă că dincolo de grătarul șemineului se aflau flori și nu flăcări. El își întinsese mâna să le culeagă, însă și-o retrăsese imediat; Fire îi acaparase și mai mult mintea și îl făcuse să devină mai hotărât. El își vârâse mâna în flăcări, decis să culeagă florile, iar de data aceasta chiar crezuse că le culegea până când durerea îl făcuse să-și recapete cunoștința și să revină la realitate. El urlase și alergase la fereastră, o deschisese larg și își vârâse mâna în zăpada adunată pe pervaz. Apoi se întorsese către ea, blestemând și aproape plângând, și o întrebase ce naiba crezuse că face.

Nu era un lucru ușor de explicat, iar ea izbucnise în lacrimi care izvorau din confuzia creată de emoțiile contradictorii. Suferise când îi văzuse pielea plină de bășici, unghiile înnegrite și sângerânde și acel miros îngrozitor pe care ea nu îl anticipase. Era îngrozită că nu va mai avea parte de dragostea lui acum când îl constrânsese să se rănească singur. Era îngrozită că îi va pierde încrederea și, odată cu ea, puterea de a-l constrânge să mai facă ceva. Ea se aruncase plângând în hohote pe pernele de pe patul lui.

– Am vrut să văd cum este să faci rău cuiva, îi aruncase ea, așa cum îmi spui mereu să fac. Iar acum știu și sunt îngrozită de noi amândoi. N-am să mai fac asta niciodată, nimănui.

Atunci el se apropiase de ea, iar furia îi dispăruse de pe față. Era evident că lacrimile ei îl dureau, așa că ea continuase să plângă. El se așezase lângă ea, ținându-și mâna lipită de corp. Atenția lui, însă, era concentrată asupra ei și a tristeții ei. El îi mângâiase părul cu mâna sănătoasă, încercând să o liniștească. Ea îi luase mâna, o lipise de obrazul ei ud și i-o sărutase.

După acel moment de tandrețe, el se schimbase, trăgându-și mâna dintr-ale ei.

– Ești prea mare pentru asta, îi spuse el.

Ea nu îl înțelese. El își drese glasul. Vocea îi era răgușită din cauza durerii.

– Trebuie să ții minte că acum ești femeie, Fire, și de o frumusețe răpitoare. Bărbații vor considera atingerea ta copleșitoare. Până și tatăl tău.

Ea știa că el vorbea serios, fără să amenințe sau să facă vreo aluzie. Era doar sincer, așa cum fusese întotdeauna când venea vorba despre aspecte legate de puterea ei supranaturală, și că o învăța ceva important, pentru propria ei siguranță, însă instinctul ei întrezări o oportunitate. O metodă prin care își putea asigura încrederea lui Cansrel era să întoarcă lucrurile în avantajul ei: să îl facă pe Cansrel să simtă nevoia de a-i dovedi că este demn de încredere.

Ea îl împinse, prefăcându-se că este îngrozită. Fugi către ușă.

În seara aceea, Cansrel rămase în fața ușii ei ferecate, implorând-o să înțeleagă.

– Copilă dragă, spuse el, nu trebuie să te temi niciodată de mine; știi că n-aș avea niciodată astfel de porniri primare față de tine. Însă mă îngrijorează bărbații care o vor face. Trebuie să înțelegi pericolele la care te expui când îți folosești puterea. Dacă ai fi băiat, nu mi-aș face atâtea griji.

Îl lăsă o vreme să-i tot explice în vreme ce ea se minuna de partea cealaltă a ușii cât de ușor era să îl manipuleze pe manipulator.

Era uluită și consternată. Înțelese că de la el învățase să facă acest lucru.

Într-un final, ea ieși din cameră și rămase în fața lui.

– Înțeleg, zise ea. Îmi pare rău, tată.

Lacrimile începură să-i curgă pe obraz, iar ea se prefăcu că erau din cauza mâinii lui bandajate, ceea ce era adevărat într-o oarecare măsură.

– Aș vrea să fii mai nemiloasă când îți folosești puterea, îi zise el, mângâindu-i părul și sărutând-o. Cruzimea este o metodă puternică de autoapărare.

Și astfel, la sfârșitul experimentului ei, Cansrel nu își pierduse încrederea în ea. Și pe bună dreptate, căci Fire nu credea că va mai face așa ceva vreodată.

Apoi, în primăvară, Cansrel începu să vorbească despre un nou plan, un plan infailibil de astă dată, ca să scape de Brigan.

Când sângerarea lunară a lui Fire începu, ea se simți obligată să le explice gărzilor de ce păsările-monstru începuseră să se adune în fața ferestrei sale și de ce răpitoarele-monstru plonjau de pe cer uneori, sfârtecau păsările mai mici, stăteau cocoțate pe pervazuri și încercau să privească înăuntru, cârâind. Ei i se păru că acestea reacționaseră destul de bine – gărzile, nu păsările. Musa trimise doi țintași buni jos, sub ferestrele odăilor, ca să vâneze câteva răpitoare care se apropiaseră destul de mult de zidurile palatului.

Dells nu era un ținut cunoscut pentru verile toride, însă un palat construit din granit negru și prevăzut cu tavane din sticlă se putea încălzi repede; în zilele senine, ferestrele din tavan erau deschise cu ajutorul pârghiilor. Când Fire traversa curțile interioare sau coridoarele în timpul acelei perioade delicate, păsările începeau să ciripească, iar răpitoarele să cârâie prin acele ecrane. Uneori, insecte-monstru îi luau urma. Fire își imagină că acest lucru nu o ajuta să aibă o reputație mai bună la curte, însă, dacă se gândea mai bine, prea puține lucruri erau în avantajul ei. Lumea recunoscuse urma lăsată pe obrazul ei de inelul pătrat și începuse să șușotească. Putea simți bârfele care treceau dintr-o gură într-alta. Acestea se opreau

când ea intra într-o încăpere și începeau de îndată ce ea ieșea din camera respectivă.

Îi spusese regelui că se va gândi la problema legată de prizonier, însă, în realitate, nu făcuse acest lucru; nu era nevoie. Își cunoștea gândurile. Își irosi o oarecare cantitate de energie încercând să afle unde se afla acesta, pentru a-l putea evita, și o cantitate considerabilă pentru a devia atenția oamenilor de la curte. În primul rând percepea curiozitate din partea lor și admirație; o oarecare ostilitate, în special din partea servitorilor. Se întrebă dacă servitorii de la curte își mai aduceau aminte de cruzimea lui Cansrel. Se întrebă dacă el fusese mai nemilos decât ei.

Uneori, oamenii o urmau, de la distanță, atât bărbați, cât și femei, servitori și nobili, de obicei fără vreun sentiment anume de dușmănie. Unii încercau să-i vorbească sau o strigau. Odată, o femeie cu părul cărunt venise drept la ea și îi spusese: „Lady Fire, ești ca un boboc delicat", și ar fi îmbrățișat-o dacă Mila nu i-ar fi interzis, ridicându-și mâna în aer. Fire, cu abdomenul greu din cauza crampelor dureroase și cu pielea sensibilă, care parcă îi ardea, nu se simțea defel ca un boboc delicat. Nu știu dacă să îi tragă o palmă femeii sau să se arunce în brațele ei și să plângă. Apoi, o răpitoare-monstru zgâriase fereastra de deasupra cu ghearele, iar femeia își ridicase privirea și brațele, fiind vrăjită de prădătoare tot așa cum fusese și de Fire.

Din partea doamnelor de la curte, Fire simțea invidie și ranchiună, și gelozie pentru inima regelui, care se agita din cauza ei, de la distanță, ca un armăsar în spatele unui gard, fără să își ascundă frustrarea. Atunci când întâlnea privirile acestor femei, unele purtând pene de monstru în păr sau pantofi din piele de șopârlă-monstru, își cobora ochii și își vedea mai departe de drum. Mânca în apartamentul ei. Îi era rușine de moda urbană de la curte și era convinsă că îi va fi imposibil să își găsească locul acolo, și-apoi, era o cale prin care îl putea evita pe rege.

Într-o zi, pe când traversa o curte interioară albă și luminoasă, Fire fu martora unei încăierări spectaculoase între o gloată de copi-

landri și fiica Prințului Garan, ajutată cu înverșunare de cățelușul ei. Că fiica lui Garan era cea cotonogită, era cât se poate de evident pentru Fire; având în vedere spiritele aprinse din cealaltă tabără, Fire simți că motivul disputei era chiar ea. „Încetați! Acum!", le transmise ea prin puterea gândului copilandrilor care se aflau în partea cealaltă a curții; cu toții, în afară de fiica lui Garan, încremeniră, își întoarseră capetele, zgâindu-se la ea, apoi fugiră țipând în palat.

Fire îl trimise pe Neel după vraci și, împreună cu restul gărzilor, alergă la fetiță, a cărei față era umflată. Din nas îi curgea sânge.

– Te simți bine, copilă? o întrebă Fire.

Fetița îl certa pe cățelul ei, care sărea, scheuna și își freca zgarda de mâna ei.

– Blotchy, șezi! zise ea, cu vocea înecată de sânge și lăsându-se pe vine pentru a ajunge la același nivel cu el. Șezi, am zis! Încetează! La naiba!

Blotchy continuă să sară și să se frece de fața ei plină de sânge.

Fire preluă controlul asupra minții lui, liniștindu-l.

– Mulțumesc, zise copila cu duioșie, apoi se așeză lângă Blotchy pe pardoseala din marmură.

Își pipăi obrajii și nasul cu degetele. Gemu și își îndepărtă părul lipicios de pe față.

– Tata va fi dezamăgit.

Ca și altădată, această copilă era destul de apropiată mintal de Fire, era chiar impresionant, însă Fire înțelesese suficient de mult din sentimentele celorlalți copii pentru a-și da seama la ce se referea.

– Pentru că mi-ai luat apărarea, vrei să spui?

– Nu, pentru că am uitat să țin garda sus în partea stângă. Mereu îmi amintește de asta. Cred că mi-au spart nasul. O să mă pedepsească.

Era adevărat că Garan nu era bunătatea întruchipată, însă Fire nu își putea imagina că ar fi capabil să pedepsească un copil pentru că nu câștigase o luptă împotriva a opt adversari.

– Pentru că altcineva ți-a spart nasul? Sunt sigură că n-o va face.

Copila oftă posomorâtă.

– Nu, pentru că eu am dat prima cu pumnul. Mi-a spus să nu fac asta. Și pentru că nu sunt la lecții. Ar fi trebuit să fiu la lecții.

– Uite, copila mea, a venit vraciul, zise Fire, încercând să nu arate cât era de amuzată.

– Doar că sunt atâtea lecții, continuă fetița, nefiind prea interesată de vraci. Dacă tata n-ar fi prinț, n-ar trebui să fac atâtea lecții. Îmi plac orele de călărie, însă cele de istorie sunt un chin. Acum n-o să mă mai lase niciodată să-i călăresc caii. Mă lasă să-i botez caii, dar nu mă lasă să-i călăresc, iar unchiul Garan o să-i spună că nu m-am dus la lecții, și tata o să spună că nu mai pot călări niciodată. Pe tine te lasă tata să-i călărești caii? o întrebă fetița pe Fire cu durere în glas, de parcă ar fi știut că va primi cel mai dezamăgitor răspuns.

Însă Fire nu răspunse. Rămase fără cuvinte, încercând să pună cap la cap lucrurile pe care crezuse că le înțelesese. Această copilă, cu ochi negri, păr ca pana corbului și fața desfigurată, un unchi Garan și un tată prinț, și o predilecție neobișnuită spre opacitate mentală.

– Nu am călărit niciun alt cal în afară de al meu, reuși ea să spună.

– I-ai văzut caii? Are mulți. E înnebunit după cai.

– Cred că am văzut doar unul, răspunse Fire, nevenindu-i încă să creadă.

Încetul cu încetul, ea începu să alcătuiască un șir de evaluări mentale.

– A fost Big? Big este iapă. Tata zice că majoritatea soldaților preferă armăsarii, însă Big este neînfricată, iar el nu ar schimba-o pe niciun armăsar. Zice că și tu ești neînfricată. Zice că i-ai salvat viața. De aceea ți-am luat apărarea, zise ea lugubru, aducându-și din nou aminte de cele întâmplate.

Se pipăi în jurul nasului.

– Poate că nu e spart. Poate e doar scrântit. Cred că nu se va înfuria atât de tare dacă va vedea că nasul mi-e doar scrântit, tu ce crezi?

Fire își frecă fruntea.

– Câți ani ai, copila mea?

– Fac șase în iarnă.

Tocmai atunci, Neel traversă curtea în fugă împreună cu un vraci, un bărbat zâmbitor îmbrăcat în verde.

– Lady Fire, o salută el, apoi se lăsă pe vine în fața copilei. Prințesă Hanna, cred că ar fi mai bine să vii cu mine la infirmerie.

Cei doi se îndepărtară, târându-și picioarele. Fetița, cu acea voce nazală continua să vorbească. Blotchy așteptă o clipă, apoi îi urmă.

Fire nu-și revenise încă din uimire. Se întoarse către garda ei.

– De ce nu mi-a spus nimeni că are comandantul o fiică?

Mila ridică din umeri.

– Se pare că vrea să țină totul secret, domniță. Noi n-am auzit decât zvonuri.

Fire se gândi la femeia din seră, cu părul castaniu.

– Și mama copilei?

– Se vorbește c-ar fi murit, domniță.

– De cât timp?

– Nu știu. S-ar putea să știe Musa, sau ți-ar putea spune Prințesa Clara.

– Mda, făcu Fire, încercând să-și amintească ce făcuse înainte să se întâmple toate acestea. Am putea merge undeva unde să nu auzim cârâitul răpitoarelor.

– Ne îndreptăm înspre grajduri, domniță.

Ah, da, către grajduri, ca să îl vadă pe Small. Și pe prietenii săi cai – dintre care câțiva sigur aveau nume scurte și descriptive.

Fire ar fi putut-o întreba direct pe Clara despre cum un prinț de douăzeci și doi de ani ajunsese să aibă o fiică secretă care urma să împlinească șase ani. În schimb, ea așteptă să i se oprească sângerarea și se duse la Garan.

– Sora ta mi-a spus că lucrezi prea mult, îi zise ea șefului iscoadelor.

El își ridică privirea din documentele care umpleau masa cea lungă și mijii ochii.

– Așa este.

– N-ai vrea să facem o plimbare, prințe?

– De ce-ai vrea să te plimbi cu mine?

– Pentru că încerc să mă hotărăsc ce să cred despre tine.

El ridică sprâncenele, mirat.

– Ah, e un test, nu-i așa? Te aștepți să-ți fac pe plac?

– Nu mă interesează ce vrei să faci, dar eu ies la plimbare. N-am mai ieșit afară de cinci zile.

Ea se întoarse și ieși din încăpere; fu încântată când, în timp ce străbătea coridorul, îi simți prezența printre gărzi, iar apoi alături de ea.

– Motivul meu este același ca al tău, zise el, pe un ton destul de neprietenos.

– Perfect. Ți-aș putea cânta dacă ne oprim să-mi iau vioara.

El pufni.

– Vioara. Da, am aflat toată povestea. Brigan crede că înotăm în bani.

– Bănuiesc că afli totul.

– Cu asta mă ocup.

– Atunci poate reușești să-mi explici de ce nu mi-a spus nimeni despre Prințesa Hanna.

Garan o privi cu coada ochiului.

– Ce-ți pasă ție de Prințesa Hanna?

Era o întrebare rezonabilă, care atinse o coardă sensibilă pe care Fire nu o conștientizase încă.

– Mă întreb doar de ce persoane ca Regina Roen și Lordul Brocker nu au pomenit niciodată de ea.

– De ce ar pomeni ceva de ea?

Fire își frecă ceafa, sub basma, și oftă, înțelegând acum de ce inima ei îi spusese să îl aleagă pe Garan dintre toți pentru a purta această conversație.

– Regina și cu mine vorbim deschis una cu cealaltă, zise ea, iar Brocker îmi împărtășește toate informațiile, deoarece sunt implicată în propria lui rețea de iscoade. Întrebarea nu este de ce ar fi trebuit

să pomenească de ea, ci de ce au fost atât de atenți să nu pomenească nimic de ea.

– Aha, este o conversație despre încredere, zise Garan.

Fire inspiră adânc.

– De ce e ținută ascunsă? E doar un copil.

Garan tăcu o clipă, căzut pe gânduri, aruncându-i din când în când câte o privire fugară. O conduse în partea cealaltă a curții principale a palatului. Ea îl lăsă pe el să aleagă traseul. Fire se pierdea mereu în labirinturile acestui palat. Chiar în acea dimineață se trezise în spălătorie când ea intenționase, de fapt, să ajungă la atelierul fierarului.

– E doar un copil, rosti în cele din urmă Garan, însă identitatea ei a fost păstrată secretă încă de când s-a născut. Nici măcar Brigan n-a știut de existența ei decât atunci când copila a avut patru luni.

– De ce? Cine a fost mama, soția vreunui dușman? Soția vreunui prieten?

– N-a fost soția nimănui. A fost o fată de la grajduri.

– Atunci de ce...

– Copila s-a născut ca al treilea moștenitor al tronului, zise Garan aproape în șoaptă, și este a lui Brigan. Nu a lui Nash, nu a Clarei, nu a mea. A lui Brigan. Gândește-te la vremurile de acum șase ani, domniță. Dacă ai fost educată de către Brocker, așa cum pretinzi, ar trebui să știi ce pericole a trebuit să înfrunte Brigan când s-a apropiat de vârsta maturității. A fost singurul dușman declarat de la curte al lui Cansrel.

Aceste vorbe o reduseră la tăcere pe Fire. Ea ascultă rușinată în timp ce Garan îi povestea.

– Era fata care avea grijă de caii lui. El abia împlinise șaisprezece ani, iar ea era frumoasă; numai Domnul știe cât de puține bucurii avea în viață. Pe ea o chema Rose.

– Rose, repetă Fire, îngândurată.

– Nimeni n-a știut despre ei în afară de cei patru membri ai familiei: Nash, Clara, Roen și cu mine. Brigan a ținut-o ascunsă pentru a o proteja. Voia să o ia de soție.

Garan râse scurt.

– Era un romantic incurabil. Din fericire, nu putea să se însoare cu ea și să-i păstreze secretul.

– De ce „din fericire"?

– Fiul unui rege și o fată care dormea cu niște cai?

Lui Fire i se părea că rareori cineva cunoștea persoana pe care voia să o ia în căsătorie. Cât de nedrept era să întâlnești acea persoană și să nu te poți căsători cu ea pentru că patul ei era din fân și nu din puf.

– În fine, continuă Garan. Ca întotdeauna în acea vreme, Cansrel l-a convins pe Nax să îl arunce pe Brigan în armată și să îl trimită la graniță, unde Cansrel spera ca acesta să fie ucis. Brigan a turbat de mânie, însă, neavând încotro, a plecat. La scurt timp, noi, cei care știam despre Rose, am descoperit că el lăsase o parte din el în urmă.

– Era însărcinată.

– Exact. Roen a avut grijă să nu-i lipsească nimic. A făcut totul în taină, desigur. La urma urmei, Brigan n-a fost ucis, însă Rose a murit dând naștere copilului; când avea șaptesprezece ani, Brigan s-a întors acasă ca să afle într-o singură zi că Rose murise, că avea un copil și că Nax îl numise Comandant al Armatei Regelui.

Fire își amintea de partea aceasta. Cansrel îl convinsese pe Nax să îl ridice pe Brigan la un rang cu mult peste abilitățile sale, în speranța că Brigan își va distruge singur reputația, dând dovadă de incompetență militară. Fire își aminti cât de încântat și de mândru fusese Brocker când Brigan, mânat de o determinare incredibilă, se transformase mai întâi într-un lider credibil, iar apoi într-unul neobișnuit. Urcase întreaga Armată a Regelui pe cai, nu doar cavaleria, ci și infanteria și arcașii. Îmbunătățise tacticile de pregătire militară și le mărise soldaților soldele. Îi ridicase în rang, le invitase pe femei să se înroleze, construise stații de semnalizare în munți și pe întreg teritoriul regatului, astfel încât posturile care se aflau la distanță unele de altele să poată comunica între ele. Plănuise noi forturi cu ferme vaste și grajduri enorme, unde erau îngrijite cele mai valoroase bunuri ale armatei, caii care făceau posibil ca armata să fie mobilă și rapidă. Toate acestea aveau ca scop crearea de noi piedici

în calea contrabandiștilor, a tâlharilor, a invaziei pikkienilor – și în calea lorzilor răzvrătiți cum erau Mydogg și Gentian, care acum se vedeau nevoiți să facă o pauză și să își reevalueze armatele mici și ambițiile dubioase.

Bietul Brigan! Fire abia dacă reușea să înțeleagă toate acestea. Bietul băiat nefericit!

– Cansrel voia să controleze tot ceea ce îi aparținea lui Brigan, cu atât mai mult cu cât Brigan devenea din ce în ce mai puternic, rosti Garan. I-a otrăvit caii lui Brigan, mânat de ură. L-a torturat pe unul dintre scutierii lui Brigan, apoi l-a omorât. Evident că noi, cei care știam despre existența Hannei, nu am suflat o vorbă.

– Da, zise Fire în șoaptă. Desigur.

– Apoi, Nax a murit, continuă Garan, iar Brigan și Cansrel și-au petrecut următorii doi ani încercând să se omoare unul pe celălalt. Apoi, Cansrel s-a sinucis. Brigan a putut în sfârșit să-și numească fetița drept moștenitor și al doilea moștenitor al tronului, însă a făcut acest lucru cunoscut doar membrilor familiei. Deși mulți curteni știu că ea e a lui, acest secret nu a fost dezvăluit oficial, ci a continuat să rămână o taină. Într-o oarecare măsură din obișnuință, iar într-o altă măsură pentru a distrage atenția de la ea. Nu toți dușmanii lui Brigan au murit odată cu Cansrel.

– Dar cum poate fi moștenitoare a tronului, dacă nici tu nu ești? întrebă Fire. Nax a fost tatăl tău, iar tu nu ești mai puțin îndreptățit decât ea. Și-apoi, ea e de parte feminină și e doar un copil.

Garan își țuguie buzele și privi în altă parte. Începu din nou să vorbească, însă nu îi răspunse la întrebare.

– Roen are încredere în mine, zise el, iar Brocker are încredere în tine, așa că sufletul tău de monstru n-ar trebui să-și facă griji. Dacă Roen nu ți-a spus niciodată despre nepoata ei este pentru că are obiceiul să nu spună nimănui despre ea, iar dacă Brocker nu ți-a spus niciodată, probabil că nici lui nu i-a spus Roen despre fetiță. Clara are încredere în tine, pentru că Brigan are încredere în tine. Trebuie să recunosc faptul că încrederea lui Brigan este cea mai bună recomandare, însă, firește, nimeni nu este fără cusur.

– Firește, răspunse Fire sec.

Chiar atunci, una din gărzile lui Fire doborî o răpitoare-monstru. Aceasta căzu din cer, un strop de verde auriu, și aterizâ într-un pâlc de copaci ascuns vederii lor. Fire deveni brusc conștientă de împrejurimi. Se aflau într-o livadă din spatele palatului, iar dincolo de livadă se afla casa verde.

Fire privi uluită arborii de lângă casă, întrebându-se cum de nu îi văzuse de la fereastra ei. Nu îi observase, deoarece, privind de sus, crezuse că era doar un pâlc de copaci, nu o singură entitate. Trunchiul uriaș pornea în șase direcții, iar ramurile erau atât de multe și de groase, încât unele dintre ele se aplecau sub propria greutate până la pământ, îngropându-se în iarbă și ridicându-se din nou către cer. Unele dintre cele mai grele ramuri erau sprijinite pe suporți, ca să nu se rupă.

Garan, care se afla lângă ea, privea expresia uluită de pe chipul ei. Apoi se îndreptă oftând spre o bancă ce se afla lângă cărare care ducea la seră și se așeză, închizând ochii. Avea fața trasă și stătea gârbovit. Părea extenuat. Fire se așeză lângă el.

– Da, este o minunăție, zise el, deschizând ochii. A crescut atât de mare, încât o să moară sub propria-i greutate. Fiecare tată își numește moștenitorii. Sunt convins că știi acest lucru.

Fire își întoarse privirea de la copac către el, tresărind. Garan o privi cu răceală.

– Pe mine tata nu m-a numit niciodată, zise el. I-a numit pe Nash și pe Brigan. Brigan a procedat altfel. Hanna va fi prima lui moștenitoare chiar dacă se va căsători și va avea o armată de fii. Pe mine nu m-a deranjat. Nu mi-am dorit niciodată să fiu rege.

– Și, desigur, nimic nu va mai avea importanță odată ce regele și cu mine ne vom căsători și vom aduce pe lume o droaie de moștenitori-monstru.

El nu se așteptase la asta. Rămase nemișcat preț de o secundă, cugetând, apoi, fără voia lui, schiță un zâmbet când își dădu seama că era o glumă. Schimbă din nou subiectul.

– Cum ți-ai petrecut timpul, domniță? Ești la curte de zece zile și n-ai avut la dispoziție decât o vioară.

– Ce-ți pasă ție? Dorești să fac ceva anume?

– N-am nicio sarcină pentru tine până nu vei hotărî să ne ajuți.

Să-i ajute – să ajute acea familie regală ciudată. Își dădu seama că își dorea să nu fi fost imposibil pentru ea.

– Ai spus că nu dorești ajutorul meu.

– Nu, domniță, am spus că nu m-am hotărât încă. Sunt în continuare nehotărât.

În acel moment, ușa serei se deschise, iar femeia cu păr castaniu străbătu cărarea în direcția lor. Brusc, mintea lui Garan se lumină. El sări în picioare, se duse la femeie și o luă de mână. O conduse la Fire, cu o expresie senină întipărită pe față; Fire își dădu seama că el îi dusese acolo intenționat. Ea fusese prea absorbită în conversație pentru a observa acest lucru.

– Lady Fire, ea e Sayre, zise Garan. Sayre are ghinionul să fie profesoara de istorie a Hannei.

Sayre îi zâmbi lui Garan, un zâmbet care era doar pentru el, iar Fire înțelese ce se petrecea.

– Ei, nu-i chiar atât de rău, zise Sayre. Este mai mult decât capabilă, doar că n-are stare.

Fire își întinse mâna. Cele două se salutară. Sayre era exagerat de politicoasă și ușor geloasă. Era de înțeles. Fire trebuia să îl sfătuiască pe Garan să nu mai meargă însoțit de femei-monstru atunci când își vizita iubita. Unii dintre cei mai inteligenți bărbați din lume înțelegeau cu greu ceea ce era atât de evident.

Apoi, Sayre își luă rămas-bun, iar Garan o urmări cu privirea, scărpinându-se în cap absent și fredonând.

„Fiul unui rege și o femeie care este profesoară la palat? îi transmise Fire prin puterea gândului, înviorată de o bucurie ciudată. Șocant".

Garan își coborî sprâncenele și încercă să pară serios.

– Dacă tot n-ai cu ce să-ți umpli timpul, domniță, du-te la grădiniță și învață-i pe cei mici cum să se apere de animalele-monstru. Câștigă-i de partea ta, astfel încât fiica lui Brigan să mai rămână cu ceva dinți în gură când el o va vedea data următoare.

Fire dădu să plece. Pe buze îi flutura un zâmbet.

– Îți mulțumesc că m-ai însoțit în această plimbare, prințe. Ar trebui să știi că sunt greu de păcălit. Chiar dacă n-ai încredere în mine, știu că mă placi.

Ea își spuse că era binedispusă datorită lui Garan și nu datorită femeii a cărei importanță tocmai îi fusese infirmată.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Fire avea nevoie, într-adevăr, de o activitate, deoarece nu făcea altceva decât să se gândească. Se gândea mereu la faptul că nu avea o ocupație și la cât de mult ajutor ar putea oferi acestui regat – dacă inima și mintea ei nu i-ar fi interzis acest lucru. Aceste gânduri o chinuiau noaptea, și nu putea dormi. Avea vise urâte despre ceea ce însemna să îi păcălești și să îi rănești pe oameni, coșmaruri cu Cansrel care îl făcea pe Cutter să îndure chinuri imaginare.

Clara o scoase pe Fire la plimbare prin oraș. Oamenii erau gătiți cu și mai multe podoabe provenite de la monștri decât cei de la curte, dar mai puțin preocupați de estetica ansamblului. Penele erau îndesate în butoniere; bijuteriile, care-ți luau ochii, cerceii și colierele făurite din cochiliile monștrilor, purtate de femeia de la brutărie care stătea aplecată deasupra mixerului, erau acoperite cu un strat de făină. O femeie cu o perucă albastru-violet pe cap, făcută din blana lucioasă a unui animal-monstru, iepure sau câine. Firele de păr erau scurte și neregulate și stăteau ridicate ca niște țepi. Sub perucă, chipul femeii era destul de șters. Efectul general amintea de o caricatură a lui Fire; cu toate acestea, nu putem nega că purta ceva frumos pe cap.

– Toată lumea își dorește un crâmpei de frumusețe, zise Clara. Cei bogați preferă pieile și blănurile rare care se vând pe piața neagră. Restul lumii se împopoțonează cu tot ceea ce înfundă canalele sau cu ce prind în cursele de prin casă. Nu există nicio diferență,

desigur, decât aceea că bogații se simt mai bine știind că au plătit pentru asta o mică avere.

Ceea ce era, desigur, o prostie. Fire își dădu seama că acest oraș era pe alocuri sobru, pe alocuri ridicol, pe alocuri dărăpănat, pe alocuri magnific. Îi plăceau grădinile și sculpturile vechi, care stăteau să cadă, fântânile din piețe, muzeele și bibliotecile și nenumăratele magazine strălucitoare prin care o plimba Clara. Îi plăceau străzile pietruite și aglomerate, unde oamenii erau atât de absorbiți de preocupările lor zilnice, încât nici măcar nu păreau să observe că domnița-monstru făcea un tur al orașului însoțită de gărzile sale. Uneori. Ea domolise un grup de cai care intrase în panică atunci când niște copii trecuseră în fugă prea aproape de ei, spunându-le ceva în șoaptă și mângâindu-le gâturile. Oamenii de pe acea stradă se opriseră din ceea ce făceau și își reluaseră treaba abia după ce ea și Clara se făcuseră nevăzute după colț.

Îi plăceau podurile. În plăcea să stea în mijloc și să privească în jos, având senzația că va cădea, dar știind că acest lucru nu avea să se întâmple. Cel mai îndepărtat pod de cascadă era un pod basculant; îi plăcea cum sunau clopotele atunci când se ridica sau se cobora. Era un sunet plăcut, aproape melodic, ca o șoaptă printre celelalte zgomote ale orașului. Îi plăceau debarcaderele și docurile situate de-a lungul râului, apeductele, jgheaburile și ecluzele care scârțâiau, și care făceau legătura dintre râu și port, facilitând trecerea vaselor de aprovizionare. În plăcea Cellar Harbor în mod deosebit, unde cascada crea un soi de ceață care înghițea toate zgomotele și trăirile.

Îi plăceau până și spitalele, într-o oarecare măsură. Se întrebă în care dintre ele îi vindecaseră rana tatălui său, după ce acesta fusese nimerit în spate de o săgeată și spera că medicii reușeau să le redea viața și oamenilor buni. În fața spitalelor existau întotdeauna oameni care așteptau și care își făceau griji. Ea se uita pe furiș la ei și le transmitea dorințe ascunse, pentru ca grijile lor să se transforme într-un final fericit.

– Mai demult existau școli de medicină peste tot în oraș, îi spuse Clara. Știi ceva despre Regele Arn și sfătuitoarea lui monstru, Lady Ella?

– Îmi amintesc de numele lor de la lecțiile de istorie, răspunse Fire, gândindu-se, dar fără să-și amintească prea multe.

– Au domnit acum mai bine de o sută de ani, zise Clara. Regele Arn a fost botanist, iar Lady Ella, chirurg, și au devenit cu adevărat obsedați de ceea ce făceau – lumea vorbea că făceau experimente bizare pe oameni care, probabil, nu și-ar fi dat acordul dacă nu ar fi fost monstrul care să le sugereze acest lucru, dacă înțelegi ce vreau să spun, domniță. Disecau cadavre și le studiau, însă nimeni nu știa cu certitudine de unde făceau rost de ele. În fine, făcu Clara sarcastic, ridicând din sprâncene. Chiar și așa, ei au revoluționat cunoștințele noastre despre medicină și chirurgie, domniță. Datorită lor știm acum întrebuințările tuturor plantelor care cresc în crăpăturile stâncilor și în peșterile de la marginea regatului. Toate leacurile care opresc sângerarea și previn infectarea rănilor, care ucid tumorile și lipesc la loc oasele; mai toate leacurile au fost descoperite grație experimentelor făcute de ei. Au descoperit însă și droguri care le iau oamenilor mințile, adăugă ea, încruntându-se. Oricum, școlile sunt închise acum; nu există bani pentru cercetare. Nici pentru artă, dacă tot a venit vorba, nici pentru construcții. Toate fondurile sunt folosite în politică – sunt investite în armată și în războiul care urmează să izbucnească. Cred că orașul va începe să decadă.

„Orașul a început deja să decadă", gândi Fire, însă nu spuse nimic. Văzuse cartierele ponosite și lăbărțate care mărgineau docurile de pe malul sudic al râului și aleile care, în anumite părți din centrul orașului, erau sparte, deși nu ar fi trebuit să fie. Existau multe locuri din oraș unde nu prima știința, nici frumusețea, nici vreo altă înclinație spre bunătate.

Odată, Clara o duse să ia masa împreună cu mama gemenilor, care avea o casă frumoasă pe o stradă plină cu florării. Soțul ei, soldat în rezervă, era una dintre cele mai de încredere iscoade.

– În prezent mă concentrez pe contrabandă, le mărturisi el în timpul mesei. Când și când, aproape orice persoană bogată din

oraș are de-a face cu piața neagră. Însă când descoperi că este extrem de implicat, afli, de asemenea, că este dușmanul regelui. Mai ales când face contrabandă cu arme, sau cai, sau cu orice altceva care provine de la pikkieni. Cu puțin noroc, reușim să urmărim un cumpărător pentru a da de urma vânzătorului, iar dacă se dovedește că acesta este unul dintre lorzii răzvrătiți, îl supunem pe cumpărător unui interogatoriu. Nu putem avea mereu încredere în răspunsurile lor, desigur.

Deloc surprinzător, acest gen de discuții alimentau întotdeauna tactica de presiune pe care Clara o folosea cu Fire.

„Cu ajutorul puterii tale, ar fi mai ușor pentru noi să știm cine este de partea noastră. Ne-ai putea ajuta să aflăm dacă aliații noștri sunt de încredere" îi spunea ea, sau „Ai putea afla unde plănuiește Mydogg să ne atace mai întâi". Sau, atunci când această tactică nu funcționa: „Ai putea descoperi un complot de asasinare. Nu te-ai simți îngrozitor dacă eu aș fi asasinată pentru că tu nu ai vrut să ne ajuți?" Și, într-un moment de exasperare: „Și dacă plănuiesc să te asasineze pe tine? Cu siguranță există unii care plănuiesc asta, mai ales că acum lumea crede că te vei mărita cu Nash".

Fire nu ripostă la această cicăleală nesfârșită, nici nu recunoscu îndoiala – și vina – pe care începea să le simtă. Ea amâna aceste argumente pe mai târziu, când le „rumega" împreună cu cele nesfârșite ale regelui. După cină – suficient de des încât Welkley așezase un scaun pe coridor – Nash venea să-i vorbească prin ușă. Acesta se comporta decent, vorbea despre vreme sau despre musafirii nobili de la curte; și întotdeauna, dar întotdeauna, încerca să o convingă să se răzgândească în privința prizonierului.

„Ești din nord, domniță, îi spunea el, sau ceva asemănător. Ai văzut că legea nu prea este respectată în afara zidurilor acestui oraș. Un singur pas greșit, domniță, și întregul regat ne-ar putea scăpa printre degete".

Apoi tăcea, iar ea știa că urma din nou propunerea în căsătorie. Ea îl alunga printr-un refuz și încerca să-și găsească liniștea în compania gărzilor ei; se gândea foarte serios la situația în care se

afla orașul, regatul și regele. Și care era rolul pe care ar fi trebuit să-l joace.

Ca să își ocupe timpul și să nu se mai simtă inutilă, ea îi urmă sfatul lui Garan referitor la grădiniță. La început, intră cu prudență, se așeză liniștită pe un scaun și îi privi pe copii cum se joacă, cum citesc și cum fac zarvă, căci acolo lucrase și mama ei, iar ea voia să se obișnuiască treptat cu atmosfera locului. Încercă să și-o imagineze pe femeia tânără cu părul roșcat pășind prin aceste încăperi, îndrumându-i pe copii cu firea ei calmă. Jessa aparținuse acelui loc zgomotos și luminat de razele soarelui. Cumva, acel gând o făcu pe Fire să nu se simtă că o străină acolo, chiar dacă se simțea singură.

A învăța pe cineva să se protejeze împotriva animalelor-monstru era o treabă delicată, iar Fire îi înfruntă pe câțiva părinți care nu voiau ca ea să se afle în preajma copiilor lor. Însă atât copiii nobilimii, cât și cei ai servitorilor deveniră elevii ei.

– De ce ești atât de fascinat de insecte? îl întrebă ea într-o dimineață pe cel mai inteligent dintre elevii ei, un băiat de unsprezece ani pe care îl chema Cob, care putea ridica un zid în mintea sa împotriva răpitoarelor-monștri, putea rezista tentației de a-i atinge părul lui Fire atunci când îl vedea, însă nu ar fi ucis nici măcar un gândac-monstru, chiar dacă acesta s-ar fi așezat pe mâna lui și s-ar fi înfruptat din sângele său. N-ai nicio problemă cu răpitoarele.

– Răpitoarele, spuse Cob, pe un ton disprețuitor. Nu au nici urmă de inteligență, doar valuri de senzație nesemnificative cu care cred că mă pot fermeca. Nu sunt deloc sofisticate.

– E adevărat, încuviință Fire, însă în comparație cu gândacii-monstru, sunt adevărate genii.

– Gândacii-monstru sunt pur și simplu perfecți, zise Cob visător, uitându-se cruciș când o libelulă-monstru dădu târcoale vârfului nasului său. Uită-te la aripile lor. Uită-te la piciorușele lor articulate, la ochii lor ca niște mărgeluțe și la cât de deștepți sunt când pișcă.

– Lui îi plac toți gândacii, zise sora mai mică a lui Cob, dându-și ochii peste cap. Nu doar gândacii-monstru.

„Poate că problema lui este aceea că este un om de știință", gândi Fire.

– Prea bine, zise ea. Poți să le dai voie gândacilor-monstru să te piște, dacă sunt atât de deștepți, însă există unul sau doi gândaci care te-ar răni dacă ar putea și trebuie să înveți cum să te aperi de ei, zise ea cu asprime. Ai înțeles?

– Trebuie să-i omor?

– Da, trebuie să-i omori. Dar odată ce vor muri, îi poți diseca. Te-ai gândit la asta?

Cob se lumină la față.

– Chiar? Mă vei ajuta?

Așadar, Fire se trezi că împrumută bisturie, pense și tăvi de la un vraci de la infirmeria castelului și se angajează într-un experiment oarecum ciudat, care avea să semene, poate, cu cele făcute de Regele Arn și Lady Ella în urmă cu o sută de ani. La o scară mai mică, desigur, și cu rezultate mai puțin strălucitoare.

Se intersecta deseori cu Prințesa Hanna. De la fereastra ei, o vedea pe fetiță alergând de colo-colo în căsuța verde. O vedea și pe Sayre și pe ceilalți profesori și, uneori, pe Garan și chiar și pe legendarul grădinar al Clarei, blond, bronzat și musculos, ca un erou romantic. Uneori vedea și o bătrână, măruntă și gârbovită, care purta un șorț și avea ochii de un verde spălăcit, și care deseori se punea în calea Hannei când aceasta o lua la fugă.

Era puternică, această femeie măruntă, care o căra mereu după ea pe Hanna. Părea să fie îngrijitoarea serei. Dragostea ei pentru copilă era evidentă, însă pe Fire nu o îndrăgea deloc. Fire se întâlnise cu ea o dată în livadă și descoperise că mintea ei era la fel de închisă ca a lui Brigan. Când o văzuse pe domnița-monstru, pe chipul ei apăruse o expresie rece și nefericită.

Palatul avea alei exterioare, amenajate în porțiunile de piatră ale acoperișului. Noaptea, când nu avea somn, Fire se plimba pe acolo însoțită de gărzi. De acolo, de sus, vedea cum străluceau torțele mari de pe poduri, care rămâneau aprinse în timpul nopții astfel încât ambarcațiunile care traversau apele repezi de jos să știe exact cât de aproape erau de cascadă. Tot de acolo, de sus, auzea și mugetul cascadei. În nopțile senine, privea orașul care dormea și stelele care se oglindeau în mare. Se simțea ca o regină. Nu ca o

regină adevărată, nu ca soția Regelui Nash, ci mai mult ca o femeie care se afla pe acoperișul lumii. Pe acoperișul orașului, mai exact, unde oamenii i se păreau cât se poate de reali; un oraș de care începea să se atașeze.

Brigan se întoarse la curte după trei săptămâni. Fire știu de îndată ce acesta sosi. Conștiința îi era asemenea unui chip pe care, chiar dacă îl vedeai o singură dată, îl recunoșteai întotdeauna. Conștiința lui Brigan era tăcută, impenetrabilă, puternică și evident a lui din clipa în care ea dădu peste ea.

Chiar atunci, ea se afla cu Hanna și cu Blotchy, în lumina dimineții, într-un colț liniștit al curții interioare. Fetița îi examina cicatricele pe care răpitoarele i le lăsaseră pe gât, încercând, nu pentru prima oară, să o facă să îi povestească cum se procopsise cu ele și cum îi salvase pe soldații lui Brigan. Când Fire refuză, fetița încercă să o convingă pe Musa.

– Tu nici măcar n-ai fost acolo, obiectă Fire, râzând, când Musa începu să povestească.

– Păi dacă cea care a fost acolo nu vrea să povestească..., zise Musa.

– Acum vine cineva care îți va povesti, zise Fire cu un aer misterios, făcând-o pe Hanna să încremenească și să sară în picioare.

– Tata? întrebă ea, rotindu-se și privind când la o intrare, când la cealaltă. Te referi la tata? Unde?

El ieși dintr-o arcadă din partea cealaltă a curții. Hanna țipă și traversă în fugă pardoseala din marmură. El o ridică în brațe și se întoarse cu ea, salutându-le din cap pe Fire și pe garda acesteia, și zâmbind când o auzi pe Hanna vorbind pe nerăsuflate.

Ce se întâmpla de fiecare dată când își făcea apariția Brigan? De ce acest impuls de a fugi? Acum erau prieteni, iar Fire nu avea motive să se teamă de el. Ea își interzise să se miște de pe loc și își concentră atenția asupra lui Blotchy, care acceptă bucuros să îi mângâie urechile.

Brigan o lăsă jos pe Hanna și se lăsă pe vine în fața copilei. O apucă cu degetele de bărbie și îi mișcă fața într-o parte și-n cealaltă,

cercetându-i cu atenție nasul încă vânăt și bandajat. El o întrerupse cu blândețe.

– Ia spune-mi, ce s-a întâmplat?

– Dar tată, zise ea, schimbând subiectul în mijlocul propoziției, spuneau lucruri urâte despre Lady Fire.

– Cine?

– Selin și Midan și ceilalți.

– Și-apoi ce s-a întâmplat? Unul ți-a tras un pumn în nas?

Hanna râcâi pământul cu pantoful.

– Nu.

– Spune-mi ce s-a întâmplat.

Hanna râcâi încă o dată pământul cu pantoful, apoi spuse pe un ton posomorât:

– L-am lovit pe Selin. Se înșela, tată! Cineva trebuia să-i dea o lecție.

Brigan tăcu preț de o secundă. Hanna își așeză mâinile pe genunchii lui îndoiți și își coborî privirea, scoțând un oftat teatral din spatele părului care îi acoperea fața.

– Uită-te la mine, Hanna.

Fetița îl ascultă.

– A fost calea cea mai bună să-i arăți lui Selin că se înșela?

– Nu, tată. Am greșit. O să mă pedepsești?

– N-o să mai iei lecții de luptă o vreme. N-am fost de acord cu ele pentru ca tu să le folosești în scopuri greșite.

Hanna oftă din nou.

– Până când?

– Până când mă voi convinge că ai înțeles pentru ce să le folosești.

– O să-mi interzici și lecțiile de călărie?

– Ai călărit pe cine nu trebuia?

Ea chicoti.

– Firește că nu, tată!

– Atunci vei lua în continuare lecții de călărie.

– Mă vei lăsa să-ți călăresc caii?

– Cunoști deja răspunsul. Trebuie să crești mai mare înainte să călărești caii de luptă.

Hanna își întinse mâna și îi mângâie obrazul bărbos cu palma, dând dovadă de atâta lejeritate și afecțiune, încât, fiindu-i greu să suporte, Fire îl privi cu încăpățânare pe Blotchy, care îi umpluse rochia cu fire de păr mătăsoase.

– Până când vei rămâne, tată?

– Nu știu, iubito. E nevoie de mine în nord.

– Și tu ești rănit, tată.

Hanna îi luă mâna stângă, care era bandajată, și o examină cu atenție.

– Tu ai lovit primul cu pumnul?

Brigan schiță un zâmbet către Fire. O privi mai atent. Apoi, privirea din ochii lui deveni rece și strânse din buze; Fire fu înspăimântată și rănită din cauza lipsei lui de considerație.

Apoi, ea înțelese care era motivul. Era urma pe care inelul pătrat al lui Nash o lăsase pe obrazul ei.

„S-a întâmplat acum câteva săptămâni, îi transmise ea prin puterea gândului. A fost cuminte de atunci".

Brigan se ridică în picioare, luând-o în brațe pe Hanna. Îi vorbi fetiței pe un ton blând.

– Nu eu am lovit primul cu pumnul. Acum trebuie să stau de vorbă cu unchiul tău, regele.

– Vreau să merg cu tine, zise Hanna, îmbrățișându-l.

– Poți veni până pe coridor, dar va trebui să rămâi acolo.

– De ce? Vreau să merg și eu.

– Este o discuție personală.

– Dar...

Pe un ton ferm:

– Hanna, ai auzit ce ți-am spus.

Apoi se așternu tăcerea.

– Pot să merg și singură.

Brigan o lăsă jos. Se așternu din nou tăcerea când cei doi se priviră, bărbatul fiind mai calm decât fetița.

Apoi, se auzi o voce de copil.

– Mă duci în brațe, tată?

Brigan schiță un zâmbet.

– Observ că nu ești prea mare pentru așa ceva.

Brigan traversă curtea cu fetița în brațe, iar Fire ascultă vocea melodioasă a Hannei care se îndepărta. Blotchy procedă cum îi stătea în obicei – rămase pe loc, gânditor, înainte să o urmeze pe domniță. Știind că era imoral, Fire îi pătrunse în minte și îl convinse să rămână. Nu se putu abține; avea nevoie de el. Urechile lui erau moi.

Brigan era neras, îmbrăcat în haine negre și avea cizmele pline de noroi. Ochii deschiși la culoare ieșeau în evidență pe fața-i obosită.

Îi plăcea chipul lui.

Acum înțelegea de ce simțea nevoia să fugă ori de câte ori el își făcea apariția. Instinctul nu o înșela, căci nu avea nimic de câștigat din asta decât tristețe.

Își dorea să nu fi văzut latura lui blândă față de copilă.

***

Fire reușea foarte bine să nu se gândească la nimic atunci când își propunea acest lucru, mai ales dacă acel lucru îi provoca durere sau era pur și simplu stupid. Reușea să îl gestioneze și să îl înlăture fără probleme. Propriul lui frate îndrăgostit de ea, iar ea fiica lui Cansrel?

Nici nu trebuia să se gândească la așa ceva.

Ea se gândi, însă, la scopul pentru care se afla la curte. Căci dacă următoarea misiune îl ducea pe Brigan în nord, atunci cu siguranță că acest lucru însemna că o va însoți până acasă, iar ea nu era încă pregătită să plece.

Fusese crescută atât de Brocker, cât și de Cansrel, și nu era naivă. Văzuse acele părți ale orașului cu clădiri abandonate și simțise mirosul mizeriei; înțelesese înfățișarea și simțămintele orășenilor care erau înfometați sau care căzuseră pradă drogurilor. Înțelesese că Brigan nu îi putea împiedica pe tâlhari să distrugă un oraș, cu toată forța militară de care dispunea. Acestea nu erau decât câteva aspecte mărunte, care țineau doar de politică. Se apropia un război, iar dacă Mydogg și Gentian reușeau să cucerească orașul și regatul cu armatele lor, dacă unul dintre ei devenea rege, atunci cât de adânc i-ar fi afundat pe cei care se aflau deja la fund?

Fire nu putea să plece și să se întoarcă la casa ei din piatră unde veștile ajungeau anevoie și unde singura schimbare care ar fi apărut în rutina ei ar fi fost un intrus ocazional cu mintea goală, despre a cărui semnificație nimeni nu știa nimic. Cum putea să refuze să ajute când miza era atât de mare? Cum putea să plece?

„Irosești ceva ce ai, îi spusese cândva Clara, aproape indignată. Ceva ce noi, restul, nu putem decât să ne dorim să avem. Risipa e o crimă".

Fire nu îi răspunsese, însă înțelesese mai mult decât realizase Clara.

În seara aceea, în timp ce ea ducea o luptă interioară pe acoperiș, Brigan veni lângă ea și se rezemă de balustradă. Fire își controlă respirația și privi strălucirea torțelor din oraș, încercând să nu se uite la el sau să se bucure de compania lui.

– Am auzit că ești înnebunit după cai, zise ea cu lejeritate.

El zâmbi.

– A intervenit ceva și trebuie să plec mâine seară, de-a lungul râului, înspre apus. Mă voi întoarce peste două zile, însă Hanna nu mă va ierta. Mi-e rușine.

Fire își aminti de vremurile când avusese și ea cinci ani.

– Cred că îi este foarte dor de tine atunci când ești plecat.

– Așa este, zise el. Sunt mereu plecat. Mi-aș dori să nu fie așa. Am vrut să mă consult cu tine înainte să plec, domniță. Mă voi îndrepta în curând înspre miazănoapte, dar fără armată de astă dată. Vom străbate distanța mai repede și mai în siguranță, dacă vrei să te întorci acasă.

Fire închise ochii.

– Cred că ar trebui să spun da.

El ezită.

– Preferi să caut o altă escortă?

– Absolut deloc, spuse ea. Nu despre asta e vorba. Frații tăi au încercat pe rând să mă convingă să rămân la curte și să-mi folosesc puterea mentală în activitatea de spionaj. Până și Prințul Garan, care nu s-a hotărât încă dacă are sau nu încredere în mine.

– Ah, făcu el, înțelegând. Garan nu are încredere în nimeni, să știi. Așa e el și așa e natura meseriei lui. Ți-a creat probleme?

– Nu. E destul de amabil. Toată lumea este așa, că tot veni vorba. Vreau să spun că nu mi-e mai greu aici decât în altă parte. E doar diferit.

El căzu o vreme pe gânduri.

– Să nu-i lași să te supere; ei nu văd decât versiunea lor. Sunt atât de pătrunși de problemele pe care le are regatul, încât nu își pot imagina că există și un alt mod de viață.

Fire se întrebă ce alt mod de viață își imagina Brigan; la ce fel de viață visa, dacă nu s-ar fi născut să trăiască astfel. Ea începu să vorbească cu precauție:

– Crezi că ar fi bine să rămân și să-i ajut?

– Domniță, nu îți pot spune ce să faci. Trebuie să faci ceea ce crezi că e bine.

Tonul lui era defensiv, însă ea nu era sigură pe care dintre ei încerca să îl apere. Ea insistă.

– Ai vreo idee despre ce este bine?

El era tulburat. Își luă privirea de la ea.

– Nu vreau să te influențez. Dacă vei rămâne, voi fi foarte mulțumit. Ne vei fi de un mare ajutor, însă îmi va părea cu adevărat rău pentru ceea ce îți vom cere să faci.

Era o manifestare rară – rară pentru că nu îi stătea în fire să spună asta, și rară pentru că era improbabil ca altcuiva să-i pară rău. Oarecum debusolată, Fire strânse arcușul în mână și spuse:

– Este un act violent să acaparez mintea cuiva și să o schimb după bunul meu plac. Puterea mea este un delict. M-aș putea folosi de ea fără să nu îmi depășesc drepturile? Cum voi ști că nu merg prea departe? Sunt capabilă să săvârșesc multe orori.

Brigan căzu pe gânduri, privindu-și cu atenție mâinile. Trase de un capăt al bandajului.

– Te înțeleg, spuse el, vorbind repede. Știu ce înseamnă să săvârșești orori. Am instruit douăzeci și cinci de mii de soldați în așteptarea unui măcel. Am făcut lucruri pe care aș dori să nu le fi făcut niciodată. Voi face și în viitor anumite lucruri.

El se uită pe furiș la ea, apoi își privi din nou mâinile.

– Știu că pare o neobrăzare, domniță, dar dacă are vreo importanță, îți făgăduiesc că, dacă vreodată voi crede că abuzezi de puterea ta, îți voi spune, dacă îmi vei permite acest lucru. Indiferent că alegi să accepți această făgăduință, te-aș ruga să faci același lucru pentru mine.

Fire înghiți în sec, nevenindu-i să creadă că el avea atât de mare încredere în ea. Ea zise în șoaptă:

– Mă simt onorată. Îți accept făgăduința, iar eu ți-o dau pe-a mea în schimb.

Luminile din case se stingeau rând pe rând. Dacă încercai să înlături un gând referitor la ceva anume nu trebuia să creezi oportunități ca acel ceva să se întâmple.

– Mulțumesc pentru vioară, zise ea. Cânt la ea în fiecare zi.

Apoi, îl lăsă singur și se întoarse în camera ei, însoțită de gărzi.

În dimineața următoare, pe când se afla în salonul cel mare, ea înțelese ce trebuia să facă.

Pereții acestei încăperi întunecate erau prevăzuți cu oglinzi. În timp ce traversă încăperea, impulsul o mână să se uite în oglindă.

Își ținu răsuflarea și continuă să se privească, până când trecu prima senzație de uluire și neîncredere. Își încrucișă brațele și își îndreptă picioarele, continuând să se privească în oglindă. Își aminti de un lucru care o înfuria. Îi mărturisise Clarei că nu intenționa să aibă vreodată copii, iar Clara îi spusese despre un medicament care avea să o facă să se simtă rău, dar doar pentru două sau trei zile. După ce își revenea, nu mai trebuia să își facă niciodată griji că va rămâne însărcinată, indiferent cu câți bărbați avea să împartă așternuturile. Dacă lua acel medicament, devenea stearpă. Era una dintre cele mai utile descoperiri ale Regelui Arn și ale domniței Ella.

Fire se înfurie când se gândi la acest medicament pe care îl considera atât de violent, încât putea să o împiedice să dea naștere la ceva asemănător ei. La ce-i foloseau acei ochi, acel chip ireal, acea finețe a formelor corpului, puterea minții; ce rost aveau toate acestea, dacă niciunul dintre bărbații care o doreau nu îi puteau

oferi un copil și îi aduceau doar suferință? Care era rostul unei femei-monstru?

Ea întrebă în șoaptă:

– De ce exist?

– Ați spus ceva, domniță? întrebă Musa.

Fire clătină din cap.

– Nu.

Ea făcu un pas în față și își scoase basmaua. Părul i se revărsă pe umeri, strălucind. Una dintre gărzi suspină adânc.

Era la fel de frumoasă ca și Cansrel. De fapt, semăna foarte mult cu el.

Brigan intră chiar în acel moment în salon și se opri brusc. Privirile lor se întâlniră în oglindă. Era evident că el era preocupat de un gând pe care înfățișarea ei îl întrerupsese complet.

Rareori se întâmpla ca el să o privească în ochi. Toate sentimentele pe care ea încerca să le înlăture amenințau să iasă la suprafață.

Garan apăru în urma lui Brigan, vorbindu-i cu asprime. În spatele lui Garan se auzi vocea lui Nash, care își făcu apariția și, când o văzu, se opri lângă frații lui. Intrând în panică, Fire se grăbi să-și strângă părul și să se ferească de o reacție nesăbuită din partea regelui.

Dar situația era sub control, căci Nash încerca să se abțină.

– Bine te-am găsit, domniță, zise el, făcând un efort considerabil.

El își așeză brațele pe umerii celor doi frați ai lui și se retraseră din salon, ca să nu o mai vadă.

Fire era impresionată și ușurată. Reuși să își înăbușe trăirile. Apoi, înainte ca frații să se facă nevăzuți, zări ceva strălucind la șoldul lui Brigan.

Era mânerul sabiei. Sabia Comandantului Armatei Regelui. Fire înțelese imediat.

Brigan înfăptuia lucruri îngrozitoare. Își înfigea sabia în oameni, în munți. Pregătea soldații pentru război. Avea o putere uriașă de distrugere, la fel cum avusese și tatăl lui – însă nu își folosea acea putere așa cum o folosise tatăl ei. De fapt, ar fi preferat să nu fie

nevoit să apeleze la ea. Alesese însă să o facă, pentru a-i împiedica pe ceilalți oameni să folosească puterea în scopuri și mai rele.

Puterea era o povară pe care el o accepta.

Nu semăna deloc cu tatăl lui, așa cum nu semănau nici Garan sau Clara; și nici Nash. Nu toți fiii semănau cu tații lor. Fiul putea să aleagă ce om dorea să devină.

Nu toate fiicele semănau cu tații lor. O fiică-monstru putea să aleagă ce fel de monstru dorea să devină.

Fire își privi chipul în oglindă. Acea imagine frumoasă deveni încețoșată în spatele lacrimilor. Ea clipi pentru a le înlătura.

– Mi-a fost teamă că voi fi ca și Cansrel, zise ea cu voce tare, privindu-și reflexia, dar eu nu sunt Cansrel.

Musa veni lângă ea și îi spuse pe un ton prietenos.

– Oricare dintre noi ți-ar fi putut spune asta, domniță.

Fire se uită la căpitanul gărzii ei și râse, deoarece nu era Cansrel – era doar ea însăși. Nu trebuia să urmeze calea nimănui; își putea alege singură drumul. Apoi, se opri brusc din râs, îngrozită de calea pe care alesese brusc să o urmeze. „Nu pot face asta, își zise ea în gând. Sunt prea periculoasă. N-o să fac decât să înrăutățesc lucrurile".

„Nu, își răspunse tot ea. Deja am început să uit. Eu nu sunt Cansrel; mă reinventez cu fiecare pas pe care îl fac. Poate că puterea pe care o am mi se va părea întotdeauna îngrozitoare și poate că nu voi fi niciodată ceea ce mi-aș dori cel mai mult să fiu.

Însă pot rămâne aici și pot să mă transform în ceea ce ar trebui să fiu.

Risipa este o crimă. Mă voi folosi de puterea mea ca să dreg lucrurile pe care le-a făcut Cansrel. O voi folosi ca să lupt pentru Dells".

PARTEA A II–A

SPIONII

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Tot ceea ce știuse Fire despre jocul puterii din Dells era doar în linii mari. Acum înțelegea, deoarece acum avea în minte o hartă amănunțită și specifică. Punctele-cheie erau: Orașul Regelui, domeniul din nord-est al lui Mydogg, care se afla la granița pikkiană, domeniul lui Gentian din munții din sud, mai jos de râu, care se afla nu departe de un fort dellian numit Fort Flood și multele forturi și avanposturi ale lui Brigan. Plus alte câteva locuri: moșiile unor lorzi și domnițe care aveau o mică armată și care treceau de la o alianță la alta, munții Great Grays din sud și din vest, munții Little Grays din nord, Râul Winged, Râul Pikkian și platoul înalt de la nord de Orașul Regelui, numit Marble Rise. Crâmpeie de sărăcie, violență, jafuri, pustiiri; peisaje și repere care urmau să devină extrem de importante în războiul dintre Nash, Mydogg și Gentian.

Munca ei era diferită de la o zi la alta. Nu știa niciodată ce fel de oameni arestau Garan și Clara: contrabandiști pikkieni, soldați de-ai lui Mydogg sau de-ai lui Gentian, mesageri de-ai lor, servitori care îi slujiseră cândva. Bărbați suspectați că ar fi iscoadele lor sau iscoade ale aliaților lor. Fire ajunse să înțeleagă că, într-un regat unde asocierile erau schimbătoare, cea mai de preț marfă era informația. Dells își spiona atât prietenii, cât și dușmanii; își spionau propriile iscoade. Și, într-adevăr, toți jucătorii din acel tărâm procedau la fel.

Primul om pe care îl aduseră în fața ei, un servitor bătrân al unui vecin al lui Mydogg, își deschise complet mintea la vederea ei, lăsând-o să surprindă fiecare gând care îi trecea prin cap. „Atât Lordul Mydogg, cât și Lordul Gentian sunt extrem de impresionați de Prințul Brigan", îi spuse bărbatul, holbându-se la ea și tremurând. „Amândoi au cumpărat cai pentru armatele lor în ultimii ani, așa cum a făcut și prințul, și au recrutat munteni și tâlhari. Prințul este un adversar respectat, domniță. Știai că în armata lui Mydogg există pikkieni? Bărbați voinici și palizi care cutreieră pe domeniul lui".

„Asta este o treabă ușoară, gândi Fire. Nu trebuie decât să stau aici și să-i ascult cum mărturisesc totul".

Garan nu era însă impresionat.

– Nu ne-a spus nimic nou. Nu i-ai cerut mai multe informații – nume, locuri, secrete? De unde știi că am aflat tot ce știe?

Următorii doi indivizi nu fură la fel de direcți – erau iscoade condamnate, care îi rezistară. Amândoi aveau vânătăi pe față, amândoi erau costelivi. Unul din ei șchiopăta și era adunat de spate, iar când se așeză pe scaun gemu, de parcă spatele i-ar fi fost plin de tăieturi și de vânătăi. „Cum ați fost răniți? îi întrebă ea, bănuitoare. Și unde?" Ei ședeau în fața ei muți, evitându-i privirea și refuzând să răspundă la întrebările puse de ea.

Când interogatoriul luă sfârșit și cele două iscoade fură duse înapoi în temniță, ea începu să se scuze față de Garan, care se afla în încăpere.

– Au fost prea puternici pentru mine, prințe. N-am putut obține nimic de la ei.

Garan îi aruncă o privire supărată peste teancul de hârtii.

– Ai încercat?

– Firește că am încercat.

– Zău? Cât de mult te-ai străduit?

El se ridică în picioare, cu buzele țuguiate.

– Nu am nici energie, nici timp de pierdut, domniță. Când ești cu adevărat convinsă că vrei să faci asta, anunță-mă.

El își vârî teancul de hârtii sub braț și ieși afară din camera de interogatoriu, lăsând-o singură și indignată. Avea dreptate, desigur.

Nu își dăduse cu adevărat osteneala. Le atinse mințile, însă, văzând că erau închise, nu încercase să le forțeze să se deschidă. Nici măcar nu încercase să îi facă să o privească în ochi. Cum ar fi putut? Chiar se aștepta de la ea să stea în fața unor bărbați slăbiți de tratamentele abuzive pentru ca ea să abuzeze de ei?

Sări în picioare și alergă după Garan. Îl găsi așezat la masa lui de scris, mâzgălind nebunește în litere codificate.

– Am reguli, îi spuse ea.

El se opri, se uită la ea cu niște ochi lipsiți de expresie și așteptă.

– Când îmi aduceți un servitor bătrân care merge de bunăvoie acolo unde îl duc oamenii regelui, un om care nu a fost niciodată condamnat, sau măcar acuzat de vreo crimă, zise Fire, nu îi voi controla mintea. Voi sta dinaintea lui și îi voi pune întrebări, iar dacă prezența mea îl va face mai vorbăreț, atunci foarte bine. Însă nu îl voi obliga să spună lucruri pe care altminteri nu le-ar spune. Nici nu voi lua mintea cuiva care a fost înfometat, sau căruia nu i s-au dat medicamente, sau care a fost bătut în temnițele voastre, adăugă ea, ridicând tonul. Nu voi manipula un prizonier pe care voi îl maltratați.

Garan se lăsă pe spate și își încrucișă brațele pe piept.

– Asta-i bună! Felul în care manipulezi tu este tot o maltratare; chiar tu ai spus-o.

– Așa este, dar intențiile mele sunt bune. Ale voastre, nu.

– Nu eu îi maltratez. Nu eu dau ordinele. Habar nu am ce se întâmplă acolo.

– Dacă vrei să-i interoghez, ai face bine să afli.

Spre lauda lui Garan, modul în care erau tratați prizonierii dellieni fu schimbat curând. După o sesiune de întrebări în care Fire nu reuși să scoată nimic de la el, un bărbat destul de laconic îi mulțumi.

– Cea mai bună temniță în care am fost vreodată, zise el, mestecând scobitoarea pe care o ținea în gură.

– Minunat, mormăi Garan după ce acesta plecase. O să devenim renumiți pentru bunătatea noastră față de infractori.

– O închisoare din al cărei personal face parte și un monstru nu are cum să devină renumită pentru bunătate, răspunse încet Nash.

Apoi mai erau cei cărora le plăcea să fie aduși dinaintea ei, cărora le plăcea prea mult să se afle în prezența ei ca să le pese ce reușea ea să scoată de la ei; însă, de cele mai multe ori, Nash avea dreptate. Ea avea de-a face cu zeci, și treptat-treptat, cu sute de iscoade, contrabandiști și soldați care intrau în încăpere întărâtați. Uneori se luptau cu gărzile, care erau nevoite să îi aducă înăuntru cu forța. Ea punea întrebări: „Când ai vorbit ultima oară cu Mydogg? Ce-a zis? Spune-mi, cuvânt cu cuvânt. Pe care dintre iscoadele noastre încearcă să le câștige de partea lui? Care dintre soldații noștri sunt trădători?“ Ea inspira adânc, străduindu-se să scormonească în mintea lor – uneori chiar să îi și amenințe. „Nu, minți din nou. Încă o minciună și vei simți durerea. Știi că pot să te fac să simți durere, nu-i așa?“

„Fac asta pentru Dells“, își repeta ea atunci când puterile ei de intimidare o făceau să se simtă amorțită de durere și de panică. „Fac asta ca să apăr Dells de cei care vor să-l distrugă“.

– Într-un război între trei adversari, spuse un prizonier care fusese prins când îi vânduse pe ascuns lui Gentian săbii și pumnale, cred că regele are o armată mai numeroasă. Dumneavoastră nu vi se pare, domniță? Cunoaște cineva cu adevărat câți soldați are Mydogg?

Era un individ care reușea să-i scape mereu de sub control, ba era politicos și plăcut și cu mintea încețoșată, ba era lucid și se lupta să își desfacă legăturile din jurul gleznelor și a încheieturilor și care scâncea când o vedea.

Ea îi acapară din nou mintea, încercând să îl îndepărteze de la speculațiile pe care le făcea și să îl determine să se concentreze asupra informațiilor pe care le deținea.

– Povestește-mi despre Mydogg și Gentian, zise ea. Intenționează să lanseze un atac în vara aceasta?

– Nu știu, domniță. N-am auzit decât niște zvonuri.

– Știi câți soldați are Gentian?

– Nu, dar cumpără nenumărate săbii.

– Ce înseamnă „nenumărate"? Fii mai exact.

– Nu știu cifra exactă, zise el cu sinceritate, apoi începu să revină la realitate, dându-și seama de situația în care se afla în acea încăpere. Nu mai am nimic de spus, o anunță el brusc, privind-o în ochi și începând să tremure. Știu ce ești. N-am să te las să te folosești de mine.

– Nu-mi face plăcere să mă folosesc de tine, zise Fire obosită, acordându-și o clipă de sinceritate.

Îl privi cum se smucește, încercând să-și elibereze încheieturile, cum gâfâie și se lasă pe spătarul scaunului, extenuat și pufnind. Apoi își duse mâna la basma, o desfăcu și își lăsă părul să-i cadă pe spate. Strălucirea lui îl făcu să tresară; el se holbă la ea cu gura căscată; ea pătrunse în acel moment în mintea lui și puse stăpânire cu ușurință pe ea. Ce zvonuri ai auzit despre planurile lorzilor răzvrătiți?

– Ei bine, domniță, zise el, schimbându-se din nou și zâmbind vesel, am auzit că Lordul Mydogg vrea să devină rege peste Dells și Pikkia. Apoi vrea să plece într-o expediție pe mare în corăbiile pikkiene ca să găsească noi tărâmuri pe care să le cucerească. Un contrabandist pikkian mi-a spus asta, domniță.

„Mă pricep din ce în ce mai bine la asta, gândi Fire. Învăț toate trucurile ieftine".

Mușchii minții ei erau încordați; exercițiul o făcea să fie mai rapidă, mai puternică. Îi era ușor – chiar comod – să dețină controlul.

După câteva interogatorii, ea se trezi că stă ghemuită cu fața la perete și cu spatele la gărzi, cu ochii închiși, dorindu-și cu disperare să i se permită măcar o secundă de singurătate. Credea că i-ar fi mai ușor să accepte faptul că devenea din ce în ce mai pricepută, să facă o comparație cu neliniștea profundă pe care o simțea, dacă i se dădea voie să fie, din când în când, singură.

Dacă ar descoperi ceva util, ceva de o importanță covârșitoare! Și asta ar ușura lucrurile. Însă tot ceea ce aflase nu erau decât niște planuri vagi de atac undeva, cândva într-un viitor apropiat, intenții violente neclare împotriva lui Nash și a lui Brigan, și, uneori, împotriva ei. Schimbări rapide de alianțe care reveneau la forma inițială la fel de rapid. La fel ca și Garan, ca și Clara și ca toți

ceilalți, și ea aștepta să descopere dovezi concrete, ceva important și mișelesc care ar impune necesitatea unei acțiuni.

Cu toții așteptau să facă o descoperire.

Ea se născuse vara, iar ziua ei de naștere trecu în luna iulie – fără prea mult fast, deoarece ea preferă să nu spună nimănui. Archer și Brocker îi trimiseră amândoi flori. Fire zâmbi, căci știa că i-ar fi trimis altceva dacă ar fi știut câți bărbați de la curte și din oraș îi trimiteau mereu flori de două luni de când se afla acolo. Le-ar fi azvârlit cât colo, toate acele orhidee și toți acei crini și trandafiri frumoși, cu coada lungă, căci nu o interesau atențiile acelor bărbați; doar că ea iubea florile, îi plăcea să fie înconjurată de frumusețea lor. Ea descoperi că avea darul de a le aranja în funcție de culori.

Regele nu îi trimitea niciodată flori. Sentimentele lui rămaseră aceleași, însă el încetă să o mai ceară în căsătorie. De fapt, imediat după întoarcerea lui Brigan, el o rugase să îl învețe cum să se protejeze în fața monștrilor. Așadar, de-a lungul câtorva zile și săptămâni, ea îl învăță prin ușă ceea ce el știa deja, doar că avea nevoie să i se readucă aminte. Intenție, concentrare și stăpânire de sine. Cu ajutorul practicii și a angajamentului pe care și-l luase de a fi disciplinat, mintea lui deveni mai puternică. Mutară lecțiile în biroul lui. Acum putea avea încredere în el că nu o va atinge, cu excepția cazurilor în care bea mai multe pahare de vin, lucru care se întâmpla câteodată. Lacrimile lui de om beat erau enervante, dar măcar atunci când era beat putea fi controlat cu ușurință.

Firește că toată lumea de la palat observa atunci când își petreceau timpul unul în compania celuilalt, iar vorbele necugetate erau rostite cu multă ușurință. Subiectul principal al bârfelor era acela că femeia-monstru se va căsători în cele din urmă cu regele.

Brigan fu plecat aproape toată luna iulie. Venea și pleca mereu, însă acum Fire înțelegea unde se ducea. În afară de perioada lungă petrecută cu armata, el se întâlnea cu diverși oameni: lorzi, domnițe, oameni de afaceri de pe piața neagră, prieteni, dușmani, încercând să îl convingă ba pe unul, ba pe celălalt să intre într-o alianță, verificându-le loialitatea. În unele cazuri, nu făcea nimic altceva decât să

spioneze. Alteori, se lupta să iasă din capcane în care cădea, conștient sau nu, se întorcea cu mâna bandajată, sau cu un ochi vânăt, sau cu o coastă ruptă, care l-ar fi împiedicat pe orice om sănătos să călărească. „Unele situații în care se arunca Brigan sunt de-a dreptul cumplite, își zicea Fire. Cu siguranță altcineva ar fi trebuit să se ocupe de negocierile cu un traficant de arme care era cunoscut pentru că îi făcea anumite servicii lui Mydogg. Cu siguranță altcineva ar fi trebuit să meargă la conacul fiului lui Gentian, Gunner, care era păzit ca o fortăreață și izolat pe crestele din sud, ca să expună limpede consecințele pe care le avea de suportat dacă acesta îi rămânea loial tatălui său".

– Se pricepe foarte bine la asta, îi spuse Clara, atunci când Fire se întrebă dacă era și înțelept. Știe cum să îi convingă pe oameni că vor ceea ce vrea și el. Atunci când nu reușește să-i convingă cu vorbele, îi convinge cu sabia.

Fire își aminti de cei doi soldați care se încăieraseră când o văzuseră în ziua în care ea se alăturase Primului Detașament. Își aminti cum răutatea lor se transformase în rușine și regret după ce Brigan le vorbise preț de câteva secunde.

Nu toți oamenii care inspirau devotament erau monștri.

Și, aparent, era renumit pentru priceperea sa la mânuit sabia. Desigur că Hanna vorbea de parcă ar fi fost invincibil.

– Moștenesc talentul de luptătoare de la tata, zise ea.

Era limpede că îl moștenise de undeva. Fire era de părere că orice copil de cinci ani care ar fi intrat într-o încăierare cu un grup de pușți ar fi ieșit de-acolo nu doar cu nasul spart, dacă ar mai fi scăpat.

În ultima zi a lunii iulie, Hanna veni la ea cu un buchețel de flori sălbatice pe care le culesese, probabil, din iarba înaltă de pe stânca aflată deasupra portului Cellar Harbour, care se ridica în spatele serei.

– Bunica a scris într-o scrisoare că ziua ta e în iulie, așa crede. A trecut? De ce nu știe nimeni despre ziua ta de naștere? Unchiul Garan a zis că domnițelor le plac florile.

Ea strâmbă din nas când rosti aceste ultime cuvinte și îi vârî lui Fire florile sub nas, de parcă ar fi crezut că sunt de mâncat și s-ar fi

așteptat ca Fire să se aplece și să înceapă să le rumege, așa cum ar fi făcut Small.

În afară de cele primite de la Archer și de la Brocher, acestea erau preferatele ei din tot apartamentul.

Într-o zi agitată de la sfârșitul lui august, Fire se afla în grajd și îl țesăla pe Small, pentru a se relaxa. Garda ei se retrase când Brigan își făcu apariția, cărând câteva căpestre pe umăr. Se rezemă de ușa staulului și îl mângâie pe Small pe bot.

– Bine te-am găsit, domniță.

Tocmai se întorsese în dimineața aceea din ultima sa expediție.

– Prințe Brigan. Dar unde este domnița ta?

– La lecția de istorie. A mers fără să se plângă, iar eu încerc să mă pregătesc pentru ceea ce ar putea însemna asta. Ori plănuiește să se pună bine pe lângă mine pentru a obține ceva, ori e bolnavă.

Fire avea o întrebare pentru Brigan, însă era cam stânjenitoare. Nu avea de ales decât să ia o atitudine demnă și să o adreseze pur și simplu. Ea își ridică bărbia.

– Hanna m-a întrebat de mai multe ori deja de ce monștrii sunt atrași de mine în fiecare lună și de ce nu pot ieși afară patru sau cinci zile în acea perioadă decât dacă sunt însoțită de gărzi suplimentare. Aș vrea să-i explic. Aș vrea să-mi dai acordul tău.

Reacția și puterea lui de a-și controla expresia feței și emoțiile erau impresionante, cum stătea de partea cealaltă a ușii. El îi mângâie gâtul lui Small.

– Are doar cinci ani.

Fire nu zise nimic, ci aşteptă.

El se scărpină în cap și o privi pieziș, nesigur.

– Tu ce crezi? La cinci ani e prea mică să înțeleagă? Nu vreau să se sperie.

– Nu reușesc să o sperie, Prințe. Ea zice că mă va apăra de ele cu arcul ei.

Brigan vorbi liniștit.

– Mă refeream la schimbările prin care va trece corpul său. Mă întrebam dacă se va speria când va afla.

– Ah.

Vocea lui Fire era blândă.

– Atunci, poate eu sunt persoana potrivită care să îi explice asta, căci mintea ei nu este atât de bine păzită încât să nu-mi pot da seama dacă o va supăra. Pot să-i explic în funcție de reacțiile pe care le va avea.

– Așa este, spuse Brigan, ezitând în continuare și privind-o pieziș. Dar nu este prea mică, la doar cinci ani?

Cât de ciudat era, cât de periculos de plăcut era să îl vadă în afara zonei lui de confort, un bărbat care îi cerea ei sfatul. Fire își exprimă părerea deschis.

– Nu cred că Hanna este prea mică să înțeleagă. Cred că ar trebui să primească un răspuns sincer dacă o nedumerește ceva.

El încuviință.

– Mă mir că nu m-a întrebat pe mine. Nu îi este rușine să pună întrebări.

– Poate își dă seama că e ceva diferit.

– Poate fi atât de sensibilă?

– Copiii sunt geniali, spuse Fire pe un ton hotărât.

– Da, aprobă Brigan. Ei bine, ai permisiunea mea. Să-mi povestești cum au decurs lucrurile.

Însă, brusc, Fire nu îl mai ascultă, deoarece era neliniștită, așa cum fusese de mai multe ori în acea zi când simți o prezență care era ciudată, cunoscută și nepotrivită locului. O persoană care nu trebuia să se afle acolo. Ea strânse coama lui Small cu degetele și clătină din cap. Small își îndepărtă botul de pe pieptul lui Brigan și se uită la ea.

– Domniță, zise Brigan. Ce s-a întâmplat?

– Aproape că pare... nu, acum a dispărut. N-are importanță. Nu-i nimic.

Brigan o privi nedumerit. Ea zâmbi și îi explică.

– Uneori trebuie să mă obișnuiesc cu o percepție ca să-mi dau seama de semnificația ei.

– Ah.

El își fixă privirea pe botul lui Small.

– Are legătură cu mintea mea?

– Ei, aș! făcu Fire. Gumești?

– Ar trebui?

– Crezi că pot percepe ce e în mintea ta?

– Nu?

– Brigan, zise ea, uitând de maniere. Conștiința ta este asemenea unui zid compact, fără crăpături. Niciodată n-am reușit să-mi dau seama ce este dincolo de el.

– Oh, făcu el. Hm.

Își aranjă curelele din piele de pe umăr, cu o oarecare satisfacție de sine.

– Am presupus că faci acest lucru intenționat, zise Fire.

– Ai dreptate, doar că este greu să-ți dai seama dacă și reușești.

– Ai reușit pe deplin.

– Dar acum?

Fire îl privi insistent.

– La ce te referi? Mă întrebi dacă percep vreo senzație din partea ta? Firește că nu.

– Dar acum?

Ea îl percepu ca pe cel mai blând val din oceanul adânc al conștiinței lui. Tăcu și îl absorbi, controlându-și propriile simțiri; faptul că Brigan îi transmitea o senzație, prima senzație pe care i-o oferise vreodată, o făcea nemaipomenit de fericită. Ea zise:

– Simt că această conversație te amuză.

– Interesant, zise el, zâmbind. Fascinant. Și acum că mintea mea este deschisă, ai putea-o controla?

– Niciodată. Ai lăsat să-ți scape o singură senzație, însă asta nu înseamnă că pot da buzna înăuntru și să preiau controlul.

– Încearcă, zise el; cu toate că vocea lui era prietenoasă și chipul relaxat, lui Fire îi era teamă.

– Nu vreau.

– E doar un experiment.

O cuprinse panica atunci când auzi acest cuvânt.

– Nu. Nu vreau. Nu îmi cere asta.

El se apropie și mai mult de ușa staulului și vorbi încet.

– Iartă-mă, domniță. Te-am tulburat. Îți făgăduiesc că n-am să-ți mai cer asta.

– Nu ai înțeles. Niciodată.

– Știu. Știu că niciodată. Te rog, domniță – să uităm această discuție.

Fire își dădu seama că trăgea de coama lui Small mai tare decât ar fi vrut. Dădu drumul părului bietului animal, îl netezi și încercă să-și înăbușe lacrimile care se luptau să iasă la suprafață. Își lipi capul de gâtul lui Small și inspiră mirosul lui.

Apoi râse. Era un râs care semăna cu un oftat.

– De fapt, mi-a trecut odată prin minte să preiau controlul asupra minții tale, dacă mi-ai fi cerut asta. M-am gândit că te-aș putea ajuta să dormi noaptea.

El dădu să spună ceva, dar se răzgândi. Fața lui deveni inexpresivă preț de o secundă, punându-și aceeași mască insuportabilă. Vorbi pe un ton blând.

– Dar atunci n-ar fi fost corect; căci după ce aș fi adormit, tu ai fi rămas trează, fără să ai pe cineva care să te ajute să adormi.

Fire nu mai era sigură despre ce vorbeau. Era exasperant de nefericită, căci această conversație nu o ajuta să uite ceea ce simțea pentru acest bărbat.

Chiar atunci intră Welkley și îi spuse lui Brigan că regele dorea să îl vadă. Fire se simți ușurată când acesta plecă.

În timp ce se îndrepta înspre odăile ei, însoțită de gărzi, aceeași conștiință ciudată și familiară îi străfulgeră prin minte. Era arcașul, acel arcaș fără chip.

Fire răsuflă îngrijorată. Arcașul era în palat, sau pe teritoriul acestuia, sau undeva prin apropiere, în oraș, sau cel puțin așa i se păruse uneori în acea zi; el nu zăbovea însă niciodată suficient de mult în mintea ei ca ea să-l prindă sau să știe ce să facă. Nu era firesc. Nu era o situație firească – acești bărbați care dădeau târcoale și aceste minți atât de goale de parcă ar fi fost hipnotizate de monștri. Faptul că îl simțea acolo, după atâtea luni, nu era plăcut.

Când intră în camera ei, își găsi gărzile rămase acolo într-o stare ciudată.

– A venit un bărbat la ușă, domniță, care vorbea fără logică. Zicea că vine din partea regelui și că trebuie să cerceteze priveliștea de la ferestrele tale, însă nu l-am recunoscut ca fiind unul dintre oamenii suveranului și nu am crezut că asta voia cu adevărat. Nu l-am lăsat să intre.

Fire era surprinsă.

– Priveliștea de la ferestrele mele? De ce în Dells?

– Mi s-a părut ciudat, domniță, zise Neel. Avea un aer ciudat. Nimic din ce spunea nu avea logică.

– Mie mi s-a părut în regulă, zise o altă gardă, pe un ton aspru. Regele nu va fi încântat că nu ne-am supus.

– Nu, zise Musa soldaților săi. Ajunge! Neel are dreptate, bărbatul nu inspira încredere.

– M-a făcut să mă simt amețită, zise Mila.

– Era un om onorabil, zise un altul, și nu cred că avem voie să îi alungăm pe oamenii regelui.

Fire rămase în prag, cu mâna pe tocul ușii, și încercând să se liniștească. Ascultând discuția contradictorie a gărzilor ei – gărzile ei, care nu se contraziceau niciodată în fața domniței lor și care nu ripostau în fața căpitanului lor – ea își dădu seama că nu era în regulă ceva. Și nu era doar faptul că se certau sau că acest musafir părea un individ suspect. Neel spusese că bărbatul părea ciudat. Erau mai deschiși față de ea decât de obicei, iar mintea lor părea încețoșată. Cele mai afectate păreau a fi gărzile care se contraziceau în acel moment cu Musa.

Ea știa, datorită instinctului, de monstru sau uman, că dacă aceștia îl considerau pe bărbatul respectiv ca fiind onorabil, atunci îl percepuseră greșit. Știa că nu le putea explica faptul că Musa procedase bine că îl alungase.

– Cum arăta acest individ?

Una sau două gărzi se scărpinară în cap, zicând că nu își mai aduceau aminte; Fire aproape reuși să atingă ceața care le învăluia mințile, însă Musa avea mintea limpede.

– Era înalt, domniță, mai înalt decât regele, slab și ostenit. Avea părul alb și ochii negri și nu părea să se simtă bine. Era palid la față, aproape pământiu, și avea semne pe piele. O iritație.

– O iritație?

– Purta haine simple și avea o colecție de arcuri în spate – o arbaletă, un arc scurt și un arc lung splendid. Avea o tolbă plină cu săgeți și un pumnal, însă nicio sabie.

– Săgețile din tolbă din ce erau făcute?

Musa își țuguie buzele.

– N-am băgat de seamă.

– Dintr-un lemn alb, interveni Neel.

Așadar, arcașul cel cu mintea începătoșată venise să admire priveliștea din camera ei, lăsând câteva dintre gărzile ei nedumerite și cu mințile începătoșate.

Fire se apropie de garda a cărei minte era cea mai înnegurată, cel care începuse cearta, un individ pe care îl chema Edler și care, de obicei, era foarte amabil. Își așeză mâna pe fruntea lui.

– Edler, te doare capul?

Edler tăcu preț de o secundă înainte să răspundă.

– Nu mă doare, domniță, dar nu mă simt în apele mele.

Fire se gândi cum să îi vorbească.

– Îmi dai voie să încerc să te scot din starea aceasta neplăcută?

– Desigur, domniță, dacă dorești.

Fire reuși să pătrundă ușor în conștiința lui Edler, așa cum făcuse în cazul braconierului. Ea se jucă cu negura, atingând-o și răsucind-o, încercând să își dea seama ce era mai exact. Semăna cu un balon gol care îi umplea mintea și care îi împingea inteligența înspre margine.

Fire împunse balonul, care se sparse, scoțând un fâsâit. Gândurile lui Edler dădură din nou buzna înăuntru și se așezară la locul lor; Edler își masă capul cu ambele mâini.

– Mă simt mai bine, domniță. Am imaginea clară a bărbatului. Cred că era unul dintre oamenii regelui.

– Nu era unul dintre oamenii regelui, zise Fire. Regele nu și-ar trimite un om bolnav, înarmat cu un arc lung, pentru a admira priveliștea de la fereastra camerei mele.

Edler oftă.

– Of, mă simt obosit.

Fire își îndreptă atenția către următoarea gardă care avea mintea începețoșată, spunându-și că era un lucru mai sinistru decât oricare altul pe care îl descoperise în camera de interogatoriu.

Mai târziu, ea găsi pe pat o scrisoare de la Archer. Intenționa să îi facă o vizită de îndată ce se încheia secerișul. Deși era o bucurie, acest lucru nu lămurea situația.

Crezuse că era singura persoană din Dells care putea să modifice mințile oamenilor.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Anul în care Fire îl învățase pe tatăl ei să experimenteze lucruri care nu existau fusese, din fericire, și anul în care relația ei cu Archer se dezvoltase frumos.

Pe Cansrel nu îl deranjase să experimenteze lucruri care nu existau, deoarece trecuse printr-o perioadă când lucrurile existente îl deprimaseră. Nax fusese cel care îi mijlocise toate plăcerile, însă acesta murise. Brigan devenise din ce în ce mai influent și scăpase teafăr unui alt atac. Era o ușurare pentru Cansrel să simtă căldura soarelui pe piele când afară burnița de săptămâni întregi, sau să guste carne de monstru atunci când nu îi era servită, de fapt. Prezența minții fiicei lui îi aducea consolare – acum că renunțase să transforme flăcările în flori.

În schimb, trupul lui Fire avusese de suferit; își pierduse pofta de mâncare, slăbise, amețea, rămânea fără aer, mușchii gâtului și ai umărului îi erau atât de încordați, încât abia reușea să cânte la vioară, și avea dureri îngrozitoare de cap. Evita să se gândească la lucrurile pe care dorea să le facă. Era convinsă că dacă făcea acest lucru, avea să își piardă stăpânirea de sine.

Archer nu fusese singura persoană care îi adusese liniștea în acel an. Liddy, o tânără drăguță, cu ochi căprui, era servitoarea care avea grijă de dormitorul ei. Într-o zi de primăvară, ea veni la Fire, care stătea chircită în pat, încercând să se lupte cu un puternic atac de panică. Liddy o îndrăgea pe domnița ei blândă și îi părea rău să

o vadă suferind. Se așeză lângă Fire și îi mângâie părul, îi mângâie fruntea, ceafa, gâtul, ajungând până la șale. Atingerea era blândă, aducând cel mai liniștitor sentiment din lume. Fire își așeză capul în poala ei, iar Liddy continuă să o mângâie. Era un dar oferit fără nicio urmă de gelozie, iar Fire îl acceptă.

Din acea zi, din acel moment, între ele se înfiripă o legătură tacită. O alianță. Uneori își pieptănau părul una alteia și se ajutau reciproc să se îmbrace și să se dezbrace. Petreceau timp împreună, vorbind în șoaptă, ca niște fetițe care își descoperiseră sufletul pereche.

Nu se puteau întâmpla multe când Cansrel se afla prin apropiere, fără ca el să nu știe; monștrii cunoșteau anumite lucruri. Cansrel începu să se plângă de Liddy. Nu îi plăcea de ea și nu îi plăcea că își petreceau timpul împreună. În cele din urmă, își pierdu răbdarea și aranjă o căsătorie pentru Liddy, trimițând-o la o moșie care se afla dincolo de oraș.

Fire rămăsese fără suflare, uluită și cu inima frântă. Era însă bucuroasă că el alesese să o trimită pe Liddy de acolo și nu o omorâse sau nu se culcase cu ea ca să îi dea o lecție. Cu toate acestea, fapta lui era de o cruzime amară și egoistă. Nu o făcu mai milostivă.

Poate că singurătatea de care suferea după plecarea lui Liddy o pregătise pentru Archer, cu toate că Liddy și Archer aveau un comportament diferit.

În acea primăvară și la începutul verii, când ea împlini cincisprezece ani, Archer știa la ce nebunie cugeta Fire. Știa de ce nu putea mânca și de ce trupul ei era suferind. Acest lucru îl chinuia și se temea îngrozitor de tare pentru ea. Se certă cu ea din această cauză; se certă și cu Brocker. O imploră pe Fire de nenumărate ori să renunțe la acele gânduri, iar ea îl refuză de tot atâtea ori.

Într-o noapte de august, după o ceartă aprinsă purtată în șoaptă sub un copac din fața casei ei, el o sărută. Ea se încordă, tresărind, apoi își dădu seama, când el își întinse mâinile, trăgând-o mai aproape de el și sărutând-o, că își dorea asta, că avea nevoie de Archer, că trupul ei avea nevoie de această pasiune care o făcea să se simtă bine. Ea se lipi de el, apoi îl conduse înăuntru și sus, în odaia ei.

Și iată cum prietenii din copilărie deveniră iubiți. Găsiră un loc unde se puteau înțelege, unde puteau scăpa de toate grijile și nefericirea care amenințau să îi copleșească. După ce făcea dragoste cu prietenul ei, Fire avea mereu poftă de mâncare. Archer o săruta și râdea și o servea cu mâncare la pat, pe care o aducea intrând pe fereastră.

Cansrel știa, desigur, însă dacă dragostea ei tandră pentru Liddy fusese inacceptabilă pentru el, dorința ei pentru Archer nu trezise decât o acceptare amuzată a inevitabilului. Nu îl interesa, atâta vreme cât ea își bea ceaiul din plante atunci când trebuia. „Sunt suficienți doi ca noi, Fire", îi zicea el pe un ton blând. Ea simțise amenințarea din vocea lui referitoare la copilul pe care ea nu îl va avea niciodată. Își bea ceaiul din plante.

Pe vremea aceea, Archer nu era nici gelos, nici posesiv. Toate acestea veniseră mai târziu.

Fire știa că lucrurile nu aveau să fie mereu așa. Începuturile firești ajungeau la finaluri firești sau nefirești. Era nerăbdătoare să îl revadă pe Archer, mai mult decât nerăbdătoare, însă știa de ce dorea să vină în Orașul Regelui. Ea nu era prea încântată că trebuia să pună capăt relației.

La sfârșitul fiecărui interviu, Fire avea obiceiul să facă o descriere scurtă a arcașului învăluit în mister tuturor celor pe care ea îi interoga, însă fără niciun rezultat.

– Domniță, ai aflat ceva despre arcaș? o întrebă Brigan în acea zi, pe când se aflau în dormitorul lui Garan.

– Nu, prințe. Nimeni nu pare să-l recunoască după descriere.

– Nădăjduiesc că vei continua să întrebi, spuse el.

Sănătatea lui Garan se șubrezise, însă, deoarece el refuzase să stea la infirmerie sau să înceteze munca, dormitorul lui se transformase într-un adevărat furnicar în ultimele zile. Respira greu și nu avea putere să se ridice în capul oaselor. Cu toate acestea, era mai mult decât capabil să ia parte la discuție.

– Să-l lăsăm pe arcaș, zise el. Avem chestiuni mai importante de discutat, cum ar fi costurile exorbitante pentru armata ta.

El îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Brigan, care stătea sprijinit cu spatele de șifonier, chiar în câmpul vizual al lui Fire, și se

amuza cu o minge pe care ea o recunoscu ca fiind jucăria pentru care Blotchy și Hanna se hârjoneau uneori.

– Costurile sunt mult prea scumpe, continuă Garan din pat, aruncându-i aceeași privire. Îi plătești prea mult. Chiar și atunci când sunt răniți sau când mor, tu continui să îi plătești.

Brigan ridică din umeri.

– Și?

– Ai impresia că te scalzi în bani.

– N-o să le reducem solda.

– Nu ne permitem, Brigan, zise Garan obosit.

– Trebuie să ne permitem. Nu este momentul să ne apucăm să reducem soldele când ne aflăm în pragul unui război. Cum crezi că am reușit să recrutez atât de mulți soldați? Chiar crezi că sunt atât de loiali descendenților lui Nax încât să nu îl aleagă pe Mydogg dacă acesta le-ar oferi mai mult?

– Din câte am înțeles, mulți dintre ei ar plăti ca să aibă privilegiul de a-și da viața pentru tine, zise Garan.

Nash, care ședea pe un scaun în fața geamului, fiind ca o umbră întunecată pe fundalul cerului albastru, începu să vorbească. Ședea acolo de ceva vreme. Fire știa că o privea.

– Asta este pentru că el le ia întotdeauna apărarea, Garan, când brute ca tine încearcă să le ia banii. Aș vrea să te odihnești. Mi se pare că ești pe punctul de a leșina.

– Nu-mi vorbi de sus, spuse Garan; apoi îl apucă o criză de tuse care semănă cu sunetul scos de un fierăstrău care tăia lemne.

Fire se aplecă în față și atinse fața transpirată a lui Garan. Încheiase o înțelegere cu el în ceea ce privea boala sa. Deoarece el insistase să continue să lucreze, ea fusese de acord să îi aducă la cunoștință ceea ce se petrecea în camera de interogatoriu, doar dacă el o lăsa să îi pătrundă în minte, ca să îi aline durerea de cap și arsura pe care o simțea în plămâni.

– Mulțumesc, îi spuse el pe un ton blând, luându-i mâna și așezându-i-o pe piept. Conversația asta mă obosește. Domniță, dă-mi o veste bună din camera de interogatoriu.

– Mă tem că n-am nicio veste bună, prințe.

– Tot mai afli contradicții?

– Cu siguranță. Un mesager mi-a spus ieri că Mydogg plănuiește să îl atace atât pe rege, cât și pe Lordul Gentian în noiembrie. Apoi, azi, un alt individ mi-a spus că Mydogg plănuiește să își mute întreaga armată în nord, în Pikkia, și să aștepte să izbucnească un război între Gentian și rege înainte ca el să ridice sabia. Mai mult, am vorbit cu una dintre iscoadele lui Gentian care zice că acesta a omorât-o pe Lady Murgda într-o ambuscadă, în luna august.

Brigan învârtea absent mingea între degete.

– M-am întâlnit cu Lady Murgda în cincisprezece septembrie, zise el. N-a fost prea prietenoasă, dar nici moartă.

În ultimele săptămâni, exista în camera de interogatoriu tendința ca informațiile să fie contradictorii și greșite. Aceste informații veneau din toate direcțiile. Era greu să îți dai seama care surse erau de încredere. Mesagerii și iscoadele pe care le interoga Fire aveau mintea limpede și erau sinceri în ceea ce spuneau, atâta doar că informațiile lor erau greșite.

Toți cei de la curtea dellianã știau ce însemna acest lucru. Atât Mydogg, cât și Gentian știau că Fire se aliase cu inamicul. Pentru a reduce din avantajul pe care ea îl reprezenta pentru curtea dellianã, cei doi lorzi răzvrătiți începuseră să le dea informații greșite unora dintre oamenii lor, apoi îi trimiseseră să fie prinși.

– Există apropiați ai lor care cunosc adevărata natură a planurilor, zise Garan. Avem nevoie de acei oameni – un apropiat al lui Mydogg și unul al lui Gentian. Și trebuie să fie oameni pe care noi nu i-am fi bănuit niciodată în mod normal, căci nici Mydogg și nici Gentian nu trebuie să afle vreodată că i-am interogat.

– Avem nevoie de un aliat al lui Mydogg sau al lui Gentian care să se prefacă a fi unul dintre cei mai loiali aliați ai regelui, zise Brigan. N-ar trebui să fie atât de greu. Dacă aș trage cu arcul de la fereastră, probabil că l-aș nimeri pe unul.

– Mie mi se pare că dacă aș alege o abordare mai puțin directă, zise Fire cu precauție, dacă aș întreba fiecare persoană arestată despre lucruri pe care nu m-am gândit până acum să le cercetez – despre fiecare petrecere la care a fost, despre fiecare conversație pe

care a auzit-o, dar pe care nu a înțeles-o, poate, despre fiecare cal pe care l-a văzut îndreptându-se către miazăzi în loc să se îndrepte înspre miazănoapte...

– Da, zise Brigan, ar putea ascunde ceva.

– Și unde sunt femeile? întrebă Fire. M-am săturat de bărbați. Vreau să vorbesc cu femeile pe care Mydogg și Gentian le-au băgat în așternuturile lor și cu hangițele care le-au turnat vin în cupe. Bărbații sunt aiuriți când se află în preajma femeilor, sunt imprudenți și lăudăroși. Trebuie să existe în jur de o sută de femei care ar putea deține informații care să ne fie de folos.

Nash vorbi pe un ton serios.

– Mi se pare o idee bună.

– Nu știu ce să zic. Mă simt ofensat, zise Garan.

El se înecă din cauza unui nou acces de tuse. Nash veni lângă patul fratelui său, se așeză lângă el și își așeză mâna pe umărul lui ca să îl liniștească. Garan îi întinse o mână tremurândă lui Nash. Acesta o strânse într-a lui.

Pe Fire o surprindea mereu afecțiunea fizică de care dădeau dovadă acești frați, care deseori ajungeau la cuțite când venea vorba despre o chestiune sau alta. Îi plăcea modul în care cei patru își schimbau atitudinea, cum se încolțeau, cum se înfierbântau și se calmau la loc, găsind întotdeauna o cale prin care să se potrivească împreună.

– Să nu uiți de arcaș, domniță, zise Brigan, revenind la subiectul anterior.

– N-am să uit, căci mă îngrijorează mult, zise Fire; apoi simți că se apropie un arcaș cu totul diferit.

Ea își coborî privirea pentru a ascunde valul de bucurie ce o cuprinse.

– Lordul Archer tocmai a sosit la curte, zise ea. Welkley îl aduce aici.

– Ah, făcu Brigan. Uite și omul potrivit pentru a trage cu arcul de la fereastră.

– Da, zise Garan, slăbit. Am auzit că săgeata lui își găsește mereu noi ținte.

– Te-aș fi pocnit dacă n-ai fi fost deja întins pe spate, zise Brigan, înfuriindu-se brusc.

Iar apoi:

– Fii cuminte, Garan, șuieră Nash printre dinți.

Înainte ca Fire să apuce să intervină în această ceartă, care i se părea destul de amuzantă, Welkley și Archer intrară pe ușă și toți se ridicară în picioare, mai puțin Garan.

– Măria Ta, zise Archer, lăsându-se imediat într-un genunchi în fața lui Nash. Prinților, spuse el pe urmă, ridicându-se în picioare și strângându-i mâna lui Brigan, apoi aplecându-se pentru a-i strânge mâna lui Garan.

Apoi se întoarse către Fire. Îi luă mâinile într-ale lui cu un dezvoltat simț al proprietății. În momentul în care privirile lor se întâlniră, el izbucni în râs. Ochii îi scânteiau, iar expresia de pe chipul lui era atât de fericită și de familiară, încât o făcu și pe ea să izbucnească în râs.

El o ridică în brațe ca să o poată îmbrățișa cum trebuie. Mirosea a casă, a ploi tomnatice din nord.

Ea ieși la o plimbare cu Archer în jurul palatului. Copacii erau cuprinși de vâlvătaia culorilor ruginii ale toamnei. Fire era surprinsă acum și încântată de copacul de lângă casa verde, deoarece, în ultimele zile, se transformase într-un lucru natural care semăna cel mai bine cu părul ei, așa cum ea nu mai văzuse niciodată.

Archer îi spuse cât de trist era peisajul în nord. Îi povesti despre activitățile lui Brocker, despre recolta bogată din acel an și despre călătoria lui prin ploaie înspre miazăzi, însoțit de zece soldați.

– L-am adus pe muzicianul tău preferat, iar el și-a adus fluierul, zise Archer.

– Pe Krell, zise Fire, zâmbind. Mulțumesc, Archer.

– E bine să fim păziți de gărzi, dar când vom rămâne singuri? zise Archer.

– Eu nu rămân niciodată singură. Am mereu o gardă cu mine, chiar și în dormitor.

– Cu siguranță acest lucru se va schimba, acum că am venit eu. De ce nu le spui să plece?

– Ascultă ordinele lui Brigan, nu ale mele, zise Fire liniștită. Și, din câte mi-am dat seama, poate fi destul de încăpățânat. N-am reușit să-l fac să se răzgândească în privința asta.

– Ei bine, am să-l fac eu să se răzgândească, zise Archer, rânjind. Îmi imaginez că va înțelege nevoia noastră de intimitate. Ar trebui să nu mai fie atât de autoritar față de tine acum că sunt eu aici.

„Bineînțeles, gândi Fire, pentru ca autoritatea lui Archer să îi poată lua locul". Ea fu cât pe ce să răbufnească, însă reuși să se abțină în ultima clipă.

– Trebuie să-ți spun ceva, Archer, și n-o să-ți placă.

Întreaga lui expresie se schimbă brusc, strânse din buze, iar ochii lui aruncară scântei. Fire era uimită cât de repede reîntâlnirea lor ajunsese în acest punct. Ea se opri și îl privi fix, exasperată, încercând să vorbească peste el.

– Archer, păstrează-ți calmul. Să nu îndrăznești să mă acuzi că am băgat vreun bărbat în așternuturile mele.

– O femeie, atunci? întrebă el printre dinți. N-ar fi pentru prima oară, nu?

Ea strânse atât de tare pumnii, încât unghiile îi intrară în palme; apoi, brusc, ea nu își mai făcu griji că își va pierde cumpătul.

– Am fost foarte încântată că vei veni. Am fost atât de fericită că te voi vedea! Însă nici n-ai venit bine că te și iei de mine. Vreau să pleci. M-ai înțeles, Archer? Când te comporți astfel, îmi doresc să pleci. Dragostea pe care eu ți-o ofer tu o iei și o folosești împotriva mea.

Se îndepărtă de el, apoi se întoarse și se așeză furioasă în fața lui, conștientă fiind că era pentru prima oară când îi vorbea astfel. Ar fi trebuit să-i vorbească astfel mai des. Fusese mult prea răbdătoare.

„Nu mai suntem iubiți, îi transmise ea prin puterea gândului. Asta voiam să-ți spun. Cu cât te apropii mai mult de mine, cu atât tragi mai tare și mă ții mai strâns. Mă rănești. Mă iubești atât de mult, încât ai uitat să-mi fii prieten. Îmi este dor de prietenul meu.

îi transmise ea cu asprime. Îmi iubesc prietenul. Nu mai suntem iubiți. Ai înțeles?"

Archer rămase uluit, respirând greu, cu privirea goală. Fire știa că înțelesese.

Fire o văzu și o simți în același timp pe Hanna, care cobora dealul de la poligonul de tir cu arcul și se apropia de ei țopăind și fugind.

Fire încercă să își revină.

– Vine un copil, îi zise ea lui Archer cu o voce răgușită. Dacă îți vei vărsa amarul asupra ei, n-am să mai vorbesc cu tine niciodată.

– Cine este?

– Fiica lui Brigan.

Archer o privi insistent pe Fire.

Apoi Hanna ajunse în dreptul ei, cu Blotchy pe urmele sale. Fire îngenunche ca să îl întâmpine pe cățeluș. Hanna se opri lângă ei, zâmbind și gâfâind, iar Fire îi simți nedumerirea bruscă atunci când percepu tăcerea dintre ei.

– Ce s-a întâmplat, Lady Fire? întrebă Hanna.

– Nimic, Prințesă. Mă bucur să vă văd pe tine și pe Blotchy.

Hanna râse.

– O să-ți murdărească rochia.

Și, într-adevăr, Blotchy îi distrugea rochia. Fu cât pe ce să o doboare în timp ce sărea ba jos, ba în brațele ei, căci mintea sa era tot aceea a unui cățeluș, deși corpul lui crescuse.

– Blotchy este mult mai important decât rochia mea, zise Fire, luându-l în brațe pe cățelușul cel zvăpăiat și dorind să se bucure de bucuria lui.

Hanna se apropie și îi șopti la ureche.

– Bărbatul acela supărat este Lord Archer?

– Da, dar nu este supărat pe tine.

– Crezi că o să vrea să tragă pentru mine?

– Să tragă pentru tine?

– Tata zice că este cel mai bun arcaș din regat. Vreau să văd.

Fire nu își putea explica de ce acest lucru o întrista atât de tare – faptul că Archer era cel mai bun din regat și că Hanna dorea să vadă. Ea se încruntă o clipă la Blotchy.

– Lord Archer, Prințesa Hanna ar vrea să vadă cum tragi cu arcul, căci a auzit că ești cel mai bun din Dells.

Deși Archer își ascundea sentimentele de mintea ei, Fire putea citi totul pe fața lui. Cunoștea privirea din ochii săi atunci când încerca să-și înăbușe lacrimile și vocea blândă pe care o folosea atunci când era prea nefericit ca să se mai înfurie. El își drese glasul și folosi aceeași voce.

– Ce fel de arc preferi, Prințesă?

– Un arc lung, ca cel pe care-l ai la tine, doar că al tău este mult prea mare. Vrei să vii cu mine? Îți voi arăta.

Archer nu se uită la Fire. Se întoarse și urcă dealul împreună cu Hanna. Blotchy tropăia în urma lor. Fire rămase pe loc, urmărindu-i cu privirea.

Tresări când Musa o luă de braț. Ea își așeză mâna pe cea a Musei, recunoscătoare pentru această atingere, bucuroasă la gândul că garda ei ar putea fi plătită suplimentar.

Era greu de îndurat gândul că frânsese inima și speranțele unui prieten.

După ce se lăsă întunericul, neputând să adoarmă, ea se urcă pe acoperiș. În cele din urmă își făcu apariția și Brigan, care i se alătură. De când purtaseră acea discuție la grajduri, el îi îngăduia uneori să surprindă câte un crâmpei din sentimentele lui. În seara aceea ea își dădu seama că era surprins să o vadă.

Fire știa motivul pentru care era surprins. După cearta avută cu Archer, Musa îi spusese direct că, la cererea ei, Fire avea voie să rămână singură cu Archer; că, de la început, când Brigan dăduse ordinele, făcuse o excepție pentru Archer atâta timp cât perimetrul de sub ferestrele ei era păzit și în fața ușii erau postate gărzi. Ar fi trebuit să o informeze pe domniță dinainte, zise Musa, însă nu se așteptase ca Lord Archer să sosească atât de repede. Și odată ce Fire și Archer începuseră să se certe, ea nu dorise să îi întrerupă.

Fire simți cum îi arde fața când auzi toate acestea. Iată de ce Brigan îi luase apărarea lui Archer în fața lui Garan când se aflaseră mai devreme în dormitorul acestuia: luase gluma lui Garan ca pe o

ofensă adusă lui Fire, ba chiar crezuse că aceasta era îndrăgostită de Archer.

Fire îi spuse Musei:

– Nu este nevoie de această excepție.

– Da, mi-am dat seama, rosti Musa.

Apoi Mila îi aduse lui Fire o cupă cu vin în felul său timid și înțelegător. Licoarea o mai liniști. Începuse să o doară capul, iar ea recunoscu semnalele perioadei dinainte de sângerarea lunară.

Acum, când se afla pe acoperiș, Fire era tăcută. Nu spuse nimic, nici măcar atunci când Brigan o salută. El păru să îi accepte tăcerea, căci era și el oarecum tăcut, umplând uneori momentele de liniște prin conversația lui obișnuită și plăcută. El îi spuse că Archer o uluise complet pe Hanna, că trăseseră împreună atâtea săgeți, încât i se făcuseră bășici pe degete.

Fire se gândea la teama lui Archer. Credea că, din cauza acestei temeri, dragostea lui era atât de greu de suportat. Archer era autoritar și poruncitor, gelos și bănuitor și o ținea întotdeauna prea aproape, deoarece se temea ca ea să nu moară.

Ea întrerupse tăcerea, rostind primele cuvinte din acea noapte. Le spuse, însă, atât de încet, încât el veni mai aproape ca să o audă.

– Cât crezi că vei trăi?

El râse surprins.

– Sincer, habar nu am. Mă trezesc în multe dimineți știind că s-ar putea să mor în acea zi.

El ezită.

– De ce? La ce ți-e gândul în noaptea aceasta, domniță?

Fire zise:

– Este posibil ca într-o zi o răpitoare-monstru să mă înhațe sau vreo săgeată să treacă de gărzile mele. Nu mi se pare un gând morbid, ci doar realist.

El asculta, stând rezemat de balustradă, ținându-și capul proptit în pumn.

– Sper doar ca acest lucru să nu le aducă prea multă durere prietenilor mei, continuă ea. Sper să înțeleagă că a fost inevitabil.

Ea tremură. Vara trecuse demult și, dacă i-ar fi trecut prin minte, și-ar fi luat pe ea o haină în noaptea aceea. Însă Brigan nu uitase să își ia haina, o haină lungă, frumoasă, care îi plăcea lui Fire, deoarece o purta Brigan și deoarece Brigan era rapid și puternic, și părea întotdeauna să se simtă bine cu orice îmbrăca. El își desfăcu nasturii și dezbrăcă haina căci, oricât încerca, Fire nu se putea opri din tremurat.

– Nu, zise Fire. Este vina mea că am uitat în ce anotimp ne aflăm.

El nu o luă în seamă și o ajută să îmbrace haina, care era prea mare; căldura și lărgimea ei erau confortabile, la fel și mirosul – de lână, de focuri de tabără, de cai. Ea îi transmise prin puterea gândului. „Mulțumesc".

După o clipă, el spuse:

– Se pare că amândoi suntem îngânduraţi în noaptea aceasta.

– La ce te gândești?

Acel râs nefericit, din nou.

– Nimic care să te înveselească. Am încercat să găsesc o cale prin care să nu ajungem la un război.

– Oh, făcu Fire, renunțând o clipă la gândurile sale.

– E în zadar. Nu există nicio cale de a-l ocoli, nu cu doi dușmani dornici de luptă.

– Nu este vina ta, știi asta.

El îi aruncă o privire.

– Îmi citești gândurile, domniță?

Ea zâmbi.

– E doar o bănuială.

El zâmbi la rândul lui și își ridică ochii către cer.

– Am înțeles că iubești mai mult câinii decât rochiile, domniță.

Propriul său râs fu ca un balsam pentru sufletul lui Fire.

– Apropo, i-am explicat despre monștri. Știa deja câte ceva despre ei. Cred că servitoarea se ocupă bine de ea.

– Tess, zise Brigan. A avut grijă de Hanna de când s-a născut.

Păru să ezite, apoi o întrebă cu o voce enigmatică:

– Ai cunoscut-o?

– Nu, răspunse Fire; și, într-adevăr, servitoarea lui Brigan se uita la Fire cu o privire rece ori de câte ori aceasta o privea. Brigan părea să știe deja acest lucru, judecând după modul în care o întrebase.

– Cred că este bine pentru Hanna să aibă pe cineva mai în vârstă în viața ei, zise Brigan. Cineva care să știe lucruri întâmplate demult, nu doar de acum treizeci de ani. Hanna o iubește pe Tess și poveștile ei.

El căscă și își trecu mâna prin păr.

– Când vei începe din nou interogatoriile?

– Cred că mâine.

– Mâine, zise el, oftând. Mâine voi pleca.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Fire ajunse să știe mai mult decât orice altă persoană interesată despre obiceiurile și gusturile nesemnificative ale Lordului Mydogg, ale Lordului Gentian, ale surorii lui Mydogg, Murgda, ale fiului lui Gentian, Gunner, despre servitorii și musafirii lor. Știa că Gentian era ambițios, dar și că era ușor scrântit și că avea un stomac sensibil, că nu mânca mâncăruri grase și că bea numai apă. Știa că fiul său, Gunner, era mai deștept decât tatăl său, un soldat onorabil, ușor ascetic când venea vorba de vin și de femei. Mydogg, pe de altă parte, nu își înfrâna nicio plăcere, era darnic cu preferații lui, dar zgârcit cu restul lumii. Murgda era zgârcită cu toată lumea, inclusiv cu ea însăși, și renumită pentru faptul că îi plăcea foarte mult budinca din pâine.

Acestea nu erau informații utile. Clara și regele aveau lucruri mai importante de făcut decât să stea și să asculte aceste „descoperiri", iar Garan era în continuare țintuit la pat. Fire rămânea din ce în ce mai des singură în camera de interogatoriu, cu excepția Musei, a Milei și a lui Neel, desigur. Brigan le ordonase celor trei să o asiste în toate afacerile curții care erau confidențiale, prin urmare își petreceau cea mai mare parte din zi împreună cu ea.

Uneori, Archer stătea lângă gărzile ei în timp ce ea își făcea treaba. El ceruse permisiunea pentru asta, iar Clara i-o dăduse, la fel și Fire, oarecum absentă. Nu o deranja prezența lui Archer. Înțelegea că era curios. O deranja doar senzația potrivit căreia

Clara ar fi putut participa la interogatoriu chiar dacă Archer era acolo.

Archer era mult mai tăcut și reținut. Își păstra gândurile ascunse în spatele unei uși închise. Era vădit confuz, uneori, în felul său. Fire era cât putea de blândă cu el, căci aprecia efortul lui conștient de a-și înăbuși accesele instinctive de furie.

– Cât timp vei putea sta la curte? îl întrebă ea, ca să îl lase să înțeleagă că nu voia cu adevărat ca el să plece.

El își drese glasul, stingherit.

– Acum că recolta a fost culeasă, Brocker se poate ocupa și singur de celelalte treburi. Aș putea rămâne o vreme, dacă se dorește prezența mea.

Ea nu îi dădu niciun răspuns, însă îi atinse brațul și îl întrebă dacă dorea să participe la interogatoriul de după-amiază.

Ea află că Mydogg prefera vinul traficat de la o obscură podgorie pikkiană, unde frigul venea mai devreme, iar strugurii erau lăsați să înghețe în vie. Află că Murgda și soțul ei pikkian, care era explorator pe mare, se iubeau foarte mult. Într-un final, ea află ceva util: numele unui arcaș înalt, cu ochi negri, care țintea foarte bine și care era suficient de bătrân ca să aibă părul cărunt.

– Jod, mormăi informatorul ei. L-am cunoscut acum vreo douăzeci de ani. Am stat împreună în temnițele lui Nax până când Jod a ieșit de-acolo. A fost acuzat de viol. Nu știam că e bolnav. Nu-i de mirare, la cum îi vâră acolo, claie peste grămadă, și toate lucrurile care se petrec acolo. Știi despre ce vorbesc, scârbă ciudată ce ești!

– Unde este acum?

Nu era ușor cu acest bărbat, nici plăcut. Se opunea controlului ei la fiecare întrebare, apoi pierdea lupta și ceda, rușinat și plin de ură.

– De unde naiba să știu? Sper să vâneze scârbe ciudate ca tine. Mi-ar plăcea să-l văd...

Ceea ce urmă fu o descriere atât de violentă și de explicită, încât Fire simți forța răului. Prizonierii care îi vorbeau astfel o făceau să fie doar mai răbdătoare și, în mod ciudat, abătută. Fire era de părere că aceștia aveau dreptul să vorbească, deoarece era singurul

mod de a se apăra împotriva abuzului ei. Firește că acești bărbați i-ar fi putut pune viața în pericol dacă erau eliberați, unii dintre ei fiind atât de periculoși, încât ea se văzu nevoită să ceară ca aceștia să nu fie niciodată eliberați; însă acest lucru nu o ajuta să scape de sentimentul de vină. Era adevărat că nu erau genul de persoane a căror libertate să reprezinte vreun avantaj pentru societate. Cu toate acestea, nu s-ar fi comportat ca niște brute dacă nu i-ar fi provocat ea.

Bărbatul din acea zi, însă, exagerase mai mult decât ceilalți, lucru care îl făcu pe Archer să se năpustească asupra lui și să-i tragă un pumn.

– Archer! exclamă Fire.

El îi chemă pe temniceri să îl ia pe bărbat. Aceștia veniră și îl culeseră de pe jos, unde acesta zăcea ametit și plin de sânge. Când rămaseră singuri, Fire îl privi uluită pe Archer, apoi îi aruncă o privire aspră, fiind prea exasperată ca să vorbească.

– Îmi pare rău, zise el posac, desfăcându-și gulerul, căci avea impresia că se sufocă. Asta m-a înfuriat mai mult decât ceilalți.

– Archer, chiar nu pot să...

– Am spus că-mi pare rău. N-am să mai fac asta.

Fire își încrucișă brațele și îl privi în ochi. După câteva clipe, Archer zâmbi. Clătină din cap, oftând deznădăjduit.

– Poate că mă port necuviincios pentru că te văd supărată, zise el. Ești atât de frumoasă când ești supărată.

– Of, Archer, găsește-ți pe altcineva cu care să flirtezi, izbucni ea.

– Așa voi face, dacă îmi ordoni, zise el pe un ton glumeț, afișând un rânjet comic care o prinse cu garda jos; abia reuși să nu schițeze și ea un zâmbet.

Preț de o clipă, parcă redeveniseră prieteni.

După câteva zile, ea purtă o conversație serioasă cu Archer la poligonul de tir, unde venise să îl caute pe Krell. Își adusese și vioara. Ea îl găsi pe Krell împreună cu Archer, cu Hanna și cu regele. Toți patru trăgeau cu săgeata la țintă. Hanna se bucura de sfaturi din toate direcțiile. Prințesa, care era extrem de concentrată,

stătea cu picioarele bine înfipte în pământ, ținând în mâini un arc mic, iar în spate avea o tolbă cu săgeți la fel de mici și nu scotea o vorbă. Era o trăsătură pe care Fire o observase: atunci când călărea, când mânuia sabia sau când trăgea cu săgețile, sau în timpul oricărei alte lecții care o interesa, Hanna nu scotea o vorbă, dând dovadă de o surprinzătoare capacitate de concentrare.

– Și Brigan se concentra la fel în timpul lecțiilor, îi spusese Clara lui Fire, iar când făcea acest lucru, Roen era extrem de ușurată; altminteri, cu siguranță punea la cale tot felul de giumbușlucuri. Întotdeauna am crezut că îl provoca intenționat pe Nax. Știa că Nax îl prefera pe Nash.

– Este adevărat? întrebă Fire.

– Cu siguranță, domniță. Nash era mai chipeș. Brigan se pricepea la toate celelalte și semăna mai mult cu mama lui decât cu tatăl său, ceea ce nu reprezenta un avantaj pentru el. Dar măcar nu isca gâlcevi așa cum face Hanna.

Da, Hanna isca gâlcevi, iar motivul nu putea fi acela că tatăl ei ar fi favorizat pe altcineva. Însă în acea zi nu iscase nicio ceartă și, de îndată ce ieși din acea stare de concentrare și o observă pe domniță și vioara ei, fetița solicită o pauză și o obținu.

După aceea, Fire se plimbă prin poligonul de tir, însoțită de Archer și de Nash. Gărzile ei îi urmau îndeaproape.

Era ciudat să se afle în compania celor doi bărbați, deoarece fiecare era reflexia celuilalt. Fiecare era îndrăgostit de ea, abătut și ursuz; fiecare resemnat deznădejdii și supus, însă conștient de prezența celuilalt. Niciunul din ei nu ascundea nimic de Fire – Nash își arăta sentimentele deschis, ca de obicei, iar limbajul trupului lui Archer era evident.

Însă manierele lui Nash erau mai fine decât ale lui Archer, cel puțin pentru moment, căci statutul îi impunea acest lucru. Deoarece Archer începuse o conversație mai puțin generală, Nash îi lăsă singuri.

Fire îl privi cu atenție pe Archer, care era înalt și arăta foarte bine lângă ea, cu arcul în mână. Ea zise încet:

– L-ai făcut să plece când ai început să vorbești despre copilăria noastră din nord.

– Te dorește, dar nu te merită.

– Așa cum mă meriți tu?

Pe fața lui Archer apăru un zâmbet amar.

– Am știut întotdeauna că nu te merit. Fiecare atenție din partea ta este ca un dar pe care nu îl merit.

„Nu este adevărat, îi transmise ea în gând. Ai fost prietenul meu de nădejde încă dinainte să învăț să umblu".

– Te-ai schimbat, zise Archer. Îți dai seama cât de mult te-ai schimbat? Cu cât petrec mai mult timp cu tine aici, cu atât te cunosc mai puțin. Toți acești oameni noi din viața ta, fericirea pe care ți-o dă această mică prințesă și cățelul ei, totul. Și munca pe care o faci în fiecare zi – îți folosești puterea, în fiecare zi. Altădată trebuia să duc o luptă de convingere ca să ți-o folosești, fie și doar ca să te aperi.

Fire inspiră adânc.

– Archer, uneori, când mă aflu în curte sau pe coridoare, mă văd nevoită să distrag atenția oamenilor ca să nu mă observe. Să pot să mă plimb fără să fiu hărțuită și toți să-și vadă de ale lor fără a fi distrași.

– Nu îți mai este rușine de harul pe care îl ai, zise Archer. Iar înfățișarea ta – strălucești. Vorbesc serios, Fire. Nu te mai recunosc.

– Ușurința cu care am ajuns să-mi folosesc puterea, îți dai seama cât de tare mă sperie, Archer?

Archer se opri brusc, cu o privire de temut. Ochii lui erau ațintiți asupra a trei puncte negre de pe cer. Poligonul de tir se afla pe coama unui deal de unde se putea vedea marea. Trei răpitoare-monstru se învârteau în cerc deasupra unui vas comercial, iar săgețile zburau din arcurile marinarilor. Deoarece marea era agitată și vântul de toamnă era puternic, săgețile nu își nimereau ținta.

Archer trase o singură săgeată. Una dintre păsări căzu. Elder, garda lui Fire, trase și el o săgeată, iar Archer îl bătu pe umăr ca să îl felicite.

Fire crezu că el uitase de întrebarea ei, prin urmare fu surprinsă când el spuse:

– Întotdeauna te-ai temut mai mult de tine însăți decât de orice alte terori din lume. Dacă lucrurile ar fi stat invers, amândoi am fi fost mai liniștiți.

El rosti aceste vorbe pe un ton blând, nu critic; era dorința lui arzătoare de pace. Fire își strânse vioara în brațe, mângâindu-i strunele cu rochia.

– Archer, tu mă cunoști. Mă recunoști. Trebuie să depășim obstacolele dintre noi, trebuie să accepți că m-am schimbat. Nu aș putea îndura gândul că, dacă nu te mai primesc în patul meu, nu vom mai fi prieteni. Înainte de asta am fost prieteni. Trebuie să găsim o cale prin care să fim din nou prieteni.

– Știu, zise el. Știu, iubito. Mă străduiesc, crede-mă.

El se îndepărtă de ea și privi marea. Rămase tăcut o vreme. Când el se întoarse, ea își ținea în continuare vioara strâns la piept. După o clipă, un zâmbet îi lumină fața tristă.

– Vrei să-mi spui de ce cânți la o altă vioară? o întrebă el. Ce s-a întâmplat cu cea pe care ți-a dăruit-o Cansrel?

Era o poveste interesantă și se petrecuse suficient de demult ca în acea zi să o poată spune fără să se supere.

Compania lui Brigan și a lui Garan era o mare ușurare pentru ea în comparație cu cea a lui Archer și a lui Nash. Era foarte plăcută. În spatele tăcerii lor nu se ascundeau lucruri grave pe care tânjeau să le spună, sau, dacă fierbeau în interior, cel puțin nu avea legătură cu ea.

Cei trei ședeau în curtea cea mare, luminată și încălzită de razele soarelui, căci, odată cu venirea iernii, existau și anumite avantaje pe care le oferea un palat negru cu acoperișuri din sticlă. Fusese o zi grea și neproductivă pentru Fire, în care ea nu aflase nimic nou în afară de aceeași informație cum că lui Mydogg îi plăcea vinul din struguri înghețați. Un servitor bătrân al lui Gentian îi dăduse această informație; servitorul citise câteva rânduri dintr-o scrisoare pe care Gentian i-o dăduse să o ardă, o scrisoare de la

Mydogg. Fire nu putea înțelege această predispoziție a dușmanilor declarați din Dells de a se vizita și de a-și trimite scrisori. Era frustrant faptul că toți servitorii nu aflaseră mai multe informații în afară de cea legată de vin.

Ea lovi cu palma un gândac-monstru care i se așezase pe braț. Garan se juca absent cu bastonul în care se sprijinise pentru a păși încet până în acel loc. Brigan stătea întins, cu mâinile sub cap, și o privea pe Hanna cum se hârjonește cu Blotchy în partea cealaltă a curții.

– Hanna nu își va face niciodată prieteni printre oameni dacă va continua să se bage în tot felul de belele.

Blotchy se rotea întruna, ținând în gură un băț pe care îl găsise la poalele unui copac din curte – de fapt, era o ramură destul de mare, care descria un cerc larg în timp ce cățelul se rotea.

– Nu-i bine așa, zise Brigan, sărind în picioare și îndreptându-se înspre câine; după ce se luptă să-i smulgă ramura din gură, o rupse în bucăți și îi dădu lui Blotchy un băț de dimensiuni mai puțin riscante, aparent hotărât ca Hanna să rămână măcar cu ambii ochi dacă tot nu avea prieteni.

– Are mulți prieteni printre oameni, zise ea cu blândețe când el reveni la locul lui.

– Știi că mă referam la copii.

– Este prea precoce pentru copiii de vârsta ei și este prea scundă pentru ca restul copiilor să o suporte.

– S-ar putea să o suporte dacă și ea i-ar suporta. Mi-e teamă că va deveni o bătăușă.

Fire spuse ferm:

– Nu este bătăușă. Nu se leagă de alții și nu îi ochește; nu este nemiloasă. Ea se bate doar atunci când este provocată, iar ei o provoacă intenționat, deoarece au hotărât să n-o placă și pentru că știu că, dacă se bate, tu o vei pedepsi.

– Niște mici brute. Se folosesc de tine, bodogăni Garan către Brigan.

– Este doar o teorie a ta, domniță? Sau ceva ce ai observat?

– Este o teorie la care am ajuns în urma observațiilor mele.

Brigan zâmbi.

– Ai găsit cumva și o teorie despre cum ar trebui să o învăț pe fiica mea să reziste în fața zeflemelei?

– Mă voi gândi la asta.

– Mulțumesc lui Dells pentru gândirea ta.

– Mulțumesc lui Dells pentru sănătatea mea, zise Garan, ridicându-se în picioare când o văzu pe Sayre, care tocmai intrase în curte, gătită într-o rochie albastră. Eu am fugit de-aici.

Bineînțeles că nu o luă la fugă, însă mersul lui se îmbunătățise. Fire îi urmărea fiecare pas, de parcă ochii ei l-ar fi ferit de pericole. Sayre veni lângă el și îl luă de braț, iar cei doi se îndepărtară împreună.

Recenta lui boală o speriase. Fire putea să recunoască acest lucru, acum că el se mai întremase. Și-ar fi dorit ca bătrânul Rege Arn și sfătuitoarea lui monstru, care făcuseră experimente în urmă cu o sută de ani, să fi descoperit alte câteva medicamente, să fi găsit leacuri pentru încă una sau două boli.

Apoi, plecă și Hanna, care fugi la Archer și îl luă de mână când acesta trecu pe-acolo cu arcul lui.

– Hanna mi-a adus la cunoștință că vrea să se căsătorească cu Archer, zise Brigan, petrecându-i cu privirea.

Fire zâmbi pe ascuns. Ea își pregăti răspunsul cu grijă, însă îl rosti cu ușurință.

– Am văzut multe femei îndrăgostindu-se nebunește de el, însă poți sta mai liniștit decât alți tați, căci este prea tânără pentru gustul lui. Presupun că este dur să spui asta despre cel mai vechi prieten al tău, dar dacă ea ar fi avut doisprezece ani, eu nu le-aș fi permis să se întâlnească.

Fața lui Brigan rămase inexpresivă, întocmai cum se așteptase.

– Ești abia cu doisprezece ani mai mare decât Hanna.

– Eu am o mie de ani, ca și tine, răspunse Fire.

– Hm, făcut Brigan.

El nu o întrebă la ce se referea și fu mai bine așa, deoarece nici ea nu știa cu exactitate. Dacă sugera că era prea înțeleaptă, datorită experienței sale bogate, pentru a cădea pradă unei dragoste nebune, atunci contraargumentul ședea chiar în fața ei, sub forma unui

prinț cu ochi gri și cu o expresie gânditoare pe buze, care reușea să îi distragă atenția.

Fire oftă, încercând să-și îndrepte atenția către altceva. Simțurile ei erau supraîncărcate. Curtea aceea era una dintre cele mai aglomerate curți ale palatului și, desigur, mințile roiau peste tot în palat. Dincolo de zidurile palatului se afla tabăra Primului Detașament, care sosise împreună cu Brigan cu o zi în urmă, și alături de care urma să plece peste două zile. Ea își dădu seama că reușea să repereze mințile mai ușor decât înainte. În ciuda distanței, îi recunoscu pe mulți dintre soldații Primului Detașament.

Ea încercă să îndepărteze prezența lor. Era obositor să absoarbă atât de multe minți deodată și nu se putea hotărî asupra a ce să se concentreze. Se opri asupra unei conștiințe care o tulbura. Se aplecă în față și i se adresă în șoaptă lui Brigan.

– În spatele tău este un băiat cu ochi foarte ciudați care vorbește cu alți câțiva copii de la curte. Cine e?

Brigăn dădu din cap.

– Știu la ce băiat te referi. A venit alături de Cutter. Ți-l mai amintești pe traficantul de animale, Cutter? Nu vreau să am nimic de-a face cu el, e un contrabandist monstruos, o brută – doar că are de vânzare un armăsar frumos care are însemnele unui cal sălbatic. L-aș cumpăra cât ai clipi dacă aș ști că banii nu vor ajunge la Cutter. E de prost gust, știi, ca eu să cumpăr un cal care a fost aproape sigur furat. S-ar putea totuși să-l cumpăr; în cazul acesta, Garan va face o criză de isterie când va afla cât a costat. Cred că are dreptate. N-am nevoie de alți cai, cu toate că n-aș sta pe gânduri dacă aș ști că este cu adevărat un cal sălbatic – ai văzut acei cai cenușii, pestriți, care aleargă liberi în locul de unde izvorăște râul? Niște creaturi splendide. Întotdeauna mi-am dorit unul, însă nu pot fi prinși prea ușor.

Caii reușeau să-i distragă întotdeauna atenția tatălui, la fel ca și fiicei lui.

– Băiatul, zise brusc Fire.

– Da. Băiatul e cam ciudat, și nu numai datorită ochiului roșu. Când m-am dus să văd armăsarul, el dădea târcoale pe-acolo și, drept să-ți spun, domniță, mi-a transmis o senzație ciudată.

– Cum adică, o senzație ciudată?

Brigan o privi buimăcit, mijind ochii.

– Nu pot să spun exact. Era ceva... neliniștitor... în comportamentul lui. Felul în care vorbea. Nu mi-a plăcut vocea lui.

El tăcu, oarecum exasperat, și își frecă părul până când acesta se ridică.

– După cum ziceam, nu are nicio logică, însă n-am găsit nimic la el care să mă facă să cred că ar putea crea necazuri. I-am spus totuși Hannei să stea departe de el, iar ea mi-a spus că l-a cunoscut deja și că nu îi place de el. A spus că minte. Ție ce impresie îți face?

Fire făcu eforturi să răspundă la această întrebare. Mintea lui era neobișnuită, necunoscută, și nu era sigură cum ar trebui să se conecteze la ea. Nici măcar nu era sigură care îi erau limitele. Nu o putea vedea.

Mintea lui îi transmitea și ei o senzație foarte ciudată. Și nu era o senzație ciudată pozitivă.

– Nu știu, răspunse ea. Nu știu.

Apoi, o clipă mai târziu și fără să știe de ce:

– Cumpără armăsarul, prințe, dacă acest lucru îi va face să plece de la curte.

Brigan plecă să facă, probabil, ceea ce îi spusese Fire; ea rămase singură, gândindu-se la băiat. Ochiul lui drept era gri, iar cel stâng, roșu, ceea ce era în sine un lucru destul de ciudat. Părul îi era galben ca spicele grâului, iar pielea albă, și părea să aibă în jur de unsprezece sau doisprezece ani. Putea fi oare pikkian? El ședea cu fața la ea și ținea în poală un rozător-monstru, un șoarece cu blana aurie, lucioasă. Încerca să-i pună o funie în jurul gâtului. Fire își dădu seama că acea creatură nu era animalul lui de companie.

El strânse funia prea tare. Picioarele șoarecelui începură să se zvârcolească. „Încetează", spuse Fire furioasă, îndreptându-și gândul către acea prezență ciudată care era mintea lui.

El dezlegă funia imediat. Șoarecele zăcea în poala lui, gâfâind. Apoi, băiatul îi zâmbi lui Fire, se ridică în picioare, se apropie și se opri în fața ei.

– Nu îl doare, zise el. E doar un joc de-a sugrumatul, ca să mă distrez.

Cuvintele lui parcă îi zgâriau timpanele și creierul, atât de îngrozitor, ca și țipetele răpitoarelor-monstru, încât ea încercă să reziste impulsului de a nu-și acoperi urechile. Cu toate acestea, când își reaminti timbrul lui vocal, vocea lui nu părea a fi nici neobișnuită, nici neplăcută.

Ea îl privi cu răceală, astfel încât el să nu-și dea seama cât era de uluită.

– Un joc de-a sugrumatul? Doar ție ți se pare amuzant. E un joc de prost-gust.

El zâmbi din nou. Era ceva deranjant în legătură cu ochiul lui asimetric și roșu.

– Să fie oare de prost-gust? Să vrei să deții controlul?

– Asupra unei creaturi neajutorate și speriate? Dă-i drumul.

– Ceilalți m-au crezut când le-am spus că nu îl doare, zise el, dar tu nu mă crezi. Plus că ești splendidă. Așa că o să fac ceea ce-mi ceri.

El se aplecă și își deschise palma. Șoarecele-monstru, ca un bulgăre de aur, sări și se făcu nevăzut printre rădăcinile unui copac.

– Ai niște cicatrice interesante pe gât, zise el, ridicându-se. Ce te-a tăiat?

– Nu este treaba ta, zise Fire, trăgând de basma pentru a-și acoperi cicatricele.

Nu îi plăcea privirea lui insistentă.

– Mă bucur că am stat de vorbă, zise el. De mult timp îmi doream asta. Ești chiar mai bună decât am sperat.

Apoi, se întoarse și ieși din curte.

Ce copil dezagreabil!

Nu se mai întâmplase până atunci ca Fire să nu reușească să dea o formă unei conștiințe. Până și mintea lui Brigan, în care ea nu putea pătrunde, oferea percepției ei forma și senzația unor baricade. Chiar și mintea încețoșată a arcașului și a gărzilor; nu le înțelegea, dar le putea percepe.

Când încerca să pătrundă în mintea acestui băiat, era ca și când s-ar fi plimbat printr-o serie de oglinzi întoarse așezate în fața altor oglinzi întoarse, astfel încât totul era distorsionat și înșelător și amețitor pentru simțuri. Nimic nu putea fi știut ori înțeles. Nu putea să se uite direct la el, nici măcar să-i perceapă conturul.

Ea cugetă mult la acest lucru după ce băiatul plecă; această îngândurare o opri un timp îndelungat să se concentreze asupra copiilor cărora el le vorbise. Copiii din curte care crezuseră ce le spusese el. Mințile lor erau goale, învelite în ceață.

Fire nu putea pătrunde această ceață, însă era convinsă că îi găsise sursa.

Până când își dădu seama că nu trebuia să-l lase să plece, soarele începuse să apună, armăsarul fusese cumpărat, iar băiatul dispăruse deja de la curte.

CAPITOLUL DOUĂZECI

În aceeași noapte se întâmplă ceva care distrase atenția tuturor de la chestiunea legată de băiatul lui Cutter.

Era seara târziu, iar Fire se afla la grajduri când îl simți pe Archer, care se întorcea din oraș la palat. Nu era ceva ce ar fi simțit cu atâta putere, deoarece nu îl căutase în mod special; doar că el era dornic să îi vorbească, mintea lui era deschisă ca a unui copil și era ușor cherchelit.

Fire tocmai începuse să îl țesale pe Small, care stătea cu ochii închiși, bucurându-se de moment și salivând pe ușa staulului. Ea nu era nerăbdătoare să îl vadă pe Archer dacă acesta era și dornic, și beat. Ea îi transmise un mesaj. „Vorbim când ești treaz".

Câteva ore mai târziu, Fire, însoțită de cele șase gărzi ale ei, străbătu labirintul de coridoare care duceau de la camera ei la cea a lui Archer. Când ajunse în fața ușii, ea rămase consternată, căci o simți pe Mila, care era liberă, în camera arcașului.

Fire încercă să găsească o explicație, alta decât cea evidentă, însă mintea Milei era deschisă, așa cum aveau tendința să fie chiar și cele mai puternice minți atunci când trăiau ceea ce trăia Mila chiar în acele momente de partea cealaltă a ușii; Fire își aminti cât de dulce și de atrăgătoare era garda ei și câte ocazii avusese Archer să o remarce.

Fire privi îndelung ușa lui Archer, tăcută și tremurând. Era convinsă că el nu mai făcuse niciodată ceva care să o fi înfuriat atât de tare.

Se învârti pe călcâie și străbătu coridorul cu pași mari. Ajunse la scări și începu să le urce în grabă. Urcă și iar urcă până când ieși pe acoperiș, unde începu să se plimbe agitată de colo-colo. Afară era frig, iar aerul era umed. Nu avea haină pe ea. Se simțea miros de zăpadă. Fire nu observă acest lucru, nici nu-i păsă. Gărzile ei se feriră nedumerite din calea ei, pentru ca ea să nu se ciocnească de ele.

După un timp se întâmplă ceea ce aștepta ea să se întâmple: Mila adormi. Deoarece era târziu, în scurt timp îl simți pe Brigan care urca obosit scările către acoperișuri. Nu trebuia să se întâlnească cu Brigan în noaptea aceea. Nu ar fi putut să se abțină să nu îi povestească tot ce se întâmplase. Chiar dacă Archer merita să fie certat, nu era și cazul Milei.

Ea coborî pe niște scări pe care Brigan nu le folosea pentru a urca pe acoperiș. Străbătu din nou labirintul de coridoare care duceau la camera lui Archer și se opri în fața ușii. „Archer, ieși afară. Acum!“ îi transmise ea în gând.

El ieși imediat, în picioarele goale, buimac și arătând de parcă s-ar fi îmbrăcat în grabă; pentru prima oară, Fire se folosi de privilegiul de a fi singură cu el, trimițându-și gărzile la un capăt și la celălalt al coridorului. Ea nu reuși să-și păstreze calmul și, când vorbi, tonul ei fu caustic.

– A fost musai să te arunci asupra gărzii mele?

Nedumerirea de pe chipul lui dispăru și ripostă aprig.

– Nu sunt un animal de pradă, să știi. Femeile vin la mine de bunăvoie. Și-apoi, ce te interesează pe tine ce fac eu?

– Oamenii suferă. Ești nepăsător față de oameni, Archer. Mila, de ce Mila? Are doar cincisprezece ani!

– Acum doarme, fericită ca un pisoi la soare. Faci din țânțar armăsar.

Fire inspiră adânc, apoi vorbi în șoaptă.

– Și peste o săptămână, când te vei sătura de ea, Archer, pentru că ți s-au aprins călcâiele după altcineva; când va fi abătută sau

deprimată, sau patetică, sau furioasă pentru că i-ai răpit fericirea – și ea va face atunci din țânțar armăsar?

– Vorbești de parcă ar fi îndrăgostită de mine.

El o exaspera; îi venea să-l lovească.

– Întotdeauna se îndrăgostesc de tine, Archer, întotdeauna. Odată ce îți simt căldura, întotdeauna se îndrăgostesc de tine. Tu te saturi repede de ele și, când le părăsești, le frângi inimile.

El se abținu să nu răbufnească.

– Este o acuzație interesantă, având în vedere că vine de la tine.

Ea înțelese la ce se referea, însă nu avea de gând să-l lase să deschidă acel subiect.

– Vorbesc despre prietenele mele, Archer. Te implor – dacă chiar simți nevoia să te culci cu tot palatul, măcar nu te lega de femeile care îmi sunt prietene.

– Nu văd de ce îți pasă acum. Înainte nu părea să te deranjeze.

– Înainte n-aveam prietene!

– De ce tot folosești cuvântul acesta? întrebă el pe un ton vehement. Nu este prietena ta, este garda ta. Dacă ți-ar fi fost prietenă, ar fi făcut asta, cu atât mai mult cu cât ne cunoaște povestea?

– O cunoaște puțin, în afară de faptul că e de domeniul trecutului. Uiți că pot afla cum mă consideră ea pe mine.

– Cred că îți ascunde multe lucruri – așa cum ți-a ascuns și faptul că s-a întâlnit cu mine în tot acest timp. O persoană poate avea multe sentimente față de tine fără ca tu să le știi.

Ea îl privi, abătută. Era atât de carnal în argumentele lui! Își îndrepta spatele și gesticula, fața i se întuneca, apoi i se lumina. Ochii aruncau văpăi. Dragostea și bucuria lui erau la fel de carnale, iar acesta era motivul pentru care toate se îndrăgosteau de el. Într-o lume sumbră, el era plin de viață și de pasiune, iar atențiile lui, atâta timp cât durau, erau copleșitoare.

Ea surprinsese înțelesul cuvintelor lui: relația lui cu Mila dura de ceva timp. Ea se întoarse cu spatele la el, și ridică o mâna în aer. Nu putea lupta împotriva atracției pe care Lord Archer o avea față de o fată-soldat de cincisprezece ani, care provenea dintr-o regiune săracă din sudul munților. Nu-și putea ierta faptul că nu își dăduse

seama de ceea ce se petrecea, că nu fusese mai atentă în gând pe unde își petrecea timpul Archer și împreună cu cine.

Ea își lăsă mâna jos, se întoarse către el și îi vorbi cu sfârșeală în glas.

– Firește că îmi ascunde unele sentimente. Însă, indiferent care ar fi aceste sentimente, acestea nu neagă sentimentele pe care mi le arată, sau prietenia din comportamentul ei, care trece dincolo de loialitatea unei gărzi. N-ai să reușești să mă faci să îmi răsfrâng furia asupra ei și nu asupra ta.

Auzind acestea, Archer păru descumpănit. Se rezemă cu spatele de ușă și își privi picioarele goale cu resemnare, ca un bărbat care acceptă faptul că a pierdut.

– Vreau să te întorci acasă, zise el încet; preț de o clipă, Fire intră în panică, crezând că va începe să plângă.

Apoi, el păru să își revină. O privi liniștit.

– Așadar, acum ai prieteni. Și o inimă protectoare.

Ea îi răspunse la fel de liniștită.

– Întotdeauna am avut o inimă protectoare. Doar că acum cuprinde mai mulți oameni. Ți s-au alăturat, Archer – nu te-au înlocuit niciodată.

El cugetă un moment la aceste cuvinte, privindu-și insistent picioarele.

– Oricum, nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu Clara, zise el. Ea a pus capăt relației noastre de îndată ce aceasta a început. Cred că a fost din loialitate pentru tine.

Fire alese în mod deliberat să privească această poveste ca pe una pozitivă. Avea să se concentreze mai degrabă asupra faptului că se terminase, indiferent de ce se întâmplase așa, și că se terminase datorită Clarei, decât să se concentreze asupra unui lucru atât de infim ca faptul că se înfiripase ceva între ei.

Se așternu o tăcere scurtă, tristă. El zise:

– Voi pune capăt relației cu Mila.

– Cu cât o vei face mai repede, cu atât mai puțin va suferi. Ți-ai pierdut privilegiul de a asista la interogatorii din cauza asta, Archer. Nu vreau s-o mai zăpăcești cu prezența ta.

El o privi cu asprime, apoi își îndreptă spatele.

– O schimbare de subiect binevenită. Mi-ai adus aminte de motivul pentru care voiam să-ți vorbesc. Știi unde-am fost azi?

Fire nu putea renunța la subiect atât de ușor. Își frecă tâmplele cu mâinile. „Habar n-am și sunt epuizată, așa că, indiferent ce-ai de zis, zi mai repede".

– Am fost în vizită la un căpitan în rezervă care a fost aliat al tatălui meu, zise Archer. Îl cheamă Hart. Este un om bogat și un bun prieten al coroanei. Tânăra lui soție mi-a trimis invitația. Hart nu era acasă.

Fire își frecă și mai tare tâmplele.

– I-ai făcut mare cinste aliatului lui Brocker, zise ea pe un ton sec.

– În fine. Fii atentă. Soției lui Hart îi place să bea. Ia ghicește ce am băut?

– N-am chef de ghicitori.

El zâmbi.

– Un vin pikkian rar, făcut din suc de struguri înghețați, zise el. Au o ladă întreagă pe care o țin ascunsă undeva în fundul cramei. Nu știe de unde provine – a dat peste ea când mă aflam eu acolo. I s-a părut ciudat că soțul ei o ascunsese, însă eu cred că a fost o decizie înțeleaptă din partea unui aliat cunoscut al regelui, nu crezi?

Nash luă trădarea căpitanului Hart foarte personal. Căci, într-adevăr, după mai puțin de o săptămână de întrebări indirecte și de urmărire pe ascuns a lui Hart, aflară că Lordul Mydogg îi făcea uneori cadou vinul său preferat; mai aflară că mesagerii pe care Hart îi trimitea în sud pentru a se ocupa de speculațiile pe care el le făcea la minele de aur se întâlneau pe drum cu indivizi interesanți și dubioși, în hanuri, sau la concursuri de băut, oameni care apoi erau văzuți luând-o către nord, cel mai direct drum către Mydogg.

Pentru Garan și pentru Clara era un motiv suficient ca să îl aducă pe Hart la interogatoriu. Întrebarea era însă cum...

Într-o noapte senină, pe la mijlocul lunii noiembrie, căpitanul Hart plecă înspre sud, pe drumul stâncos care ducea la cea de-a

doua reședință a lui – o căsuță cochetă de la malul mării, unde el se retrăgea uneori ca să scape de soția lui, care bea mult prea mult, în detrimentul căsniciei ei. Călătorea în trăsura lui frumoasă, însoțit, ca de obicei, nu numai de vizitii și de valeții lui, ci și de o gardă alcătuită de zece soldați călare. Astfel călătorea un om înțelept pe drumul stâncos pe timp de noapte, ca să se poată apăra de oricine îl ataca, în afară de o hoardă mare de bandiți.

Din nefericire, hoarda de bandiți care se ascunsese în spatele stâncilor în acea noapte era într-adevăr destul de mare; condusă de un bărbat care, dacă s-ar fi bărbierit și s-ar fi îmbrăcat la modă, și dacă ar fi fost văzut la lumina zilei, implicat într-o activitate legală, ar fi putut aduce cu intendentul regelui, Welkley.

Bandiții se năpustiră asupra călătorilor cu urletele specifice hoților. În timp ce majoritatea nelegiuiților îi bruscau pe oamenii lui Hart, le scotoceau prin buzunare, îi legau cu frânghii și le confiscau caii de rasă, Welkley împreună cu alți câțiva oameni de-ai lui intrară în trăsură. Înăuntru, căpitanul Hart îi aștepta, fluturându-și furios sabia și pumnalul. Welkley, după ce se eschivă la stânga și la dreapta ca un adevărat atlet, mișcări care i-ar fi putut surprinde pe mulți de la curte, îi înfipse căpitanului în picior o săgeată cu vârful înmuiat în somnifer.

Unul dintre oamenii lui Welkley, Toddin, avea statura și înfățișarea asemănătoare cu cele ale lui Hart. După un schimb rapid de haine, Toddin purta pălăria, haina, fularul gros și cizmele din piele galbenă de monstru, în vreme de Hart rămase mai mult dezbrăcat. Zăcea inconștient pe grămada de haine ale lui Toddin. Acesta înșfăcă sabia lui Hart și se rostogoli împreună cu Welkley afară din trăsură. Blestemând și mormăind, ei începură să se dueleze cu săbiile aproape de buza stâncii, chiar în fața servitorilor lui Hart care erau legați fedeleș și care priveau îngroziți cum bărbatul, care părea a fi Hart, se prăbuși la pământ și își duse o mână în dreptul coastelor. Trei bandiți îl culeseră de pe jos și îl aruncară în mare.

Hoarda de bandiți se îndepărtă în grabă, luând cu ea și prada – diferite monede, paisprezece cai și o trăsură cu un căpitan înăuntru, care dormea buștean. Când se apropiară de oraș, îl vârâră

pe Hart într-un sac, pe care îl dădură apoi unui curier ca să îl introducă în palat când livra grânele în acea noapte. Restul prăzii fu dusă pentru a fi vândută pe piața neagră. În cele din urmă, banditii se întoarseră la casele lor și se transformară din nou în lăptari, vânzători, fermieri și gentlemeni; aceștia se așezară în paturile lor, ca să mai prindă câteva ore de somn.

Oamenii lui Hart fură găsiți dimineața pe marginea drumului, legați, tremurând și extrem de rușinați de povestea pe care erau nevoiți să o spună. Când vestea ajunse la palat, Nash își trimise câțiva oameni pentru a investiga incidentul. Welkley se ocupă ca văduva lui Hart să primească un buchet de flori.

Cu toții au răsuflat ușurați în acea după-amiază când, într-un final, soția lui Toddin trimise vorbă că acesta era viu și nevătămat. Era un înotător fenomenal care suporta foarte bine frigul, însă noaptea anterioară fusese una înnorată, iar barca trimisă după el pierduse mult timp până îl găsise. Firește că toate lumea fusese îngrijorată.

Când îl târâră pentru prima oară pe căpitanul Hart în fața lui Fire, mintea lui era precum o cutie închisă, iar ochii strânși. Fire se chinui zile la rând să scoată ceva de la el.

– Cred că n-ar trebui să mă surprindă faptul că un vechi prieten și coleg al Lordului Brocker este atât de puternic, le zise ea Musei, Milei și lui Neel în camera de interogatoriu, după o altă sesiune de întrebări în timpul căreia căpitanul Hart nu se uitase nici măcar o dată la ea.

– Așa este, domniță, zise Musa. Un bărbat care a realizat tot ce a realizat comandantul Brocker la vremea lui și-ar alege căpitani puternici.

Fire se gândise mai mult la ceea ce îndurase Brocker în viața personală decât la ceea ce realizase în cariera militară – pedeapsa Regelui Nax pentru crima misterioasă săvârșită de Brocker. Fire le privi absentă pe cele trei gărzi ale ei, care aduseră o gustare alcătuită din pâine și brânză. Mila îi întinse o farfurie, evitându-i privirea.

Era noul comportament al Milei. În ultimele săptămâni, de când Archer pusese capăt relației lor, Mila parcă se micise – devenise tăcută și pocăită în prezența domniței. Fire, în schimb, încercase să fie mai amabilă și mai atentă să nu o supună pe Mila prezenței lui Archer mai mult decât era nevoie. Nici una, nici cealaltă nu deschisese subiectul, însă amândouă știau ce știa cealaltă.

Fire rupse lacom o bucată de pâine și mușcă din ea; observă că Mila ședea tăcută, holbându-se la mâncarea ei, dar fără să se atingă de ea. „La naiba, Archer!" gândi Fire. Oftă, apoi își îndreptă din nou atenția către căpitanul Hart.

Era un bărbat care adunase multă bogăție după ce se retrăsese din armată, obișnuindu-se încetul cu încetul cu un anumit confort. Oare confortul l-ar mai înmuia puțin?

În următoarele câteva zile, Fire aranjă ca celula lui Hart să fie curățată și îmbunătățită. Acesta primi un așternut nou, covoare, cărți și lumânări, mâncare bună, vin și apă caldă ori de câte ori cerea; și curse pentru șobolani, care erau, poate, cel mai luxos obiect dintre toate. Într-o zi, ea coborî în bârlogul subteran pentru a-l vizita. Avea părul lăsat pe umeri și purta o rochie care avea un decolteu poate puțin cam adânc pentru stilul ei.

Când garda ei îi deschise ușa, el își ridică privirea din carte ca să vadă cine era. Fața lui se relaxă.

– Știu ce pui la cale, zise el.

Și poate că știa, însă acest lucru nu fu suficient pentru a-l determina să-și ia privirea de la ea, iar Fire știu că găsise o cale să ajungă la el.

Ea își imagină că viața la închisoare era grea pentru un bărbat care se simțea singur, mai ales dacă acasă avea o soție frumoasă care prefera vinul și bărbații tineri în defavoarea lui. Ea se așeza pe pat lângă el în timpul vizitelor sale. Mânca orice fel de mâncare îi oferea el și accepta pernele pe care i le oferea să și le așeze la spate. Apropierea ei îl făcu să se mai relaxeze, însă bătălia care începuse era departe de a fi ușoară. În ciuda slăbiciunilor lui, Hart era încă puternic.

Clara, Garan și Nash absorbeau toate informațiile primite de la Fire așa cum absorbea nisipul din Cellar Harbour ploaia în timpul unei furtuni.

– Tot nu reușesc să-l fac să spună ceva util despre Mydogg, zise Fire. Suntem însă norocoși, căci întâmplarea face ca el să știe mult mai multe despre Gentian și este mult mai dispus să divulge secretele acestuia.

– Este aliatul lui Mydogg, zise Clara. De ce ar trebui să ne bazăm pe ceea ce crede că știe despre Gentian? Nu este oare posibil ca Gentian să trimită mesageri falși ca să-i prindă Mydogg, așa cum procedează cu noi?

– Este posibil, zise Fire, însă nu știu cum să vă explic – siguranța vorbelor lui Hart. Încrederea sa când face aceste afirmații. Știe despre șiretlicurile pe care Mydogg și Gentian le-au folosit împotriva noastră. Este convins că informațiile pe care le deține despre Gentian nu sunt de acest soi. Nu vrea să-mi dezvăluie sursele, dar înclin să îi dau crezare.

– În regulă, zise Clara. Spune-ne ce-ai aflat, iar noi vom folosi orice mijloc pentru a confirma informațiile.

– Mi-a spus că Gentian și fiul său, Gunner, vor veni în nord ca să ia parte la banchetul ce va avea loc la palat în ianuarie, zise Fire.

– Cât curaj! spuse Clara. Sunt impresionată.

Garan pufni.

– Acum că știm despre indigestia lui, l-am putea tortura cu o prăjitură.

– Gentian se va preface că își cere iertare curții pentru acțiunile sale rebele, zise Fire. Va aduce vorba despre reînnodarea prieteniei cu coroana. Însă, între timp, armata lui se va deplasa înspre nord și se va ascunde în tunelurile din munții Great Grays de lângă Fort Flood. În zilele următoare banchetului de la palat, Gentian intenționează să îi asasineze atât pe Nash, cât și pe Brigan. Apoi, va călări ca un nebun înspre locul unde se află armata și va ataca Fort Flood.

Gemenii făcură ochii mari.

– Se pare că nu este vorba de curaj, la urma urmei, zise Garan, ci de prostie. Ce comandant pornește o luptă în toiul iernii?

– Un comandant care încearcă să-și prindă inamicul cu garda jos, spuse Clara.

– Drept pentru care ar trebui să trimită pe cineva necunoscut, de care se poate lipsi, ca să înfăptuiască asasinatele, continuă Garan. Ce se va întâmpla cu planul lui deștept dacă va fi omorât?

– Păi, nu-i o noutate faptul că Gentian nu e prea deștept. Mulțumesc Cerului pentru previziunile lui Brigan. Cel de-al Doilea Detașament se află deja la Fort Flood și, chiar în timp ce noi vorbim, el se îndreaptă într-acolo, însoțit de Primul Detașament.

– Și cel de-al Treilea și cel de-al Patrulea Detașament? întrebă Fire.

– Sunt în nord, răspunse Clara, patrulează, însă sunt pregătite să meargă acolo unde este nevoie de ele. Trebuie să ne spui unde este nevoie de ele.

– Habar n-am, spuse Fire. Nu reușesc să-l fac să-mi vorbească despre planurile lui Mydogg. Zice că Mydogg nu intenționează să facă nimic – stă deoparte și așteaptă ca Gentian și regele să-și decimeze reciproc trupele – dar știu că minte. Mi-a mai spus că Mydogg o va trimite pe sora lui, Murgda, în sud, la banchet, ceea ce este adevărat; dar nu vrea să-mi spună de ce.

– Lady Murgda va veni și ea la banchet! exclamă Clara. De ce?

– Altceva? întrebă Garan. Trebuie să ne dai mai multe informații.

– Acestea sunt toate informațiile pe care le-am aflat, răspunse Fire. V-am spus tot ce știu. Din câte se pare, Gentian a pus la cale aceste planuri cu ceva timp în urmă.

Nash își duse mâna la frunte.

– Acestea sunt previziuni sumbre. Din câte știm noi, Gentian are o armată de zece mii de soldați, iar noi avem zece mii care să îi întâmpine la Fort Flood. Însă în nord mai avem alți zece mii de soldați împrăștiați prin toată regiunea...

– Cincisprezece mii, îl corectă Fire. Putem chema și forțele auxiliare.

– Bine, avem cincisprezece mii de soldați împrăștiați peste tot, iar Mydogg câți are? Știm măcar? Douăzeci de mii? Douăzeci și unu de mii? Poate să atace oriunde îi convine – cetatea mamei

mele, sau Fort Middle, Ford Flood dacă dorește, chiar și orașul – cu zile sau săptămâni înainte ca trupele noastre să se grupeze pentru a-i ține piept.

– Nu are cum să ascundă douăzeci de mii de soldați, dacă îi vom căuta, zise Clara. Nici măcar în Little Grays nu îi poate ascunde, iar de oraș nu se poate apropia niciodată fără să nu fie văzuți.

– Am nevoie de Brigan, zise Nash. Îl vreau aici, acum!

– Va veni când va putea, Nash, zise Garan. Noi îl informăm în mod constant.

Fire își întinse „tentaculele" minții ca să liniștească un rege înspăimântat. Nash simți ceea ce făcea ea. Îi întinse mâna. El îi sărută degetele, în semn de mulțumire și în semn de altceva ce nu se putea abține să simtă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Banchetul anual de la palat, la care erau invitate toate persoanele care aveau un oarecare statut, era un aspect interesant al politicii din Dells. Cele șapte curți interioare erau transformate în săli de bal, iar cei loiali și cei trădători se adunau laolaltă ca să danseze și să bea vin din cupe, în timp ce se prefăceau că erau prieteni. Toți cei care puteau călători participau la banchet, mai puțin Mydogg și Gentian care, de obicei, nu îndrăzneau să-și facă apariția, deoarece o simulare a prieteniei din partea lor nu ar fi fost credibilă; pentru o săptămână sau mai mult, palatul gemea de servitori, gărzi, animale de companie și musafiri, cu pretenții nesfârșite. În grajduri era înghesuială, iar caii erau agitați.

Brocker îi explicase mai demult lui Fire că banchetul se ținea întotdeauna în luna ianuarie pentru a sărbători creșterea zilei. Ea află acum că pregătirile se făceau în luna decembrie. La fiecare etaj al palatului, Fire dădea peste muncitori care făceau tot soiul de reparații. De tavanele curților atârnau cei care spălau ferestrele, iar de la balcoane cei care spălau piatra de pe pereți.

Garan, Clara, Nash și Fire se pregăteau și ei. Dacă Gentian intenționa să îi ucidă pe Nash și pe Brigan în zilele ulterioare galei și să plece la Fort Flood pentru a porni un război, atunci Gentian și Gunner trebuiau uciși în ziua banchetului – putea să scape și de Lady Murgda dacă tot se hotărâse și ea să vină. Apoi, Brigan trebuia să galopeze către Fort Flood și să pornească primul războiul,

ca să surprindă trupele lui Gentian în tuneluri și în peșterile în care stăteau ascunse.

– O luptă în tuneluri, în ianuarie, zise Garan. Nu îi invidiez.

– Și cu partea de nord cum rămâne? întreba mereu Nash.

– Poate vom reuși să aflăm ceva despre planurile lui Mydogg de la Lady Murgda la banchet, înainte să o ucidem, zise Garan.

– Și cum crezi că vom reuși să îi ucidem? întrebă Nash, plimbându-se neliniștit încoace și încolo prin încăpere. Vor fi păziți mereu și nu vor lăsa pe nimeni să se apropie de ei. Am putea începe un război chiar aici, la curte. Nu cred că există moment sau loc mai nepotrivit pentru a omorî în secret trei oameni!

– Ia loc, frate, zise Clara. Calmează-te. Mai avem câteva săptămâni la dispoziție pentru a găsi o soluție. Găsim noi ceva.

Brigan făgăduise să se întoarcă la curte la sfârșitul lui decembrie. El scrisese, de pe unde se afla, că trimisese o trupă în nord, ca să îl ia pe Lordul Brocker și să-l aducă în sud, căci, din câte se părea, bătrânul comandant se oferise să îi ajute pe cei mai tineri în eventualitatea unui război. Fire era uluită. Nu știa că Brocker era dispus să călătorească mai departe de orașul învecinat.

Noaptea, în timp ce se afla pe acoperiș în compania gărzilor ei, dar fără Brigan, ea privi îndelung orașul, încercând să înțeleagă ce se întâmpla.

În nord, trupele de soldați dellieni căutau prin munți, prin tuneluri și prin toate locurile frecventate de armata lui Mydogg. Iscoadele căutau prin Pikkia, prin sud și prin vest, fără niciun rezultat: fie Mydogg își ascundea foarte bine oamenii, fie îi făcuse să dispară printr-o magie. Brigan trimise rezerviști pentru a întări apărarea cetății lui Roen, Fort Middle, și pentru a apăra minele de aur din sud. Numărul soldaților poziționați în oraș crescu considerabil.

În ceea ce o privea pe Fire, aceasta începuse să-l „perie" pe căpitanul Hart în legătură cu traficantul de animale Cutter și băiatul lui cu ochi de culori diferite, care era sursa cetii care învăluia mintea oamenilor. Hart susținu însă că nu știa nimic despre el și, în cele din urmă, Fire ajunse să îl creadă. La urma urmei, băiatul nu

părea să joace vreun rol în planurile de război, nici braconierul, nici străinul care cutreierase pădurile ei din nord și nici arcașul care dorise să admire priveliștea de la fereastra ei. Fire avea bănuielile ei în ceea ce privea rolul pe care îl jucau aceștia.

– Îmi pare rău, Fire, zise Clara pe un ton sec. Cred că este atât de înfiorător cum zici tu, dar nu am timp de așa ceva dacă nu are legătură cu războiul sau cu banchetul. Ne vom concentra ulterior asupra acestui subiect.

Singura persoană căreia în păsa era Archer, care nu era de prea mare ajutor, căci, după cum îi stătea în fire, el credea că era vorba despre o intenție ascunsă a cuiva de a i-o fura pe Fire.

În cele din urmă, se dovedi că Clara mai avea o preocupare în afară de cea legată de război și de banchet. Era însărcinată.

Prințesa o duse pe Fire în Cellar Harbour pentru a-i mărturisi acest lucru, astfel încât mugetul cascadei să împiedice pe oricine să audă conversația, chiar și pe gărzile lui Fire. Clara îi mărturisi totul pe șleau. Odată ce Fire se obișnui cu vestea, nu i se mai păru atât de surprinzătoare.

– Am dat dovadă de neglijență, zise Clara. Nu mi-au plăcut niciodată ierburile acelea; îmi provoacă greață. Și n-am mai rămas niciodată însărcinată până acum. Eram convinsă că nu pot rămâne însărcinată, iar acum plătesc pentru prostia mea, căci totul îmi provoacă greață.

Fire nu observase ca prințesei să-i fie greață; în ultimele săptămâni i se păruse calmă și sănătoasă. Era o actriță bună, Fire știa asta, și, probabil, cea mai potrivită femeie căreia să i se întâmple una ca asta. Nu ducea lipsă nici de bani, nici de sprijin, prin urmare putea să fie activă până în ziua în care avea să dea naștere copilului și după aceea să-și reia munca. Avea să fie o mamă puternică și pragmatică.

– Archer este tatăl, zise Clara.

Fire încuviință. Bănuise asta.

– Va fi generos cu banii. A fost și altădată.

– Nu mă interesează asta. Ceea ce mă interesează este ce simți tu. Dacă te-am rănit prin faptul că m-am grăbit să mă bag în așternutul lui și am fost atât de proastă încât să las să mi se întâmple una ca asta.

Fire fu surprinsă de aceste cuvinte și se înduioșă.

– Nu m-ai rănit deloc, zise ea pe un ton hotărât. Archer nu îmi aparține și nu sunt geloasă pe cuceririle lui. Să nu-ți faci griji în ceea ce mă privește.

Clara ridică din sprâncene.

– Ești tare ciudată.

Fire ridică din umeri.

– Archer este suficient de gelos pentru amândoi.

Clara se uită în ochii lui Fire, iar ea îi întoarse privirea, hotărâtă să îi arate Clarei că vorbea serios. Într-un final, Clara încuviință.

– Mă simt extrem de ușurată. Te rog să nu le spui fraților mei, adăugă ea, părând neliniștită pentru prima oară. Vor sări să-l taie în bucăți, iar eu mă voi înfuria pe ei. Avem și așa prea multe pe cap acum. Această veste nici că se putea să vină într-un moment mai nepotrivit.

Ea tăcu o clipă, apoi vorbi din nou.

– Și-apoi, n-aș vrea să pățească ceva. Poate că nu mi-a oferit tot ceea ce am sperat eu că îmi va da, însă ceea ce mi-a oferit a fost minunat.

Nu era genul de dar pe care îl putea primi oricine.

Noaptea, Margo, garda lui Fire, dormea cu ea în dormitor, la fel făceau și Musa și Mila, însă cu schimbul. Într-o zi, dis-de-dimineață, Fire se trezi cu senzația că nu se simțea bine cineva și observă că Mila voma în camera de baie.

Fire fugi la ea și îi înlătură părul blond de pe față. O frecă pe Mila pe spate și îi masă umerii și, pe măsură ce se dezmeticea, își dădu seama ce se întâmpla.

– Vai, domniță, zise Mila, începând să plângă. Vai, domniță. Oare ce crezi despre mine acum?

Într-adevăr, gândurile îi alergau lui Fire prin minte, iar sufletul îi era plin de compasiune. Își așeză brațul în jurul Milei.

– Nu simt nimic altceva decât compasiune pentru tine. Am să te ajut cum voi putea.

Lacrimile Milei se transformară în suspine și își aruncă brațele în jurul lui Fire. Își vârî mâinile în părul ei și îi vorbi cu o voce răgușită.

– Mi s-au terminat ierburile.

Fire fu îngrozită când auzi aceste cuvinte.

– De ce nu mi-ai cerut mie sau uneia dintre tămăduitoare?

– N-aș fi putut face asta niciodată, domniță. Mi-a fost prea rușine.

– I-ai fi putut cere lui Archer!

– El e lord. Cum aș putea să-l deranjez cu așa ceva?

Plângea atât de tare, încât se îneca.

– Vai, domniță, mi-am distrus viața.

Fire era furioasă pe Archer și pe lipsa lui de grijă, căci mai mult ca sigur că toate acestea se întâmplaseră fără ca el să se sinchisească prea mult. O strânse pe fată la pieptul ei și o frecă pe spate, încercând să o liniștească. Mila păru să se calmeze sub atingerea ei.

– Aș vrea să-ți spun ceva de care să ții seama mereu, rosti Fire.

– Da, domniță?

– Mie poți să-mi ceri orice, oricând.

Abia în zilele următoare Fire începu să își dea seama că o mințise pe Clara. Era adevărat că nu era geloasă pe ceea ce se întâmplase între Clara sau Mila și Archer, însă nu era imună la sentimentul de gelozie. Deși în timpul zilei căuta soluții, complota și făcea planuri împreună cu frații regali și se concentra asupra detaliilor referitoare la banchetul și la războiul care se apropiau, în interior, în momentele ei de liniște, Fire era extrem de tulburată.

Își imagină cum ar fi fost dacă propriul ei trup ar fi devenit solul roditor al unei grădini în care fusese plantată o sămânță. Cum ar fi încălzit sămânța dacă ar fi fost a ei, cum ar fi hrănit-o și cât de aprig ar fi protejat-o; cât de mult ar fi iubit acel punct, chiar și după ce ar

fi ieșit din trupul ei și ar fi crescut lângă ea și cum ar fi ales să-și folosească acea putere uriașă.

Uneori îi era greață și se simțea obosită, iar sânii i se umflau și o dureau, încât ajungea să creadă că era ea însăși însărcinată, cu toate că știa că era imposibil. Durerea era o bucurie pentru ea. Apoi îi venea menstruația, desigur, fantezia i se risipea, iar ea știa că nu fuseseră decât simptomele obișnuite. Știind că nu era însărcinată, ea începea să plângă la fel de amarnic cum plânsese Mila când aflase că era însărcinată.

Iar durerea ei era înspăimântătoare, căci nu putea să o controleze. Durerea îi umplea mintea de gânduri mângâietoare, teribile.

La mijlocul lui decembrie, când planurile erau în toi, Fire făcu o alegere. Spera doar să fie alegerea corectă.

În ultima zi a lunii decembrie, ziua în care Hanna împlinea șase ani, aceasta veni la ușa lui Fire, cu hainele rupte și plângând. Îi curgea sânge din buze, iar genunchii juliți i se întrezăreau prin găurile din pantaloni.

Fire trimise după un tămăduitor. După ce hotărâră că Hanna nu plângea din cauza vreunei răni, tămăduitorul plecă, iar Fire îngenunche în fața fetiței și o îmbrățișă. Ea descifră sentimentele Hannei și încercă să nu-și piardă cumpătul. În cele din urmă, ea înțelese ce se întâmplase. Ceilalți copii o necăjiseră în legătură cu tatăl ei, care era mereu plecat. Aceștia îi spuseseră că Brigan pleca mereu deoarece voia să scape de ea. Apoi în spuseseră că de data aceasta nu avea să se mai întoarcă. Atunci ea începuse să-i lovească.

Cu o voce tandră și ținându-și brațele în jurul ei, Fire îi repetă neîncetat că Brigan o iubea; că ura atunci când era nevoit să plece de lângă ea; că primul lucru pe care îl făcea când se întorcea acasă era să o caute pe ea; că vorbea neîncetat despre ea și că era cea mai mare bucurie a lui.

– Nu mă minți, nu-i așa? o întrebă Hanna pe Fire, oprindu-se din plâns.

Nu o mințea; tocmai de aceea Fire nu îi spuse nimic despre faptul că Brigan urma să se întoarcă acasă. Puteai risca să minți

dacă asigurai pe cineva că Brigan urma să se întoarcă acasă. Era plecat de aproape două luni și, în ultima săptămână, nimeni nu primise nicio veste de la el .

Fire îi făcu baie Hannei și o îmbrăcă cu una dintre cămășile ei, care o făcea pe Hanna să pară că purta o rochie cu mâneci lungi, lucru care o amuză teribil pe fetiță. Îi dădu să mănânce, apoi, încă suspinând, fetița adormi în patul lui Fire. Ea trimise vorbă printr-una din gărzile lui, pentru ca nimeni să nu se îngrijoreze.

Când simți brusc conștiința lui Brigan prin apropiere, ea încercă să se calmeze pentru a nu arăta cât de ușurată se simțea. Apoi îi trimise un mesaj prin puterea minții. Veni de îndată la apartamentul ei, neras și aducând cu el aerul rece, iar Fire încercă să se abțină și să nu îl atingă. Când îi povesti ce îi spuseseră copiii Hannei, chipul lui se întunecă și păru extrem de obosit. Se așeză pe pat, îi mângâie Hannei părul și se aplecă pentru a o săruta pe frunte. Hanna se trezi și zise:

– Ești rece, tată, apoi se ghemui în brațele lui și adormi la loc.

Brigan o așeză mai bine în poala lui și se uită la Fire peste capul fetiței. Fire era atât de uluită de cât de mult îi plăcea să îl vadă pe acel prinț cu ochi cenușii așezat pe patul ei, alături de copila lui, încât simți nevoia să se așeze și ea. Din fericire, în spatele ei se afla un scaun.

– Welkley mi-a spus că nu prea ai ieșit din apartamentul tău în această săptămână, domniță, zise Brigan. Sper că nu ești bolnavă.

– Nu m-am simțit prea bine, răspunse ea pe un ton răgușit, apoi își mușcă limba, căci nu intenționase să-i spună.

Pe chipul lui apăru imediat îngrijorarea. El o lăsă să perceapă acest sentiment.

– Nu, zise ea. Nu te îngrijora, n-a fost ceva grav. Mi-am revenit.

Mințea, căci trupul o durea încă, iar inima îi era la fel de rănită ca și genunchii Hannei. Însă spera ca, în cele din urmă, să se transforme în adevăr.

El o privi cu atenție, neîncrezător.

– Dacă tu așa spui, înseamnă că trebuie să te cred. Primești grija de care ai nevoie?

– Da, bineînțeles. Te rog să nu-ți mai bați capul.

El își plecă ochii și se uită la părul Hannei.

– Ți-aș oferi o felie de tort, dar se pare că trebuie să așteptăm până mâine, zise el.

În noaptea aceea, stelele erau reci, ca de sticlă, iar luna plină părea foarte îndepărtată. Fire se înfofoli bine, astfel încât părea de două ori mai mare împrejur decât era de obicei.

Pe acoperiș îl găsi pe Brigan, care stătea cu capul descoperit, în curent, cu o expresie satisfăcută pe chip. Ea suflă aer cald în mâinile-i înmănușate.

– Ești imun la iarnă, prințe?

El o conduse într-un loc protejat de vânt, lângă un horn mare. O sfătui să se rezeme cu spatele de horn. Ea îi dădu ascultare și descoperi surprinsă acea senzație plăcută, de căldură, ca atunci când se rezema de Small. Gărzile ei se făcură nevăzute în fundal. Clinchetul clopotelor podului basculant șopteau peste mugetul cascadei. Ea închise ochii.

– Lady Fire, se auzi vocea lui Brigan. Musa mi-a spus despre Mila. N-ai vrea să-mi spui și despre sora mea?

Fire deschise brusc ochii. El stătea rezemat de balustradă și privea orașul, iar respirația lui era ca un abur.

– Ăăă..., făcu ea, prea uluită ca să poată formula o apărare adecvată. Ce-ai vrea să știi despre ea?

– Dacă este sau nu însărcinată, desigur.

– De ce-ar fi însărcinată?

Atunci, el se întoarse să se uite la ea, iar privirile lor se întâlniră. Fire avea sentimentul că expresia de pe chipul ei nu era la fel de indescifrabilă ca a lui.

– Deoarece, în afară de munca ei, este pasionată de un joc de noroc, zise el sec. Plus că a slăbit, iar în seara aceasta a mâncat foarte puțin și s-a înverzit la față când a văzut prăjitura de morcovi, ceea ce pot să te asigur că n-am văzut-o făcând niciodată în viața mea. Așadar, fie e însărcinată, fie e pe moarte.

Își întoarse din nou privirea către oraș, iar vocea lui deveni mai blândă.

– Și nu-mi spune cine este tatăl acestor copii, căci s-ar putea să fiu tentat să-i fac rău, iar acest lucru ar fi cam neplăcut, nu crezi, având în vedere faptul că Brocker este așteptat, iar multă lume de aici îl adoră?

Dacă descoperise atât de multe, atunci nu mai avea rost să se prefacă. Ea zise cu voce blândă.

– N-ar fi un exemplu bun pentru Hanna.

– Hm!

Își duse pumnul la gură. Respirația lui ieși ca un abur în toate direcțiile.

– Să înțeleg că încă n-au aflat una de cealaltă? Bănuiesc că ar trebui să păstrez secretul. Mila este la fel de nefericită precum arată?

– Mila este devastată, zise Fire încet.

– L-aș putea ucide pentru asta.

– Cred că este prea furioasă, sau prea deznădăjduită ca să gândească limpede. Nu va accepta bani de la el, așa că o să-i iau eu și o să-i păstrez pentru ea, în caz că se va răzgândi.

– Poate să-și păstreze postul dacă vrea, n-am s-o oblig să plece. Vom găsi noi o soluție.

Îi aruncă o privire piezișă.

– Să nu-i spui lui Garan; apoi, încruntat: Of, domniță, vremurile sunt prea întunecate pentru a ura bun-venit pe lume unor copilași.

„Copilași", gândi Fire. Copilași pe lume. Ea trimise gândul în eter: *Bun-venit, copilași!* Își dădu seama, frustrată, că plângea. Părea a fi un simptom al graviditățiii prietenelor ei faptul că Fire nu se putea abține să plângă.

Atitudinea dură a lui Brigan dispăru, lăsând locul blândeții, iar prințul începu să scotocească prin buzunare în căutarea unei batiste pe care nu o găsea nicăieri. Veni la ea.

– Ce s-a întâmplat, domniță? Te rog, spune-mi.

– Ți-am simțit lipsa în aceste două luni, răspunse ea, începând să plângă în hohote.

El îi luă mâinile.

– Spune-mi ce se întâmplă cu tine, te rog.

Și apoi, pentru că el îi ținea mâinile, ea îi mărturisi totul, direct: cu câtă disperare își dorea copii, și de ce hotărâse că era mai bine să nu-i aibă și cum de teamă să nu se răzgândească, aranjase în taină, împreună cu Clara și cu Musa, să ia medicamentele care făceau acest lucru imposibil pentru totdeauna. Cum nu își revenise, nici pe departe, căci inima ei era mică și tremurătoare și nu se mai putea opri din plâns.

El o ascultă în tăcere, devenind din ce în ce mai uluit; după ce ea termină, el rămase tăcut mult timp. Îi privi îndelung mâinile cu o expresie oarecum neajutorată, apoi zise:

– M-am comportat ca un nesuferit cu tine în noaptea în care ne-am cunoscut. Nu mi-am iertat-o niciodată.

Era ultimul lucru pe care Fire se așteptase să-l audă de la el. Se uită în ochii lui, care erau palizi ca luna.

– Îmi pare foarte rău că ești tristă, zise el. Nu știu ce să-ți spun. Ar trebui să trăiești undeva unde oamenii fac copii și să-i adopți pe toți. Ar trebui să-l ții și pe Archer prin apropiere – e tare folositor, nu crezi?

La aceste vorbe, ea zâmbi, ba fu cât pe ce să izbucnească în râs.

– M-ai făcut să mă simt mai bine. Îți mulțumesc.

El îi eliberă ușor mâinile de parcă i-ar fi fost teamă ca acestea să nu cadă pe acoperiș și să se sfărâme, apoi îi zâmbi tandru.

– Înainte nu mă priveai în ochi, însă acum o faci, spuse ea, pentru că își aduse aminte și pentru că i se părea curios.

El ridică din umeri.

– Atunci nu-mi păreai reală.

Ea își încreți fruntea.

– Ce înseamnă asta?

– Înainte mă copleșeai, dar acum m-am obișnuit cu tine.

Ea clipi tăcută, surprinsă de plăcerea pe care i-o aduceau cuvintele lui; apoi râse în sinea ei, deoarece sugestia cum că ar fi fost o persoană obișnuită îi făcea plăcere.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

În dimineața următoare, însoțită de Musa, Mila și Neel, Fire se îndreptă către biroul lui Nash pentru a se întâlni cu frații regali și cu Archer.

Mai erau doar câteva săptămâni până la banchet, iar problema implicării lui Fire în plănuirea asasinatelor era dezbătută mereu. În mintea lui Fire, totul era simplu. Categoric ea trebuia să fie asasinul în toate cele trei cazuri, deoarece ea ar fi putut mai bine decât oricine să atragă victimele într-un loc izolat și nepăzit și să obțină mai multe informații de la ele înainte de a le ucide. Garan susținu însă că Fire nu știa să lupte cu sabia și, dacă oricare dintre cei trei dădea dovadă de încăpățânare, ea ar fi putut ajunge în sabia cuiva. Nici Clara nu își dorea ca asasin o persoană care nu avea experiență în a ucide.

– Vei da înapoi, zise Clara din nou în acea zi. Când vei vedea ce înseamnă cu adevărat să implânți pumnalul în pieptul cuiva, nu vei putea s-o faci.

Fire știa că era mai pricepută decât oricine din acea încăpere, doar că Archer nu realiza acest lucru.

– Este adevărat că nu voi dori să o fac, însă, dacă va trebui s-o fac, o voi face, răspunse ea pe un ton calm.

Archer fierbea într-un colț al încăperii. Fire nu îl băgă în seamă, căci știa că era inutil să apeleze la el – mai ales în acele zile, când acesta era ba turbat de mânie, ba se simțea rușinat, deoarece ea îi

acorda atenţia şi timpul său Milei, iar el înţelegea acest lucru, şi-l resimţea, şi ştia că era din vina lui.

– Nu putem trimite un novice să-i omoare pe trei dintre cei mai de temut duşmani ai noştri, zise din nou Clara.

Pentru prima oară de când fusese abordat acest subiect, Brigan era prezent fizic pentru a-şi exprima părerea. Stătea rezemat de un raft de cărţi, cu braţele încrucişate.

– Este limpede că trebuie să fie implicată, zise el. Nu cred că Gentian îi va putea rezista prea mult, iar Gunner, chiar dacă este deştept, este totuşi condus de tatăl lui. Murgda i-ar putea da ceva bătăi de cap, însă suntem disperaţi să aflăm ce ştie – în special unde îşi ascunde Mydogg armata – iar Lady Fire este cea mai în măsură să obţină aceste informaţii. Domniţa ştie de ce este în stare, zise el, ridicându-şi sprâncenele pentru a opri obiecţiile Clarei. Dacă spune că o va face, atunci aşa va fi.

Auzind acestea, Archer se întoarse către Brigan bombănind, căci starea lui găsise ceea ce căuta: o persoană pe care să se descarce şi care să nu fie Fire.

– Taci din gură, Archer! zise Clara pe un ton tăios, întrerupându-l înainte ca acesta să înceapă.

– Este prea periculos, zise Nash de la biroul lui, de unde o privea îngrijorat pe Fire. Tu eşti spadasin, Brigan. Tu ar trebui s-o faci.

Brigan încuviinţă.

– În regulă, dar dacă eu şi domniţa ne-am ocupa de asta împreună? Ea să îi ademenească într-un loc izolat şi să îi interogheze, iar eu să îi omor şi să o apăr pe ea.

– Doar că mi-ar fi mai greu să îi păcălesc ca să aibă încredere în mine dacă vei fi şi tu de faţă, zise Fire.

– Şi dacă m-aş ascunde?

În tot acest timp, Archer traversase încet încăperea, apropiindu-se de Brigan, iar acum se afla în faţa prinţului şi îi spuse pe nerăsuflate.

– N-ai niciun fel de scrupule când vine vorba să o pui în pericol, zise el. Pentru tine, ea nu este decât o unealtă. Ai inima de piatră.

Fire îşi ieşi din fire.

– Să nu îndrăznești să spui că are inima de piatră, Archer. Este singurul de aici care crede în mine.

– Oh, și eu cred că ești în stare să faci asta, zise Archer, șuieratul lui umplând toate colțurile încăperii. O femeie care poate înscena sinuciderea propriului ei tată cu siguranță că poate ucide câțiva dellieni pe care nu i-a cunoscut niciodată.

Timpul păru că se comprimă și că toți cei aflați în încăpere dispar. Nu mai erau decât Fire și Archer, care stătea în fața ei. Fire îl privea înmărmurită, apoi, așa cum răceala pe care o simți în extremități se furișează până în interiorul ființei, ea înțelese treptat că el rostise într-adevăr cu voce tare ceea ce i se păruse ei că auzise.

Lui Archer i se tăie respirația, fiind la fel de uluit. El se rezemă cu spatele de un raft de cărți, clipind des pentru a-și înlătura lacrimile.

– Iartă-mă, Fire. Îmi retrag cuvintele.

Cugetând asupra celor auzite, ea înțelese că acele cuvinte nu puteau fi retrase. O uluise mai puțin faptul că el devoalase adevărul și mai mult modul în care o făcuse. O acuzase, tocmai el, care știa ce simțea ea. O batjocorise folosindu-se de propria ei rușine.

– Nu doar eu m-am schimbat, îi șopti ea, privindu-l în ochi. Și tu te-ai schimbat. Până acum n-ai fost niciodată nemilos față de mine.

Apoi se întoarse, cu același sentiment că timpul se comprimase, și părăsi încăperea.

Timpul o ajunse din urmă în grădinile înghețate ale casei verzi, unde, după ce începu să tremure, își dădu seama că își făcuse un obicei din a-și uita mereu haina. Musa, Mila și Neel stăteau tăcuți în jurul ei.

Ea se așeză pe o bancă, sub un copac mare. Lacrimi mari i se rostogoleau pe obraji și i se spărgeau în poală. Luă batista pe care i-o oferi Neel, apoi își privi pe rând gărzile. Încercă să descopere în privirile lor, dincolo de mințile lor tăcute, un semn că ar fi îngrozite de ceea ce știau acum.

Gărzile o priveau liniștite. Își dădu seama că nu erau îngrozite. O priveau cu respect.

Își dădu brusc seama că era o norocoasă pentru faptul că oamenii din viața ei agreau compania unui monstru atât de neobișnuit încât să-și omoare propria familie.

Începu să cadă o zăpadă udă și deasă, iar ușa laterală a casei se deschise. Învelită într-o mantie, menajera lui Brigan, Tess, se apropie cu pași repezi de ea.

– Văd că ai de gând să mori înghețată chiar sub nasul meu, o certă femeia. Ce-i cu tine?

Fire o privi fără prea mult interes. Tess avea ochii verzi și adânci ca două ochiuri de apă, care acum o priveau furioși.

– Mi-am ucis tatăl, zise Fire, și-am făcut să pară că s-a sinucis.

Tess tresări, surprinsă. Își încrucișă brațele pe piept și scoase niște sunete indignate, hotărâtă, pare-se, să o dezaprobe. Apoi, brusc, ea se înmuie, precum o grămadă de zăpadă care se topește și cade de pe acoperiș, și clătină din cap, năucită.

– Asta nu schimbă lucrurile. Tânărul prinț tot îmi va spune „Ți-am spus eu". Uită-te la tine, copilă – ești udă până la piele. Ești frumoasă ca apusul de soare, dar n-ai strop de minte. Nu semeni cu mama ta. Haide înăuntru.

Fire era uluită. Femeia cea măruntă o trase sub mantia ei și o conduse în casă.

Casa reginei – căci Fire își aminti că aceasta era casa lui Roen și nu a lui Brigan – părea locul care putea consola un suflet nefericit. Odăile erau mici și plăcute, văruite în nuanțe calde de verde și albastru, pline de mobilă frumoasă. În șemineurile uriașe ardea cu vâlvătăi focul de ianuarie. Era limpede că acolo locuia un copil; caietele, mingile, mănușile și jucăriile, precum și obiectele roase de Blotchy, erau împrăștiate în toate colțurile. Era mai puțin evident că locuia acolo și Brigan, deși un observator avizat ar fi putut identifica unele indicii. Pătura pe care Tess o înfășură în jurul lui Fire semăna suspect de mult cu o pătură pentru șa.

Tess o așeză pe Fire pe o sofa care se afla în fața focului, iar gărzile ei luară loc în fotoliile plasate în jurul domniței. Îi servi pe

toți cu o cupă de vin fierbinte. Le ținea companie în timp ce împăturea câteva cămăși micuțe.

Fire împărțea canapeaua cu doi pisoi-monstru pe care nu îi mai văzuse până atunci. Unul era cărămiziu, iar celălalt arămiu cu dungi cărămizii. Dormeau încolăciți unul în jurul celuilalt, încât îți era greu să îți dai seama cui îi aparținea capul și cui, coada. Pisoii o duseră pe Fire cu gândul la părul ei, care era încolăcit sub basma, lipicios și ud. Ea își trase basmaua de pe cap și își desfăcu părul ca să se usuce. Acesta îi căzu pe umeri într-o cascadă de lumină și culoare. Unul dintre pisoi își ridică privirea din cauza strălucirii și căscă.

Își înfășură mâinile în jurul cupei calde și clipi, privind pierdută aburul care ieșea din vinul fierbinte; și, odată ce începu să vorbească, ea descoperi că destăinuirea îi liniștea inima strânsă și distrusă.

– L-am ucis pe Cansrel ca să nu-l omoare pe Brigan. Și ca să îl împiedic pe Brigan să-l omoare pe Cansrel, deoarece acest lucru i-ar fi distrus șansele de a crea alianțe cu prietenii lui Cansrel. Și din alte motive. Cred că nu are rost să vă mai explic de ce a fost mai bine ca el să moară.

Tess se opri din ce făcea și, așezându-și mâinile pe grămada din poala ei, o privi cu atenție pe Fire. Își mișca buzele în timp ce Fire vorbea, de parcă ar fi rostit chiar ea aceste cuvinte.

– L-am făcut să creadă că leopardul-monstru pe care îl avea era un copilaș, zise Fire. Propriul lui copilaș pe jumătate om, pe jumătate monstru. Am rămas dincolo de gard și l-am privit cum deschide ușa cuștii și cum îi vorbește animalului de parcă acesta ar fi fost neajutorat și inofensiv. Leopardul era înfometat. El obișnuia să-i înfometeze. Totul s-a petrecut foarte repede...

Fire tăcu preț de o clipă, încercând să înlăture din minte imaginea care îi bântuia visele. Ea vorbi, cu ochii închiși.

– Odată ce m-am convins că era mort, am tras cu arcul și am omorât felina. Apoi i-am omorât și pe ceilalți monștri, deoarece îi uram, întotdeauna i-am urât. Nu îi puteam auzi țipând după sângele lui. Apoi i-am chemat pe servitori și le-am spus că se sinucisese și că eu nu reușisem să-l opresc. Am pătruns în mințile lor ca să mă asigur că m-au crezut, ceea ce nu a fost prea greu. Era

nefericit de când murise Nax, iar ei ştiau că era capabil de lucruri nebuneşti.

Preferă să nu mai spună şi restul poveştii. Când venise Archer, acesta o găsise îngenuncheată în sângele lui Cansrel, holbându-se la el, fără să verse o lacrimă. Când el încercase să o ia de acolo, ea se luptase cu el disperată, ţipând să o lase în pace. Timp de câteva zile, ea se comportase ca o sălbatică faţă de Archer şi de Brocker, cu răutate, de parcă înnebunise, de parcă nu mai era ea; aceştia îi rămăseseră alături şi o îngrijiseră până când ea îşi revenise. Apoi urmaseră săptămâni de apatie şi lacrimi. Ei îi rămăseseră în continuare alături.

Stătea nemişcată pe sofa. Brusc, ea îşi dori compania lui Archer, ca să îi spună că îl ierta pentru că dezvăluise adevărul. Era momentul ca şi ceilalţi oameni să afle. Era momentul ca toată lumea să ştie ce era ea şi de ce era în stare.

Ea nu îşi dădu seama când adormi, nici măcar atunci când Musa sări ca nu cumva cupa de vin să nu se verse.

Se trezi după câteva ore. Era întinsă pe sofa, acoperită de pături, iar pisoii dormeau încolăciţi în părul ei. Tess nu era acolo, însă Musa, Mila şi Neel nu se mişcaseră de la locurile lor.

Archer stătea în faţa şemineului, cu spatele la ea.

Fire se ridică pe jumătate şi îşi trase părul de sub pisoi.

– Mila, zise ea. Nu trebuie să stai aici dacă nu vrei.

Mila răspunse cu încăpăţânare.

– Vreau să rămân şi să te păzesc, domniţă.

– Prea bine, zise Fire, privindu-l cu atenţie pe Archer, care se întorsese cu faţa când îi auzise vocea.

Obrazul stâng îi era învineţit, ceea ce o alarmă în primă instanţă, apoi i se păru extrem de interesant.

– Cine te-a lovit? întrebă ea.

– Clara.

– Clara!

– Mi-a tras un pumn pentru că te-am supărat. Ei, adăugă el, în șoaptă. Cel puțin, acesta a fost motivul principal. Cred că are mai multe motive.

El se uită pe furiș la Mila, pe chipul căreia apăru brusc expresia unui boxer care fusese lovit în stomac de prea multe ori.

– E o situație stânjenitoare.

„E numai vina ta, îi transmise ea furioasă prin puterea gândului, iar cuvintele tale necugetate nu fac decât să înrăutățească situația. Încă nu au aflat una despre cealaltă și nu e treaba ta să le dezvălui secretul".

– Fire, zise el, coborând privirea posomorât. A trecut ceva timp de când n-am mai făcut fapte bune. Când va sosi tata, nu îl voi putea privi în ochi. Îmi doresc foarte mult să fac ceva care să merite, ceva de care să nu-mi fie rușine, însă se pare că nu sunt capabil de așa ceva atâta vreme cât te văd și știu că nu mai ai nevoie de mine și că ești îndrăgostită de altcineva.

– Of, Archer, zise ea, apoi cuvintele i se opriră în gât când observă cât era de frustrat.

Cât de ciudat și trist îi părea că el o acuza de dragoste! Și, pentru prima oară în viața lui, avea dreptate.

– Voi pleca înspre apus, după Cutter, zise el.

– Poftim?! exclamă ea, îngrozită. Acum? De unul singur?

– Nimeni nu le acordă nicio atenție băiatului și arcașului, iar eu știu că este o greșeală. Nu e de glumă cu băiatul acesta și poate că ai uitat că în urmă cu douăzeci și ceva de ani arcașul acela a făcut închisoare pentru viol.

Lui Fire îi veni din nou să plângă.

– Archer, nu cred că ar trebui să pleci. Așteaptă până va lua sfârșit banchetul și te voi însoți.

– Cred că pe tine te vor.

– Nu pleca, Archer, te rog.

– Trebuie, izbucni el brusc.

Se întoarse cu spatele la ea și își ridică o mână pentru a o opri.

– Uită-te la tine, zise el, cu vocea înecată de lacrimi. Nici nu mă pot uita la tine. Trebuie să fac ceva, nu înțelegi? Trebuie să plec. Vă

voi lăsa să mergeți mai departe cu planul, pe tine și pe Brigan, marea echipă de asasini. Uite! zise el, scoțând din buzunarul hainei o hârtie împăturită și trântindu-o pe sofa lângă ea.

– Ce-i asta? întrebă Fire, nedumerită.

– O scrisoare de la el, răspunse Archer, aproape țipând. A scris-o chiar înainte să te trezești. Mi-a spus că dacă nu ți-o dau, îmi rupe ambele brațe.

Tess își făcu apariția în pragul ușii și îl amenință pe Archer cu degetul.

– Tinere, avem un copil în casa asta. De ce strigi ca apucatul? îl dojeni ea.

Apoi se întoarse și se îndepărtă cu pași repezi. Archer se holbă la ea uluit. Apoi, se întoarse cu fața la șemineu și se rezemă de poliță, ținându-și capul în mâini.

– Archer, îl rugă Fire. Dacă tot vrei să faci asta, ia cât mai mulți soldați cu tine. Cere-i lui Brigan o escortă.

El nu răspunse. Nici măcar nu era sigură că el o auzise. Se întoarse către ea și zise:

– Rămâi cu bine, Fire!

Ieși din încăpere, lăsând-o pradă disperării.

Gândurile ei strigară în urma lui disperate. „Archer! Păstrează-ți mintea lucidă. Drum bun. Te iubesc".

***

Scrisoarea lui Brigan era scurtă.

Domniță:

Vreau să-ți fac o mărturisire. Știam că l-ai omorât pe Cansrel. Lordul Brocker mi-a spus în ziua în care am venit după tine ca să te aduc aici. Te rog să-l ierți pentru că ți-a trădat încrederea. Mi-a spus acest lucru ca să pot înțelege ceea ce ești și ca să mă comport față de tine cum se cuvine. Cu alte cuvinte, mi-a făcut această mărturisire ca să te apere de mine.

M-ai întrebat cândva de ce am încredere în tine. Acesta este doar unul dintre motive. Cred că ai îndurat prea multă durere de dragul altor oameni. Cred că ești la fel de puternică și de curajoasă ca orice altă persoană pe care am cunoscut-o sau despre care am auzit. Și înțeleaptă și generoasă atunci când îți folosești puterea.

Trebuie să plec de îndată la Fort Flood, dar mă voi întoarce la timp pentru banchet. Sunt de acord cu rolul pe care îl joci în planul nostru – deși Archer se înșală când crede că îmi face plăcere. Frații mei îți vor da toate detaliile. Mă așteaptă soldații. Scrisoarea aceasta e scrisă în grabă, dar e scrisă din inimă.

Al tău, Brigan

P.S. Să nu pleci din această casă până când Tess nu îți va fi spus adevărul. Te rog să mă ierți că nu ți l-am spus. I-am promis și de atunci m-am străduit să-l țin doar pentru mine.

Fire se îndreptă cu respirația tremurândă către bucătărie, unde simți prezența lui Tess. Bătrâna își ridică ochii verzi de la lucrul pe care îl făcea.

– La ce se referă Prințul Brigan, când spune că trebuie să-mi spui adevărul? zise Fire, speriată de această întrebare.

Tess lăsă jos aluatul pe care îl frământa și își șterse palmele de șorț.

– Ce zi anapoda, zise ea. Nu m-am așteptat la asta. Iar acum că a sosit momentul, oferi așa o priveliște încât mă intimidezi.

Ridică din umeri, dezorientată.

– Fiica mea, Jessa, a fost mama ta, copilă, zise ea. Eu sunt bunica ta. Vrei să rămâi la cină?

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Fire petrecu următoarele zile într-o stare de uimire. Vestea că avea o bunică era destul de zguduitoare. Însă să simtă, de la prima lor cină ezitantă, că bunica ei era curioasă să o cunoască și dornică să-i accepte compania? Era aproape prea mult pentru o tânără pe jumătate om, pe jumătate monstru, care avusese parte de atât de puține bucurii.

Ea lua cina în fiecare seară în bucătăria casei verzi, împreună cu Tess și cu Hanna. Sporovăiala Hannei umplea momentele de tăcere din conversația dintre bunică și nepoată și micșora, oarecum, acel sentiment de stânjeneală pe care îl simțeau în timp ce încercau să găsească o cale de a lega o relație.

Faptul că Tess era directă și sinceră era de mare ajutor, iar Fire simțea sinceritatea în fiecare lucru neclar pe care îl rostea.

– De obicei, nu sunt ușor de impresionat, zise Tess în timpul primei lor cine când serviră găluște și tocană din carne de răpitoare-monstru. Însă tu ai reușit să mă impresionezi, domniță-monstru. În toți acești ani mi-am spus că ești fiica lui Cansrel și nu a Jessei, nu cu adevărat. Un monstru, nu o fată, fără de care ne este mai bine. Am încercat să-i spun și Jessei, cu toate că nu a vrut să audă, și a avut dreptate. Când mă uit la chipul tău, parcă o văd pe ea.

– Unde? vru să știe Hanna. Care parte a chipului?

– Ai fruntea Jessei, zise Tess, fluturând neputincioasă o lingură în direcția lui Fire. Și aceeași expresie în ochi și pielea ei frumoasă

și caldă. I-ai moștenit culoarea ochilor și a părului, însă al tău este de o sută de ori mai frumos decât al ei, firește. Tânărul prinț mi-a spus că are încredere în tine, încheie ea cu o voce slabă. Însă nu l-am crezut. Am crezut că a fost sedus. Am crezut că te vei căsători cu regele, sau mai rău, chiar cu el, și totul va reîncepe.

– E în regulă, zise Fire pe un ton blând, imună la ranchiună, deoarece tocmai se îndrăgostise de ideea că avea o bunică.

Își dorea să îi poată mulțumi lui Brigan, însă acesta era plecat și era puțin probabil să se întoarcă înainte de banchet. Și, mai mult decât orice, își dorea să-i poată spune lui Archer. Indiferent de sentimentele lui, cu siguranță se va bucura alături de ea – ar râde uimit la aflarea acestei vești. Însă Archer hoinărea cine știe pe unde prin vest, cu doar câteva gărzi – conform spuselor Clarei, luase cu el doar patru oameni – și se vâra în cine știe ce belele. Fire hotărî să facă o listă cu tot ce o încânta și o nedumerea în legătură cu ideea de a avea o bunică, pentru a-i putea spune atunci când el avea să se întoarcă.

Nu era singura persoană care își făcea griji în legătură cu Archer.

– Nu a fost un lucru chiar atât de îngrozitor că ți-a divulgat secretul, zise Clara – uitând, gândi Fire impasibil, că la vremea respectivă Clara crezuse că e la fel de îngrozitor ca o lovitură de pumn. Acum că știm, suntem mai convinși de rolul pe care îl vei juca în complotul nostru. Te admirăm pentru asta. Sincer, domniță, mă mir că nu ne-ai spus până acum.

Fire nu îi dădu niciun răspuns, deoarece nu putea explica faptul că admirația era parte din motivul pentru care nu spusese nimic. Nu era nicio satisfacție să fii eroul oamenilor care îl urau pe Cansrel. Ea nu îl omorâse din ură.

– Archer e necugetat, asta o știu, dar cu toate acestea sper că va avea grijă, termină Clara, așezându-și absentă o mână pe burtă în timp ce răsfoia cu cealaltă un maldăr de planuri de nivel. Cunoaște terenul din vest? Sunt falii mari în pământ. Unele dintre ele ajung în peșteri, altele nu au fund. Sper să nu cadă într-una.

Se opri o clipă din frunzărit, închise ochii și oftă.

– Am hotărât să fiu recunoscătoare pentru faptul că pruncul meu va avea un frate, datorită lui. Consumi mai puțină energie când ești recunoscător decât atunci când ești furios.

Când adevărul ieșise la iveală, Clara îl acceptase într-adevăr cu seninătate. Nu la fel de ușor îi fusese Milei, deși nici ea nu se înfuriase. Așezată pe scaunul ei de lângă ușă, Mila era de-a dreptul șocată.

– În fine, zise Clara, oftând. Ai reținut ceva în legătură cu etajul șase? Sper că nu ți-e frică de înălțime!

– Nu mai mult decât oricărei alte persoane. De ce?

Clara scoase din mormanul de planuri două hârtii uriașe, făcute sul.

– Aici sunt planurile pentru etajele șapte și opt. Îl voi pune pe Welkley să verifice dacă am etichetat corect camerele musafirilor. Încercăm să reținem aceste etaje, ca să le puteți folosi voi, însă sunt unii care preferă priveliștea.

Procesul de memorare a planurilor etajelor palatului era diferit pentru Fire față de alți oameni, deoarece Fire nu reușea să își imagineze palatul ca pe o hartă, așezată pe o coală de hârtie. Palatul era un spațiu tridimensional care ieșea din mintea ei învârtindu-se, un spațiu care gemea de minți care străbăteau coridoarele încoace și încolo, care treceau pe lângă puțuri pentru rufe și urcau scările, și pe care Fire nu le simțea, dar pe care trebuia să le plaseze acum din memorie pe o hartă întinsă pe o pagină. De pildă, nu era de-ajuns pentru Fire să știe că Welkley se afla în capătul estic de la cel de-al doilea etaj al palatului. Unde se afla mai exact? În ce cameră se afla și câte uși și ferestre avea? Cât de aproape se afla următoarea cămăruță a servitorului sau următorul set de scări? Mințile a căror prezență o simțea lângă Welkley – erau în încăpere cu el, sau erau pe hol, sau în camera alăturată? Dacă Fire trebuia să îl ghideze mental pe Welkley spre camera ei chiar în acel moment, fără ca cineva să îl vadă, putea face oare acest lucru? Oare putea controla în același timp opt etaje, sute de coridoare, mii de încăperi, uși, ferestre, balcoane și percepția unei conștiințe care umplea curtea?

Răspunsul era simplu: nu, nu putea. Însă trebuia să învețe să se descurce cât mai bine, deoarece planul de asasinare din noaptea

banchetului depindea de asta. Ea exersa cât era ziua de mare, în apartamentul ei, în grajd cu Small, pe acoperiș cu gărzile ei – mândră de ea însăși, uneori, de cât de mult progresase față de zilele anterioare petrecute în acest palat. Cu siguranță nu se va rătăci când va străbate din nou aceste coridoare.

Reușita acestui plan depindea foarte mult de capacitatea lui Fire de a-i atrage în taină pe Gentian, Gunner și Murgda, separat sau împreună, într-un loc izolat. Era extrem de important ca ea să reușească asta, deoarece planul de rezervă era mult prea complex și implica prea mulți soldați și prea multe încăierări și ar fi fost aproape imposibil să nu se facă zarvă.

Odată rămasă singură cu ei, Fire avea să afle tot ce va putea de la fiecare dintre ei. Între timp, Brigan urma să i se alăture pe furiș și să se asigure că obținerea informației se va sfârși cu Fire în viață și cei trei morți. Apoi, trebuiau să ascundă cât mai mult timp posibil această întâmplare. Aceasta era tot treaba lui Fire: să caute în palat oameni care suspectau ceea ce se întâmplase și să facă în așa fel încât oamenii respectivi să fie prinși în tăcere înainte ca aceștia să apuce să spună ceva. Deoarece nimeni, dar nimeni, care nu era alături de coroană nu putea afla cum stăteau lucrurile sau ce aflase Fire. Informația este valoroasă doar atunci când nimeni nu știe că tu știi.

Brigan urma să călărească pe timpul nopții către Ford Flood. În clipa în care el avea să ajungă acolo, începea războiul.

În ziua banchetului, Tess o ajută pe Fire să îmbrace rochia pe care i-o adusese Welkley, prizând clame și netezind materialul acolo unde nu trebuia netezit, murmurând satisfăcută în tot acest timp. Apoi, o echipă de coafeze începură să-i împletească părul, minunându-se de acea paletă de nuanțe roșii, portocalii și aurii, de șuvițele-i rozalii, de textura sa imposibil de mătăsoasă și de strălucirea lui. Era prima oară când Fire încerca să își îmbunătățească înfățișarea. În scurt timp, ea începu să se plictisească de tot acest proces de înfrumusețare.

Cu toate acestea, când, în cele din urmă, se termină totul, iar coafezele plecară și Tess o trase în fața oglinzii, Fire văzu și înțelese

că toată lumea făcuse o treabă bună. Rochia, de un violet lucios și extrem de simplă, era atât de bine croită și se mula atât de bine pe trupul ei, încât Fire avea impresia că e dezbrăcată. Și părul ei! Nu înțelegea ce îi făcuseră la păr, împletituri subțiri ca ața în unele locuri, bucle și onduleuri în porțiunile cu păr mai des, care îi cădeau pe umeri și pe spate, însă ea văzu că rezultatul final era un soi de dezordine controlată care se potrivea minunat cu trupul, chipul și rochia ei. Se întoarse către gărzi ca să vadă efectul pe care îl avea asupra lor – erau douăzeci la număr și toate trebuiau să joace un rol în acțiunea din acea seară și toate așteptau ordinele ei. Douăzeci de fălci atârnau uluite – chiar și Musa, Mila și Neel. Fire pătrunse în mințile lor și fu încântată, apoi furioasă să descopere că acestea erau deschise precum acoperișurile din sticlă în luna iulie.

– Veniți-vă în fire! izbucni ea. Este doar o deghizare, ați uitat? N-o să funcționeze dacă cei care trebuie să mă ajute nu își păstrează mintea lucidă.

– O să funcționeze, nepoată.

Tess îi dădu lui Fire două cuțite vârâte în teci, pentru gleznă.

Vei obține tot ce vei dori, de la oricine vei dori. În seara aceasta, Regele Nash îți va oferi în dar și Râul Winged dacă îi vei cere acest lucru. Pe legea mea, copilă – Prințul Brigan îți va oferi cel mai bun cal de război al lui.

Fire își legă cuțitele în jurul gleznelor, însă nu zâmbi. Brigan nu îi putea oferi daruri până când nu revenea la curte, iar acest lucru nu se întâmplase încă și mai erau doar două ceasuri până la începerea banchetului.

***

Una dintre zonele de acțiune rezervate de către frații regali pentru seara respectivă era o serie de odăi de la cel de-al patrulea etaj, care aveau un balcon ce dădea înspre curtea interioară cea mare. Fire stătea în balcon împreună cu trei gărzi, distrăgând atenția sutelor de oameni care se aflau jos.

Nu mai fusese niciodată la o petrecere, darămite la un banchet regal. Curtea era învăluită în lumina aurie a miilor și miilor de

lumânări: pereți de lumânări în spatele balustradelor de la marginea ringului de dans, pentru ca rochiile doamnelor să nu ia foc; lumânări în lămpi uriașe care atârnau de tavane cu fire argintii; lumânări topite pe balustradele fiecărui balcon, inclusiv pe balustrada balconului ei. Lumina pâlpâia asupra oamenilor, făcându-i să pară frumoși în rochiile și costumele lor, asupra bijuteriilor pe care le purtau, asupra cupelor argintii din care beau, asupra râsetelor cristaline. Se lăsa seara. Muzicienii își acordară instrumentele și începură să cânte. Începu dansul, creând imaginea perfectă a unei petreceri de iarnă.

Ce deosebire mare era între aparență și esență! Dacă Fire nu ar fi fost nevoită să își păstreze concentrarea, dacă nu ar fi fost nevoită să păstreze o expresie serioasă, ar fi izbucnit în râs, căci știa că privea de sus un microcosmos al regatului însuși, o rețea de trădători, de iscoade și de aliați îmbrăcați elegant, reprezentând fiecare parte, analizându-se cu atenție, încercând să-și audă conversațiile și extrem de atenți la cine intra sau ieșea. Centrul atenției se fixă asupra lui Gentian și a fiului său, chiar dacă aceștia stăteau deoparte. Gunner, de statură medie și cu o înfățișare banală, părea că e una cu acel colț în care stătea, însă Gentian era înalt, avea părul alb, strălucitor, și era un inamic al curții prea cunoscut pentru a trece neobservat. Era înconjurat de cinci „slujitori", bărbați care semănau cu niște câini feroce vârâți în ținute oficiale. Nu era obiceiul ca la astfel de banchete să se poarte săbiile; singurele arme vizibile erau cele ale gărzilor care erau postate lângă uși. Fire știa însă că Gentian, Gunner și gărzile lor, prea puțin deghizate, aveau cuțite asupra lor. Știa că nu aveau încredere în nimeni; simțea asta. Îl observă pe Gentian trăgându-se în repetate rânduri de guler, de parcă nu s-ar fi simțit în elementul lui. Ea îi vedea, pe el și pe fiul lui, întorcându-se brusc la cel mai mic zgomot, afișând un zâmbet fals și înghețat care semăna cu surâsul unui nebun. Gentian i-ar fi părut un bărbat chipeș, îmbrăcat cu gust, cu un aer aparent distins, dacă nu i-ar fi simțit nervii încordați. Gentian regreta planul care îl adusese acolo.

Era copleşitor pentru Fire să îi urmărească pe toți cei prezenți în incintă, iar când încerca să treacă dincolo de această curte, amețea. Își dădu însă toată silința și, folosindu-se de mințile care îi ofereau acces, întocmi o listă mentală cu cei prezenți la palat care i-ar fi putut simpatiza pe Lordul Gentian și pe Lady Murgda, oameni care nu erau de încredere și, de asemenea, oameni care erau de încredere. Ea comunică lista unui secretar al lui Garan, care notă nume și descrieri pe care le transmise mai departe șefului gărzilor, ale cărui multe sarcini din acea noapte includeau și faptul că trebuia să știe unde se afla fiecare în orice moment și să prevină apariția unor arme neplănuite sau dispariția unor persoane importante.

Se întunecase de-a binelea. Fire simți cum arcașii se mișcau în umbra balcoanelor din jurul ei. Atât Gentian, cât și Murgda fuseseră găzduiți la cel de-al treilea etaj al palatului, cu vedere la curtea interioară. Camerele de deasupra, de dedesubt, de vizavi și de o parte și de cealaltă rămaseră goale, fiind ocupate temporar de garda militară regală, care făcea ca gărzile lui Fire să pară ponosite.

Acestea fuseseră ordinele lui Brigan.

Fire nu știa de ce să se teamă mai tare: cum o va afecta pe ea și familia lui dacă nu va sosi la timp sau cum va afecta operațiunea lor, din acea noapte împreună, războiul. Fu de părere că erau elemente care constituiau aceeași frică. Dacă Brigan nu își făcea apariția, însemna că era, probabil, mort. În acest caz, totul s-ar fi năruit, fie că era un lucru important, ca planul din acea seară, fie un lucru nesemnificativ, ca inima ei.

Apoi, doar câteva minute mai târziu, ea dădu peste prezența lui, care se materializă la marginea razei sale de percepție. Se afla lângă cel mai apropiat pod al orașului. Aproape involuntar, ea îi transmise un val de sentimente care începu cu furia, apoi se transformă imediat în îngrijorare și ușurare că îi simțea prezența. Un sentiment atât de primar și de necontrolat, încât nu putea fi sigură că nu îi scăpase vreun sentiment profund.

El îi transmise înapoi încredere, epuizare și scuze, iar ea îi răspunse tot printr-o scuză, iar el se scuză din nou, mai insistent de

astă dată. „A sosit Brigan", se grăbi ea să le transmită celorlalți prin puterea gândului, înlăturând din mintea sa sentimentele lor de ușurare. Atenția ei fusese distrasă. Încercă să câștige din nou controlul asupra curții.

Lady Murgda era mai discretă decât Gentian. La fel ca și el sosise însoțită de cel puțin douăzeci de „servitori" care lăsau impresia că nu erau străini de lupte. Câțiva dintre ei se aflau în curtea de jos. Alții erau răspândiți prin palat, cu ordine primite, probabil, de la Murgda de a urmări pe cineva. Odată ce ajunsese la palat, Murgda se dusese direct în apartamentul ei și nu mai ieșise de atunci. Se afla cu un etaj mai jos de Fire și vizavi de locul unde stătea ea, deși Fire nu o putea vedea. O simțea doar, ageră și inteligentă, așa cum știuse Fire că va fi, mai îndârjită decât cei doi dușmani ai ei de jos și mai păzită, însă cuprinsă de aceeași nervozitate și extrem de suspicioasă.

Clara, Garan, Nash, Welkley și câteva gărzi intrară în camera cu balconul în care se afla Fire. Simțindu-le prezența, dar fără să se întoarcă înspre ei, Fire îi salută în gând. Prin ușa deschisă a balconului, o auzi pe Clara murmurând.

– Am descoperit pe cine a pus Gentian să mă urmărească, zise Clara, însă nu sunt la fel de convinsă de persoana trimisă de Murgda. Oamenii ei sunt mai bine pregătiți.

– Unii dintre ei sunt pikkieni, zise Garan. Sayre mi-a spus că a văzut bărbați care seamănă cu pikkienii și le-a auzit accentul.

– Este posibil ca Lordul Gentian să fie suficient de neinspirat încât să nu fi pus pe nimeni să o urmărească pe Lady Murgda? zise Clara. Anturajul lui sare în ochi și niciunul dintre oamenii săi nu pare să o urmărească pe ea.

– Nu e ușor să o urmărești pe Lady Murgda, Prințesă, zise Welkley. Nu prea s-a arătat. Lordul Gentian, pe de altă parte, a cerut de trei ori o audiență la Măria Ta, iar eu i-am respins cererea de tot atâtea ori. Este destul de nerăbdător să vă spună personal pretinsele motive care l-au adus aici.

– Îi vom da ocazia să explice odată ce va fi mort, zise Garan.

Fire era pe jumătate atentă la conversație, pe jumătate atentă la înaintarea lui Brigan – se afla la grajduri acum – și, în tot acest timp, le dădea târcoale lui Gentian, lui Gunner și Murgdei. Până în acel moment, doar dansase în jurul minților lor, căutând o cale de a pătrunde; se apropia dar nu încerca să preia controlul. Ea îi dădu ordin unei servitoare din curte – unul dintre oamenii lui Welkley – să îi servească pe Gentian și pe Gunner cu vin. Amândoi îi făcură semn să plece fetei care servea. Fire oftă, dorindu-și ca bătrânul să nu fi suferit de indigestie, iar tânărul să nu fi ținut atât de mult la obiceiurile lui. Tânărul Gunner îi cam dădea de furcă, ce-i drept, căci era mai hotărât decât i-ar fi plăcut ei. Gentian, pe de altă parte – se întrebă dacă nu era cumva momentul să intre în mintea lui și să înceapă să-l convingă. Acesta devenea din ce în ce mai agitat, iar ea avu impresia că se răzgândise în legătură cu vinul pe care îl refuzase.

Brigan pătrunse în cameră, în spatele ei.

– Frate, îl auzi Fire pe Garan. Ai ajuns în ultima clipă și nu-ți stă în obicei, nu crezi? Totul e în ordine la Fort Flood?

– Bietul de tine, zise Clara. Cine te-a pocnit?

– N-are importanță, i-o reteză Brigan. Unde-i Lady Fire?

Fire se întoarse cu spatele la curte, se apropie de ușa balconului, păși în încăpere și dădu față în față cu Nash, care era foarte chipeș, îmbrăcat elegant. Acesta rămase locului, holbându-se trist la ea, apoi se întoarse și se duse în încăperea alăturată. Garan și Welkley se zgâiau și ei, cu gurile căscate, iar Fire își aminti cum era îmbrăcată. Până și Clara rămase fără cuvinte.

– Bine, știu, zise Fire. Reveniți-vă în fire și haideți să continuăm cu planul.

– Toată lumea e pe poziție? întrebă Brigan.

Stropit din cap până-n picioare de noroi și emanând răceală, el avea un aer sever. Falca îi era învinețită, iar în jurul degetelor avea înfășurat un bandaj pătat de sânge. El îi adresă întrebarea lui Fire, în timp ce îi căuta chipul cu o privire blândă care nu se potrivea cu restul înfățișării lui.

– Toată lumea e pe poziție, răspunse ea. „Vai, prințe, ai nevoie de un tămăduitor?“

El clătină din cap, privindu-și degetele oarecum amuzat.

Și dușmanii noștri? Cineva la care nu ne așteptam? Vreun amic de-al lui Cutter cu mintea încețoșată, domniță?

Nu, mulțumesc Cerului. „Te doare ceva?"

În regulă, zise Clara. Acum că ne-a venit și spadasinul, să ne punem în mișcare. Brigan, n-ai vrea să încerci să pari cât de cât prezentabil? Știu că suntem în război, dar noi, restul, încercăm să ne prefacem că suntem la o petrecere.

Când Fire îi spuse pentru a treia oară „servitoarei" lui Welkley să îi ofere vin lui Gentian, acesta luă o cupă și o dădu pe gât din două înghițituri.

Fire pătrunse cu totul în mintea lui Gentian. Nu era un loc stabil. Se uita mereu pe furiș la balconul camerei Murgdei. Când făcea asta, întreaga lui ființă frumoasă era năpădită de neliniște și de o dorință ciudată.

Fire începu să se întrebe de ce nu pusese pe niciunul dintre oamenii lui să o supravegheze pe Murgda dacă era atât de neliniștit în privința ei, căci Clara intuise corect. Fire cunoștea sentimentul fiecărui individ din anturajul lui Gentian și, cu un mic efort, l-ar fi putut localiza pe fiecare. Dădeau târcoale pe lângă uși și pe lângă persoanele din anturajul diverșilor musafiri ai banchetului; dădeau târcoale intrărilor păzite ale birourilor și apartamentelor regale. Niciunul dintre ei nu dădea târcoale pe lângă Murgda.

Murgda, pe de altă parte, pusese să fie spionată toată lumea. Doi spioni îi dădeau târcoale chiar în acel moment lui Gentian.

Acesta mai luă o cupă de vin și mai aruncă o privire către balconul gol al Murgdei. Trăirea care însoțea aceste priviri era foarte ciudată. Semăna cu un copil înspăimântat care căuta siguranța unui adult.

De ce s-ar fi uitat Gentian la balconul dușmanului său pentru siguranță?

Brusc, Fire își dori să simtă ce s-ar întâmpla dacă Murgda și-ar face apariția în balcon, iar Gentian ar vedea-o. Însă Fire știa că nu va reuși să o constrângă pe Murgda să iasă pe balcon fără ca aceasta

să nu își dea seama că era manipulată. Și-apoi, nu era decât o chestiune de timp până când Murgda își dădea seama care era motivul.

Fire se gândi că, dacă tot nu o putea lua prin surprindere pe Murgda, măcar să fie directă. Prin urmare, îi trimise un mesaj.

„Ieși afară, domniță rebelă, și spune-mi de ce te afli aici".

Răspunsul Murgdei fu imediat și surprinzător: simțea o plăcere ironică și intensă că fusese astfel chemată; o lipsă totală de surpriză sau de teamă; o dorință fățișă de a se întâlni față în față cu domnița-monstru; și o neîncredere evidentă.

„În regulă, îi transmise ea în gând, pe un ton voit nepăsător. Mă voi întâlni cu tine, dacă vei merge în locul pe care ți-l voi indica eu".

Primi drept răspuns delectare și mulțumire. Murgda nu era atât de naivă încât să se lase atrasă într-o capcană.

„Nu sunt suficient de dornică să te văd, Lady Murgda, încât să te las să alegi locul de întâlnire".

Răspunsul fu un refuz categoric de a ieși din fortăreața pe care și-o crease.

„Lady Murgda, doar nu-ți închipui că voi veni eu în camera ta? Nu, încep să cred că nu ne este dat să ne întâlnim".

Simți o hotărâre – o nevoie – de a se întâlni cu Lady Fire, de a o vedea.

Această nevoie era interesantă, iar Fire hotărî să o folosească în avantajul ei. Respiră ușor, încercând să se liniștească; următorul ei mesaj trebuia să aibă același ton: amuzat – încântat, chiar – până la o consimțire tacită și, oarecum, curioasă, dar și o oarecare indiferență față de unde ar putea duce acest joc.

„Cred că am putea începe prin a ne privi una pe cealaltă. Eu sunt în balconul care se află vizavi de al tău și mai sus".

Suspiciune. Fire încercă din nou să o ademenească pe Murgda să iasă în balcon.

„Cum dorești, Lady Murgda. Dacă tu crezi că intenționăm să te ucidem față de toată lumea, în timpul petrecerii de iarnă, și să provocăm un război la curte, atunci chiar te rog să nu ieși în balcon.

Nu te condamn pentru că ești precaută, deși acest lucru pare să fie în defavoarea propriilor tale interese. Rămas-bun!"

Indignare, drept răspuns, însă Fire îl ignoră. Apoi dispreț, apoi o ușoară dezamăgire; și, într-un sfârșit, tăcere. Fire aşteptă. Se scurseră câteva minute în care percepția ei asupra Murgdei se diminua, de parcă Murgda și-ar fi retras sentimentele și s-ar fi închis în sine.

Trecură alte câteva minute. Tocmai încerca să își facă un nou plan, când, brusc, o simți pe Murgda traversând camera și îndreptându-se către balcon. Fire îl făcu pe Gentian să se ducă într-o parte a curții de unde nu o putea vedea pe Fire, dar de unde avea o vedere clară către balconul Murgdei. Apoi, Fire își făcu apariția lângă balustradă, în lumina lumânărilor.

Murgda se opri în spatele ușii balconului ei și o privi pe Fire prin sticlă. Arăta întocmai cum și-o amintea Fire: o femeie scundă, cu o față banală, cu umeri drepți și o înfățișare aspră. În mod ciudat, Fire era mulțumită de apariția ei puternică și hotărâtă.

Murgda nu ieși pe balcon; nici măcar nu crăpă ușa. Fire se aşteptase la asta și chiar sperase să procedeze astfel. Era de-ajuns, căci Gentian, care se afla în curte, o zări pe Murgda.

Reacția lui fu limpede pentru Fire ca un val de apă care o izbi în față. Încrederea lui ieși la suprafață, iar el se liniști.

Ea înțelese acum de ce Gentian nu o spiona pe Murgda și de ce aliatul Lordului Mydogg, căpitanul Hart, știa atât de multe despre Gentian. Ea află mult mai multe lucruri, inclusiv motivul pentru care venise Murgda. Ea venise ca să îl ajute pe Gentian să-și ducă planul la bun sfârșit. Căci, între timp, Mydogg și Gentian se aliaseră împotriva regelui.

Fire reuși să perceapă ceva și din partea Murgdei, ceva mai puțin surprinzător. Fie că Gentian știa sau nu, aliata lui venise pentru încă un motiv. Fire citi în ochii Murgdei care se holba la ea din partea cealaltă a curții și în sentimentul pe care îl lăsă să-i scape fără voia ei: stupefacție, mirare și dorință arzătoare, însă nu era genul de dorință arzătoare pe care Fire o cunoștea. Această dorință arzătoare era îndârjită, plănuită și era de ordin politic. Murgda voia să o răpească. Mydogg și Murgda voiau să pună mâna pe ea

pentru a o folosi în planurile lor malefice – o doriseră din prima clipă când o văzuseră, primăvara trecută.

Să știi – să știi că dușmanii tăi s-au unit pentru a te depăși numeric – îți dă forță. Fire își dădea seama ce avea de făcut. Ce ar fi putut să facă dacă avea grijă și ținea sub control situația. „Vezi? îi transmise ea Murgdei, pe un ton dezmierdător. Ți-ai arătat fața și ești încă în viață".

Mintea Murgdei deveni vigilentă și se închise. Ea mijì ochii și se uită la Fire, așezându-și o mână pe abdomen într-o manieră interesantă pe care Fire o înțelese, deoarece o mai văzuse. Murgda se întoarse și dispăru de la ușa balconului, fără să îl observe pe Gentian, care își întinse gâtul după ea.

Fire dispăru în umbră. Ea le comunică și celorlalți ce aflase, pe un ton direct, fără să dramatizeze. Aceștia fură surprinși, îngroziți și nerăbdători să-și pună planul în aplicare. Ea răspunse cum se pricepu mai bine la întrebările lor.

„Nu știu dacă voi reuși să o scot din camera ei pe Lady Murgda, le transmise ea prin puterea gândului. Nu știu dacă Murgda va muri în noaptea asta, însă Lordul Gentian va face tot ce îi voi spune eu și, probabil, voi reuși să mă ocup și de Gunner. Să începem cu ei. Aliații Lordului Mydogg ne vor spune care sunt planurile acestuia".

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Fire dorea ca Gentian, și în special Gunner, să o vadă, fără ca anturajul Murgdei să observe. Prin urmare, intră în apartamentul regelui, care se afla la cel de-al doilea etaj și care dădea înspre curte, și ieși pe balcon. Ea se uită la chipurile uluite ale lui Gentian și Gunner, pe care îi convinsese să se poziționeze într-un loc de unde să o poată vedea. Ea îi zâmbi sugestiv lui Gunner și îi făcu ochi dulci, o atitudine mai ridicolă și mai stânjenitoare decât efectul dorit. Apoi, Nash ieși val-vârtej în balcon, se uită să vadă cu cine flirta, le aruncă o privire plină de ură lui Gentian și lui Gunner, o apucă pe Fire de braț și o trase înapoi înăuntru. Întreaga scenă dură aproximativ nouă secunde, o durată scurtă, din fericire, căci Fire era supusă unei agitații mentale uriașe.

Existau prea multe minți în curte pe care să le controleze în același timp. Fusese ajutată. Oamenii lui Welkley se aflau la parter și încercau să distragă atenția de la ea. Doarece fusese zărită de unele persoane, Fire se văzu nevoită să întocmească o listă cu oamenii care trebuiau supravegheați cu grijă în cazul în care li s-ar fi părut interesant faptul că domnița-monstru dorea să îi cucerească pe Gentian și pe Gunner – suficient de interesant încât să vorbească despre asta sau chiar să ia măsuri în această privință.

Cu toate acestea, tactica ei funcționase. Gentian și Gunner o priviseră îndelung, paralizați de imaginea ei. „Vreau să vă vorbesc, le transmisese ea când Nash o târâse înăuntru. Vreau să trec de

partea voastră. Dar să nu spuneți nimănui, căci mă veți pune în pericol".

Ea se cufundă într-un fotoliu din salonul lui Nash și, cuprinzându-și capul cu mâinile, încercă să monitorizeze nerăbdarea lui Gentian și suspiciunea și dorința lui Gunner; apoi scană restul curții și palatul pentru a descoperi ceva relevant sau îngrijorător. Nash se duse la o măsuță și reveni, lăsându-se pe vine în fața ei și întinzându-i un pahar cu apă.

– Mulțumesc, zise ea, ridicându-și privirea, recunoscătoare, și luând paharul. Ai procedat bine, Măria Ta. Ei cred că mă păzești fiindcă ești gelos și că eu doresc să scap. Gentian nu mai poate de indignare.

Clara, care stătea întinsă pe canapea, pufni dezgustată.

– Idioți creduli.

– De fapt, nu e vina lor, zise Nash pe un ton serios, stând în continuare pe vine în fața lui Fire.

Îi venea greu să se ridice și să o lase singură. Fire simți că el se străduia. Vru să își așeze mâna pe brațul lui, în semn de mulțumire pentru toate strădaniile sale, însă știa că lui nu îi va fi de ajutor. „Ce-ar fi să îi aduci niște apă fratelui tău", îi transmise ea cu blândețe prin puterea gândului, căci Garan începuse să transpire din cauza febrei care punea stăpânire pe el în momentele de stres, și care se odihnea pe sofa, cu picioarele în poala Clarei. Nash își lăsă bărbia în piept și se ridică în picioare pentru a face tot ceea ce îi ceruse ea.

Fire îl privea cu atenție pe Brigan, care se rezemase de un raft și stătea cu brațele încrucișate pe piept, cu ochii închiși, ignorând discuția în contradictoriu care începuse între sora și frații lui referitor la motivele pentru care Gentian era un idiot. Era îmbrăcat frumos și proaspăt ras, însă vânătaia de pe față se înnegrise, devenind vineție și urâtă. Părea foarte obosit, de parcă ar fi vrut să se facă una cu raftul și să devină la fel de solid și de neînsuflețit ca și acesta.

„Când ai dormit ultima oară?" îl întrebă ea în gând.

El își deschise ochii obosiți și o privi. Ridică din umeri și clătină din cap, iar ea știu că trecuse prea mult timp de-atunci.

„Cine te-a rănit?“

El clătină din nou din cap și îngână un cuvânt. Tâlharii.

„Ai călătorit singur?“

– Am fost nevoit, răspunse el încet, altfel nu aș fi ajuns la timp.

„Nu îți făceam morală, îi transmise ea în gând. Am încredere că faci tot ceea ce trebuie“.

El îi transmise o amintire. Îi făgăduise la începutul verii, într-o zi însorită, că nu va rătăci de unul singur noaptea. Cu toate acestea, călătorise singur toată noaptea și cea mai mare parte din zi. Avea tot dreptul să îi facă morală.

„Mi-aș dori“, începu Fire, apoi se opri, deoarece nu îi putea transmite în gând că își dorea să nu fi avut această sarcină de îndeplinit și că își dorea să îl liniștească și să-l ajute să doarmă. Își dorea ca acel război, în care el și Nash urmau să lupte, să nu izbucnească. Să nu fie nevoiți să se bată corp la corp, să se târască, să mânuiască săbiile și să se înfrunte pe un câmp de bătălie înghețat cu o armată mult prea numeroasă. Cum aveau să scape cu viață cei doi frați dintr-o asemenea luptă?

O cuprinse panica. Tonul ei deveni aspru. „M-am atașat foarte mult de calul tău de război, Big. Mi-l dai mie?“

El se uită la ea, nevenindu-i să creadă că îi cerea una ca asta unui comandant de armată, în ajunul bătăliei. Fire începu să râdă, iar această destindere bruscă și neașteptată îi calmă durerea de cap. „Bine, bine. Te testam doar ca să văd dacă ești treaz și lucid. Imaginea ta moțăind, proptit de un raft cu cărți, nu inspiră încredere“.

El o privea în continuare de parcă ar fi fost pe jumătate nebună, apoi își îndoi mâna, și-o așeză pe mânerul sabiei și se dezlipi de perete, pregătit să facă orice i-ar fi cerut ea. El arătă în direcția ușii care ducea în odăile alăturate ale lui Nash, unde așteptau gărzile lui Fire, un grup de mesageri și o mică armată de soldați, pregătiți să dea o mână de ajutor.

Fire se ridică în picioare. Ceilalți tăcură și se uitară la ea.

– Etajele șapte și opt, îi spuse ea lui Brigan, capătul îndepărtat al aripii de nord. Camerele care dau înspre curtea cea mai mică. În prezent este cea mai puțin frecventată parte din palat, așa a fost

toată ziua. Acolo îi voi duce pe Gentian și pe Gunner. Tu și cu Clara veți pleca acolo chiar acum. Căutați o încăpere goală, indiferent de etaj, doar să nu fiți văzuți, iar eu voi încerca să îi aduc cât mai aproape de voi. Dacă aveți nevoie de ajutorul meu ca să străbateți coridoarele sau dacă urmăritorii Murgdei vă creează probleme, să mă chemați.

Brigan încuviință și se duse în camera alăturată că să-și ia oamenii. Fire se așeză din nou și își cuprinse capul cu mâinile. Fiecare etapă a acestei acțiuni necesita concentrare. În acel moment, trebuia să îi supravegheze pe Brigan și pe Clara, pe soldații lor, pe urmăritorii lor și pe oricine i-ar fi observat pe oricare dintre ei. În tot acest timp, trebuia să fie atentă, desigur, și la Gentian, la Gunner și la Murgda și, poate, să le transmită din când în când lui Gentian și lui Gunner speranțe deșarte; trebuia, de asemenea, să simtă și pulsul palatului în eventualitatea în care ar fi apărut ceva nelalocul lui.

Respiră, simțind o ușoară durere care începea să pună stăpânire pe tâmplele ei, apoi își trimise gândul departe.

Cincisprezece minute mai târziu, Clara, Brigan și câțiva soldați ajunseră la etajul al optulea, în celălalt capăt al aripii de nord, și ocupară un apartament. Trei dintre spionii Murgdei și trei ai lui Gentian se aflau cu ei, unii inconștienți, iar cei conștienți, fierbând de furie și de indignare că fuseseră legați, că li se pusese căluș la gură și că fuseseră vârâți în debarale.

Brigan o asigură că totul decursese conform planului.

– În regulă, zise Fire către Nash și către Garan.

„În regulă, le transmise ea tuturor celor implicați, care erau răspândiți prin palat. Încep".

Stând pe scaun, ea se îndreptă de spate și închise ochii.

„Gunner, îi transmise ea în gând, pe un ton cald și jucăuș, lansându-se înspre el – apoi, furișându-se prin crăpăturile care se deschiseră odată cu plăcerea lui involuntară. Gunner. Vreau să vii cu mine. Trebuie să te văd. Pot să am încredere că vei fi blând cu mine?"

Deși suspiciunea lăsă locul bucuriei, Fire începu să îi vorbească în șoaptă, să îi cânte ușor și să îi acapareze mai bine mintea.

„Trebuie să mergeți unde vă spun eu și să nu spuneți nimănui, le transmise ea atât fiului, cât și tatălui. Și-acum, părăsiți curtea prin portalul principal și urcați scara mare până la etajul al treilea, de parcă ați vrea să vă întoarceți în camerele voastre. Vă voi conduce într-un loc unde vom fi toți trei în siguranță, departe de rege și de gărzile lui obositoare".

Gentian se puse în mișcare, apoi Gunner, care era mai reticent. Cei cinci „asistenți" ai lor se puseră în mișcare odată cu ei, iar Fire își extinse puterea gândului, pătrunzând în mintea fiecăruia dintre ei. Cei șapte porniră către ieșire, iar Fire scană restul curții. Nu avea atâta importanță cine observase, cât cine se luase după ei.

Trei conștiințe se desprinseră cu precauție din dans și o luară pe urma gărzilor lui Gentian. Fire îi recunoscu pe cei doi spioni ai Murgdei. Celălalt era un lord neimportant pe care îl identificase mai devreme ca fiind un admirator al Murgdei. Ea le atinse mințile, le testă și hotărî că erau prea vigilente ca ea să poată pătrunde fără ca ei să își dea seama de prezența ei. Trebuia să îi conducă pe ceilalți și să aibă încredere că cei trei îi vor urma.

Zece bărbați. Ea se gândi că se putea ocupa de ei în timp ce supraveghea curtea și miile de siluete mișcătoare din mintea ei.

Cât de mult îi crescuse puterea odată cu practica! Nu ar fi putut face asta în urmă cu un an. Vara trecută, Primul Detașament fusese cât pe ce să o copleșească.

Grupul alcătuit din cei zece bărbați urcă scările până la al treilea etaj. „Acum, traversați holul și luați-o pe coridorul pe care se află camerele voastre", le transmise Fire lui Gentian și lui Gunner. Mintea ei o luă înainte pe fiecare coridor și descoperi că holurile erau alarmant de aglomerate. Pe unii oameni îi făcu să se grăbească, pe alții să încetinească, iar pe alții îi trimise în camerele lor, cu forța în cazul celor mai încăpățânați, căci nu era momentul pentru amabilități. Când Gentian, Gunner și cei cinci „asistenți" ai lor își făcură apariția de după colț, coridorul se întindea pustiu înaintea lor.

Coridorul rămase la fel de pustiu când, după câteva clipe, Gentian și Gunner ajunseră în dreptul camerelor lor. „Opriți-vă aici!", le transmise ea. Ea se conectă la mințile soldaților care se

ascundeau în camerele de lângă cea a lui Gentian. Când oamenii Murgdei își făcură apariția de după colț, ea le transmise soldaților un mesaj: „Acum!" Aceștia dădură năvală pe coridor și îi înhățară pe cei cinci „asistenți" ai lui Gentian și pe cei trei spioni ai Murgdei.

„Fugiți! strigă Fire către Gentian și către Gunner, oarecum inutil, deoarece aceștia o rupseseră deja la fugă. Ne-au descoperit! Fugiți! Fugiți! Către capătul celălalt al coridorului! Luați-o la stânga la felinar! Și-acum, traversați coridorul! Fiți atenți la ușa verde din stânga! Intrați pe ușa verde și vă veți afla în siguranță! Da, sunteți în siguranță. Și-acum, sus, sus. Urcați scările. Încet, în liniște. Încetișor. Opriți-vă, le transmise ea în gând. Opriți-vă un minut".

Gentian și Gunner se opriră, derutați și agitați. Erau singuri pe o scară în formă de spirală, undeva între etajele cinci și șase. Fire le menținu atenția, îi mângâie și îi liniști, apoi își trimise gândul pe coridorul unde avusese loc acea încăierare scurtă și violentă. „Ați pus mâna pe toți? îl întrebă ea pe soldatul care coordonase acțiunea. V-a văzut cineva?"

Soldatul îi comunică faptul că totul decursese conform planului.

„Mulțumesc, îi transmise Fire. Ați făcut o treabă bună. Dacă întâmpinați probleme, să mă chemați". Inspiră adânc, apoi își întoarse atenția către Gentian și către Gunner, care se aflau pe scări.

„Îmi pare rău, murmură ea, pe un ton liniștitor. Sunteți bine? Îmi pare rău. Voi avea grijă de voi".

Gunner nu era într-o dispoziție prea bună, iar ea pierdu ușor contactul cu el. Era furios că rămăsese fără gărzi, furios că stătea înghesuit pe o scară îngustă, furios pe el însuși pentru că îi permitea unui monstru să preia controlul asupra intențiilor lui și să îl pună în pericol. Fire îl inundă, îl copleși cu o mare căldură, cu sentimente și cu sugestii menite să îl împiedice să se mai gândească. Ea îl acapară, ținându-l strâns, și îi trimise un mesaj ferm și sigur. „Te-ai pus cu bună știință în pericol când ai venit să cutreieri palatul regelui. Dar n-ai de ce te teme. Eu te-am ales pe tine și sunt mai puternică decât regele. Revino-ți în fire. Gândește-te cât de ușor îți va fi să-l rănești dacă mă vei avea pe mine alături".

Între timp, făcând un efort mental uriaș, Fire verifică holurile înspre care ducea acea scară spiralată. Pe coridorul de la etajul opt erau câțiva musafiri veniți să participe la banchet. Etajul șapte era pustiu.

Brigan se afla la etajul opt. Fire simți cum mintea începe să-i obosească.

„Brigan, îi transmise ea prin puterea gândului, prea ostenită ca să mai țină cont de maniere. Îi voi duce la etajul șapte, în camerele goale care se află chiar sub tine. La momentul potrivit, s-ar putea să fii nevoit să cobori dinspre balcon".

Răspunsul lui Brigan veni repede: era în regulă. Fire nu își făcea griji în legătură cu el sau cu balconul.

„Urcați, le transmise ea lui Gentian și lui Gunner. Sus. Așa, încă un etaj. Acum, intrați pe ușă fără să faceți zgomot. Traversați coridorul, așa, apoi luați-o la stânga. Încet... încet... Fire se chinui să-și amintească planul etajului, se chinui să simtă unde era Brigan. Așa, opriți-vă, zise ea în cele din urmă. Intrați în camera din dreapta". Gunner ezită. Ea îi dădu un imbold nepăsător.

Odată intrați în cameră, furia lui Gunner lăsă locul nedumeririi, apoi, destul de brusc, mulțumirii. Era un lucru ciudat, însă Fire nu avea energia necesară să cugete asupra lui. „Luați loc, domnilor, le zise ea sec. Stați departe de ferestre și de balcon. Voi veni și eu în câteva minute și vom sta de vorbă".

Fire verifică încă o dată coridoarele, curțile, pe Murgda și pe oamenii Murgdei, asigurându-se că nimeni nu intrase la bănuieli și că nu se întâmpla nimic neobișnuit. Oftă, apoi reveni în încăpere. Mila îngenunche în fața ei și îi luă mâna, iar Garan și Nash o priviră neliniștiți. Era o ușurare să renunțe la eforturile mentale și să revină la realitate, printre ei.

– În regulă, zise ea. Acum e rândul meu să intru în joc.

Fire străbătu coridorul la brațul lui Nash, flancată de o parte și de alta atât de soldați din garda regelui, cât și de soldați din garda ei personală, atrăgând atenția tuturor. Cei doi urcară scara principală până la etajul trei, așa cum făcuse și Gentian, însă o luară în

direcția opusă și străbătură coridoarele, oprindu-se în cele din urmă în fața ușii camerei lui Fire.

– Noapte bună, domniță, zise Nash. Sper să îți treacă durerea de cap.

El îi luă mâna, i-o duse la buze și i-o sărută; apoi îi dădu drumul mâinii și se întoarse posomorât. Fire îl urmări cu privirea plină de o afecțiune adevărată, care nu se citea pe chipul ei, dar pe care i-o transmise prin puterea gândului, căci el își juca rolul foarte bine în acea seară. Ea știa cât îi era de greu să facă asta, chiar dacă monarhul îndrăgostit și gelos nu era prea departe.

Apoi, Fire le zâmbi dulce urmăritorilor Murgdei și ai lui Gentian – care îi zâmbiră și ei ca niște tâmpi – și intră în apartamentul ei. Apăsându-și tâmplele cu degetele, ea își forță mintea să cerceteze împrejurimile și văzduhul de dincolo de fereastra ei.

– Nu e nimeni afară și nicio răpitoare-monstru pe cer, îi spuse ea gărzii sale. Să începem.

Musa deschise fereastra și desfăcu ecranul protector cu lama unui cuțit. Aerul rece dădu năvală în încăpere, iar câțiva fulgi apoși se așternură pe covor. Fire le transmise un gând lui Brigan și gărzii lui, care urmau să călărească mai târziu prin acea zloată. Musa și Mila coborâră o scară din funie pe fereastră.

„Scara a fost coborâtă", le transmise ea soldaților care se aflau în camera de jos. Ea auzi cum fereastra camerei lor se deschide cu un scârțâit. Verifică din nou împrejurimile și cerul. Nu era nici țipenie de om, nici măcar paznicul casei verzi.

– În regulă, zise ea. Plec.

Atunci ea simți brusc cât de mult se împotrivea Mila să o lase să plece, cât de mult o durea să o trimită pe Fire oriunde singură și neprotejată. Fire strânse mâna Milei mai tare decât era nevoie.

– Te voi chema dacă voi avea nevoie de tine, îți promit.

Musa strânse din buze și o ajută să iasă pe fereastră afară, în frig.

Rochia și pantofii ei nu erau potriviți pentru iarnă, sau pentru o astfel de vreme, însă reuși să coboare oarecum greoi până la fereastra de mai jos. Soldații o traseră înăuntru și se străduiră să nu se holbeze la ea în timp ce își netezea rochia. Apoi o ajutară să se

ascundă într-un cărucior pe roți care ducea mâncarea la etajul șapte.

Era un cărucior robust, iar pardoselile palatului erau rezistente și netede, iar după un minut sau două de tremurat, ea reuși să se încălzească sub fața de masă. Servitorul împinse căruciorul de-a lungul coridoarelor, apoi intră în lift, care se ridică pe pârghii fără să scârțâie sau să scuture. Când ajunseră la etajul șapte, căruciorul fu scos din lift de un alt servitor. El îi urmă instrucțiunile mentale, străbătând coridoarele, până când, în cele din urmă, o duse până în coridorul îndepărtat din aripa de nord și se opri în fața ușii camerei în care se aflau Gentian și Gunner.

Ea își direcționă gândul în sus, ca să dea de Brigan. Nu se afla acolo.

O cuprinse panica, însă își dădu seama ce făcuse. „La naiba! izbucni ea către Brigan. La naiba! Am calculat greșit. Nu i-am dus în camera care se află chiar sub a ta. Se află cu un apartament mai înspre vest".

Brigan o asigură că nu își făcea griji în privința asta. Putea escalada balcoanele până la camerele alăturate.

„Acelea sunt ocupate".

El era convins că nu erau.

„Nu cele de la etajul la care te afli tu. Cele de la etajul la care mă aflu eu. I-am condus pe Gentian și pe Gunner în camere care sunt ocupate. Quisling? Quisland? Ceva ce începe cu Q. Îi bubuia capul. Să încerc să-i mut din nou? Cred că Gunner se va împotrivi. Vai, e îngrozitor. Voi răspândi vorba că individul al cărui nume începe cu Q să nu fie lăsat să intre în apartament, nici soția, servitorii și gărzile sale. Oare ce vom face acum cu trupurile lui Gentian și al lui Gunner", gândi ea cu amărăciune, copleșită aproape până la lacrimi de consecințele greșelii sale.

„Quislam? întrebă Brigan. Lordul Quislam din sud?"

„Da, Quislam".

„Dar Quislam nu este aliatul lui Gentian?"

Fire se strădui să își aducă aminte. „Așa este, Quislam este aliatul lui Gentian, dar nu are nicio relevanță decât aceea că explică

motivul pentru care Gunner nu s-a mai împotrivit odată ce a intrat în cameră".

„Dar dacă Gunner se simte în siguranță în camera aliatului său, atunci poate va fi mai ușor de manipulat", gândi Brigan. Poate că greșeala ei avea să le poarte noroc.

Fire devenea isterică.

„Nu este. Nu este noroc. Dă naștere la nenumărate probleme".

„Fire..."

Ea începea să-și piardă concentrarea și se agăță cu disperare de ceva care, brusc și pe nesimțite, părea să aibă importanță. „Brigan, controlul tău mental este la fel de puternic ca al oricui. Uite ce bine reușim să comunicăm – reușești să-mi transmiți propoziții întregi. Și nu trebuie să explici de ce ești atât de puternic. Ai ajuns așa pentru că te-au forțat împrejurările. Tatăl meu... Fire era extenuată peste măsură. Parcă cineva ar fi lovit-o cu pumnii în cap. Tatăl meu te-a urât mai mult decât pe oricine".

„Fire..."

„Brigan, sunt atât de obosită".

„Fire"

Brigan îi rostea numele și îi transmitea un sentiment. Era curaj și putere și încă ceva, de parcă ar fi stat alături de ea, de parcă ar fi luat-o cu el, lăsând-o să-și odihnească trupul pentru o clipă pe spatele lui și mintea în mintea lui, inima ei, în focul inimii lui.

Focul din inima lui Brigan era uluitor. Fire înțelese și aproape că nu îi veni să creadă că sentimentul pe care i-l transmitea era iubire.

„Revino-ți, îi transmise el în gând. Intră în camera aceea".

Ea ieși din cărucior și deschise ușa camerei.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Atât Gentian, cât și Gunner ședeau pe scaune, cu fața către ușă. Când ea închise ușa, Gunner se ridică în picioare. Înaintă într-o parte, de-a lungul peretelui, într-o direcție care îl aduse puțin mai aproape de ea.

Fire zări un scut, care purta emblema lui Quislam, proptit de un taburet. Mai observă și că pe covor era un amestec de pătrate în nuanțe ruginii, maronii și roșiatice; sofaua și fotoliile erau maro. Măcar nu mai trebuiau să-și facă griji în privința petelor de sânge. Ea absorbi starea celor doi bărbați și își dădu imediat seama unde putea întâmpina dificultăți. Nu Gentian avea să îi creeze probleme, căci acesta era foarte încântat și fericit să o vadă, foarte ușor de manipulat chiar și cu mintea ei ostenită, încât, dacă răspunsul nu ar fi fost evident chiar dinaintea ei, adică Gunner, s-ar fi întrebat cum reușise acest bărbat să dețină o astfel de putere.

Împărțind același spațiu cu Fire și aflându-se la doar câțiva pași de locul unde se afla ea, Gunner avea o atitudine ușor asemănătoare cu cea pe care o avusese Nash: era imprevizibil, derutant, prea mult pentru controlul ei, dar fără a avea el însuși o stăpânire de sine totală. El începu să se miște de-a lungul peretelui înainte și înapoi fără să-și ia ochii de la ea. Și, cu toate că nu era nici voinic, nici impozant, ceva din mișcările lui alunecoase o făcu pe Fire să observe brusc de ce erau ceilalți îngrijorați. Era o creatură înspăimântătoare și calculată, capabilă de o perversitate nemaiîntâlnită.

– N-ai vrea să iei loc, Gunner? murmură Fire, mișcându-se în lateral pentru a se îndepărta de amândoi și așezându-se liniștită pe sofa.

Făcu o greșeală, deoarece pe acea sofa puteau sta mai multe persoane, iar Gunner dădea semne că intenționa să se așeze acolo. Ea încercă să îl îndepărteze cu puterea minții, pe care și-o simțea încețoșată și înțepenită, să îl facă să se îndrepte către fotoliile care se aflau lângă tatăl său, însă el părea să prefere să rămână în picioare dacă nu putea să se așeze lângă ea. El se retrase lângă perete și se mulțumi să o pândească.

– Cu ce îți putem fi de folos, scumpă copilă? întrebă Gentian foindu-se pe scaun, beat de fericire.

Cât de mult își dorea să poată încetini lucrurile! Însă timpul petrecut de ea în acea cameră depindea de Lordul Quislam.

– Vreau să trec de partea voastră, zise ea. Vreau să mă protejați.

– Nu inspiri încredere după cum ești îmbrăcată, mârâi Gunner. Să nu ai niciodată încredere într-un monstru.

Gentian îl mustră pe fiul lui.

– Gunner! Nu a dovedit că este demnă de încredere când am fost prinși în ambuscadă pe coridor? Mydogg nu și-ar dori să fim nepoliticoși.

– Pe Mydogg nu îl interesează ce facem atâta vreme cât este în avantajul lui, zise Gunner. Nici în Mydogg nu ar trebui să avem încredere.

– Ajunge! spuse Gentian, cu o voce ascuțită și poruncitoare; Gunner îi aruncă o privire ucigătoare, dar nu ripostă.

– De cât timp v-ați aliat cu Mydogg? întrebă Fire, aruncându-i o privire inocentă lui Gentian.

Ea puse stăpânire pe mintea lui Gentian și îl făcu să răspundă.

După vreo douăzeci de minute ea află, și transmise mai departe fraților, că Mydogg și Gentian se aliaseră în mare parte ca urmare a faptului că domnița-monstru se alăturase regelui, și că Hart nu dezvăluise decât o parte din poveste când spusese că Gentian plănuia să atace Fortul Flood cu o armată compusă din zece mii de

soldați. În realitate, Gentian plănuia să atace Fortul Flood cu o armată de cincisprezece mii de soldați. După ce se aliaseră, Mydogg își transferase treptat cei cinci mii de recruți pikkieni în armata lui Gentian, prin tuneluri.

Nu era ușor să afișezi o expresie încântată la auzul acestei veşti. Acest lucru însemna că Brigan avea să fie depășit numeric la Fort Flood, cincisprezece mii de soldați împotriva celor zece mii de soldați ai săi. Poate că acest lucru însemna că restul armatei lui Mydogg, oriunde s-ar fi ascuns aceasta, era alcătuită din doar cincisprezece mii de soldați? Poate că celelalte două detașamente ale Armatei Regelui, plus toți rezerviștii, ar fi putut lupta de la egal la egal cu Mydogg...

– Iscoadele noastre ne-au spus că ai căutat armata lui Mydogg peste tot în regat, zise Gentian, întrerupându-i calculele.

El chicoti, jucându-se cu un pumnal pe care îl scosese din cizmă, deoarece fiul lui, care se plimba încoace și-n acolo rânjind, îl îngrijora.

– Pot să-ți spun eu de ce n-ai găsit-o. Este pe mare.

– Pe mare, zise Fire, cu adevărat surprinsă.

– Da, încuviință Gentian. Mydogg are douăzeci de mii de voinici – ah, văd că numărul te impresionează! Mydogg recrutează tot timpul. Da, are douăzeci de mii de voinici pe mare, dincolo de Marble Rise, în o sută de corăbii pikkiene. Alte cincizeci de corăbii pikkiene transportă doar caii. Pikkienii sunt oameni ai mării pricepuți. Chiar soțul lui Lady Murgda are o astfel de corabie. A fost explorator înainte ca Mydogg să-i stârnească interesul pentru război. Stai jos, Gunner! zise Gentian cu asprime, întinzându-se înspre Gunner când acesta trecu pe lângă el și lovindu-l peste braț cu latul lamei pumnalului.

Gunner se năpusti asupra tatălui său, apucă pumnalul, i-l smulse din mână și îl aruncă în peretele îndepărtat. Acesta zgârie piatra și căzu pe covor cu o bufnitură, iar lama se îndoi. Fire nu lăsă să se citească nimic pe chipul ei, pentru ca nu cumva el să observe cât de mult o speriase.

– Ți-ai pierdut mințile? întrebă Gentian indignat, zgâindu-se la fiul lui.

– Tu nu ai minte deloc, mârâi Gunner. Mai sunt secrete pe care nu i le-ai spus încă monstrului preferat al regelui? Haide, spune-i și restul. După ce vei termina, îți voi rupe gâtul.

– Prostii! exclamă Gentian, încruntându-se. N-ai să faci una ca asta.

– Haide, spune-i.

– Nu îi voi spune nimic până când nu te vei așeza, îți vei cere iertare și îi vei arăta că știi cum să te comporți.

Gunner scoase un sunet dezgustat și se postă în fața lui Fire. O privi insistent, apoi ochii îi coborâră cu nerușinare spre sânii ei.

„Gunner este instabil, îi transmise Fire lui Brigan. A azvârlit cu un pumnal în perete și l-a stricat".

„Poți să obții mai multe informații de la ei referitoare la corăbii? îi transmise înapoi Brigan prin puterea gândului. Câți cai au?"

Înainte ca Fire să apuce să pună alte întrebări, Gunner îi atinse cu degetul clavicula, iar Fire își pierdu percepția asupra lui Brigan, asupra lui Gentian, asupra întregului palat. Își îndreptă întreaga concentrare asupra lui Gunner, încercând să îi înlăture intenția, căci știa că atenția și mâna lui erau îndreptate în jos. Știa că va pierde complet controlul asupra lui dacă îl lăsa să își așeze mâna pe sânul ei, ceea ce el își și dorea, sau, mai exact, cu asta intenționa să înceapă.

Ea reuși să îi ridice mâna, care ajunse în dreptul gâtului ei. Degetele lui se încolăciră, strângând ușor. Preț de o secundă, Fire își pierdu răsuflarea și mintea. O sugruma.

– Mydogg crede că regele va trimite întăriri în sud, la Fort Flood, atunci când noi vom ataca, zise Gunner în șoaptă, dându-i într-un final drumul. Poate un întreg detașament din Armata Regelui, dacă nu chiar două. Când vor rămâne mai puțini soldați ai regelui în nord, Mydogg va trimite vorbă să se aprindă farurile de pe Marble Rise. M-ai înțeles, monstrule?

Marble Rise era o regiune înaltă, de coastă, situată la nord de oraș, iar Fire înțelese.

– Soldații de pe corăbiile pikkiene vor vedea fumul, zise ea încet.

– Ești o creatură inteligentă, zise Gunner, încolăcindu-și din nou degetele în jurul gâtului ei.

Apoi se răzgândi, își vârî mâna în părul ei și trase de el.

– Fumul este semnalul pe care îl așteaptă pentru a se apropia de coastă și pentru a mărșălui în oraș.

– În oraș, zise Fire în șoaptă.

– Da, spuse Gunner, în acest oraș. De ce să nu cucerim direct Orașul Regelui? Este momentul perfect. Nash va fi omorât. Brigan va fi omorât.

– Vrea să spună că îi vom omorî mâine! exclamă Gentian, aruncându-i o privire obosită fiului său. Am plănuit totul. Va fi foc.

Gunner o trase cu putere de păr.

– Eu îi povestesc, tată, spuse el cu violență. Eu hotărăsc ce trebuie să știe. Eu mă ocup de ea.

O apucă de gât și o trase cu brutalitate, lipind-o de trupul lui. Luptându-se pentru a-și recăpăta răsuflarea, Fire alese să îi inducă tradiționala durere – coborându-și mâna înspre vintre, ea încercă să înșface cu mâna orice nimerea și să răsucească cât putea de tare. Când el începu să țipe, ea încercă să-i acapareze mintea, însă propria-i minte era ca un balon, moale și goală, fără urmă de agerime, fără gheare care să apuce. El se îndepărtă de ea, abia respirând. Pumnul lui o luă prin surprindere, lovind-o drept în față.

Ea își pierdu cunoștința preț de o secundă. Când își reveni, simți gustul sângelui și acea senzație binecunoscută de durere. Covorul. „Sunt întinsă pe covor, gândi ea". Fața o durea, capul o durea. Își mișcă buzele. Falca îi era nevătămată. Își îndoi degetele. Mâinile îi erau nevătămate. „Brigan?"

Brigan răspunse.

„Bine", își zise ea, obosită. Mintea îi era nevătămată. Încercă să cuprindă cu mintea restul palatului.

Însă Brigan nu întrerupsese comunicarea. Încerca să o facă să înțeleagă ceva. Era îngrijorat. Auzise zgomote. Se afla în balconul de deasupra, pregătit să coboare la ordinul ei.

Fire realiză că și ea auzise zgomote. Își întoarse capul într-o parte și îi văzu pe Gentian și pe Gunner, care țipau unul la celălalt, se îmbrânceau, unul pompos și indignat, celălalt înspăimântător, cu o privire nestăpânită în ochi care îi aduse aminte de ce se afla în acea încăpere. Ea se propti în cot și, cu greu se ridică în genunchi. Îi trimise lui Brigan o întrebare.

„Mai dorești să afli și altceva despre Mydogg?"

„Nu."

Ea se ridică în picioare, se apropie clătinându-se de sofa și se rezemă de ea. Închise ochii până când simți că durerea de cap devine suportabilă. „Coboară. Interogatoriul a luat sfârșit. Au început să se încaiere". Văzu cum Gunner își îmbrâncește tatăl și cum îl lipește de sticla ușii de la balcon. „Se luptă chiar lângă ușa balconului".

Știind că Brigan urma să vină și că va fi în pericol, când se va întâmpla acest lucru, ea își ridică gleznele până la nivelul mâinilor, bănuind vag că, dacă proceda invers, adică să își ducă mâinile la glezne, capul i se va desprinde și se va rostogoli pe pardoseală. Scoase cuțitele din teci. Se apropie de cei doi care se luptau, amândoi fiind prea preocupați ca să o observe pe ea sau cuțitele pe care le ținea în mână. Își șterse sângele de pe față cu minunata ei mânecă violet, se clătină și așteptă.

Nu mai era mult. Îl simți pe Brigan aproape în același timp în care îl și văzu. Acesta deschise cu putere ușa balconului, iar Gentian căzu în afară prin deschizătură, apoi reveni înăuntru, însă era diferit față de momentul în care căzuse în balcon, căci conștiința lui dispăruse, nu mai rămăsese decât trupul. Avea un pumnal înfipt în spate. Brigan trăgea de el, cu violență, pentru a-l înlătura din calea sa, și pentru a-l împiedica pe Gunner când avea să îl atace folosindu-și sabia.

Era o imagine îngrozitoare să îl vadă pe Brigan cum îl ucide pe Gunner. El îl lovi în față cu mânerul sabiei, atât de tare, încât îl desfigură. Îl lovi pe Gunner cu piciorul în spate și, cu o expresie calmă și concentrată, îi înfipse sabia în inimă. Totul luase sfârșit, foarte repede, foarte violent, apoi el se repezi la ea, îngrijorat. O ajută să se așeze pe sofa, apoi îi găsi o cârpă pentru a-și șterge fața.

Totul se petrecuse prea repede pentru ca ea să apuce să îi transmită acel sentiment de groază.

El îl simți și îl înțelese. Chipul lui se întunecă. Începu să îi examineze rănile cu răceală.

Ea îl apucă de mânecă.

– M-a luat prin surprindere, zise ea în șoaptă, atâta tot.

Ea citi în ochii lui rușinea. Îl strânse și mai tare de mânecă.

– N-am să te las să te simți rușinat în fața mea, zise ea. Te rog, Brigan. Ne asemănăm. Ceea ce fac eu doar pare mai puțin îngrozitor. „Și, adăugând ea, înțelegând cuvintele în timp ce le rostea, chiar dacă această latură a ta mă înspăimântă, n-am de ales decât să o accept, căci această latură te va proteja în război. Vreau să trăiești. Vreau să-i omori pe cei ce vor încerca să te omoare".

El tăcu. După o clipă, se aplecă din nou și îi atinse ușor obrajii și bărbia, fără a-i mai evita privirea, iar ea știu că el accepta ceea ce îi spusese ea. El își drese vocea.

– Ți-a spart nasul, zise el. Mă ocup eu de el.

– Bine. Brigan, pe coridor este un tobogan pentru rufe. Trebuie să facem rost de niște cearșafuri în care să înfășurăm trupurile, apoi să le duci până acolo și să le dai drumul pe tobogan în jos. Îi voi spune lui Welkley să îi îndepărteze pe toți servitorii din cea mai îndepărtată spălătorie din aripa de nord și să se ocupe de mizeria asta. Trebuie să ne grăbim.

– Da, e un plan bun, confirmă Brigan.

El o apucă ferm de ceafă.

– Încearcă să nu te miști.

Apoi el îi acoperi fața cu mâna și făcu un lucru care îi provocă o durere mult mai mare decât lovitura primită de la Gunner. Fire țipă, lovindu-l cu pumnii.

– În regulă, zise el gâfâind.

Își luă mâna de pe fața ei și o apucă de brațe, nu înainte ca ea să-i tragă un pumn.

– Îmi pare rău, Fire. S-a rezolvat. Stai liniștită și lasă-mă pe mine să mă ocup de cadavre. Trebuie să te odihnești, ca să ne poți îndruma în continuare.

El sări în picioare și se făcu nevăzut în dormitor.

– În continuare, murmură Fire, plângând ușor din cauza durerii.

Ea se rezemă de brațul canapelei și respiră ușor până când durerea pe care o simțea în față se diminuă și se stabiliză, amestecându-se cu zvâcnirile pe care le simțea în tâmple. Încet și cu grijă, ea își folosi puterea minții pentru a verifica palatul și împrejurimile, pe Murgda, pe oamenii acesteia și ai lui Gentian, pe aliații lor, pe Quislam și pe soția sa. Ea îl descoperi pe Welkley și îi dădu instrucțiuni.

Sângele pe care îl simțea în gură i se scurgea pe gât în jos. Brigan își făcu apariția lângă ea tocmai când acea senzație deveni insuportabil de dezgustătoare, cu niște cearșafuri pe umăr. Așeză un vas cu apă, niște cupe și niște cârpe dinaintea ei. Apoi se duse la trupurile neînsuflețite ale lui Gentian și Gunner și se apucă să le înfășoare în cearșafuri. Fire își clăti gura și își folosi din nou puterea minții pentru a cerceta palatul.

Pentru o clipă, i se păru că percepe o persoană care nu era în regulă, nelalocul ei. Era în împrejurimi? În casa verde? Senzația dispăru, iar ea nu mai reuși să o localizeze, ceea ce era frustrant, neliniștitor și extrem de epuizant. Îl privi pe Brigan cum înfășoară trupul lui Gunner într-un cearșaf. Fața îi era vânătă, iar mâinile și mânecile pline de sângele lui Gunner.

– Armata noastră este cu mult depășită numeric, zise ea. Pretutindeni.

– S-au pregătit, anticipând lucrurile, zise el sec. Datorită ție, avem elementul surpriză pe ambele fronturi. Ai făcut mai mult în seara asta decât am fi sperat. Am trimis deja mesageri către cel de-al Treilea și cel de-al Patrulea Detașament și către majoritatea forțelor auxiliare – în curând se vor mobiliza la mal, la nord de oraș, iar Nash se va duce acolo să li se alăture. Am trimis un batalion întreg la Marble Rise ca să se ocupe de faruri și de mesagerii care se îndreaptă spre corăbii. Înțelegi planul? Odată ce detașamentele se vor afla pe poziție, vom aprinde chiar noi farurile. Armata lui Mydogg va debarca pe coastă, fără să bănuiască nimic, iar noi îi vom ataca. Nu vor avea unde să se retragă. Dacă ei ne vor depăși numeric prin soldați, noi îi vom depăși numeric prin cai – nu pot

avea mai mult de patru sau cinci mii de cai pe corăbii – iar caii lor nu vor fi în stare să alerge în luptă după săptămâni la rând petrecute pe mare. Acest lucru ne va ajuta. Poate va compensa faptul că am fost neatenți și nu am realizat că Mydogg ar putea construi o flotă împreună cu prietenii lui pikkieni.

Lui Fire îi era greu să-și șteargă sângele de pe nas fără să îl atingă.

– Murgda reprezintă o problemă, zise ea, gemând de durere. Cineva tot va observa până la urmă că Gentian și Gunner au dispărut, iar Murgda își va da seama ce am făcut și ce știm.

– Aproape că nu are nicio importanță atâta vreme cât mesagerii ei nu ajung la acele corăbii.

– Așa e, dar la curte există o sută de oameni care vor încerca să fie acel singur mesager care să-și ducă misiunea la bun sfârșit.

Brigan rupse un cearșaf în două, cu un pârâit asurzitor.

– Crezi că vei reuși să o faci să iasă din cameră?

Fire închise ochii și încercă să ajungă cu mintea la Murgda. „Nu te-ai răzgândit, Lady Murgda? îi transmise ea prin puterea gândului, încercând să nu pară atât de slăbită precum se simțea. Eu mă odihnesc în camera mea. Ești binevenită să mi te alături".

Murgda îi răspunse cu dispreț și cu aceeași reticență pe care o afișase mai devreme. Nu avea nici cea mai mică intenție să se apropie de apartamentul lui Fire.

– Nu cred.

– Ei bine, atunci va trebui să facem tot posibilul pentru ca ea să nu bănuiască nimic, cât mai mult timp și prin orice mijloace. Cu cât vom prelungi mai mult această perioadă, cu atât vom avea noi mai mult timp la dispoziție să ne punem planul în aplicare. Acum, noi decidem ce formă va lua războiul, domniță.

– I-am făcut lui Mydogg o mare favoare. Bănuiesc că va deveni comandantul armatei lui Gentian acum. Nu va mai fi nevoit să împartă puterea.

Brigan înnodă ultimul cearșaf și se ridică în picioare.

– Mă îndoiesc că ar fi fost dispus să împartă puterea prea mult timp. Mydogg a reprezentat întotdeauna pericolul cel mai mare. E cineva pe coridor? Pot să mă ocup de treaba asta?

În mintea lui Fire apăru un motiv întemeiat ca acea treabă să fie terminată. Oftă.

– Șeful gărzilor mă cheamă. Unul dintre servitorii lui Quislam vine încoace, împreună cu soția lui Quislam și câteva gărzi. Da, dă-i drumul! zise ea, ridicându-se în picioare și aruncând apa amestecată cu sânge la rădăcina unei plante de lângă sofa. La naiba! Unde mi-e mintea? Cum vom ieși din camera asta?

Brigan aruncă unul din trupurile neînsuflețite pe umăr.

– Tot așa cum am intrat eu. Sper că nu ți-e frică de înălțime?

***

Când ieșiră pe balcon, lacrimile începură să șiroiască pe obrajii lui Fire din cauza efortului pe care îl depunea să distragă atenția posibililor martori aflați la cele opt etaje. Stinseră lumânările și rămaseră în întuneric.

– N-am să te las să cazi, îi zise încet Brigan. Nici Clara. Ai înțeles?

Fire era prea amețită ca să înțeleagă. Pierduse sânge și nu se credea în stare de asta în acel moment, însă nu avea importanță, deoarece oamenii lui Quislam se apropiau și trebuiau să termine treaba. Stătea cu spatele la Brigan, așa cum o sfătuise. Rezemat de balustradă, el se lăsă pe vine și, înainte ca ea să-și dea seama ce se întâmplă, o ridică de genunchi. Ea atinse cu palmele partea inferioară a balconului de deasupra. El o lăsă ușor pe spate, iar degetele ei găsiră barele aflate deasupra. Preț de o secundă, privi îngrozită în jos și văzu ce făcuse el pentru a ajunge în acea poziție; stătea cocoțat pe balustradă, cu picioarele încârligate în jurul barelor, și se lăsa pe spate deasupra hăului în timp ce o ridica pe ea. Oftând ușor, Fire apucă barele și le ținu strâns. Mâinile Clarei își făcură apariția de sus și o apucară de încheieturi.

– Am prins-o, zise Clara.

Brigan își luă mâinile de pe genunchii ei și o apucă de glezne, ridicând-o din nou. Brusc, balustrada cea frumoasă apăru dinaintea ei, iar ea o prinse, petrecându-și ambele brațe peste ea. Clara o trăgea de trunchi, apoi de picioare, ajutând-o în urcușul ei anevoios și dureros. Fire se prăbuși în balcon. Gâfâi și, cu un efort uriaș, își concentră mintea și se ridică în picioare ca să îl poată ajuta pe Brigan, însă acesta se afla deja lângă ea, gâfâind.

– Înăuntru, zise el.

Odată intrați, Clara și Brigan începură să vorbească repede. Ea înțelese că Brigan nu avea de gând să aștepte să vadă ce se va întâmpla cu Murgda, cu oamenii lui Gentian sau cu Welkly și trupurile neînsuflețite de la spălătorie, sau cu oricine altcineva. Brigan trebuia să plece de îndată, să traverseze holul și să intre în camera de vizavi, să iasă pe fereastră și să coboare pe o scară foarte lungă din frânghie. Jos îl aștepta calul și soldații săi. Aveau să călărească înspre tunelurile de la Fort Flood și să înceapă războiul.

– Murgda ar putea reuși să aprindă focul de care vorbea Gentian, zicea Brigan. Ar putea să încerce în continuare să îl omoare pe Nash. Trebuie să fim cu toții mai vigilenți. La un moment dat, ar fi mai înțelept dacă asasinii tocmiți de Murgda și de Gentian ar dispărea treptat, înțelegeți ce vreau să spun?

El se întoarse către Fire.

– Cum ar fi mai bine pentru tine să ieși din această cameră?

Fire se strădui să găsească un răspuns la această întrebare.

– Tot așa cum am intrat. Mă voi ascunde într-un cărucior, voi lua liftul și voi coborî scara până la fereastra camerei mele.

Sarcina ei din acea noapte era aceeași ca și până atunci: să o supravegheze pe Murgda și pe toți ceilalți, să le spună lui Welkley și gărzilor unde se afla toată lumea, cine trebuia oprit și cine trebuia ucis, astfel încât Brigan să poată ajunge la Fort Flood, iar mesagerii lui să poată călări înspre nord și nimeni să nu afle nimic la timp ca să încerce să le ia urma sau să aprindă focurile.

– Plângi, zise Clara. O să te doară nasul și mai tare.

– Nu sunt lacrimi adevărate, spuse Fire. Sunt doar extenuată.

– Biata de tine, zise Clara. Voi veni mai târziu în odaia ta și voi sta cu tine restul nopții. Trebuie să pleci, Brigan. E cineva pe coridor?

– Am nevoie de un minut, îi zise Brigan Clarei. Un singur minut singur cu domnița.

Clara îl privi uimită. Se făcu nevăzută în camera alăturată, fără să rostească un cuvânt.

Brigan se duse și închise ușa în urma ei, apoi se întoarse cu fața spre Fire.

– Domniță, vreau să te rog ceva, zise el. Dacă voi muri în această luptă...

Lacrimile lui Fire erau acum adevărate și nu le putea înăbuși, căci nu avea timp. Totul se derula cu repeziciune. Ea traversă încăperea, îl îmbrățișă, agățându-se de el, își lăsă capul într-o parte, dându-și deodată seama cât era de stânjenitor să-ți exprimi dragostea când ai nasul spart.

El o cuprinse strâns cu brațele, iar ea simți în păr respirația lui scurtă. El îi mângâie părul mătăsos, iar ea se lipi de el până când panica i se transformă într-un sentiment de disperare, mai ușor de suportat.

„Da, îi transmise ea prin puterea gândului, înțelegând acum ce dorise el să o roage. Dacă vei muri în luptă, o voi păstra pe Hanna în inima mea. Îți promit că n-o voi părăsi".

Nu îi era ușor să se despartă de el; însă o făcu, iar el plecă.

Lacrimile i se prelingeau pe obraz, în timp ce stătea ascunsă sub fața de masă a căruciorului care o ducea înspre camera ei. Ajunsese la un nivel de amorțeală absolută, încât totul părea să stea pe loc, cu excepția unei singure părți lucide a minții ei, care supraveghea palatul. Era ca o stare de somn, ca un coșmar lipsit de logică, stupefiant.

Astfel, când ieși pe fereastră și puse piciorul pe scara din frânghie, ea auzi un behăit ciudat care venea de jos – ascultă cu atenție și, când auzi un lătrat, ea îl recunoscu pe Blotchy, care părea să sufere – nu fusese o decizie inteligentă să coboare la Blotchy în loc să urce

înspre camera ei, păzită de gărzi. O stare confuză o făcu să coboare, o nevoie mută, obscură, de a se asigura că Blotchy nu pățise nimic.

Zloata se transformase într-o zăpadă ușoară, iar perimetrul din jurul casei verzi strălucea. Se întâmplase ceva cu Blotchy. Câinele zăcea întins pe aleea care ducea înspre casă, scheunând, cu picioarele din față rupte.

Conștiința lui transmitea mai mult decât durere. Îi era teamă și încerca să se împingă pe picioarele din spate pentru a ajunge la copac – copacul uriaș din curte.

Nu era a bună. Ceva nu era în regulă; era ceva straniu și tulburător. Îngrijorată, Fire încercă să străpungă întunericul, să ajungă cu puterea minții până în casa verde. Bunica ei dormea înăuntru. La fel și câteva gărzi, ceea ce nu era în regulă, căci gărzile care păzeau casa verde noaptea nu aveau voie să doarmă.

Apoi, Fire scoase un țipăt de durere, căci simți prezența Hannei sub copac. Era trează, înfrigurată și nu era singură. Cineva era cu ea, cineva furios care o rănea, care o înfuria și o înspăimânta.

Fire se împiedică, apoi fugi înspre copac, încercând să acapareze mintea acelei persoane care o rănea pe Hanna, pentru a o opri. „Ajutați-mă! le transmise ea în gând gărzilor care se aflau în camera ei. Ajutați-o pe Hanna!".

Conștiința ei percepu prezența arcașului cu mintea încețoșată. Simți cum ceva ascuțit îi străpunge pieptul.

Mintea i se întunecă.

PARTEA A III–A

UN *GRACELING*

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

Fu trezită de țipătul unei păsări răpitoare-monstru și de zgomot de voci alarmate. Pardoseala se clătina și scârțâia. Se afla într-o trăsură, rece și udă.

– E din cauza sângelui ei, strigă o voce cunoscută. Răpitoarele simt mirosul sângelui ei. Spălați-o, acoperiți-o, nu mă interesează cum, faceți-o…

Oamenii și răpitoarele țipau. Era mare agitație deasupra ei. Cineva îi aruncă apă pe față, înecând-o, altcineva îi ștergea nasul. Durerea era atât de cumplită, încât simți că amețește, apoi își pierdu cunoștința. „Hanna? Hanna, ești…"

Când se trezi, începu să o strige din nou pe Hanna, de parcă mintea ei ar fi rămas suspendată în mijlocul strigătului, așteptând să revină conștiința fetiței. „Ești acolo, Hanna? Ești acolo?"

Nu primi niciun răspuns; nu simțea prezența fetiței nicăieri.

Brațul îi era prins sub trunchi și îndoit, gâtul îi era înțepenit și sucit, fața o durea cumplit și îi era frig, atât de frig, încât era insuportabil.

În trăsură se aflau câțiva bărbați. Ea scotoci printre mințile lor, încercând să găsească una binevoitoare care să-i aducă o pătură. Șase bărbați, toți tâmpi, toți cu mințile încețoșate, dintre care unul era arcașul care își făcuse un obicei din a-i ucide prietenii. Și băiatul era acolo, cel cu un ochi roșu; acel băiat palid care crea acea ceață,

care avea mintea intangibilă și o voce care îi rănea creierul. Archer nu plecase în căutarea băiatului și a arcașului? „Archer? Archer? Unde ești?“

Podeaua se înclină, iar frigul și umezeala o pătrunseră și mai tare. Atunci ea realiză că era întinsă într-o baltă de apă care se mișca și se legăna odată cu podeaua. Peste tot se auzea pleoscăitul apei. Zări sub trăsură creaturi uriașe. Le simțea prezența.

Erau pești.

Trăsura aceea era, de fapt, o corabie.

„Sunt răpită, își zise ea mirată, într-o corabie. Dar nu se poate una ca asta! Trebuie să mă întorc la palat, trebuie să o supraveghez pe Lady Murgda. Războiul. Brigan. Brigan are nevoie de mine! Trebuie să scape de pe corabia asta!“

Un bărbat de lângă ea zise ceva gâfâind. Vâslea, era extenuat, se plângea că avea mâinile pline de bășici.

– Nu ești obosit, îi zise băiatul cu o voce voalată. Nu te dor mâinile. Este o plăcere să vâslești.

Băiatul părea plictisit și era oarecum neconvingător, însă Fire simțea că bărbații erau cuprinși de un val de entuziasm. Acel scârțâit, pe care îl recunoscu ca fiind cel făcut de vâsle în rame, se intensifică.

Peștii. Trebuia să pătrundă în mințile peștilor uriași care înotau leneși pe sub ea și să îi convingă să iasă la suprafață și să răstoarne corabia.

Unul dintre pești se izbi cu spatele de partea laterală a corăbiei. Bărbații începură să răcnească când se înclinară într-o parte și scăpară vâslele din mâini. O altă izbitură, bărbați căzând și blestemând, apoi vocea oribilă a băiatului.

– Jod! zise el. Ochește-o din nou, căci s-a trezit. Ea face toate astea.

Ea simți ceva ascuțit străpungându-i coapsa. O nimerise bine, gândi ea, deoarece simți că își pierde din nou cunoștința. La ce i-ar fi folosit dacă se îneca și ea odată cu ei?

***

Se trezi și puse stăpânire pe mintea vâslașului care se afla cel mai aproape de băiat. Ea pătrunse prin ceața care o întâmpină și preluă controlul asupra minții lui. Îl făcu pe bărbat să se ridice în picioare, să arunce vâsla din mână și să îi tragă un pumn băiatului.

Țipătul băiatului fu îngrozitor, ca niște gheare care îi zgâriau creierul.

– Ochește-o, Jod! zise el, gâfâind. Nu, pe ea. Ochește-o pe ticăloasa-monstru!

„Firește, își zise ea când săgeata îi străpunse pielea. Pe arcaș trebuie să îl controlez. Nu gândesc limpede. Mi-au încețoșat mintea ca să nu pot gândi".

Băiatul plângea, gâfâind de furie și de durere, când ea își pierdu din nou cunoștința.

Data următoare când se trezi, ea avu senzația că era adusă violent la viață. Trupul ei urla din cauza durerii, a foamei și a greții. „De mult timp, gândi ea. Mă otrăvesc de mult timp. A fost prea mult, de astă dată".

Cineva îi dădea să mănânce un soi de fiertură. Era moale și picura la fel ca terciul. Ea se înecă.

– Se mișcă, zise băiatul. Ochește-o din nou.

De astă dată, Fire puse stăpânire pe mintea arcașului, străpunse ceața care îi învăluia gândurile și încercă să îl facă să-și îndrepte săgeata către băiat. Se auziră zgomote de luptă, apoi țipetele stridente ale băiatului.

– Sunt protectorul tău, idiotule! Eu sunt cel care are grijă de tine! Pe ea trebuie să o ochești!

Ea simți o înțepătură în braț.

Întuneric.

***

Ea țipă. Băiatul o scutura. Când deschise ochii, îl văzu aplecat deasupra ei, cu mâna ridicată de parcă ar fi vrut să o lovească. Se

aflau pe uscat acum. Ea era întinsă pe o piatră. Era frig, iar soarele strălucea prea tare.

– Trezește-te! mârâi el fioros, ochii lui asimetrici aruncând văpăi înspre ea. Trezește-te, ridică-te și mergi. Dacă vei încerca să mă ataci pe mine sau pe oamenii mei, jur că am să te lovesc atât de tare, încât n-o să-ți mai treacă durerea. Să nu aveți încredere în ea, le zise el pe un ton aspru însoțitorilor săi. Doar în mine puteți avea încredere. Faceți ce vă poruncesc eu!

Nasul și obrajii îi erau plini de vânătăi. Fire își trase genunchii la piept și îl lovi cu picioarele în față. În timp ce el urla de durere, ea se prinse de conștiințele din jurul ei și încercă să se ridice, însă era slăbită, amețită și se clătina, deoarece picioarele nu o ascultau. Băiatul striga către oamenii lui, dându-le ordine cu o voce răgușită. Unul dintre ei o înșfăcă, îi smuci brațele la spate și își încolăci un braț în jurul gâtului ei.

Băiatul se apropie de ea. Fața îi era desfigurată, un amestec de sânge și lacrimi. O lovi zdravăn peste nas, iar când își reveni din acea durere cumplită, ea se trezi plângând în hohote.

– Încetează, îi zise el în șoaptă. Încetează să te mai împotrivești. Vei mânca și vei merge pe jos și vei face ceea ce-ți voi spune eu și de fiecare dată când vreunul dintre oamenii mei se va întoarce împotriva mea, de fiecare dată când o pasăre mă va ciupi și de fiecare dată când o veveriță îmi va tăia calea într-un fel care nu-mi va fi pe plac, te voi răni. M-ai înțeles?

„Nu va avea niciun efect asupra mea, îi transmise ea prin puterea gândului, gâfâind furioasă. Lucrurile pe care le spui tu nu au niciun control asupra mea".

După ce aruncă o flegmă amestecată cu sânge pe zăpadă, el o scrută cu privirea, înainte să îi răspundă:

– Atunci voi găsi alte căi prin care să te controlez.

***

Adevărul era că ea nu își mai dorea ca trupul să-i fie chinuit așa cum fusese deja. Nu își mai dorea nici ca ei să o adoarmă din nou,

cu toate că somnul însemna o liniște întunecată, căci se trezea într-un trup făurit, parcă, din durere.

Trebuia să devină stăpână pe mintea ei dacă voia să scape din acea situație. Prin urmare, ea i se supuse.

Tărâmul pe care îl străbăteau era stâncos și prăpăstios, presărat cu pâraie și cascade. Peisajul o făcea să creadă că apa în care înotaseră acei pești mari fusese Winged River. Probabil că vâsliseră pe râu, către apus, iar acum urcau înspre nord, îndepărtându-se de râu, într-o parte a regatului de lângă munții Western Great Grays.

În timpul mesei, în prima zi, ea rupsese un colț din rochia ei violet, care era distrusă, și îl vârâse în gură. Nu avea gust de curat, firește, dar nici de sărat. Acest lucru îi întărise teoria. Apa în care stătuse atât de mult timp fusese apă de râu, nu de mare.

Câteva minute mai târziu, după ce dădu afară terciul care ar fi trebuit să-i hrănească bietul stomac stricat, ea se trezi râzând când se gândi la încercările ei „științifice". Firește că o aduseseră în partea de nord a râului, într-un loc din Western Great Grays. Nu era nevoie să facă un test de salinitate ca să determine asta. Mai mult ca sigur o duceau la Cutter. Ea știa încă de copilă că monstruosul contrabandist al lui Cansrel locuia acolo.

Cutter o duse cu gândul la Small, dorindu-și să fie acolo – apoi se bucură aproape în aceeași clipă că nu era. Era mai bine că era singură și că nicio persoană dragă ei nu se afla în apropierea acestui băiat.

Îi dădură niște cizme rigide și basmale pentru păr, precum și o haină demodată din blană albă de iepure, care era mult prea frumoasă pentru starea în care se aflau trupul și rochia ei, și mult prea ridicolă pentru un costum de drumeție. Seara, când își așezau tabăra, unul dintre bărbați, un individ pe care îl chema Sammit, cu o atingere blândă, voce plăcută, ochi mari și goi, îi examina nasul și îi spunea ce ar trebui să mănânce și cât de mult. După o zi sau două, ea reuși să nu mai verse, iar mâncarea care îi hrănea trupul o ajută să își limpezească mintea. Ea înțelese, din modul în care băiatul îi vorbea lui Sammit, că acesta era vraci. Ea mai înțelese că ei o treziseră, deoarece Sammit considerase că era periculos pentru ea

să rămână în continuare în acea stare de amorțeală provocată de drog.

Acest lucru însemna că o voiau vie și relativ sănătoasă. Ceea ce era un lucru cât se poate de firesc, având în vedere faptul că ea era monstrul, iar el făcea contrabandă cu monștri.

Ea începu să experimenteze.

Pătrunse în mintea unuia dintre bărbați – a lui Sammit, pentru început – și, străpungând ceața care o învăluia și risipind-o, observă că gândurile acestuia își făcură din nou loc în mintea lui. Ea așteptă – nu prea mult timp – ca băiatul să le reamintească bărbaților că ea nu era demnă de încredere și că el era păzitorul și prietenul lor. Aceste cuvinte făcură să apară din nou ceața, care învălui pe dată mintea lui Sammit – cuvintele, rostite cu acea voce care nu părea să îi provoace dureri de cap lui Sammit așa cum îi provocau ei.

La început, lui Fire i se păru ciudat că puterea lui se afla mai degrabă în cuvinte și în voce decât în minte. Însă, cu cât cugeta mai îndelung la asta, cu atât i se părea mai puțin ciudat. Ea îi putea controla și cu anumite părți ale corpului său. Pe unii oameni îi putea controla doar cu fața, sau cu fața și o sugestie făcută pe un anumit ton al vocii – o voce care făcea promisiuni false. Sau cu părul. Puterea ei se afla în toate aceste lucruri. Poate că puterea ei nu era atât de diferită de a lui.

Iar puterea lui era contagioasă. Dacă băiatul îi vorbea individului din stânga sa, iar individul respectiv îi repeta acele cuvinte lui Sammit, ceața trecea de la individ la Sammit. Iată cum reușise arcașul să încețoșeze mințile gărzilor ei.

Băiatul nu lăsa să treacă mai mult de câteva minute înainte de a le reaminti oamenilor săi că Fire era dușmanul, iar el prietenul lor, ceea ce îi sugera lui Fire că el nu putea să le citească gândurile așa cum făcea ea și nu avea de unde să știe dacă menținea controlul asupra lor. Acesta avea să fie următorul ei experiment. Ea atinse din nou mintea lui Sammit, înlăturându-i ceața și modelându-i gândurile astfel încât acesta să știe că băiatul îl manipula. Îl făcu pe Sammit să devină furios pe băiat. Îl făcu să caute răzbunare, imediat și cu violență.

Băiatul nu păru să observe acest lucru. Nici măcar nu îi aruncă o privire lui Sammit. Se scurseră câteva minute până când băiatul își repetă litania care șterse furia lui Sammit, făcându-l pe acesta să uite și să revină la acea stare încețoșată.

Băiatul nu putea citi mințile oamenilor. Controlul lui era impresionant, însă orb.

Acest lucru îi oferea lui Fire mai multe variante de a se folosi de acești bărbați fără ca băiatul să își dea seama. Nu trebuia să își facă griji nici că aceștia se vor împotrivi, căci ceața îi debarasa de intențiile lor, care, altfel, ar fi putut constitui un obstacol în calea ei.

Băiatul dorea ca pe timpul nopții ea să fie amețită cu un drog mai blând, care să o împiedice să îl atace în timp ce el dormea. Fire se împotrivi. Ea avu grijă să ocupe doar un colț din mintea lui Sammit, astfel încât ori de câte ori acesta dădea să ridice amestecul în care arcașul urma să vâre vârful săgeților, să ia un balsam antiseptic în loc de poțiunea de adormit.

În taberele de iarnă, așezate sub copacii albi și desfrunziți, ea se prefăcea că dormea și își făcea tot soiul de planuri, în vreme ce restul oamenilor dormeau sau stăteau de strajă. Ea înțelese din discuțiile bărbaților și din câteva întrebări inteligente că Hannei i se dăduse drumul nevătămată și că Fire fusese drogată timp de aproape două săptămâni în timp ce corabia înaintase înspre apus, împotriva curenților râului. Mai înțelese că această călătorie anevoioasă nu făcuse parte din planurile lor – că veniseră în Orașul Regelui călare și că intenționaseră să se întoarcă tot călare, traversând în goană câmpia care se afla la nord de râu, înspre apus; însă, când încercaseră să părăsească împrejurimile palatului cu Fire azvârlită pe umărul cuiva, gărzile acesteia îi surprinseseră și îi urmăriseră înspre râu, făcându-i să se îndepărteze de locul unde se aflau caii lor. Acolo, ei dăduseră peste o corabie care era ancorată sub unul dintre podurile orașului și, din disperare, o capturaseră. Doi oameni de-ai lor muriseră.

Călătoria lor anevoioasă peste stâncile negre și prin zăpada albă era frustrantă atât pentru ea, cât și pentru ei. Era aproape insuportabilă, mai ales că se afla atât de departe de oraș și de luptă și de cei

care aveau nevoie de ea. Erau aproape de locul unde trăia Cutter, iar ea se gândi că era cel mai bine să se lase dusă dinaintea lui. Ar fi putut scăpa mai ușor pe spinarea unui cal furat de la Cutter. Poate reușea să dea și de Archer și să îl convingă să se întoarcă împreună cu ea.

Arcașul, Jod, era un bărbat înalt și suferea de o boală care îl făcea să pară istovit și care îi conferea pielii o nuanță cenușie. Însă, dincolo de boala lui, bărbatul avea trăsăturile simetrice și o construcție osoasă. Avea vocea groasă și o privire care o neliniștea. O ducea cu gândul la Archer.

Într-o noapte, când Sammit era de strajă, ea îl făcu să îi aducă o sticluță din poțiunea cu care o drogaseră atâta vreme, și o săgeată. Ea vârî sticluța în decolteul rochiei și săgeata în mânecă.

Cutter își făurise micul regat chiar în mijlocul sălbăticiei. Pământul său era presărat cu atât de mulți bolovani, încât casa lui părea că își ține echilibrul în vârful unui morman de moloz. Construcția avea o înfățișare ciudată, deoarece era ridicată pe jumătate din trunchiuri de copaci, așezate unele peste altele, și pe jumătate din piatră. Casa era acoperită de o pătură groasă de mușchi, de un verde-deschis, ferestrele semănau cu niște ochi, țurțurii de gheață semănau cu niște gene, iar ușa, cu o gură căscată. Era un monstru, cocoțat pe un deal stâncos, care lăsa impresia că se putea prăbuși oricând.

Proprietatea lui era împrejmuită de un zid înalt din piatră, lung și absurd de îngrijit. Peste tot erau țarcuri și cuști. Pete de culoare – monștri dincolo de gratii, păsări răpitoare, urși și leoparzi care țipau unii la alții. În ciuda sentimentului straniu pe care ți-l dădea acel loc, pentru Fire era o imagine cunoscută. Amintirile începură să o năpădească.

Ea se aștepta ca băiatul să încerce să o oblige să intre într-una din acele cuști. Încă un monstru pentru piața neagră, încă o pradă.

Nu își putea da seama care erau intențiile lui Cutter în ceea ce o privea. Cutter era un nimeni, o pacoste, un țânțar, iar ea avea de

gând să îl dezarmeze repede de noțiunea că intențiile lui erau relevante. Avea să plece de acolo și să se întoarcă acasă.

Nu o încuiară într-o cușcă. O duseră în casă și îi pregătiră o baie fierbinte într-o odaie de la etaj, unde văpăile focului reușeau să învingă curenții de aer rece care pătrundeau pe la ferestre. Era un dormitor mic, pe ai cărui pereți stăteau atârnate tapiserii care o uluiră. Ea își ascunse mirarea și încântarea. Aceste țesături frumoase înfățișau câmpii verzi, flori și cerul senin. Păreau foarte reale. Îi trecuse prin minte să refuze baia, deoarece ea simți că scopul acesteia era să o înfrumusețeze, lucru pe care îl disprețuia, însă imaginea câmpiilor și a florilor care o înconjurau o făcu să-și dorească să se spele.

Bărbații o lăsară singură. Ea așeză sticluța cu poțiune și săgeata pe masă și își îndepărtă rochia murdară de pe piele. Se pregăti pentru acea bucurie dureroasă pe care ți-o dădea apa fierbinte, apoi, în cele din urmă, se relaxă și închise ochii, lăsându-se dezmierdată de clăbucii săpunului care îndepărtau transpirația, sângele închegat și mâlul de pe trup și din păr. La intervale de câteva minute, ea îl auzea pe băiat transmițându-le mesaje din capătul scărilor gărzilor postate lângă ușa ei și, la intervale la fel de regulate, gărzilor care se aflau afară, pe stânci, sub fereastra ei. Monstrul nu era demn de încredere și nu trebuia să fie ajutat să evadeze, striga el. Băiatul știa ce era mai bine. Dacă soldații îi urmau sfaturile, nu aveau să facă nicio greșeală. „Trebuie să fie istovitor să manipulezi mințile oamenilor, fără să poți, însă, să le percepi starea", gândi Fire. Strigătele lui erau inutile, deoarece ea nu încerca încă să le schimbe gândurile.

Ea verifică, cu puterea gândului, clădirea și împrejurimile, așa cum făcuse de când se apropiase de acel loc. Îl recunoscu pe Cutter, care se afla la parter, împreună cu băiatul și cu unii dintre oamenii lui. Avea mintea începătoșată, la fel ca și ceilalți, și era la fel de arogant și de nesincer cum fusese întotdeauna. Aparent, cuvintele băiatului nu schimbau și temperamentul.

Când trecu dincolo de limitele minții, ea simți prezența a treizeci de bărbați, care se aflau în casă și în împrejurimile acesteia, și a

câtorva femei. Toți aveau mințile începețoșate. Archer nu se număra printre ei.

Ea încercă să ajungă și mai departe cu gândul. „Archer? Archer!"

Nu primi niciun răspuns.

Nu ar fi deranjat-o că nu îl găsea acolo, căci atunci ar fi putut spera că își băgase mințile în cap și renunțase la actul său de eroism – dacă nu ar fi avut acea percepție neplăcută pe care și-ar fi dorit să o poată ignora. Unul sau doi bărbați cu mintea începețoșată, care se aflau acolo, îi păreau cunoscuți. Ea se gândi că puteau fi gărzi din palatul lui Nash. Cea mai logică explicație a prezenței lor acolo era aceea că îl însoțiseră pe Archer, ca parte din corpul lui de gardă. Acest lucru o făcu să se întrebe ce se întâmplase de atunci, cine rămăsese să îl apere pe Archer și unde se afla acesta.

Cu toate că acea baie caldă îi dădea o stare de bine, ea se ridică în picioare și ieși din cadă, nerăbdătoare să scape cât mai repede din acel loc. Se uscă și îmbrăcă rochia subțire, cu mâneci lungi, pe care i-o aduseseră ei. Aceasta aducea mai mult cu o cămașă de noapte, lucru care o făcea să se simtă stânjenită. Pe lângă asta, îi luaseră și cizmele și haina, și nu îi aduseseră nicio basma care să-i acopere părul. Se duse la dulapul care se afla într-un colț al încăperii și scotoci printre lucrurile care se aflau acolo până când găsi o pereche de șosete, o pereche grosolane de cizme pentru bărbați, o mantie grea, tot bărbătească, mult prea mare, și un fular maro din lână în care să își înfășoare părul. Spera cu înverșunare ca înfățișarea ei să fie la fel de ciudată ca senzația pe care i-o dădea. Nu avea nevoie de frumusețe pentru a le controla pe marionetele fără creier ale băiatului și nu avea chef să îi dea satisfacție lui Cutter, afișându-se ca o femeie-monstru cu ochi de căprioară pregătită să se lase răvășită de unul dintre clienții lui dezgustători.

Ea scană cu mintea sutele de creaturi care se aflau pe proprietate, animale de pradă-monstru, cai și câini de vânătoare, chiar și o colecție ciudată de rozătoare al cărei scop nu îl putea înțelege. Păru mulțumită de cai. Niciunul dintre ei nu era la fel de afectuos ca Small, însă erau câțiva care îi puteau fi de folos.

Înmuie vârful săgeții în poțiunea din sticluță, apoi o vârî în rochia sa. Săgeata o ascunse în mâneca lungă și grea.

Inspiră adânc, pentru a prinde curaj, și începu să coboare scările.

Salonul lui Cutter era mic și la fel de confortabil ca dormitorul. Pereții erau acoperiți de tapiserii care înfățișau câmpuri cu flori ce acopereau stâncile care străjuiau deasupra mării. Covorul era viu colorat, iar Fire se gândi că măcar o parte din această frumusețe fusese țesută din blană de monstru. Și cărțile de pe rafturi, și ceasul de aur de pe polița șemineului – Fire se întrebă câte dintre bogățiile din această casă fuseseră furate.

Cutter ședea în partea din față a încăperii, crezându-se, evident, stăpânul ei. Adevăratul stăpân al încăperii stătea rezemat de un perete lateral, mic, plictisit, cu ochi de culori diferite, înconjurat de câmpii din flori țesute. Jod, arcașul, stătea alături de Cutter. Lângă fiecare ușă fusese postat câte un bărbat.

Cutter abia dacă observă ținuta lui Fire. Privirea îi era fixată pe chipul ei, iar pe buzele lui apăru un rânjet triumfător. Înfățișarea sa nu era schimbată, cu excepția unei noi expresii absente care se datora, probabil, ceții.

– Nu ne-a fost prea ușor să te răpim, fetițo, mai ales de când te-ai mutat în palatul regelui, zise el, cu același ton infatuat pe care ea și-l amintea. Ne-a luat destul de mult timp, iar iscoadele noastre n-au avut niciun răgaz. Ca să nu mai pomenim că a trebuit să omorâm câteva dintre ele pentru că nu au avut grijă și au fost prinse de tine sau de oamenii tăi. Se pare că avem cele mai idioate iscoade din regat. Ne-au dat mult de furcă. Însă a meritat, băiete, nu-i așa? Uită-te la ea.

– Este încântătoare, zise băiatul, apatic. N-ar trebui s-o vinzi. Ar trebui s-o ținem aici, cu noi.

Cutter își încreți fruntea, mirat.

– Circulă zvonul printre colegii mei de breaslă că Lordul Mydogg este dispus să plătească o avere pentru ea. Mai mult, câțiva

dintre cumpărătorii mei s-au arătat extrem de interesați de ea. Poate că ar trebui să o țin aici, totuși, cu noi.

El se lumină la față.

– Aș putea-o ține de prăsilă! Ce de bani mi-ar aduce copilașii ei!

– Vom vedea noi ce vom face cu ea, zise băiatul.

– Întocmai, zise Cutter. Vom vedea.

– Dacă ar fi cuminte, n-am fi nevoiți să o pedepsim și ar putea înțelege că vrem să îi fim prieteni, continuă băiatul. S-ar putea să-i placă aici. Apropo, este puțin cam liniștită acum și asta nu-mi prea place. Jod, scoate o săgeată! La ordinul meu, nimerește-o într-un loc dureros dar care nu o va ucide. Nimerește-o în genunchi. Ar putea fi un avantaj pentru noi dacă va șchiopăta.

Ca să ducă această treabă la bun sfârșit, Jod trebuia să își schimbe arbaleta. El își luă din spate arcul cel lung, scoase o săgeată albă din tolbă și trase încet de coardă, așa cum mulți bărbați nu ar fi avut puterea s-o facă. El ținu săgeata pe poziție și așteptă, calm și relaxat. Fire simți că i se face rău și nu pentru că știa că o săgeată de o asemenea dimensiune lansată dintr-un arc aflat la o distanță atât de mică i-ar fi zdrobit genunchiul. Simți că i se face rău, deoarece Jod păru că se contopește cu arcul său, natural și grațios, aducând prea mult cu Archer.

Ea vorbi pentru a-l îmbuna pe băiat, dar și pentru că începuse să aibă tot soiul de întrebări la care dorea să primească răspunsuri.

– Primăvara trecută, un arcaș a nimerit cu o săgeată un bărbat închis în cușca tatălui meu, i se adresă ea lui Jod. E fost o lovitură extrem de dificilă. Tu ai fost făptașul?

Era evident că Jod habar nu avea despre ce vorbea Fire. El clătină din cap, tresărind, de parcă ar fi încercat să-și amintească toate lucrurile pe care le făcuse vreodată și nu reușea să-și aducă aminte decât ce făcuse cu o zi înainte.

– El e, zise băiatul sec. Jod se ocupă de treaba asta. E mult prea înzestrat ca să nu ne folosim de priceperea lui. Și e foarte maleabil, zise el, lovindu-și capul cu buricul degetului, dacă înțelegi ce vreau să spun. Este una dintre cele mai fericite descoperiri ale mele, Jod.

– Care este povestea lui Jod? îl întrebă Fire pe băiat, încercând să îi imite tonul sec.

Băiatul păru să fie extrem de încântat de această întrebare. Pe buzele lui apăru un zâmbet satisfăcut, dar deloc plăcut.

– E interesant că mă întrebi. În urmă cu doar câteva săptămâni, am avut aici un musafir care mi-a adresat aceeași întrebare. Cine s-ar fi gândit, când am angajat un arcaș, că acesta va deveni un subiect învăluit în mister și speculație? Mi-ar plăcea să-ți putem satisface această curiozitate, însă, din câte se vede treaba, memoria lui Jod nu mai este ce-a fost. Habar nu avem cu ce se îndeletnicea – în urmă cu douăzeci și unu de ani, să zicem?

În timp ce băiatul vorbea, Fire, fără să se poată abține, făcu un pas în față către el, ținând strâns în mână săgeata.

– Unde este Archer?

Când auzi această întrebare, băiatul rânji, din ce în ce mai încântat de cum decurgea conversația.

– A plecat de la noi. Nu l-a prea interesat compania noastră. S-a întors la el acasă, în nord.

Nu prea știa să mintă, învățat fiind ca oamenii să îl creadă.

– Unde este? îl întrebă din nou Fire, în vocea ei simțindu-se panica, ceea ce îl făcu pe băiat să zâmbească larg.

– A lăsat în urma lui vreo două gărzi, răspunse băiatul. Foarte drăguț din partea sa, zău. Oamenii ne-au spus câte ceva despre viața ta la curte și despre punctele tale slabe. Cățelușii. Copiii neajutorați.

Câteva lucruri se petrecură într-o succesiune rapidă. Fire se năpusti asupra băiatului. Băiatul îi dădu semnalul lui Jod, strigând: „Trage!“ Fire străpunse ceața lui Jod, făcându-l să-și întoarcă arcul brusc și să elibereze săgeata, care se înfipse în tavan. Băiatul strigă: „Trage în ea, dar nu o ucide!“, după care se mișcă iute, încercând să o fenteze pe Fire, însă Fire făcu o fandare, își întinse mâna și îi zgârie cu săgeata brațul pe care îl flutura în aer. El sări în spate, amenințând-o cu pumnii și urlând; apoi, expresia furioasă de pe fața lui se stinse. Băiatul se clătină și se prăbuși pe podea.

Fire pusese stăpânire pe fiecare minte din încăpere înainte ca băiatul să se prăbușească. Ea se aplecă peste el, îi smulse pumnalul de la cingătoare, se duse la Cutter și îi lipi tăișul de gât cu o mână tremurândă. „Unde e Archer?“ îi transmise ea prin puterea gândului, căci nu mai era în stare să vorbească.

Cutter se holba la ea, hipnotizat.

– Nu l-a prea interesat compania noastră. S-a întors la el acasă, în nord.

„Nu, îi transmise ea, dorindu-și să-l pocnească din cauza frustrării. Gândește-te. Știi răspunsul. Unde…“

Cutter o întrerupse, privind-o nedumerit cu ochii mijiți, de parcă nu își amintea cine era ea sau de ce vorbea cu ea.

Zise:

– Archer este la cai.

Fire se întoarse și ieși din salon și din casă. Trecu ușor printre bărbații care o urmăreau cu ochi goi. „Cutter se înșală, își zise ea, pregătindu-se să nege. Archer nu este la cai. Cutter se înșală“.

Avusese dreptate, desigur, căci nu pe Archer îl găsi pe stâncile din spatele grajdului, ci trupul lui.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

În continuare, totul se petrecu ca într-o stare de amorțeală chinuitoare.

Era o caracteristică specifică monstrului. Nu se putea uita la un trup neînsuflețit și să își spună că se uita la Archer. Știa și simțea că focul din inima și mintea lui Archer nu era prin apropiere. Trupul care zăcea acolo desfigurat era o priveliște oribilă; râdea de ea și râdea de Archer cu goliciunea sa.

Cu toate acestea, acest lucru nu o împiedică să se lase în genunchi și să mângâie iar și iar acel braț rece, respirând încet, nefiind complet sigură ce făcea. Apucă brațul și îl strânse, lacrimi de nedumerire curgându-i pe față.

Imaginea săgeții înfipte în măruntaiele lui o tulbură. O săgeată înfiptă în măruntaiele unui om era un act de cruzime, care ducea la o moarte chinuitoare și lentă. Archer îi spusese asta cu mult timp în urmă. El o învățase să nu țintească niciodată acolo.

Se ridică în picioare și se îndepărtă îngândurată, împleticindu-se, dar imaginea părea să o urmeze de partea cealaltă a curții. Între grajd și casă ardea un foc mare de tabără. Ea se trezi stând dinaintea lui, holbându-se la flăcări, luptându-se cu propria minte, care părea să insiste ca ea să cugete asupra imaginii lui Archer murind, lent, în chinuri. Singur.

Ultimele cuvinte ale ei către el fuseseră măcar cuvinte de dragoste, însă își dorea să-i fi spus cât de mult îl iubea. Cât de

recunoscătoare îi era, cât de multe fapte bune făcuse. Nu îi spusese asta îndeajuns.

Își vârî mâna în foc și scoase o ramură aprinsă.

Nu își dădea seama când cărase ramurile cuprinse de flăcări în casa verde a lui Cutter. Nu era conștientă nici de oamenii cărora le comandase să o ajute, sau de drumurile pe care le făcuse împleticindu-se, înainte și înapoi, de la foc la casă, de la casă la foc. Oamenii fugeau înnebuniți din clădirea cuprinsă de flăcări. I se păru că îl zărește pe Cutter; i se păru că îl zărește pe Jod; nu era sigură, însă nici nu îi păsa; ea le dăduse ordin să nu se amestece. În momentul în care nu mai putea vedea casa de fumul negru care o învăluia, ea se opri din cărat ramuri aprinse. Se uită împrejur, căutând alte clădiri de-ale lui Cutter cărora să le dea foc.

Își păstrase suficientă luciditate cât să își aducă aminte de câini și de rozătoare înainte să incendieze adăposturile în care erau ținute aceste animale. Descoperi trupurile neînsuflețite ale celor două gărzi ale lui Archer pe stâncile de lângă cuștile animalelor de pradă-monstru. Ea luă unul dintre arcurile lor și omorî monștrii cu el, apoi arse trupurile celor doi bărbați.

Când ajunse la grajduri, caii erau cuprinși de panică din cauza fumului și a mugetului văpăilor; se auzeau strigăte, iar părți din clădire începeau să se prăbușească. Animalele se liniștiră însă când intră ea – chiar și cele mai înspăimântate, chiar și cele care nu o puteau vedea – și ieșiră din staule când ea le spuse că așa trebuia. Fără cai în el, dar plin de lemn și fân, grajdul izbucni în flăcări asemenea unui monstru uriaș de foc.

Se îndreptă împleticindu-se către locul unde se afla trupul lui Archer. Privi, cuprinsă de o tuse seacă, cum flăcările se întind până la trupul lui. Nu își luă privirea de la el, nici după ce focul îl mistui. Când fumul deveni atât de gros încât începu să o înece și să-i ardă gâtlejul, ea se întoarse cu spatele la focul pe care îl aprinsese ea și se îndepărtă.

Mergea fără să știe încotro se îndrepta și fără să se gândească la nimeni și la nimic. Era frig, iar pământul era tare și neîmpădurit.

Când îl întâlni în calea ei pe unul dintre cai, unul cenușiu-pătat, acesta se apropie de ea.

„Fără șa, își zise ea amorțită când calul se opri lângă ea, scoțând aburi pe nas și lovind cu copitele zăpada. Fără scărițe. Va fi greu să-l încalec".

Calul își îndoi picioarele din față și îngenunche dinaintea ei. Ea își ridică rochia și mantia până la genunchi și se urcă pe spinarea lui. Ținându-și echilibrul în timp ce animalul se ridica în picioare, ea își dădu seama că un cal fără șa era alunecos și cald. Era mai bine decât să umble. Avea să își vâre mâinile în coama lui, să își aplece trupul în față, să își lipească fața de gâtul lui și să se afunde într-o stare de inconștiență, lăsând calul să hotărască încotro o va duce.

Mantia care o învelea nu era una de iarnă și nu avea mănuși. Părul îi era ud sub fular. Când ajunseră noaptea pe un platou din piatră care era ciudat de fierbinte și de uscat, Fire nu avu nicio reacție. Pe marginile platoului curgeau râulețe de zăpadă topită, iar prin crăpăturile din pământ ieșea fum. Ea se lăsă să alunece din spinarea calului și căută un loc plat și cald unde să se întindă. „Să dormim, îi transmise ea calului. E timpul să dormim".

Calul se întinse pe jos și își lipi spatele de al ei. „Căldură, își zise Fire. O să supraviețuim nopții acesteia".

Fu cea mai urâtă noapte din viața ei. Se zvârcoli între somn și nesomn, trecând dintr-un vis într-altul în care Archer era viu și îi aducea aminte că, de fapt, era mort.

Se iviră și zorile.

Se ridică în picioare, fără tragere de inimă, simțind că trupul ei și cel al calului aveau nevoie de hrană. Nu știa ce trebuia să facă. Stătea și își privea mâinile.

Fu mai mult decât uluită și speriată când niște copii își făcură apariția câteva minute mai târziu, ivindu-se dintr-o spărtură din pământ. Erau trei la număr, mai palizi decât pikkienii și cu părul negru, ușor estompat la vârfuri datorită strălucirii răsăritului de soare. Cărau niște obiecte: un vas cu apă, un sac, un pachețel învelit într-o bucată de material. Unul dintre ei se apropie cu sacul de cal,

îl așează pe jos, în fața lui, și îi desfăcu gura. Calul, care se dăduse înapoi, nechezând speriat, se apropie acum cu mare grijă. Își vârî botul în sac și începu să rumege.

Ceilalți doi se apropiară cu pachețelul și cu vasul cu apă de Fire și le așezară dinaintea ei fără niciun cuvânt, mulțumindu-se doar să o privească îndelung cu ochii lor mari din ambră. „Sunt ca peștii, își zise ea. Ciudați, incolori, cu priviri fixe, pe fundul oceanului".

Pachetul conținea pâine, brânză și carne sărată. Când simți miros de mâncare, îi veni să verse. Își dorea ca acei copii care se zgâiau la ea să plece, ca să se poată lupta cu micul dejun.

Copiii se întoarseră și se îndepărtară, dispărând în aceeași spărtură din care ieșiseră.

Fire rupse o bucată de pâine și se chinui să o mănânce. Când stomacul ei păru să o accepte, Fire își vârî mâinile căuș în apă și luă câteva sorbituri. Apa era călduță. Ea se uită la cal, care înfuleca pe nerăsuflate hrana din sac, scormonind cu botul colțurile acestuia. O dâră de fum se ridică pe furiș dintr-o fisură în pământ din spatele calului, strălucind în lumina galbenă a soarelui de dimineață. Fum? Sau aburi? Acel loc avea un miros ciudat, asemănător cu fumul de lemne, dar și cu altceva. Ea își așeză palma pe roca încălzită de sub picioarele ei și își dădu seama că sub aceasta trăiau oameni. Pardoseala era tavanul cuiva.

Deși fără tragere de inimă, ea începu să simtă cum este cuprinsă de o oarecare curiozitate când, în cele din urmă, stomacul ei hotărî că nu mai dorea nicio firimitură de pâine.

După ce calul termină de mâncat și de băut apa care mai rămăsese, se apropie de locul unde Fire zăcea chircită pe pământ. O împinse ușor cu botul și îngenunche. Fire renunță la poziția ei chinuită, ca o broască țestoasă ce iese din carapacea sa, și încălecă.

Calul părea să se deplaseze la voia întâmplării prin zăpadă, când înspre apus, când înspre miazăzi. Trecea prin apa înghețată a pâraielor și traversa hăuri adânci care o speriau pe Fire, căci nu le vedea fundul.

Dis-de dimineață, ea simți prezența unui călăreț care se apropia din spate. La început, nu îi prea păsă. Apoi recunoscu acea prezență și se văzu nevoită să îi pese. Era băiatul.

Și el călărea fără șa, destul de stângaci, și îl lovea cu picioarele pe bietul animal până când acesta îl aduse la o distanță destul de mică pentru ca băiatul să poată striga:

– Ce te-a apucat să-ți trimiți gândurile dincolo de stâncile astea? Aici nu e fortăreața lui Cutter. Aici sunt monștri și oameni sălbatici și neprietenoși. O să te omoare cineva!

Fire nu îl auzi, căci la vederea ochilor săi asimetrici ea sări din spinarea calului și se năpusti asupra lui, cu un pumnal în mână, deși nu realizase până în acel moment că avea așa ceva la ea.

În acea clipă, calul lui îl aruncă pe băiat înspre ea. El ateriză grămadă pe jos, se ridică în picioare clătinându-se și o rupse la fugă pentru a scăpa de ea. Urmă o cursă stângace printre hăuri, iar apoi o încăierare aprigă în care Fire nu reuși să reziste deoarece obosi prea repede. Pumnalul îi căzu din mână și alunecă într-o crăpătură din pământ. El o împinse și se ridică anevoie în picioare, abia reușind să vorbească.

– Ai înnebunit? zise el, ducându-și mâna la tăietura de pe gât și holbându-se cu uimire la sângele care îi rămase pe degete. Revino-ți! N-am bătut atâta drum ca să vin și să mă lupt cu tine. Încerc să te salvez!

– Minciunile tale n-au niciun efect asupra mea! strigă ea, simțindu-și gâtul răgușit și dureros din cauza fumului și a deshidratării. Tu l-ai omorât pe Archer.

– Jod l-a omorât pe Archer.

– Jod nu este decât unealta ta!

– Ei, hai, fii rezonabilă, zise el, ridicând nerăbdător tonul. Ar trebui să știi mai bine decât oricine. Archer avea mintea prea puternică. Ai făurit un întreg regat de minți puternice, până și țâncii învață cum să-și protejeze mințile de monștri.

– Tu nu ești monstru.

– Aproape că sunt. Știi prea bine câți oameni am fost nevoit să ucid.

– Nu știu, zise ea. Nu știu. Eu nu sunt ca tine.

– Așa o fi, dar înțelegi. Tatăl tău a fost ca mine.

Fire se holbă la băiat, la fața lui acoperită de funingine, la claia de păr murdar, la haina lui ruptă și pătată de sânge, care părea să-i fie prea mare, de parcă ar fi luat-o de la vreuna din victimele sale, de pe un trup care scăpase de flăcările care mistuiseră casa lui Cutter. Mintea lui se ciocni de a ei, ascunzând ceva ciudat, tachinând-o cu intangibilitatea ei.

Indiferent ce era, nu era monstru, însă semăna foarte mult cu un monstru. De aceea îl omorâse pe Cansrel, pentru ca o altă creatură să acceadă la putere în locul lui?

– Ce ești? întrebă ea în șoaptă.

El zâmbi. Pe chipul lui murdar apăru acel zâmbet dezarmant, acel zâmbet satisfăcut al unui băiat care era mândru de el.

– Sunt un Graceling, răspunse el. Înainte mă chema Immiker, acum mă cheamă Leck. Vin dintr-un regat de care nu ai auzit. Acolo nu sunt monștri, dar sunt oameni cu ochi de culori diferite care dețin tot soiul de puteri, tot ce îți poate trece prin minte: țesut, dans, scrimă, precum și alte puteri mentale. Însă niciunul dintre ființele graceling nu este la fel de puternic ca mine.

– Minciunile tale nu au niciun efect asupra mea, zise Fire mecanic, pipăind după calul ei, care își făcu apariția lângă ea, iar ea se rezemă de el.

– Nu născocesc nimic, spuse el. Acest regat există. De fapt, sunt șapte regate și niciun monstru care să le creeze neplăceri oamenilor. Ceea ce înseamnă, desigur, că puțini dintre ei au învățat să își protejeze mintea așa cum o fac, probabil, oamenii din Dells. Dellienii sunt un popor cu o minte mult mai puternică, dar sunt și mult mai enervanți.

– Dacă dellienii te enervează, atunci întoarce-te de unde-ai venit, îi zise ea în șoaptă.

El ridică din umeri, zâmbind.

– Nu știu cum să mă întorc. Există niște tunele, dar nu le-am mai găsit. Și chiar dacă le-aș găsi, n-aș vrea să mă întorc. Aici există mai multe oportunități – medicina, ingineria și arta sunt mai avansate.

Plus că e un tărâm minunat – monștrii, plantele – îți dai seama cât de neobișnuite sunt plantele aici, ce minunății fac medicamentele? Locul meu este aici, în Dells. Și, continuă el cu satisfacție, să nu îți închipui că mă mulțumește faptul că trebuie să mă ocup de afacerile murdare ale lui Cutter aici, la marginea regatului. Ținta mea este Orașul Regelui, cu tavanele sale din sticlă, spitalele sale și podurile sale frumoase, care noaptea sunt luminate. Îl vreau pe rege, indiferent care va fi el la sfârșitul războiului.

– Lucrezi pentru Mydogg? De partea cui ești?

El își flutură mâna.

– Puțin îmi pasă cine iese învingător. De ce m-aș implica dacă îmi fac o favoare prin faptul că încearcă să se distrugă unul pe celălalt? Dar tu, nu îți dai seama ce loc ți-am rezervat în planurile mele? Trebuie să știi că a fost ideea mea să te furăm – eu am dirijat toată operațiunea de spionaj și de răpire. Nu l-aș fi lăsat niciodată pe Cutter să te vândă sau să te țină de prăsilă. Vreau să fiu partenerul tău, nu stăpânul tău.

Cât de sătulă era Fire de toți cei care doreau să o folosească.

– Nu să te folosesc, ci să lucrăm împreună pentru a-l controla pe rege, zise băiatul, făcând-o să tresară derutată, căci habar nu avusese că el putea citi gândurile. Nu am pătruns în mintea ta, zise el, începând să-și piardă răbdarea. După cum ți-am mai spus, îți trimiți în eter toate gândurile și trăirile, iar acestea pot fi percepute. Dezvălui lucruri pe care sunt sigur că nu ai vrea să le dezvălui și-mi dai mie dureri de cap. Revino-ți. Mi-ai distrus toate covoarele și toate carpetele, dar te iert pentru asta. A mai rămas în picioare un colț al casei. Îți voi vorbi despre planurile mele, iar tu îmi vei povesti totul despre tine. De pildă, cine ți-a tăiat gâtul? Tatăl tău a fost făptașul?

– Nu ești normal, zise ea în șoaptă.

– Le voi spune oamenilor mei să plece, promit, continuă el. Oricum, Cutter și Jod sunt morți – i-am omorât eu. Nu mai suntem decât noi doi. Gata cu luptele. Vom fi prieteni.

I se frângea inima când se gândea ce faptă necugetată și nebunească făcuse Archer ca să o protejeze. Era o durere insuportabilă. Fire închise ochii și își lipi fața de piciorul calului.

– Unde se află cele șapte regate? îl întrebă ea cu vocea stinsă.

– Nu știu. Am căzut prin munte și m-am trezit aici.

– Și, în aceste șapte regate, există obiceiul ca o femeie să intre în cârdășie cu un copil neobișnuit care i-a ucis prietenul? Sau așteptarea asta o ai doar tu, inimă de piatră?

El nu dădu niciun răspuns. Ea deschise ochii și văzu că zâmbetul lui se schimbă în ceva neplăcut care semăna cu un zâmbet, dar care nu avea același efect.

– Nu există lucruri nefirești pe lumea asta, zise el. Un lucru nefiresc este un lucru care nu s-ar putea naște în natură. Însă eu m-am născut. Puterea minții tale și frumusețea ta, chiar după ce ai fost drogată vreme de două săptămâni în burta unei corăbii, acoperită de murdărie, și fața ta violetă și verde – frumusețea ta nefirească este firească. Natura este înspăimântătoare. Și, continuă el, afișând același zâmbet ciudat, văd că nu suntem chiar atât de diferiți. Eu mi-am omorât tatăl, iar tu l-ai omorât pe al tău. Există ceva ce ai făcut cu inima deschisă?

Fire era din ce în ce mai confuză, deoarece era o întrebare nemiloasă, la care cel puțin unul dintre răspunsuri era da, ceea ce știa că nu avea nicio logică. Era prea răvășită și prea slăbită pentru a fi logică. „Trebuie să mă apăr fără să folosesc logica, își zise ea, ilogic. Archer a făcut întotdeauna lucruri lipsite de logică, cu toate că nu și-a dat niciodată seama de asta".

Archer.

Ea îl învățase pe Archer cum să își fortifice mintea, iar acea minte puternică fusese cea care îi adusese moartea.

Dar și el o învățase lucruri. O învățase să tragă cu arcul mai iute și cu o precizie mai mare decât ar fi reușit de una singură.

Ea își îndreptă spatele, întinzându-și mâna după tolbă și după arc, realizând dintr-odată că le avea la spate și uitând că își demascase intenția. Leck își înșfăcă și el arcul, fiind mai rapid decât ea, și, cât ai clipi din ochi, îndreptă o săgeată către genunchii ei înainte ca

ea să apuce să-și potrivească săgeata în arc. Ea se pregăti pentru o explozie de durere.

Apoi, calul lui Fire, care se afla lângă ea, începu să se agite frenetic. Animalul sări înspre băiat, mergând cu spatele, nechezând și lovindu-l în față. Băiatul scoase un țipăt și căzu, scăpându-și arcul din mână și ducându-și ambele mâini la ochi. El o luă la fugă împleticindu-se și hohotind, cu animalul pe urmele lui. Deoarece nu putea vedea, căci ochiul îi fusese inundat de sânge, el se împiedică și căzu lat la pământ. Fire privi, uluită și fascinată, cum el traversă târâș o porțiune de gheață și ajunse la marginea unui hău, alunecând prin buza lui și făcându-se nevăzut.

Fire se apropie împleticindu-se de acea crăpătură. Îngenunche și privi în jos. Nu îi vedea nici fundul, nu îl vedea nici pe băiat.

Îl înghițise muntele.

Îi era prea frig. Mai bine ar fi fost dacă băiatul ar fi murit în incendiu și nu ar fi venit niciodată după ea – căci o trezise, iar acum simțea răceala, și slăbiciunea, și foamea, și tot ce însemna să fii pierdut într-un colț îndepărtat din Western Great Grays.

Mâncă restul merindelor pe care i le aduseseră copiii, fără prea mari speranțe că stomacul ei le va accepta. Bău apă dintr-un pârâu pe jumătate înghețat. Încercă să nu se gândească la noaptea care avea să vină la sfârșitul acelei zile, deoarece nu avea la ea cremene și nu încercase să aprindă niciodată focul altfel. Nu aținase focul decât în șemineu. Dusese o viață lipsită de griji.

Tremurând de frig, își desfăcu fularul și îl înfășură din nou astfel încât să îi acopere nu numai părul, care era încă umed, ci și fața și gâtul. Omorî o răpitoare-monstru înainte ca aceasta să o omoare pe ea, o creatură stacojie care își făcuse brusc apariția pe cer, țipând, însă știa că nu avea rost să încerce să îi care trupul, căci mirosul sângelui nu ar fi făcut decât să atragă și mai mulți monștri.

Acest lucru îi aminti faptul că banchetul avusese loc în a doua jumătate a lunii ianuarie. Nu știa sigur cât timp trecuse de atunci, însă cu siguranță intrase bine în februarie. Se apropia perioada de sângerare.

Fire înțelese, odată cu revenirea ei la realitatea cruntă și deloc plăcută, că avea să moară în curând, dintr-un motiv sau altul. Cugetă la asta în timp ce călărea. Era liniștitor. Îi oferea ocazia să renunțe. „Îmi pare rău, Brigan, își zise ea în gând. Îmi pare rău, Small. M-am străduit".

Apoi, o amintire și o revelație o scoseseră brusc din această stare. Oamenii. Putea supraviețui dacă primea ajutor din partea oamenilor, iar ea lăsase în urma ei oameni, în locul unde se ridica fumul dintre crăpăturile din stânci. Acolo se putea bucura și de căldură.

Calul ei înainta la voia întâmplării către sud-vest. Împinsă de nimic altceva decât de acel simț aproape imperceptibil al datoriei de a nu muri dacă nu era nevoie, Fire îl întoarse.

În timp ce făceau cale-ntoarsă, începu să ningă.

O durea tot trupul, dinții care îi clănțăneau întruna, încheieturile și mușchii anchilozați. Ea începu să cânte în gând cea mai dificilă arie pe care o studiase vreodată, silindu-se să-și amintească dificultățile pasajelor complicate. Nu știa de ce făcea asta. O parte a minții ei simțea că acest lucru era necesar și nu o lăsa să se oprească, deși trupul ei și cealaltă parte a minții o implorau să fie lăsate în pace.

Când o răpitoare-monstru aurie plonjă înspre ea, țipând printre fulgii de zăpadă care cădeau, Fire dibui după arc, nereușind să fixeze bine săgeata. Calul ucise pasărea, cu toate că Fire nu își putu da seama cum reușise să facă una ca asta. Ea alunecase de pe spinarea lui și rămăsese grămadă în zăpadă când se întâmplase acest lucru.

Mai târziu, alunecă din nou de pe spinarea calului. Nu știa sigur de ce. Bănui că era o altă răpitoare-monstru și așteptă răbdătoare, însă, aproape instantaneu, calul începu să o împingă cu botul, ceea ce o nedumeri pe Fire, gestul părându-i-se extrem de nedrept. Calul îi suflă furios în față, împingând-o neîncetat până când, învinsă, ea se urcă anevoie, tremurând, pe spinarea lui. Apoi înțelese de ce căzuse. Mâinile ei își pierduseră funcționalitatea. Nu apucase cu ele coama animalului.

„Sunt pe moarte, gândi ea, impasibilă. Ei bine, dacă tot e să mor, mai bine să mor pe spinarea acestui minunat cal pătat".

Următoarea dată când căzu de pe cal, fu prea amorțită ca să mai simtă că se afla pe acele roci calde.

Nu își pierduse cunoștința. Auzea voci, ascuțite, poruncitoare și alarmate, însă nu reuși să se ridice când ei o rugară să facă asta. Își auzi numele și înțelese că știau cine era. Fu conștientă că un bărbat o ridică în brațe și o cără sub pământ și fu conștientă când femeile o dezbrăcară pe ea și se dezbrăcară și ele și se înveliră împreună cu ea în cinci sau zece pături.

Nu îi mai fusese niciodată atât de frig. Tremura atât de tare, încât avea impresia că se va sparge în bucăți. Încercă să bea lichidul cald și dulce pe care o femeie i-l aduse la gură, însă ea avu impresia că îl împroșcase aproape pe tot pe tovarășele ei de pătură.

După o perioadă îndelungată de gâfâit și de tremurat, care i se păru o veșnicie, observă că nu mai tremura atât de tare. Cuprinsă de două perechi de brațe, ale celor două femei goale care o îmbrățișau, i se întâmplă un lucru miraculos: adormi.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

Se trezi cu chipul Musei și cu senzația că mâinile îi erau zdrobite de niște ciocane din lemn.

– Domniță, zise Musa, încruntându-se, nu m-am simțit niciodată mai ușurată. Cum te simți?

Vocea ei suna ca un cârâit.

– Mă dor mâinile.

– Da. Ți-au degerat, domniță. Dar nu-ți face griji. Oamenii de aici ți le-au dezghețat, ți le-au bandajat și au avut mare grijă de tine.

Memoria începu să îi revină lui Fire, furișându-se prin spațiile din jurul ei. Își întoarse fața de la Musa.

– Am plecat în căutarea ta din clipa în care ai fost răpită, domniță, continuă Musa. Am pierdut timpul urmând piste false, căci Prințesa Hanna i-a văzut pe cei care au luat-o. Oamenii pe care i-am ucis nu aveau semne distinctive, iar bunica ta și gărzile din casa verde au fost drogați înainte să își dea seama ce se întâmplă. Nu aveam nici cea mai vagă idee unde să te căutăm, domniță, iar regele, prințul și prințesa erau convinși că este vorba de un complot al domniței Murgda, însă informațiile comandantului erau îndoielnice. Abia când una dintre gărzile de la palat și-a adus vag aminte de un băiat cu un ochi roșu, care a dat târcoale pe-acolo, am început să bănuim ce se întâmplase. Am ajuns ieri la casa lui Cutter. Nici nu-ți poți închipui, domniță, ce înspăimântați am fost când am

văzut casa arsă din temelii și trupurile carbonizate pe care nu le-am putut recunoaște.

Fire spuse fără vlagă.

– Am aprins un foc pentru Archer. E mort.

Musa tresări la auzul acestor cuvinte. Fire simți și înțelese de îndată că Musa era de partea Milei, nu de partea lordului nepăsător care o lăsase grea pe Mila. Pentru Musa era un mort oarecare, o persoană pe care o cunoscuse doar după comportamentul său rău.

Fire îndepărtă sentimentele Musei.

– Îi vom trimite vorbă despre Archer comandantului, care se află la Fort Flood, domniță, zise într-un sfârșit Musa. Toată lumea se va simți foarte ușurată că ești bine. Vrei să îți povestesc despre progresele pe care le-a făcut comandantul în bătălie?

– Nu, răspunse Fire.

Atunci, o femeie veni lângă Fire cu o farfurie cu supă și îi zise pe un ton blând:

– Domnița trebuie să mănânce.

Musa se ridică de pe scaun ca să se poată așeza femeia. Era bătrână, fața palidă îi era brăzdată de riduri, iar ochii aveau culoarea mierii. Expresia de pe chipul ei se schimbă ușor în lumina pe care o arunca un foc care ardea în mijlocul încăperii. Fumul se ridica înspre tavan, evadând prin crăpătura de deasupra. Fire recunoscu senzația acestei femei. Această bunică era una dintre cele două femei care îi salvaseră viața, oferindu-i în dar căldura trupului lor.

Femeia o hrănea pe Fire cu lingura, vorbindu-i cu blândețe, prinzând stropii de supă care i se prelingeau pe bărbie. Fire acceptă acest act de bunătate și supa, deoarece veneau din partea unei persoane care nu dorea să vorbească despre război și care nu îl cunoscuse pe Archer și care îi accepta durerea cu ușurință, cu simplitate.

Perioada de sângerare veni și trecu, întârziindu-le călătoria. Ea dormea, încerca să nu se gândească la nimic și vorbea foarte puțin. Vedea traiul sărăcăcios al oamenilor care locuiau în întunericul acestor peșteri subterane și care se chinuiau să treacă iarna, dar pe care îi încălzeau focurile lor și cuptorul pământului, cum îi ziceau

ei, care se afla aproape de suprafața pământului și care le încălzea pardoselile și pereții. Acestea erau explicațiile pe care ei le dăduseră gărzii lui Fire. Lui Fire îi dădură să bea o fiertură medicinală.

– De îndată ce te vei mai întrema, te vom duce la vracii armatei care se află la Fort Flood, domniță, îi zise Musa. Bătălia care se desfășoară în sud este promițătoare. Comandantul era plin de speranță și extrem de determinat când l-am văzut ultima oară. Prințesa Clara și Prințul Garan se află acolo cu el. Se duce o bătălie și pe frontul de nord. Regele Nash a plecat înspre miazănoapte în zilele următoare banchetului, iar cel de-al Treilea și cel de-al Patrulea Detașament, majoritatea forțelor auxiliare, Regina Roen și Lordul Brocker s-au întâlnit cu el acolo. Lady Murgda a fugit de la palat a doua zi după banchet, domniță. A izbucnit un incendiu și s-a dus o luptă crâncenă pe coridoare și, în tot acel haos creat, ea a reușit să scape. Se crede că a încercat să ajungă la farurile de pe Marble Rise, însă dellienii reușiseră deja să pună stăpânire pe drumuri.

Fire închise ochii, încercând să facă față acelor vești oribile, lipsite de sens. Nu voia să meargă la Fort Flood. Înțelegea însă că nu putea rămâne acolo pentru totdeauna și să profite de ospitalitatea acelor oameni. Știa că vracii armatei îi puteau îngriji mâinile, pe care ea nu și le văzuse, dar pe care și le simțea umflate și inutile, și care o dureau sub bandaje de parcă durerea s-ar fi aflat la capătul brațelor și nu în mâini.

Încercă să nu se gândească ce ar fi însemnat dacă vracii îi spuneau că își va pierde mâinile.

Mai era un lucru la care încerca să nu se gândească, deși deseori nu reușea – o amintire legată de o întâmplare care avusese loc cu luni înainte – înainte de planificarea banchetului, înainte ca Archer să fi descoperit vinul lui Mydogg în crama căpitanului Hart. Fire interoga prizonieri cât era ziua de mare, în fiecare zi, iar Archer asista uneori la interogatoriu. Vorbiseră cu acel individ spurcat la gură care amintise de un arcaș înalt care țintea foarte bine, un violator care stătuse închis în temnițele lui Nax în urmă cu douăzeci și ceva de ani. Jod. Fire se bucurase că reușise, în cele din urmă, să afle numele și hramul pe care îl purta arcașul cu mintea încețoșată.

În ziua respectivă, ea nu își amintise că, în urmă cu douăzeci și ceva de ani, Nax alesese personal o brută din temnițele lui pe care o trimisese în nord ca să o violeze pe soția lui Brocker. Singurul rezultat fericit al acestei fapte oribile fusese nașterea lui Archer, care era înalt și își merita porecla.

Interogatoriul luase sfârșit când Archer îl pocnise în față pe informator. Fire crezuse atunci că motivul fusese limbajul pe care îl folosise individul.

Și poate că așa și fusese. Fire nu avea să știe niciodată când începuse Archer să își dea seama de identitatea lui Jod. Archer nu vorbise niciodată despre gândurile și temerile lui, căci Fire tocmai îi frânsese inima.

Când sosi ziua plecării, gărzile ei – care erau nouăsprezece la număr, căci Mila nu venise cu ele – o înfășurară în multe pături și îi legară cu grijă brațele pe lângă corp, astfel încât mâinile ei să fie protejate de căldura trupul său. O așezară pe calul lui Neel, iar când acesta încălecă în spatele ei, o legară cu grijă de el. Grupul o porni încet la drum și, cu toate că Neel era puternic și grijuliu, tot îi era teamă să se încreadă în totalitate în echilibrul altcuiva.

În timp, însă, acea mișcare deveni liniștitoare. Ea se rezemă cu spatele de el, renunță să își mai facă griji și adormi.

Când fusese despărțit de Fire și se văzuse înconjurat de locuitorii peșterilor, de gărzile lui Fire și de nouăsprezece soldați călare, calul pătat parcă o luase razna. Bătuse cu copitele în roca de deasupra cât timp ea zăcuse la pat, sărise în două picioare de fiecare dată când cineva ieșise la suprafață, nu lăsase pe nimeni să-i pună căpăstrul sau măcar să se apropie de el. Dar nici nu păruse că ar vrea să fie lăsat în urmă atunci când o luaseră pe Fire. Când grupul se îndreptă către răsărit, calul îl urmă șovăitor, păstrând mereu o oarecare distanță.

Bătăliile de pe frontul de miazăzi se desfășurau pe uscat și în peșterile care se aflau între proprietățile lui Gentian, Fort Flood și Râul Winged. Indiferent de terenul pe care îl câștigase sau îl pierduse

comandantul, fortul se afla în continuare în stăpânirea dellienilor. Înălțându-se pe o stâncă, împrejmuit de ziduri aproape la fel de înalte ca și acoperișurile sale, fortul funcționa atât ca și cartier general al armatei delliene, cât și ca spital.

Când intrară, Clara se apropie în fugă pentru a-i întâmpina. Ea rămase lângă calul lui Neel cât timp gărzile o dezlegară de acesta, o așezară pe pământ și desfăcură păturile în care era înfășurată. Clara plângea, iar când aceasta o îmbrățișă și o sărută pe obraji pe Fire, având grijă să nu îi atingă mâinile care îi erau în continuare legate de trup, Fire se rezemă amorțită de ea. Își dorea să o poată îmbrățișa pe această femeie care plângea după Archer și care purta în pântece copilul lui. Își dorea să se poată contopi cu ea.

– Vai, Fire, zise în cele din urmă Clara, am fost extrem de îngrijorați. Brigan va pleca în noaptea asta pe frontul de miazănoapte. Va fi extrem de ușurat să vadă că trăiești, înainte de a pleca.

– Nu, zise Fire, dezlipindu-se brusc de Clara, surprinsă ea însăși de ceea ce simțea. Clara, nu vreau să-l văd. Spune-i că îi doresc toate cele bune, dar că nu vreau să-l văd.

– Oh, făcu Clara, uimită. Cum dorești. Ești sigură? Nu știu cum îl vom putea opri când se va întoarce din tuneluri și va afla că ești aici.

Tunelurile. Fire simți cum o cuprinde panica.

– Mâinile mele, zise ea, încercând să se concentreze asupra unei dureri mai izolate. E vreun vraci liber care să se îngrijească de ele?

Degetele de la mâna dreaptă erau rozalii, umflate și pline de băsici, aducând cu niște bucăți de carne nefiartă de pui. Fire se holba la ele obosită și îngrețoșată când simți că tămăduitoarea se veselește la vederea lor.

– Este prea devreme să mă pronunț, dar am motive să sper, zise femeia.

Ea îi unse cu grijă mâna cu o alifie, apoi o înveli în fețe curate și îi desfăcu bandajele de la cealaltă mână, fredonând.

Ultimele două degete de la mâna stângă erau negre, de la vârfuri până la cea de-a doua falangă, parc-ar fi fost moarte.

Tămăduitoarea, care se opri din fredonat, o întrebă dacă era adevărat ce auzise, cum că Fire era o violonistă desăvârșită.

– Ei bine, zise femeia, nu putem decât să așteptăm.

Îi dădu să bea o pilulă, apoi îi unse mâna cu alifie și i-o bandajă.

– Rămâi aici, îi spuse ea.

Apoi ieși repede din încăperea mică și întunecată, în care ardea focul într-un șemineu, și care avea obloanele trase peste ferestre ca să nu iasă căldura afară.

Fire își aducea vag aminte de o vreme când reușea să ignore mai bine lucrurile pe care nu avea rost să le ia în considerare. Cândva fusese stăpână pe situație și nu stătuse la mesele de interogatoriu, tristă și nefericită, în vreme ce corpul ei de gardă o urmărea cu un soi de compasiune.

Apoi îl simți pe Brigan apropiindu-se, un amestec uriaș și puternic de trăiri: îngrijorare, ușurare, siguranță, care erau mult prea intense pentru ca Fire să le poată face față. Ea începu să gâfâie; simțea că se îneacă. Când el intră în cameră, ea alunecă de pe masa de operații și fugi într-un colț al încăperii.

„Nu, îi transmise ea prin puterea gândului. Nu te vreau aici. Nu."

– Fire, zise el. Ce s-a întâmplat? Te rog, spune-mi.

„Pleacă, te rog. Te rog, Brigan, te implor".

– Lăsați-ne singuri, le spuse Brigan încet gărzilor.

„Nu! Am nevoie de ei!"

– Rămâneți, le spuse Brigan pe același ton, iar gărzile ei, care erau extrem de uluite, se întoarseră și intrară din nou în încăpere.

„Fire, îi transmise în gând Brigan. Te-am supărat cu ceva?"

„Nu. Ba da, îi transmise ea prin puterea gândului. Nu l-ai plăcut niciodată pe Archer. Puțin îți pasă că a murit".

„Nu este adevărat, îi răspunse el tot în gând, pe un ton hotărât. Am avut părerea mea despre Archer; și-apoi, nu mai are nicio importanță, căci tu îl iubești pe el, iar eu te iubesc pe tine, iar durerea ta mă întristează. Moartea lui Archer nu aduce decât tristețe".

„Tocmai de aceea trebuie să pleci, îi zise ea în gând. Nu există decât tristețe".

Se auzi un zgomot la ușă și o voce aspră de bărbat.

– Comandante, trebuie să plecăm!

– Vin, răspunse Brigan peste umăr. Așteaptă-mă afară.

Bărbatul plecă.

„Du-te, îi zise în gând Fire. Nu-i lăsa să aștepte".

„N-am să te las în starea asta", îi răspunse el tot în gând.

„Nu vreau să te privesc, îi zise ea, apăsând neajutorată peretele cu mâinile-i bandajate. Nu vreau să-ți văd cicatricele proaspete din bătălie".

El se apropie de colțul în care stătea ea, cu aceeași încăpățânare neschimbată. Îi atinse cu mâna umărul stâng și își aplecă fața către urechea ei stângă. Ea îi simți obrazul neras și rece și acea atingere dureros de familiară și, brusc, se rezemă cu spatele de pieptul lui, cuprinzându-i stingheră cu brațele brațul stâng, acoperit de armura din piele, care începu să o cuprindă. Cu mâinile în șolduri și lacrimile șiroindu-i pe obraji, ea refuza în continuare să îl privească.

– Cicatricele tale sunt proaspete, îi zise el foarte încet, încât doar ea să îl poată auzi.

– Nu pleca, zise ea. Te rog, nu pleca.

– Îmi doresc cu disperare să nu plec, însă știi că trebuie să o fac.

– Nu vreau să te iubesc dacă vei muri, zise ea, plângând, și își îngropă fața în brațul lui. Nu te iubesc.

– Fire, zise el. Vrei să faci ceva pentru mine? Îmi vei trimite vorbă pe frontul de nord ca să știu cum te simți?

– Nu te iubesc.

– Asta înseamnă că nu-mi vei trimite vorbă?

– Nu, zise ea confuză. Ba da. Îți voi trimite vorbă. Dar...

– Fire, zise el cu blândețe, dând să se desprindă de ea. Trebuie să lași frâu liber sentimentelor. Eu...

O altă voce, aspră și nerăbdătoare, îl întrerupse din prag.

– Comandante! Caii sunt pregătiți.

Brigan se întoarse pe călcâie, înjurând cu exasperare și furie, așa cum Fire nu mai auzise pe nimeni înjurând. Speriat, bărbatul se făcu nevăzut.

– Te iubesc, îi zise Brigan pe un ton calm. Sper ca acest lucru să îți aducă alinarea în următoarele zile. Fire, tot ce îți cer este să mănânci și să dormi, indiferent de cum te vei simți. Mănâncă și dormi. Și trimite-mi vorbă, ca să știu cum te simți. Să-mi spui dacă vrei să trimit pe cineva sau ceva.

„Drum bun. Drum bun", îi transmise ea prin puterea gândului când el ieși din clădire și, însoțit de escorta lui, ieși pe porți.

Ce cuvinte ridicole și goale să le spui cuiva…

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Fire era de părere că o persoană care nu își putea mișca mâinile nu era prea folositoare la Fort Flood. Clara era ocupată cu căpitanii lui Brigan și cu mesagerii care veneau și plecau întruna, iar Garan rareori își arăta fața, iar când o făcea, îi arunca priviri dușmănoase, cum îi stătea în obicei. Fire îi evită, așa cum evita încăperea unde zăceau rânduri nesfârșite de soldați suferinzi.

Nu avea voie să treacă dincolo de zidurile fortăreței. Își petrecea timpul în două locuri: dormitorul pe care îl împărțea cu Clara, cu Musa și cu Margo, prefăcându-se că doarme ori de câte ori intra Clara, căci aceasta punea prea multe întrebări despre Archer, și acoperișul fortăreței, care era extrem de bine păzit, unde stătea învelită într-o mantie cu glugă, cu mâinile vârâte la subraț, și vorbindu-i calului sur pătat.

Iapa – Fire conștientiza acum faptul că era o iapă – își făcea veacul printre stâncile aflate la nord de fortăreață. Calul se despărțise de grupul lui Fire când acesta se apropiase de fortăreață și, în ciuda încercărilor grăjdarului, nu se lăsase dus în grajduri, alături de ceilalți cai. Fire nu permisese nimănui să îi dea medicamente și refuzase să îl oblige pe cal să se supună. Grăjdarul își aruncase dezgustat mâinile în aer. Iapa era cu siguranță un animal neobișnuit de frumos, însă bărbatul era ocupat până peste cap cu caii răniți și harnașamentele distruse pe câmpul de bătălie, și nu avea timp de pierdut cu animalele încăpățânate.

Așadar, iapa rămase liberă printre stânci, hrănindu-se cu mâncarea ce îi era adusă, sau căutându-și hrană atunci când nu primea, și venind să o viziteze pe Fire ori de câte ori aceasta o chema. Senzația pe care o degaja era ciudată și sălbatică, iar mintea ei era un lucru minunat și neîmblânzit, pe care Fire o putea atinge și influența, dar pe care nu reușea să o înțeleagă cu adevărat. Îi plăcea să stea singură printre stânci, să fie liberă, iar când era nevoie, devenea năbădăioasă.

Cu toate acestea, iapa emana și un sentiment de dragoste – reținut, oarecum. Calul acesta nu avea nicio intenție să o părăsească pe Fire.

Petreceau timpul împreună, de la distanță, prin intermediul puterii lui Fire. Era o frumusețe – părul ei moale, cu pete cenușii, coama și coada groase, lungi și încâlcite, de un cenușiu-închis ca ardezia. Avea ochii albaștri.

Fire își dorea să i se permită să treacă dincolo de zidurile fortului. Își dorea să stea cu iapa printre stânci, să încalece pe spinarea ei și să se lase purtată oriunde ar fi dorit aceasta.

Într-o dimineață, Garan se furișă în dormitorul ei când stătea ghemuită sub așternuturi, încercând să ignore senzația de arsură pe care o simțea în mâini și prefăcându-se că doarme. El se aplecă deasupra ei și spuse fără nicio altă introducere:

– Ridică-te, Fire. Avem nevoie de tine.

Nu folosi un ton furios, dar nici nu părea a fi o rugăminte. Fire se uită la el și clipi.

– Nu-mi pot folosi mâinile, zise ea.

– Nu ai nevoie de mâini pentru ceea ce trebuie să faci.

Fire închise ochii.

– Vrei să interoghez pe cineva. Îmi pare rău, Garan. Nu mă simt suficient de bine.

– Te vei simți mai bine dacă te vei ridica din pat și nu îți vei mai plânge de milă, răspunse el sec. Oricum, nu avem nevoie de tine pentru interogatoriu.

Fire se înfurie.

– Nu l-ai acceptat niciodată pe Archer în sufletul tău. Puțin îți pasă de ceea ce s-a întâmplat.

Garan se înfierbântă.

– Nu poți vedea ce-i în sufletul meu, altfel n-ai spune asemenea prostii. Nu plec de aici până nu te ridici din pat. Războiul se poartă la o aruncătură de băț de aici și am destule pe cap ca să-mi pierd timpul cu o răzgâiată. Vrei să le trimit un mesaj într-o bună zi lui Brigan, lui Nash și lui Brocker și să le spun că ai murit, fără o cauză anume? Mă îmbolnăvești, Fire, și dacă nu vrei să te ridici din pat pentru tine, te implor s-o faci pentru mine. N-am chef să mor.

Fire se ridicase în șezut la un moment dat, în timpul acestui discurs remarcabil, iar acum avea ochii larg deschiși și înțelegea. Garan era ud de transpirație și gâfâia. Era mai slab decât fusese înainte, dacă acest lucru era cu putință, iar pe chipul lui se putea citi durerea. Fire își întinse mâna, vădit tulburată, și îi făcu semn să șadă. Când el se așeză, ea îi mângâie părul cu mâna bandajată. Îl ajută să se liniștească.

– Ai slăbit, îi zise el într-un final, cu o privire tristă în ochi. Și ai în ochi o privire atât de rătăcită, încât îmi vine să te scutur.

Fire îi mângâie din nou părul și își alese cuvintele cu grijă, încercând să le găsească pe cele care nu aveau să o facă să plângă.

– Nu e vorba că îmi plâng de milă, zise ea, doar că nu mă simt în apele mele, Garan.

– Ai o putere foarte mare, zise el. Simt asta. Ai reușit să mă liniștești pe loc.

Ea se întrebă dacă o persoană putea fi puternică, însă pe interior să fie zdruncinată și cuprinsă de un tremur continuu.

Îl privi din nou cu atenție. Nu arăta deloc bine. Ducea prea multe pe umerii lui.

– Ce trebuie să fac? îl întrebă ea.

El răspunse:

– Ai vrea să alini durerea soldaților care sunt pe moarte aici, în fort?

***

Soldații erau îngrijiți în pavilionul de la parter al fortului, care, pe timp de pace, găzduia cinci sute de militari. Ferestrele nu aveau geamuri, iar obloanele fuseseră trase pentru a păstra căldura care venea din șemineurile dispuse de-a lungul pereților și de la un foc care ardea în mijlocul încăperii. Fumul se ridica la întâmplare către hornul din tavan, care se deschidea înspre acoperiș și înspre cer.

Încăperea era slab luminată, iar soldații gemeau și strigau. Mirosul de sânge, de fum și de încă ceva ce provoca greața o făcu pe Fire să se oprească în prag. Era de parcă ar fi pășit într-unul dintre coșmarurile ei. Nu se simțea în stare să facă asta.

Apoi, zări un bărbat zăcând întins pe spate în pat, cu nasul și urechile înnegrite ca degetele ei. Pe piept i se odihnea doar o mână, căci pe cealaltă o pierduse de tot; nu mai rămăsese din ea decât un ciot care era înfășurat în tifon. Scrâșnea din dinți, febril și tremurând. Fire se apropie de el, cuprinsă de milă.

Când o văzu, acesta păru cuprins de panică. Ea se așeză pe marginea patului și îl privi în ochi. Își dădu seama că bărbatul era extenuat, însă prea chinuit de durere și de spaimă ca să se poată odihni. Ea îi înlătură durerea și îi diminuă spaima. Îl ajută să adoarmă.

Astfel deveni Fire parte integrantă a infirmeriei; reușea să înlăture durerea mai bine decât medicamentele chirurgilor, iar în încăpere durerea se manifesta în mai multe forme. Uneori ajungea să se așeze lângă un soldat pentru a-l liniști, alteori, ca atunci când vreunui militar i se scotea o săgeată, sau când i se făcea operație pe viu, era nevoie de mai mult. Existau zile când mintea ei se afla în mai multe colțuri ale încăperii în același timp, alinând durerea acolo unde era mai puternică, în vreme ce ea se plimba încoace și-ncolo printre șirurile de pacienți, cu părul desfăcut, căutând cu privirea sa pe cea a bărbaților și a femeilor întinși în paturi, care deveneau mai puțin înspăimântați odată ce o vedeau.

Era surprinsă de cât de ușor putea vorbi cu soldații care erau pe moarte, sau cu soldații care nu aveau să se mai însănătoșească, sau

cu cei care își pierduseră prietenii și care se temeau pentru familiile lor. Crezuse că ajunsese la cel mai înalt grad de durere și că mai mult de-atât nu se putea. Își aminti însă că îi spusese odinioară lui Archer că dragostea nu se putea măsura, iar acum înțelese că la fel era și cu durerea. Durerea poate să se intensifice și, tocmai când crezi că ai ajuns la limita suportabilității, aceasta începe să se împrăștie în toate direcțiile și să-i atingă pe alți oameni, amestecându-se cu durerea lor. Chiar dacă se răspândește, devine mai puțin apăsătoare, cumva.

Se considerase blocată într-un loc aflat dincolo de senzația obișnuită pe care ți-o oferă viața oamenilor; nu observase cât de mulți oameni rămăseseră și ei blocați împreună cu ea.

În cele din urmă, ea începu să îi îngăduie Clarei să pătrundă în acel loc. Îi mărturisise Clarei întocmai durerea pe care o simțea și aceasta, durerea provocată de cele întâmplate.

– A murit singur, îi zise ea, încet, Clarei.

– Și a murit crezând că te-a dezamăgit, spuse Clara, la fel de încet. Căci trebuie să fi aflat deja planurile lor de a te răpi, nu crezi?

– Poate a bănuit, zise Fire, realizând, pe măsură ce își făceau aceste destăinuiri, cât de multe lucruri nu știa.

O și durea, dar o și liniștea, întocmai ca alifia folosită de vraci pentru a-i unge mâinile degerate, această încercare a ei de a pune lucrurile cap la cap. Nu avea să știe niciodată ce simțise el când fusese omorât de propriul său tată. Nu avea să știe niciodată dacă lucrurile ar fi decurs altfel dacă ea ar fi fost mai atentă, dacă ar fi insistat mai mult ca el să nu plece. Dacă ar fi găsit o cale, cu mulți ani în urmă, să îl oprească să o iubească atât de mult; dacă Archer, în ciuda minții lui puternice și a profunzimii sentimentelor lui, ar fi fost vreodată complet imun la frumusețea ei covârșitoare.

– Presupun că nu vom afla niciodată cine era Jod în realitate, zise Clara, când Fire dăduse glas gândurilor ei. Știm, desigur, că a fost un criminal și o persoană josnică și rea, care merită să moară, chiar dacă este bunicul copilului meu, continuă ea cu fermitate.

Apoi pufni, zicând ca o paranteză:

– Halal bunici mai are și copilul acesta! Ce vreau să zic este că nu vom ști niciodată dacă Jod și-ar fi ucis propriul fiu dacă ar fi fost stăpân pe propria-i minte și nu sub puterea acelui băiat îngrozitor care a căzut în hău, fie-i călătoria sprâncenată. Sper că a murit în agonie, înfipt într-un vârf ascuțit de stâncă.

Clara era o companie ciudat de plăcută pentru Fire în acele zile. Însărcinată, era mai frumoasă decât fusese vreodată. Însărcinată în luna a cincea, părul îi era mai gros și mai strălucitor, iar pielea îi lucea; o doză suplimentară de vitalitate îi alimenta obișnuita-i determinare. Era plină de viață, iar pentru Fire era uneori dureros să îndure acest lucru. Însă Clara se înfuria uneori, și pe bună dreptate, fiind dezarmant de sinceră. Purta în pântecele ei copilul lui Archer.

– Și Lord Brocker este bunicul copilului tău, zise Fire cu blândețe. Plus că mai există două bunici de care n-ar trebui să îți fie rușine.

– Și, oricum, dacă ar fi să fim judecați după părinții și bunicii noștri, atunci să ne ferească Dumnezeu.

„Da, își zise Fire. Să ne ferească Dumnezeu".

Când rămânea singură, nu se putea abține să nu se gândească la casă, la amintiri. Când ieșea pe acoperiș pentru a se conecta cu iapa, încerca să nu se gândească la Small, care se afla departe, în Orașul Regelui, și care se întreba cu siguranță de ce plecase și dacă avea să se mai întoarcă vreodată la el.

Noaptea, când se chinuia să adoarmă, Cansrel și Archer o vizitau pe rând în coșmarurile ei. Cansrel, cu gâtul sfâșiat, se transforma brusc în Archer, care se holba la ea cu aceiași ochi malefici cu care o privise mereu Cansrel. Alteori, ea îl ademenea pe Archer spre moarte în locul lui Cansrel, sau îi ademenea pe amândoi, sau, uneori, Cansrel îl ucidea pe Archer, sau o viola pe mama lui Archer, și poate că Archer descoperea acest lucru și îl omora. Indiferent ce se întâmpla, indiferent care dintre cei doi bărbați murea în visurile ei, Fire se trezea cu aceeași durere nemiloasă.

Sosi vestea de pe frontul de nord că Brigan îl trimitea pe Nash la Fort Flood și că Brocker și Roen aveau să îi urmeze.

Garan era indignat.

– Să înțeleg că îl trimite pe Nash aici ca să îi țină locul, zise el. Dar de ce naiba își trimite întreaga echipă de strategie? În curând ne va trimite și cel de-al Treilea și cel de-al Patrulea Detașament și va rămâne singur să înfrunte armata lui Mydogg.

– Poate că situația de acolo este prea periculoasă pentru cei care nu sunt soldați, zise Clara.

– Dacă este periculoasă, ar trebui să ne zică.

– Ne-a spus, Garan. La ce crezi că se referă când spune că până și în tabără e greu să dormi noaptea? Îți imaginezi că soldații lui Mydogg îi țin pe ai noștri până noaptea târziu cu băutura, jocurile și dansul? Ai citit cel mai recent raport? Un soldat al celui de-al Treilea Detașament și-a atacat propriii tovarăși într-o zi, omorându-și trei camarazi înainte să se sinucidă. Mydogg îi promisese că îi va plăti familiei lui o avere dacă devenea trădător.

Deoarece muncea la infirmerie, Fire nu avea cum să nu afle lucruri care se petreceau în bătălii sau în război. Ea înțelese că în ciuda trupurilor sfâșiate pe care infirmierii le aduceau din tuneluri în fiecare zi, în ciuda dificultăților întâmpinate în transportarea alimentelor în taberele din sud și a răniților, a reparării armelor și armurilor și în ciuda focurilor uriașe care erau aprinse în fiecare zi pentru a arde trupurile neînsuflețite, se credea că se descurcau bine pe frontul de sud. Pentru cei de la Fort Flood, nu erau decât niște încăierări călare și pe jos, un grup de soldați care bloca un alt grup de soldați într-o peșteră, atacuri bruște și retrageri rapide. Soldații lui Gentian, care erau conduși de către unul dintre căpitanii pik-kieni ai lui Mydogg, erau dezorganizați. Soldații lui Brigan, pe de altă parte, primiseră o pregătire foarte bună și știau care le erau responsabilitățile în orice situație dată. Comunicarea dintre ei era cât se poate de bună, având în vedere că se luptau în tuneluri, iar cercetașii lor erau numeroși și pricepuți. Brigan ajunsese să prezică faptul că nu era decât o chestiune de câteva săptămâni până când dellienii aveau să facă un progres semnificativ.

Pe frontul de nord însă, bătălia se desfășura sub cerul liber, pe platoul care se afla la nord de oraș, unde nu prea puteai să pui în practică o strategie inteligentă. Întreaga bătălie putea fi urmărită

ziua întreagă, până la căderea nopții, datorită terenului și a vizibilității. Aproape fiecare bătălie lua sfârșit cu retragerea trupelor delliene. Oamenii lui Mydogg erau neînfricați, și atât Mydogg, cât și Murgda se aflau acolo, cu ei; zăpada și gheața nu păreau să le fie potrivnice cailor. De cele mai multe ori, soldații erau nevoiți să lupte pe jos și devenea din ce în ce mai evident că dellienii erau cu mult depășiți numeric. Mydogg înainta încet către oraș.

Brigan se afla în nord, desigur, căci el se ducea întotdeauna acolo unde se dădea lupta cea mai grea. Fire se gândea că el trebuia să fie acolo pentru a ține discursuri de îmbărbătare și pentru a-și conduce oamenii în luptă, sau pentru a-și îndeplini datoria de comandant pe timp de război. Detesta că își folosea aptitudinile într-o situație atât de nebunească. Ea își dorea ca el, sau altcineva, să-și arunce sabia și să zică: „Ajunge! Este un mod ridicol de a hotărî cine este stăpânul!" Pe măsură ce paturile de la infirmerie se umpleau și se goleau și se umpleau din nou, i se părea că nu vor mai rămâne oameni care să fie conduși. Regatul era deja decimat, iar acest război nu făcea decât să îl destrame și mai mult.

Lui Cansrel i-ar fi plăcut. Distrugerea fără niciun sens era pe gustul lui. Probabil că și băiatului i-ar fi plăcut.

Archer nu și-ar fi exprimat opinia – cel puțin nu față de ea, cunoscându-i părerea potrivnică. Indiferent care ar fi fost părerea lui, Archer s-ar fi dus și ar fi luptat bărbătește pentru Dells.

Așa cum făceau Brigan și Nash.

Când corpul de gardă al lui Nash intră călare pe porți, Fire se simți rușinată de faptul că își pierduse stăpânirea de sine și fugise împleticindu-se pe acoperiș.

„Cal frumos, o strigă ea pe tovarășa ei. Cal frumos, nu mai suport. Pot să le fac față lui Archer și lui Cansrel, însă nu pot face față acestei situații. Fă-l să plece. De ce trebuie ca prietenii mei să fie soldați?"

Mai târziu, când Nash urcă pe acoperiș ca să o întâlnească, ea nu îngenunche, așa cum făcură gărzile ei și cele de pe acoperiș.

Rămase cu spatele la Nash și cu ochii fixați asupra calului, ținându-și umerii adunați de parcă ar fi vrut să se apere de prezența lui.

– Lady Fire, zise el.

„Măria Ta. Nu vreau să par nesupusă, dar te implor să pleci".

– Desigur, domniță, dacă asta dorești, zise el cu blândețe. Dar mai întâi am făgăduit să transmit o sută de mesaje din nord și din oraș – de la mama mea, de la bunica ta, de la Hanna, Brocker și Mila, pentru început.

Fire își imagina mesajul de la Brocker: „Te învinuiesc pe tine pentru moartea fiului meu". Un mesaj de la Tess: „Ți-ai distrus mâinile din cauza neglijenței tale, nu-i așa, nepoată?" Un mesaj de la Hanna: „M-ai lăsat aici, singură".

„Prea bine, îi transmise ea lui Nash în gând. Transmite-mi mesajele, dacă trebuie".

– Ei bine, zise Nash, oarecum încurcat, îți transmit dragostea lor, desigur. Și faptul că sunt îndurerați pentru pierderea lui Archer, dar ușurați pentru că ești în viață. Hanna mi-a cerut în mod expres să îți spun că Blotchy își va reveni. Domniță...

Tăcu.

– Fire, continuă el, de ce cu sora și cu fratele meu vorbești, iar cu mine nu?

Ea îl repezi.

„Dacă Brigan a spus asta, atunci a mințit".

Nash ezită.

– Nu el mi-a spus. Cred că am presupus eu. Sunt sigur că vorbești cu Clara și cu Garan.

„Clara și Garan nu sunt soldați. Nu vor muri", îi transmise ea în gând, realizând între timp că această gândire era incorectă, deoarece Garan putea muri din cauza bolii de care suferea, iar Clara putea muri la naștere. Tess putea muri de bătrânețe, Brocker și Roen din cauza unui atac în timp ce călătoreau, iar Hanna putea fi aruncată de pe cal.

– Fire...

„Te rog, Nash, te rog. Nu mă obliga să-ți dau motive, nu vreau decât să mă lași singură. Te rog!"

Nash fu afectat de aceste cuvinte. Dădu să plece, apoi se opri și se întoarse.

– Încă un lucru. Calul tău e în grajduri.

Fire privi înspre stânci, unde calul cenușiu tropăia în zăpadă. Nu înțelegea. Ea îi transmise nedumerirea ei lui Nash.

– Nu i-ai spus lui Brigan că vrei să ți se aducă murgul? întrebă el.

Fire se întoarse, privindu-l în ochi pentru prima dată. Înfățișarea lui era frumoasă și fioroasă, buza îi era brăzdată de o nouă cicatrice, mantia îi atârna peste armura din zale și piele. Ea zise:

– Te referi la Small?

– Firește, zise el. La Small. Brigan a crezut că ți-ar plăcea să-l ai lângă tine. E jos.

Fire o luă la fugă.

Ea se trezi, nu dintr-un coșmar, ci la ceva – ceva care îi aducea liniștea. Acea senzație de a fi învelită în pături călduroase și de a dormi lipită de spatele cald al lui Small.

Musa și câteva alte gărzi purtau în șoaptă o conversație cu o persoană care se afla în afara staulului. Fire își trimise mintea încețoșată până acolo. Acel cineva era regele.

Spaima care o cuprinsese dispăruse, lăsând locul unui vid ciudat, liniștitor. Ea se întinse și își trecu ușor degetele bandajate peste trupul minunat al lui Small, ferindu-se să atingă locurile unde părul lui se încrețea în jurul cicatricelor provocate de răpitoarele-monstru. Mintea lui se odihnea liniștită, iar firele de fân de lângă botul lui se mișcau odată cu respirația sa. Era ca o lampă întunecată la lumina torțelor. Era perfect.

Ea atinse mintea lui Nash. Acesta veni la ușa staulului, se aplecă și o privi. Pe chipul lui, și în prezența sa, se simțea evident ezitarea și dragostea.

– Zâmbești, zise el.

Lacrimile fură răspunsul la aceste cuvinte. Furioasă pe ea însăși, încercă să le înăbușe, însă acestea continuau să se adune nepăsătoare.

– Îmi pare rău, zise ea.

El intră în staul și se lăsă pe vine în spațiul dintre capul și pieptul lui Small. Începu să îi mângâie gâtul, privind-o cu atenție.

– Am înțeles că ai plâns destul de mult, zise el.

– Da, zise ea, dezarmată.

– Cred că ai obosit de atâta plâns și te dor ochii.

– Da.

– Și mâinile. Te mai dor încă?

Acest interogatoriu calm o făcea să se liniștească.

– Sunt puțin mai bine decât au fost.

El dădu serios din cap și continuă să mângâie gâtul lui Small. Era îmbrăcat ca mai înainte, doar că de astă dată își ținea coiful sub braț. Părea mai bătrân în întuneric și în lumina portocalie. Era mai în vârstă, cu zece ani mai în vârstă decât ea. Aproape toți prietenii ei erau mai în vârstă; până și Brigan, cel mai mic dintre frați, era mai mare decât ea cu cinci ani. Însă ea nu credea că această diferență de vârstă o făcea să se simtă ca un copil înconjurat de adulți.

– Ești tot aici? întrebă ea. N-ar trebui să fii pe undeva prin vreo peșteră, dându-le curaj oamenilor tăi?

– Ar trebui, zise el, înlăturându-i ușor sarcasmul. Am venit să-mi iau calul, ca să plec înspre tabere, dar am început să vorbesc cu tine.

Fire urmări o cicatrice lungă și subțire de pe spatele lui Small. Se gândi la tendința ei recentă de a comunica mai ușor cu caii și cu muribunzii decât cu oamenii pe care crezuse că îi iubește.

– Nu este normal să iubești doar oamenii care urmează să moară, zise ea.

Nash cugetă asupra acestor cuvinte preț de o secundă, mângâind gâtul lui Small atât de îngândurat, încât ai fi zis că soarta tărâmului Dells depindea de atingerea lui blândă și atentă.

– Am două răspunsuri, zise el în cele din urmă. Primul, toată lumea moare în cele din urmă. Al doilea, dragostea e o prostie. N-are nicio legătură cu logica. Iubești pe cine iubești. Deși nu are logică, eu mi-am iubit tatăl.

El o privi insistent.

– Tu l-ai iubit pe al tău?

– Da, răspunse ea în șoaptă.

El îl mângâie pe bot pe Small.

– Te iubesc, chiar dacă știu că tu nu mă vrei, zise el. Și îmi iubesc fratele, mai mult decât mi-am dat seama înainte ca tu să apari. Nu alegi pe cine iubești, domniță. Nici nu ai de unde să știi ce putere poate avea asupra ta.

În acel moment, ea înțelese ceva. Se îndepărtă surprinsă de el și îi cercetă atentă fața. Expresia de pe chipul lui părea blândă în jocul dintre umbre și lumini. Văzu o latură a lui pe care nu o mai văzuse până atunci.

– Ai venit la mine ca să te învăț cum să-ți protejezi mintea, zise ea, și, în același timp, ai încetat să mă mai ceri în căsătorie. Ai făcut toate aceste lucruri din dragoste pentru fratele tău.

– Ei bine, zise el, privind stânjenit podeaua, am încercat să-l pocnesc de câteva ori, dar asta nu mai are nicio importanță.

– Te pricepi la dragoste, zise ea simplu, deoarece i se părea că spune adevărul. Eu nu mă pricep atât de bine la dragoste. Parc-aș fi o creatură înfășurată în sârmă ghimpată. Îi îndepărtez pe toți cei pe care îi iubesc.

El ridică din umeri.

– Nu mă deranjează să mă îndepărtezi dacă asta înseamnă că mă iubești, surioară.

CAPITOLUL TREIZECI

Ea începu să scrie o scrisoare, cu gândul la Brigan. Nu era o scrisoare prea bună. „Dragă Brigan, nu cred că ar trebui să faci ceea ce faci. Dragă Brigan, oamenii se îndepărtează de mine, iar eu simt că mă pierd".

Mâinile nu îi mai erau umflate și nu se mai înnegriseră și în alte locuri. Probabil că, după o perioadă de timp, avea să fie supusă unei intervenții chirurgicale, îi spuseseră vracii, ca să îi înlăture cele două degete moarte de la mâna stângă.

– Dintre toate medicamentele voastre, nu există niciunul care să o vindece? îl întrebase Musa pe unul dintre vraci.

– Nu există medicamente care să învie un lucru mort, răspunsese acesta pe un ton tranșant. Cel mai potrivit lucru acum ar fi acela ca Lady Fire să înceapă să își folosească mâinile. Va descoperi că te poți descurca foarte bine și fără zece degete.

Nu era ca înainte. Ce ușurare era să poată să își taie mâncarea, să își încheie nasturii, să își lege părul. Făcea toate aceste lucruri, chiar dacă mișcările ei erau neîndemânatice la început și simțea cum o ard celelalte degete sănătoase, chiar dacă simțea milă din partea prietenilor care o urmăreau. Mila lor nu o făcea decât să se ambiționeze și mai tare. Ea ceru să i se permită să dea o mână de ajutor la infirmerie – să bandajeze rănile, să îi hrănească pe soldații care nu se puteau hrăni singuri. Nu păreau să îi deranjeze că ea le picura zeama pe haine.

Când deveni mai îndemânatică, începu să ajute la cele mai simple sarcini în timpul operațiilor: ținea lămpile, le dădea chirurgilor instrumentele. Ea descoperi că era rezistentă la vederea sângelui, a infecțiilor și a măruntaielor oamenilor – cu toate că măruntaiele oamenilor erau mai grețoase decât cele ale gândacilor-monstru. Unii dintre acești soldați o cunoșteau, datorită celor trei săptămâni pe care ea le petrecuse în călătoria sa alături de Primul Detașament. Bănuia că unii dintre ei fuseseră cândva dușmanii săi, însă acea senzație dispăruse acum când luptau în război, sufereau și aveau nevoie de alinare.

Într-o zi îl ajutase pe un soldat pe care îl cunoștea foarte bine. Acesta avea o săgeată implântată în coapsă. Era bărbatul care îi împrumutase cândva vioara lui – era bărbatul acela înalt și falnic ca un copac. Ea îi zâmbi. Din când în când mai purtau conversații în șoaptă. Ea îi alina durerea în timp ce rana lui se vindeca. El nu spuse prea multe referitor la degetele ei moarte, însă expresia de pe chipul lui, ori de câte ori se uita la ele, exprima o profundă compasiune.

Când sosi Brocker, acesta îi luă mâinile, i le așeză pe fața lui și începu să plângă.

Odată cu Brocker sosise nu numai Roen, ci și Mila, deoarece acesta îi ceruse să fie secretarul său militar, iar fata acceptase. Brocker și Roen – prieteni vechi care nu se mai văzuseră de pe vremea Regelui Nax – erau acum nedespărțiți, iar Mila îi însoțea deseori.

Fire îl vedea rareori pe Nash, atunci când venea la fort ca să ceară informații sau să pună la punct strategii împreună cu Garan, cu Clara, cu Brocker și cu Roen. Era murdar și istovit, iar zâmbetul aproape că îi dispăruse de pe buze.

„Cred că Regele Nash se va întoarce", îi zicea liniștită Mila lui Fire de fiecare dată când acesta pleca înspre peșteri și, cu toate că știa că nu exista nicio certitudine care să susțină afirmația Milei, aceste cuvinte îi aduceau alinarea.

Mila se schimbase. Muncea din greu alături de Brocker, tăcută și concentrată.

– Am aflat că există un medicament care întrerupe o sarcină de la primele semne, îi zise ea senină lui Fire într-o bună zi. Pentru mine e prea târziu, firește. Știai despre el, domniță?

Fire era uluită.

– Firește că nu, altminteri ți-aș fi spus și l-aș fi căutat pentru tine.

– Clara mi-a spus despre el, zise Mila. Vracii regelui sunt remarcabili, însă se pare că trebuie să fi crescut în anumite cartiere ale Orașului Regelui ca măcar să speri să afli de ce sunt capabili aceștia. Am fost supărată când am aflat, adăugă ea. M-am înfuriat. Însă acum nu are niciun rost să mă mai gândesc la asta. Nu sunt diferită de ceilalți, nu-i așa, domniță? Cu toții mergem pe drumuri pe care nu le-am fi ales singuri niciodată. Am obosit să mă tot plâng.

– Băiatul ăsta, zise Brocker mai târziu, în aceeași zi.

Ședea lângă Fire pe un scaun de pe acoperiș, unde consimțise să fie dus, deoarece dorea să vadă calul cenușiu cu pete. El clătină din cap și mormăi.

– Băiatul ăsta! Mă aștept să am nepoți despre care nu voi afla niciodată. N-am crezut că va muri, așa că, în loc să fiu furios în legătură cu Mila și cu Prințesa Clara, mă simt liniștit.

Priviră dansul care se desfășura dinaintea lor: doi cai care își dădeau târcoale, unul simplu și maro, care își întindea uneori botul în încercarea de a îi oferi un sărut umed celuilalt, pătat, care încerca să se eschiveze. Fire încerca să îi împrietenească pe cei doi cai, deoarece iapa, dacă într-adevăr dorea să o urmeze pe Fire oriunde ar fi mers aceasta, trebuia să învețe să aibă încredere și în alte suflete. În ziua respectivă, iapa încetase să îl mai intimideze pe Small încercând să-l lovească cu picioarele din spate. Făcea progrese.

– E o iapă de râu, zise Brocker.

– O ce?

– O iapă de râu. Am mai văzut unul sau doi astfel de cai pătați; vin de la gura Râului Winged. Nu cred că există o piață obișnuită pentru caii de râu, cu toate că sunt atât de frumoși – sunt absurd de costisitori, deoarece sunt greu de prins și chiar mai greu de îmblânzit. Nu sunt la fel de prietenoși ca și ceilalți cai.

Atunci Fire își aminti că Brigan îi vorbise cândva despre caii de râu, pe care și-i dorea foarte mult. Își mai aminti că iapa o purtase cu încăpățânare înspre miazăzi și înspre apus de proprietatea lui Cutter până când Fire o întorsese din drum. Încercase să se întoarcă acasă – să o ducă pe Fire acasă la ea, acolo unde izvora râul. Acum, se afla aici, unde nu își dorise să fie, dar unde, totuși, alesese să vină.

„Dragă Brigan, gândi ea. Oamenii își doresc lucruri absurde, imposibile. La fel și caii".

– A apucat să o vadă comandantul? întrebă Brocker, părând amuzat de propria-i întrebare.

Din câte se părea, Brocker cunoștea obsesia lui Brigan pentru cai.

– Nu-mi pasă cât e de valoroasă și n-am de gând să-l ajut să o îmblânzească, spuse încet Fire.

– Nu ești corectă, zise Brocker pe un ton blând. Băiatul este cunoscut pentru blândețea cu care tratează caii. Nu îmblânzește animalele care nu îi arată afecțiune.

– Dar care cal nu i-ar arăta afecțiune? zise Fire, apoi se opri, deoarece era caraghioasă și sentimentală și spunea prea multe.

O clipă mai târziu, Brocker spuse cu o voce ciudată și uluită pe care nu știu cum să o interpreteze:

– Am făcut câteva greșeli grave și simt că mintea mea o ia razna când încerc să înțeleg consecințele lor. N-am fost bărbatul care ar fi trebuit să fie, pentru nimeni. Poate că pedeapsa pe care am primit-o a fost îndreptățită, zise el, coborându-și privirea în poală. Of, copilă, mi se frânge inima când îți văd degetele. Ai putea învăța să cânți la vioară cu mâna dreaptă?

Fire îi luă mâna și i-o strânse cât putu ea de tare, însă nu dădu niciun răspuns. Se gândise să cânte la vioară cu mâna cealaltă, însă i se păruse că era ca și când ar fi învățat să cânte pentru prima oară. La optsprezece ani nu mai putea învăța să atingă corzile viorii la fel de ușor ca la cinci ani, și-apoi îi va veni greu să mânuiască arcușul cu doar două degete și cu degetul mare.

Pacientul ei violonist îi făcuse o altă sugestie. Ce-ar fi dacă ar ține vioara în mâna stângă și arcușul în mâna dreaptă, ca de obicei, și ar găsi o altă cale de a cânta cu doar două degete? Cât de repede

ar reuși să atingă corzile și cât de corect? Uneori, noaptea, când era întuneric și gărzile ei nu o puteau vedea, se prefăcea că ține vioara în mână și că apasă cu cele două degete corzi imaginare. La vremea aceea i se păruse un exercițiu nereușit și inutil care o întristase și mai mult. Întrebarea lui Brocker o făcu să se întrebe dacă nu ar trebui să încerce din nou.

O săptămână mai târziu, ea ajunse să înțeleagă și sensul celorlalte cuvinte ale lui Brocker.

Rămăsese până târziu la infirmerie și salvase viața unui om. Era un lucru pe care reușea să îl facă foarte rar: ținea de voința soldaților care se apropiau de moarte, unii chinuiți de dureri și alții în stare de inconștiență. În acel moment de resemnare, ea le putea oferi curaj, dacă doreau. Îi putea ajuta să țină de ființa lor care începea să dispară. Nu funcționa întotdeauna. Un om care sângera abundent nu avea șanse de supraviețuire, indiferent cât de mult lupta împotriva morții. Însă uneori, ceea ce le oferea ea era suficient.

Firește că această muncă o storcea de puteri.

În ziua respectivă i se făcuse foame și știa că va găsi de mâncare în birourile unde Garan, Clara, Brocker și Roen își petreceau zilele așteptând cu nerăbdare să primească mesaje și să dezbată. Doar că în acea zi ei nu dezbăteau, iar când ea intră însoțită de gărzile sale, simți o ușoară relaxare. Acolo se afla și Nash, care stătea lângă Mila și vorbea cu ea, cu un zâmbet sincer pe față, cum Fire nu mai văzuse de ceva vreme. Garan și Clara mâncau liniștiți din niște castronașe, iar Brocker și Roen ședeau împreună la masă și trasau niște linii pe o hartă topografică ce părea să reprezinte partea de jos a regatului. Roen murmură ceva ce îl făcu pe Brocker să chicotească.

– Ce e? întrebă Fire. Ce s-a întâmplat?

Roen își ridică privirea de pe hartă și arătă către strachina cu tocăniță de pe masă.

– Ah, Fire. Ia loc. Mănâncă ceva și-ți vom spune de ce războiul nu este lipsit de nădejde. Dar voi, Musa? Neel? Nu vă e foame? Nash, zise ea întorcându-se și privindu-și cu severitate fiul. Vino și mai adu-i niște tocăniță Milei.

Nash se ridică de pe scaun.

– Se pare că toată lumea va mânca din tocăniță în afară de mine.

– Te-am văzut mâncând trei farfurii de tocăniță, zise Roen cu asprime.

Fire se așeză oarecum nedumerită, căci toate aceste tachinări din încăpere o făceau să simtă o ușurare pe care nu era sigură că ar trebui să o simtă.

Roen îi explică faptul că doi cercetași dellieni de pe frontul de sud făcuseră două descoperiri oarecum îmbucurătoare. În primul rând, aceștia identificaseră rețeaua de tuneluri prin care dușmanul își transporta proviziile, iar în al doilea rând, aceștia localizaseră o serie de peșteri, la est de câmpul de bătălie, unde dușmanul își ținea caii. Dellienii reușiseră să ocupe atât ruta pentru provizii, cât și peșterile, cu ajutorul unor atacuri bine-plasate. Nu era decât o chestiune de timp până când oamenii lui Gentian aveau să rămână fără mâncare; iar fără cai cu ajutorul cărora să fugă, nu vor avea de ales decât să se predea, permițând astfel Primului și celui de-al Doilea Detașament să se grăbească înspre nord pentru a susține trupele lui Brigan.

Sau, cel puțin, asta credeau fețele zâmbitoare din birou că se va întâmpla. Fire admise că acest lucru era posibil, atâta vreme cât armata lui Gentian nu le bloca la rândul ei ruta pentru provizii și atâta vreme cât mai rămâneau în viață soldații din cel de-al Treilea și cel de-al Patrulea Detașament, până când ajungeau în nord Primul și cel de-al Doilea Detașament.

– El a făcut asta, o auzi Fire pe Roen zicându-i în șoaptă lui Brocker. Brigan a găsit pe hartă aceste tuneluri și, înainte să plece de aici, el, împreună cu unii cercetași ai săi, au stabilit locul probabil al rutelor pentru provizii și al cailor. A avut dreptate.

– Firește că el a făcut asta, zise Brocker. M-a întrecut demult.

Ceva din tonul lui o făcu pe Fire să rămână cu lingura suspendată în aer și să îl scruteze cu privirea, repetând în gând cuvintele lui. Mândria din vocea lui i se părea ciudată. Brocker vorbise întotdeauna cu mândrie despre băiatul comandant care își urmase drumul cu atâta măreție. Însă în ziua respectivă părea să fie mai îngăduitor.

El își ridică privirea ca să vadă de ce se zgâia la el. Ochii lui deschiși la culoare și limpezi îi surprinseră privirea și rămaseră fixați asupra ei.

Pentru prima dată, ea înțelese ce făcuse Brocker în urmă cu douăzeci și ceva de ani de stârnise mânia lui Nax.

În timp ce se ridica de la masă, vocea lui Brocker o însoți, obosită și ciudat de resemnată.

– Fire, așteaptă. Fire, draga mea, lasă-mă să-ți explic.

Ea nu îl ascultă, împinse ușa cu umărul și ieși din încăpere.

Roen fu cea care i se alătură pe acoperiș.

– Fire, zise ea. Dorim să-ți vorbim și ar fi mult mai ușor pentru Lordul Brocker dacă ai coborî tu.

Fire încuviință, deoarece avea întrebări și lucruri pe care dorea să le spună pentru că le ținuse prea mult în ea. Își încrucișă brațele pe piept și se uită în ochii căprui ai Musei.

– Musa, n-ai decât să te plângi comandantului cât vrei, dar insist să vorbesc cu regina și cu Lord Brocker între patru ochi. M-ai înțeles?

Musa își drese glasul stingherită.

– Vom rămâne la intrare, domniță.

Ajunsă jos, în apartamentul locuit de Brocker, cu ușa închisă și încuiată, Fire stătea lipită de un perete și, în loc să se uite la Brocker, privea roțile uriașe ale scaunului său. Din când în când le mai arunca o privire, atât lui, cât și lui Roen, deoarece nu se putea abține. I se părea că acest lucru se întâmpla prea des în ultima vreme – să se uite în ochii cuiva și să vadă pe altcineva, să înțeleagă unele crâmpeie din trecut pe care nu le înțelesese până atunci.

Părul negru al lui Roen, cu șuvița albă, era bine strâns la spate. Expresia de pe chipul ei era, de asemenea, încordată, din cauza îngrijorării. Ea veni și se opri lângă Brocker, așezându-și cu blândețe mâna pe umărul lui. Brocker își întinse mâna și o atinse pe a ei. Cu toate că știa acum, acest gest o făcu pe Fire să tresară.

– Nu v-am văzut niciodată împreună înainte să izbucnească războiul, zise ea.

– Așa e, zise Brocker. Nu m-ai văzut niciodată călătorind, copilă. Regina și cu mine nu ne-am mai întâlnit din...

Roen termină liniștită fraza în locul lui.

– Din ziua în care Nax a asmuțit asupra ta acele brute în casa mea verde, dacă-mi amintesc eu bine.

Fire îi aruncă o privire aspră.

– Iar tu ai văzut tot ce s-a întâmplat?

Roen încuviință cu tristețe.

– Am fost forțată să privesc. Probabil a sperat să pierd copilul bastard.

Prin urmare, Nax se comportase inuman, iar Fire îi putea simți forța; cu toate acestea, ea tot nu reușea să își stăpânească mânia.

– Archer este fiul tău, îi zise ea lui Brocker, înecându-se de indignare.

– Firește că Archer este fiul meu, răspunse Brocker îndurerat. A fost întotdeauna fiul meu.

– A aflat măcar că are un frate? I-ar fi prins bine un frate calculat ca Brigan. Dar Brigan, el știe? N-am să-i ascund acest lucru.

– Brigan știe, copilă, răspunse Brocker, cu toate că Archer n-a aflat niciodată, spre marele meu regret. Când Archer a murit, mi-am dat seama că Brigan trebuie să afle adevărul. I-am spus acum câteva săptămâni, când a venit pe frontul de nord.

– Și ce s-a ales de el? Brigan ar fi putut să-ți spună ție tată, Brocker, nu unui rege nebun care îl ura pentru că era mai deștept și mai puternic decât fiul lui natural. Ar fi putut crește în nord, departe de Nax și de Cansrel, și nu ar fi devenit niciodată...

Ea tăcu și își întoarse privirea, încercând să se liniștească.

– Brigan ar fi trebuit să fie un lord nordic, cu fermă, moșie și un grajd plin de cai, nu prinț.

– Dar Brigandell este prinț, zise Roen, încet. Este fiul meu. Nax a fost singurul în măsură să îl dezmoștenească și să îl alunge, însă nu ar fi făcut niciodată acest lucru. Nax nu ar fi recunoscut niciodată public că era un încornorat.

– Așadar, ca onoarea lui Nax să rămână nepătată, zise Fire disperată, Brigan și-a asumat rolul de salvator al regatului. Nu este drept. Nu este drept! exclamă Fire.

Știa că era argumentul unui copil, însă nu îi păsa, deoarece faptul că se comporta copilărește nu însemna că nu spunea adevărul.

– Of, Fire, zise Roen. Înțelegi la fel de bine ca noi că regatul are nevoie de Brigan exact în locul unde se află acum, așa cum are nevoie și de tine, și de oricare dintre noi, indiferent dacă este sau nu drept.

În vocea lui Roen se simțea o durere teribilă. Fire se uită la ea, încercând să și-o imagineze pe femeia de acum douăzeci și ceva de ani. Inteligentă și extrem de capabilă, căsătorită cu un rege care nu era decât o marionetă în mâinile unui păpușar maniac. Roen văzuse cum căsătoria – și regatul ei – se duseseră de râpă.

Fire se uită la Brocker, care o privea trist.

Nu îl putea ierta pe Brocker.

– Brocker, tatăl meu, i-ai făcut un lucru neplăcut soției tale, zise ea.

– Ți-ai dori ca acest lucru să nu se fi întâmplat, interveni Roen, iar Archer și Brigan să nu se fi născut niciodată?

– Acesta este argumentul unui infidel!

– Dar nu tu ai fost înșelată, Fire, zise Roen. De ce te simți atât de rănită?

– Ne-am mai afla acum în război dacă voi doi nu l-ați fi provocat pe Nax să-și distrugă comandantul militar? N-am fost, oare, cu toții înșelați?

– Îți imaginezi că regatul se îndrepta spre pace? întrebă Roen frustrată, ridicând tonul.

Fire înțelese acum, cu durere, de ce suferea atât de mult. Nu era din cauza războiului, a lui Archer, sau a lui Brigan. Nu era din cauza pedepselor pe care făptașii nu le prevăzuseră. Era din cauza soției lui Brocker, Aliss; era acel lucru mărunt legat de ceea ce îi făcuse Brocker lui Aliss. Fire crezuse că avea doi tați care se aflau la două poluri opuse. Deși înțelegea că tatăl ei cel rău fusese capabil de bunătate, ea nu voia să accepte faptul că tatăl ei cel bun era capabil de cruzime și de fapte dezonorante.

Înțelese brusc cât de inutil și de obositor era acest mod de a gândi. Nicăieri în lume nu existau oameni simpli.

– Am obosit să mi se tot spună adevărul, zise ea.

– Fire, zise Brocker, cu vocea răgușită și rușinată, cum nu o mai auzise până atunci. Ai tot dreptul să fii furioasă.

Ea se uită în ochii lui Brocker, care semănau foarte mult cu ochii lui Brigan.

– Mi-am dat seama că nu mai sunt furioasă, zise ea încet, înlăturându-și părul de pe față și legându-și-l la spate. Brigan v-a trimis aici pentru că era furios?

– A fost furios. Dar nu, nu de aceea ne-a trimis aici.

– Războiul e prea periculos pentru o femeie între două vârste, un bărbat în scaun cu rotile și o fată însărcinată.

Era periculos. Iar el era acum singur în luptă, încercând să înțeleagă adevărul despre părinții lui și despre istorie, fără să aibă aproape pe cineva cu care să vorbească. Ea îl îndepărtase prin vorbe lipsite de iubire pe care nu dorise să le rostească. Drept răspuns, el i-l trimisese pe Small, știind cumva că ea avea nevoie de el.

Se simțea extrem de rușinată.

Ea își zise că, dacă avea să se îndrăgostească de un bărbat care era mereu plecat de lângă ea, bietele ei degete aveau să fie nevoite să se obișnuiască cu penița. Acesta fu primul lucru pe care ea i-l scrise în scrisoarea pe care i-o trimise în noaptea aceea.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

Primăvara sosi mai repede. În ziua în care Primul și cel de-al Doilea Detașament părăsiră Fort Flood și porniră înspre frontul de nord, zăpada începea să se topească în șuvoaie inegale. Susurul pârâiașelor răsuna peste tot. Râul mugea.

Armata lui Gentian de lângă Fort Flood, care era în continuare condusă de pikkienii istoviți ai lui Mydogg, nu se predase încă. Înfometați și rămași fără cai, aceștia aleseseră o variantă mult mai disperată și mai nebunească: încercaseră să scape pe jos. Lui Nash nu îi plăcuse să dea ordinul, dar o făcuse, deoarece n-avusese încotro, căci dacă erau lăsați să fugă, aceștia s-ar fi alăturat lui Mydogg și armatei sale la Marble Rise. Fusese un masacru. Când inamicii își predaseră armele, numărul lor ajunsese la doar câteva sute, dintr-o forță armată care, în urmă cu doar câteva luni, numărase cincisprezece mii de soldați.

Nash se ocupă de transportarea prizonierilor și a răniților la Fort Flood. Fire îi ajută pe vracii lui Gentian. Abia reușea să facă față. Ea îngenunche într-un firicel de apă care curgea pe stânci în jos înspre râul înfometat și îl ținu pe un bărbat de mână până când acesta își dădu duhul.

Fire, împreună cu gărzile sale, câțiva vraci, armurieri și cu alte ajutoare – și, însoțită de la o oarecare distanță și de calul cel cenușiu

și pătat – o luă pe urmele Primului și celui de-al Doilea Detașament, înspre nord.

Trecură foarte aproape de oraș, atât de aproape, încât putură vedea apele umflate ale râului, care ajungeau aproape până la nivelul podurilor. Fire își folosi puterea minții ca să se conecteze cu Hanna și cu Tess și, deși abia distingea turnulețe negre ale palatului care se ridicau deasupra celorlalte clădiri, ea nu reuși să ajungă până la ele. Erau prea departe.

La scurt timp, se apropiară de taberele întinse din nord, care se aflau surprinzător de aproape de oraș. Priveliștea nu era îmbucurătoare – dealul era dezolant, înțesat de corturi murdare și ude, unele zăcând fleșcăite în mijlocul unor pârâiașe abia formate. Soldații tăcuți și sleiți de puteri ai celui de-al Treilea și al Patrulea Detașament rătăceau printre corturi. La apariția Primului și celui de-al Doilea Detașament, fețele lor se luminară ușor, temătoare, de parcă nu ar fi îndrăznit să creadă în miracolul călăreților care împroșcau apa în jurul lor de parcă ar fi ieșit dintr-un lac. Apoi urmă un soi de bucurie tăcută și obosită. Prieteni și străini se îmbrățișară. Unii dintre soldații din cel de-al Treilea și al Patrulea Detașament plângeau neputincioși – erau lacrimi de epuizare.

Fire îi ceru unui soldat din cel de-al Treilea Detașament să o ducă la spitalul armatei. Trebuia să se apuce de treabă.

Infirmeria frontului de nord era situată la sud de tabăra dellienilor, undeva în spate, și era alcătuită din barăci din lemn, ridicate în grabă, având drept pardoseală piatra platoului Marble Rise. Ceea ce însemna că, în acel moment, pardoseala era alunecoasă din cauza apei care se scurgea și, pe alocuri, mânjită de sânge.

Fire își dădu repede seama că munca de acolo nu era nici diferită, nici mai disperată decât cea cu care era deja obișnuită. Ea își descoperi părul și se plimbă printre rândurile de pacienți, oprindu-se la cei care avea nevoie de ceva mai mult decât prezența ei. Speranța și alinarea umplură saloanele infirmeriei ca o briză răcoroasă, așa cum se întâmplase și în tabără la sosirea întăririlor, doar că de astă dată această schimbare se datora numai ei. Cât de ciudat era

să înțeleagă acest lucru. Cât de ciudat era să aibă puterea de a-i face pe alții să simtă ceva ce ea însăși nu simțea; apoi să surprindă acest ceva în mintea lor și să înceapă să simtă și ea.

Printr-o crăpătură din perete, ea zări un cal și un călăreț cunoscuți care traversau la galop tabăra înspre infirmerie. Brigan opri chiar lângă picioarele lui Nash și sări din șa. Cei doi frați își aruncară brațele unul în jurul celuilalt și se îmbrățișară cu putere.

La scurt timp după aceea, el păși în infirmerie și rămase rezemat de tocul ușii, privind-o tăcut. Fiul lui Brocker, cel cu ochi cenușii și blânzi.

Ea uită de toate și fugi la el.

La un moment dat, un individ îndrăzneț dintr-un pat de alături zise cu voce tare că nu mai dădea crezare zvonului cum că domnița-monstru se va mărita cu regele.

– Cine ți-a spus? întrebă un alt individ, din patul alăturat.

Fire și Brigan nu se desprinseră unul de celălalt, iar Fire râse.

– Ești slab, zise ea printre sărutări, și ești palid la față. Ești bolnav.

– Nu e decât puțină mizerie, zise el, ștergându-i lacrimile de pe obraji cu sărutările lui.

– Nu glumi. Simt că ești bolnav.

– E doar epuizare, zise el. Oh, Fire, mă bucur că ești aici, însă nu sunt sigur că ar trebui să te afli aici. Nu suntem într-o fortăreață. Atacurile lor sunt la voia întâmplării.

– Ei bine, dacă vor exista atacuri, atunci trebuie să fiu aici. Nu aș putea fi de mare folos dacă n-aș fi aici.

El o îmbrățișă și mai strâns.

– În seara aceasta, după ce îți vei termina treaba, vei veni să mă cauți?

„Voi veni".

O voce din afara infirmeriei îl strigă pe comandant. Brigan oftă.

– Intră direct în biroul meu, îi zise el pe un ton sec, chiar dacă e coadă în fața ușii. Nu vom reuși să ne vedem dacă vei aștepta după toți.

Când ieși să răspundă strigării, ea îl auzi exclamând mirat.

– Pe legea mea, Nash! Aceea de acolo e o iapă de râu? O vezi? Ai văzut vreodată o creatură mai minunată?

Numărul soldaților dellieni de pe frontul de nord practic se dublase. Planul lor era să lanseze în zorii zilei un atac puternic împotriva lui Mydogg. Toată lumea știa că acea bătălie avea să fie hotărâtoare pentru soarta războiului. Seara, tabăra fu cuprinsă de un val de neliniște.

Fire luă o pauză de la infirmerie și înaintă printre corturi și prin ceața care se ridica din zăpada care se topea. Gărzile ei formau un cerc amplu în jurul ei. Soldații erau tăcuți, urmărind-o cu ochii lor mari de uimire și obosiți oriunde mergea.

– Nu, îi zise ea, când una dintre gărzile sale făcu o mișcare pentru a împiedica un soldat care se întinsese să o apuce de braț. Nu vrea să mă rănească.

Ea privi în jurul ei și spuse cu toată convingerea.

– Nimeni de aici nu vrea să mă rănească.

Nu își doreau decât puțină încredere în noaptea dinaintea bătăliei. Poate era un lucru pe care ea putea să îl ofere.

Se înnoptase bine când dădu peste Nash, care ședea pe un scaun de lângă cortul comandantului. Stelele începeau să strălucească rând pe rând pe cer, fiecare la locul ei, însă el nu le vedea, căci își ținea capul în mâini. Fire se opri lângă el. Își așeză mâna sănătoasă pe spătarul scaunului, pentru a-și menține echilibrul atunci când își ridică ochii înspre univers.

El o auzi, sau o simți, lângă el. Își întinse mâna, oarecum absent, și îi luă mâna cealaltă; o privi îndelung, trasând cu degetul pielea sănătoasă de la baza degetelor ei moarte.

– Ești faimoasă printre soldați, spuse el. Nu numai printre cei răniți – ai devenit renumită în rândurile întregii armate. Știai asta? Se spune că frumusețea ta este atât de puternică, iar mintea ta este atât de înțelegătoare, de hotărâtă și de puternică, încât poți să îi învii pe cei morți.

Fire vorbi încet.

– Mulți oameni au murit. Am încercat să îi țin în viață, însă aceștia au renunțat la ea.

Nash oftă și îi lăsă mâna. Își ridică ochii către cer.

– Vom câștiga acest război, să știi, spuse el, acum că armata noastră s-a întregit. Însă pământului nu îi pasă cine va câștiga. Va continua să se învârtă, indiferent de câți oameni vor fi măcelăriți mâine. Indiferent dacă tu și cu mine vom fi uciși.

După o clipă, el adăugă:

– Aproape că îmi doresc să nu se întâmple asta dacă noi nu vom mai fi aici să ne învârtim cu el.

Cel mai mulți dintre soldații din tabără dormeau când Fire, însoțită de gărzile sale, ieșiră de la infirmerie și se îndreptară din nou către corturile comandantului. Ea pătrunse prin ușa cortului și îl găsi pe Brigan șezând la masa plină de diagrame, frecându-și tâmplele în timp ce alți cinci bărbați și cinci femei discutau în contradictoriu despre arcași, săgeți și curenții de aer de pe Marble Rise.

Dacă la început căpitanii lui Brigan nu observară intrarea ei inoportună, aceștia își dădură în cele din urmă seama de prezența sa, deoarece cortul, deși era mare, nu era atât de încăpător încât șapte nou-veniți să treacă neobservați. Privirile lungi luară locul discuției.

– Domnilor căpitani, zise Brigan, vădit extenuat. Aceasta să fie ultima oară când trebuie să vă reamintesc de bunele maniere.

Opt perechi de ochi căzură din nou asupra mesei.

– Lady Fire, zise Brigan. El îi transmise o întrebare: „Cum te simți?“

„Epuizată“.

„Nu reușești să dormi?“

„Nu cred“.

„Eu voi mai întârzia o vreme aici. Poate ar trebui să dormi atâta vreme cât vei mai putea“.

„Nu, te voi aștepta“.

„Ai putea dormi aici“.

„Mă vei trezi după ce vei termina?“

„Da“.

„Promiți?“

„Da“.

Fire ezită.

„Bănuiesc că nu am cum să intru în dormitorul tău fără să nu mă vadă toată lumea“.

Un zâmbet străbătu chipul lui Brigan.

– Domnilor căpitani, zise el, îndreptându-și atenția către ofițerii lui, care se străduiseră din răsputeri să își țină ochii pe diagramele de pe masă în ciuda bănuielilor pe care le aveau că Brigan și domnița-monstru se angajaseră într-o conversație tăcută, supranaturală. Vă rog să ne lăsați singuri trei minute.

Mai întâi, Brigan concedie majoritatea gărzii lui Fire. Apoi le conduse pe Musa, Margo și pe Fire prin deschizătura care ducea în cortul care servea drept dormitor și aprinse mangalurile ca să nu le fie frig.

Ea se trezi la lumina lumânării și cu senzația lui Brigan, care se afla aproape. Musa și Margo dispăruseră. Ea se întoarse sub pătură și îl văzu șezând pe un cufăr, privind-o cu o expresie simplă, iubitoare și blândă în lumina lumânării. Ea nu își putu înăbuși lacrimile care i se iviră în ochi știindu-l în viață.

– Mi-ai rostit numele? întrebă ea în șoaptă, amintindu-și de ce se trezise.

– Da.

– Nu vrei să vii în pat?

– Fire, zise el, mă vei ierta dacă frumusețea ta este o alinare?

Ea se sprijini într-un cot și îl privi uluită.

– Mă vei ierta dacă îmi voi lua forța dintr-a ta?

– Îmi poți lua toată forța dacă vrei, însă tu ești mai puternică decât mine, Fire. În clipa de față nu mă simt prea puternic.

– Cred că uneori nu simțim cum suntem, zise ea, însă alții o fac. Eu îți simt forța.

Apoi, ea văzu că obrajii lui erau uzi.

Adormise îmbrăcată cu o cămașă a lui, pe care o găsise acolo, și încălțată cu șosetele ei groase. Coborî din pat și traversă pardoseala

umedă până la el. Cu picioarele goale și cu tălpile ude, ea se așeză la el în poală. El o ridică, rece și tremurând, agățându-se de ea. Respirația lui era întretăiată.

– Îmi pare rău, Fire. Îmi pare rău pentru Archer.

Ea simțea că mai era ceva. Simțea câte regrete avea și câtă suferință, câtă durere și câtă epuizare ducea în spate.

– Brigan, zise ea în șoaptă. Nimic din toate astea nu sunt din vina ta. Înțelegi ce-ți spun? Nu este vina ta.

Ea îl îmbrățișă strâns, trăgându-l aproape de moliciunea trupului ei, astfel încât să simtă alinare în timp ce plângea. Ea repetă în șoaptă, printre săruturi și trăiri: „Nu e vina ta. Nimic nu e din vina ta. Te iubesc. Te iubesc, Brigan".

După o vreme, el păru că se liniștește. Cum o ținea așa, pierdut, el conștientiză că ea îl săruta și începu să îi răspundă. Durerea din ființa lui se transformă într-o dorință pe care o simțea și ea. El o lăsă să îl conducă în pat.

Fire se trezi și clipi des din cauza luminii puternice a torței pe care un bărbat o ținea deasupra ei. Ea îl recunoscu ca fiind unul dintre scutierii lui Brigan. Acesta se mișcă lângă ea.

– Ochii la mine, Ander, mârâi el cu o voce extrem de limpede și extrem de evidentă, care lăsa de înțeles că trebuia să i se dea ascultare.

– Îmi cer iertare, Sir, zise bărbatul. Am o scrisoare, Sir.

– De la cine?

– De la Lord Mydogg, Sir. Mesagerul zice că e urgent.

– Cât e ceasul?

– Patru și jumătate.

– Trezește-i pe rege și pe cei patru căpitani ai mei, adu-i la mine în birou și așteptați-mă acolo. Aprinde lămpile.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Fire în șoaptă când soldatul Ander aprinse o lumânare pentru ei și apoi plecă. Mydogg are obiceiul să trimită scrisori în toiul nopții?

– E prima oară când face asta, răspunse Brigan, căutându-și hainele. Cred că știu despre ce este vorba.

Fire își căută și ea hainele și le băgă sub pături, astfel încât să se poată îmbrăca fără să-și expună pielea la aerul rece.

– Despre ce e vorba?

El se ridică în picioare și își încheie pantalonii.

– Iubito, nu trebuie să te ridici doar pentru atât. Pot să mă întorc și să îți povestesc tot.

– Crezi că Mydogg cere să vă întâlniți?

El îi aruncă o privire aspră în semiîntuneric și strânse din buze.

– Da.

– Atunci ar trebui să fiu și eu implicată.

El scoase un oftat scurt. Își prinse centura în jurul taliei și se întinse după cămașă.

– Da, ar trebui.

Într-adevăr Mydogg cerea o întâlnire; o confruntare în care să discute condițiile de compromis cu Brigan și cu Nash, astfel încât să se poată evita o bătălie care s-ar fi putut dovedi a fi cea mai devastatoare din tot războiul. Sau, cel puțin, asta scria în scrisoare.

Aburii ce le ieșeau pe gură se transformau în ceață din cauza aerului rece din biroul lui Brigan.

– E un șiretlic sau o capcană, zise Brigan. Nu cred că Mydogg ar fi vreodată de acord cu o înțelegere. Nici nu cred că îi pasă câți oameni își vor pierde viața.

– Știe că acum armata noastră e la fel de mare ca a lui, zise Nash. Și că avem mult mai mulți cai decât el, ceea ce este un lucru important, acum că zăpada și gheața au început să se topească.

Unul dintre căpitani, mărunt de statură și laconic, care încerca să se oprească din tremurat, își încrucișă brațele pe piept.

– Știe că soldații dellieni vor avea un avantaj mental, deoarece vor fi conduși în luptă de către comandantul și regele lor.

Brigan își frecă părul, frustrat.

– Pentru prima oară, își dă seama că va pierde. Prin urmare, ne pregătește o capcană, sub pretextul că vrea să ajungă la o înțelegere.

– Așa e, zise Nash. Întâlnirea este o capcană. Și cum vom proceda, Brigan? Știi care este miza acestei bătălii, iar dușmanul nostru

susține că are o propunere alternativă. Ar trebui să refuzăm să o luăm în considerare?

Întâlnirea avu loc pe platoul din piatră care despărțea cele două tabere. Răsăritul soarelui îi învălui pe Lordul Mydogg, pe soțul pikkian al lui Lady Murgda, pe Brigan și pe Nash, aruncând umbre lungi care se mișcau pe luciul unei ape. La o oarecare distanță în spatele lui Mydogg și al cumnatului său, o gardă mică de arcași stătea pregătită cu săgețile scoase și potrivite în arc. În spatele lui Brigan și al lui Nash stătea o gardă dellianã de arcași, în aceeași poziție, simetria scenei fiind deranjată de prezența lui Fire și a celor șase gărzi ale sale, care formau un grup în spatele arcașilor lui Brigan. Mydogg, cumnatul lui, Brigan și Nash stăteau aproape în mod intenționat. Fiecare era protejat de arcașii inamicului de însuși inamicul său.

Fire întinse un braț în lateral către Musa și celălalt către Neel, deoarece se concentra atât de tare, încât nu credea că era în stare să își mențină echilibrul. Nu știau care erau intențiile lui Mydogg, deoarece nu reușea să le deslușească nici în mintea acestuia, nici în mintea oamenilor săi. Însă simțea, așa cum ar fi simțit strânsoarea unor degete în jurul gâtului ei, că situația de pe platoul de piatră nu era cum ar fi trebuit să fie.

Se afla prea departe ca să audă vocea joasă a lui Brigan, însă acesta îi transmitea fiecare cuvânt. „În regulă, zise el. Ne-ai adus aici. Ce dorești?“

În spatele lui Fire, prea departe pentru ca Mydogg să o poată vedea, însă nu prea departe pentru ca Fire să o poată simți, se afla Armata Regelui, călare, pe poziție, gata să atace la cel mai mic semnal al lui Fire. Calul comandantului și cel al regelui se aflau alături de armată.

– Aș vrea să facem o înțelegere, zise Mydogg cu o voce stridentă și răspicată; trupul lui era scund și pocit, ca al surorii lui.

Mintea îi era hotărâtă și impenetrabilă. El făcu o mișcare ușoară, intenționată, și o zări pe Fire prin bariera de gărzi. O privi cu ochii mijiți, pătrunzători. Era impresionat și neimpresionat în

același timp, iar în acei ochi scrutători Fire nu putea citi nimic care să o ajute să își dea seama de ce se aflau acolo.

În spatele Lordului Mydogg, prea departe pentru ca Brigan să o poată vedea, dar cu siguranță nu prea departe pentru ca Fire să îi poată simți prezența și să-i comunice lui Brigan, se afla armata lui Mydogg, care stătea și ea pregătită. Lady Murgda se afla în fruntea ei, lucru care o uimi pe Fire. Fire nu știuse cât de avansată era sarcina Murgdei în ziua banchetului din ianuarie, dar cu siguranță era însărcinată în luna a treia în acel moment.

– Ei bine, ce înțelegere? întrebă Brigan. Spune mai repede.

Mydogg își îndreptă din nou privirea tăioasă către Fire.

– Dați-ne monstrul și ne vom retrage din luptă, zise el.

„Minte, îi transmise Fire lui Brigan prin puterea gândului. A inventat totul pe loc. Mă vrea; cu siguranță m-ar lua dacă m-ai da; dar nu de asta ne aflăm aici".

„Atunci, de ce ne aflăm aici? Poți simți ceva neobișnuit în ceea ce privește poziția armatei lui? Dar a gărzilor care se află în spatele lui?"

Fire strânse mai tare brațul Musei cu mâna ei stângă, pe jumătate moartă, și se lăsă mai tare pe Neel. „Nu știu. Armata lui pare pregătită pentru un atac direct. Nu reușesc să pătrund în mintea Murgdei, așa că nu sunt sigură. Gărzile lui nu au nicio intenție să atace decât dacă tu sau Nash veți face o mișcare. Nu-mi dau seama ce nu este în neregulă aici, Brigan, dar, vai! ceva nu este în regulă. Simt asta. Pune capăt întâlnirii înainte să aflăm".

– Nu facem nicio înțelegere, zise Brigan. Nu facem troc cu domnița. Spune-le arcașilor tăi să lase armele jos. Întâlnirea noastră a luat sfârșit.

Mydogg ridică din sprâncene, prefăcându-se surprins, și dădu din cap.

– Armele jos, le spuse el arcașilor săi.

Arcașii lui Mydogg se conformară. Când văzu cât erau de binevoitori, Fire simți cum o cuprinde panica. Ceva nu era deloc în regulă. Brigan își duse mâna în lateral, făcându-le semn arcașilor lui să lase și ei armele jos; și, brusc, întreaga ființă a lui Fire începu să țipe de durere, cu toate că ea nu cunoștea motivul. Țipătul ei

răsună straniu și izolat când unul dintre arcașii lui Brigan lansă o săgeată în spatele lui Nash.

Se dezlănțui iadul. Arcașul trădător fu pus la pământ de tovarășii lui, iar cea de-a doua săgeată a lui, a cărei țintă era cu siguranță Brigan, își greși traiectoria, lovind una dintre gărzile lui Mydogg. Brigan se roti cu violență între Mydogg și cumnatul lui, tăișul sabiei lui lucind în lumina dimineții. Săgețile zburau în toate direcțiile. Mydogg și cumnatul lui se aruncară la pământ. Apoi apăru armata – căci, fără să vrea, Fire dăduse semnalul, iar acum armata dădea năvală la fața locului.

În acel haos, totul deveni limpede, în cele din urmă – scopul era unul singur. Fire se aruncă la pământ și începu să se târască pe piatră către locul unde Nash zăcea muribund pe o parte, căci săgeata era înfiptă adânc. Ea se întinse lângă el. Îi atinse fața cu mâna ei bolnavă. „Nash. Nu vei muri. N-am să las să se întâmple asta. Mă auzi? Mă vezi?"

Ochii lui negri priveau lung, conștienți, însă goi. Abia dacă o vedeau. Brigan se prăvăli lângă ei și începu să îi mângâie părul lui Nash, să îi sărute fruntea, gâfâind și plângând. Vracii îmbrăcați în verde își făcură apariția și îngenunchează lângă Nash.

Fire îl apucă pe Brigan de umăr și se uită în ochii lui, care erau goi din cauza șocului și a durerii. Ea îl scutură până când acesta se uită la ea. „Pleacă acum și luptă în această bătălie. Brigan. Pleacă. Trebuie să câștigăm acest război".

El sări brusc în picioare. Îl auzi strigându-o pe Big. Caii năvăliră din toate direcțiile acelui tablou trist, despărțindu-se când ajunseră în dreptul lui Fire, Nash și a vracilor, ca un râu care se desparte când întâlnește în calea lui o stâncă. Zgomotul era asurzitor, iar Fire era udă leoarcă, înecându-se în tropăitul copitelor, în apă și în sânge. Îi apucă în mâini fața lui Nash și pătrunse cu putere în mintea sa, așa cum nu pătrunsese niciodată în mintea altcuiva. „Uită-te la mine, Nash. Uită-te la mine! Nash, te iubesc. Te iubesc foarte mult".

El clipi, apoi o fixă cu privirea. Un firicel de sânge i se scurgea din colțul gurii. Umerii și gâtul i se zvârcoleau de durere.

„E atât de greu să rămâi în viață acum, îi transmise el în șoaptă. E mai ușor să mori. Lasă-mă să mor".

Ea simți când cele două armate se ciocniră, deoarece în interiorul ființei sale se declanșă o explozie. Multă durere și spaimă, și foarte multe minți care se stingeau.

„Nu, Nash. N-am să-ți dau drumul. Fratele meu, nu muri. Rezistă. Fratele meu, rămâi cu mine".

PARTEA A IV–A

DELLS

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

Râul se umflase atât de mult din cauza dezgheţului, încât, în cele din urmă, unul dintre poduri, scârţâind şi gemând, se rupsese şi căzuse în mare. Hanna spuse că văzuse totul de pe acoperişul palatului. Tess privise şi ea împreună cu Hanna. Tess spusese că râul putea rade de pe stânci palatul, oraşul şi întreg regatul, iar atunci avea să fie în sfârşit pace în lume.

– Pace în lume, repetă Brigan îngândurat când Fire îi povesti. Cred că are dreptate. Asta ar aduce pacea în lume. Dar cum nu cred că se va întâmpla acest lucru, noi vom continua să o distrugem.

– Bine spus, rosti Fire. Ar trebui să-i spunem asta şi guvernatorului, ca să poată include aceste cuvinte în discursul său de inaugurare a noului pod.

El zâmbi la gluma ei. Stăteau unul lângă altul pe acoperişul palatului. Luna plină şi cerul acoperit de stele luminau peste întinderea de lemn, piatră şi apă a oraşului.

– Cred că mă sperie acest nou început pe care trebuie să-l îmbrăţişăm, zise el. Toată lumea de la palat este veselă şi încrezătoare, însă n-au trecut decât câteva săptămâni de când încercam să ne salvăm din ghearele morţii. Mii de soldaţi nu vor mai vedea această lume nouă.

Fire se gândi la răpitoarea-monstru care o luase prin surprindere chiar în acea dimineaţă, când se năpustise asupra ei şi asupra gărzii sale în timp ce se plimba, călare pe Small. Pasărea se apropiase atât

de mult și atât de repede, încât Small intrase în panică și începuse să lovească creatura cu picioarele, fiind cât pe ce să o arunce din șa. Musa se înfuriase pe ea însăși, se înfuriase chiar și pe Fire, sau cel puțin pe basmaua lui Fire, care se desfăcuse, lăsând la vedere câteva șuvițe de păr care atrăseseră acest atac din partea răpitoarei.

– Este adevărat că avem multe alte lucruri de făcut decât să ridicăm un pod nou, reluă ea, și să reclădim anumite porțiuni din palat care au fost cuprinse de flăcări. Însă, Brigan, cred că am lăsat în urma noastră ce-a fost mai rău.

– Nash încerca să se ridice în șezut când m-am dus să îl vizitez la infirmerie, și să se bărbierească singur, zise Brigan. Mila era și ea acolo și râdea de stângăcia lui.

Fire își întinse mâna și atinse obrazul neras al lui Brigan, deoarece îi reamintise de locul pe care îi plăcea să îl atingă cel mai mult. Apoi se sărutară, uitând preț de câteva minute de regatul care suferea, în timp ce gărzile lui Fire încercară să se „piardă" cât mai discret în decor.

– Trebuie să discutăm și despre gărzile mele, murmură Fire. Am nevoie de momente de singurătate, Brigan, iar acestea trebuie să fie când doresc eu, nu când dorești tu.

Distras fiind, Brigan răspunse o clipă mai târziu.

– Ai suportat prezența lor cu răbdare.

– Așa este. Recunosc că voi avea nevoie de ele în cea mai mare parte a timpului, mai ales dacă voi fi nevoită să stau atât de aproape de mulțime. Am încredere în ele, Brigan – ba chiar aș îndrăzni să spun că pe unele dintre ele am ajuns să le îndrăgesc. Dar…

– Dar simți nevoia să fii singură uneori.

– Da.

– Iar eu ți-am promis că nu voi mai pleca la drum de unul singur.

– Trebuie să ne promitem unul altuia că vom lua în considerare acest aspect și vom încerca să nu ne asumăm riscuri inutile.

– În regulă, zise Brigan. Sunt de acord cu asta.

Acest subiect făcea parte din conversația continuă pe care o purtau de când războiul luase sfârșit – ce însemna pentru ei să fie împreună.

– Oare oamenii din regat mă vor accepta ca regină a lor, Brigan?

– Iubito, eu nu sunt rege. Nash a scăpat de pericol.

– Dar s-ar putea întâmpla cândva.

El oftă.

– Așa e. Trebuie să ne gândim serios la asta.

Fire abia reușea să distingă la lumina stelelor turnurile podului pe care oamenii îl ridicau peste apele Râului Winged. Ea le mai privea uneori și la lumina zilei. Acestea atârnau de frânghii, legănându-se pe schelele care nu păreau suficient de solide pentru a rezista cursului de apă. I se tăia respirația ori de câte ori unul dintre ele trecea peste un spațiu liber.

În casa verde aveau loc unele schimbări, deoarece Roen hotărâse să îi ia casa lui Brigan și să i-o ofere lui Fire.

– Înțeleg să îi iei casa lui Brigan, dacă asta dorești, spuse Fire, stând în bucătăria cea mică și verde și purtând această discuție cu Roen pentru a treia sau a patra oară. Tu ești regina, iar aceasta este casa reginei, și, indiferent ce ar realiza Brigan, există șanse foarte mici să ajungă vreodată regină. Nash va avea însă o regină, într-o bună zi, Roen, care va avea dreptul asupra acestei case.

– Îi vom construi una nouă, zise Roen, dând nepăsătoare din mână.

– Aceasta este casa reginei, repetă Fire.

– Este casa mea, zise Roen. Eu am construit-o și o dau cui vreau eu. Nu știu pe nimeni care să aibă mai mare nevoie decât tine, de o oază de liniște, departe de curte, Fire...

– Eu am o oază de liniște, casa mea din nord.

– Se află la o depărtare de trei săptămâni și este dezolantă jumătate de an, pufni Roen. Fire, dacă vei rămâne la curte, vreau să îți dau casa aceasta, pentru a avea un loc în care să te poți retrage zilnic. Dacă vrei, poți să-i inviți pe Brigandell și pe Hannadell înăuntru sau să-i alungi.

– Indiferent pe cine va lua de soție Nash, aceasta va avea suficiente motive să mă disprețuiască…

Roen îi tăie vorba.

– Faci parte din familia regală, Fire, fie că vrei să accepți asta sau nu. Ai petrece oricum mult timp aici și dacă i-aș lăsa casa lui Brigan; și, gata, am încheiat povestea asta. Și-apoi, se potrivește cu ochii tăi.

Această ultimă afirmație fu suficient de ridicolă încât să o lase pe Fire fără cuvinte. Nu fu de mare ajutor nici când Tess, care frământa aluat pe blatul mobilei, încuviință și adăugă:

– Iar florile sunt toate de nuanțe roșiatice, aurii și rozalii, nepoată, în caz că nu ai observat, și ai văzut cum frunzele copacului celui mare devin ruginii toamna.

– Naxdell a încercat să fure copacul acela de două ori, zise Roen, deviind veselă datorită subiectului. Voia să-l planteze în curtea lui. I-a pus pe grădinari să îl scoată, însă atunci când crengile lui ating pământul, prind rădăcini. A fost o misiune imposibilă. Și nebunească. Cum și-a imaginat că va reuși să îl bage în palat – prin acoperiș? Întotdeauna când Nax și Cansrel puneau ochii pe ceva frumos, și-l doreau cu orice preț.

Fire se resemnă. Casa nu era prea ordonată, însă adevărul era că îndrăgea acea căsuță verde, cu grădina și copacul ei, și își dorea să locuiască acolo și nu își dorea ca ceilalți locatari ai ei să plece. Nu avea importanță a cui era și cine accepta pe cine. Era ca în cazul calului cenușiu pătat, care, după ce fusese condus prin palat și i se arătaseră împrejurimile casei verzi, și după ce înțelesese că aceea era casa lui Fire, alesese să fie și casa lui. Iapa păștea în spatele casei, pe coasta aflată deasupra portului Cellar Harbour, și dormea sub copac, iar uneori o însoțea pe Fire în plimbările ei cu Small. Era propria ei stăpână, chiar dacă Fire o adoptase, chiar dacă Hanna o botezase „Horse“ și chiar dacă Brigan se așeza uneori pe banca din grădină, arătându-i blândețe, și se prefăcea că nu observă cum iapa îi dădea târcoale, întinzându-și botul până aproape de umărul lui și adulmecându-l cu grijă.

Seara, Fire îi masa picioarele lui Tess și îi pieptăna părul argintiu care îi ajungea aproape până la genunchi. Bunica ei insistase să fie servitoarea lui Fire, iar ea înțelese acest lucru. Ori de câte ori avea ocazia, Fire insista ca ea să fie servitoarea bunicii ei.

O singură persoană alături de care Fire își petrecea timpul nu avea nimic de oferit. Lady Murgda, trădătoare și acuzată de tentativă de omor, fusese ținută în temniță încă de la ultima bătălie. Soțul ei era mort. La fel și fratele ei. Sarcina ei era destul de avansată, tocmai de aceea îi fusese cruțată viața. Ea îi arunca vorbe amare și pline de ură de fiecare dată când Fire o vizita, însă, cu toate acestea, continua să meargă să o vadă, neștiind întotdeauna de ce făcea asta. Din compasiune pentru o persoană puternică, ce fusese învinsă? Din respect pentru o femeie însărcinată? Oricum, nu se temea de cuvintele otrăvitoare ale Murgdei.

Într-o zi, pe când ieșea din celula Murgdei, Fire se întâlni cu Nash, care tocmai venea să o vadă, ajutat de Welkley și de unul dintre vraci. Când îl luă de mână și citi mesajul din privirea lui, ea înțelese că nu era singura persoană care compătimea situația nefericită în care se afla Murgda.

Fire și Nash nu aveau nevoie să rostească prea multe. Ceva puternic se legase între ei. O legătură formată în urma amintirilor și a experiențelor, o afecțiune profundă ce nu avea nevoie de prea multe cuvinte.

Cât era de minunat să îl vadă mergând din nou!

– Voi fi nevoit să plec mereu, zise Brigan.

– Da, știu, spuse Fire.

Era dis-de-dimineață, iar ei stăteau îmbrățișați în patul ei din casa verde. Fire încerca să memoreze fiecare cicatrice de pe fața și de pe trupul lui. Încerca să memoreze limpezimea cenușie a ochilor lui, deoarece, în acea zi, urma să plece împreună cu Primul Detașament înspre nord, ca să îi însoțească pe mama și pe tatăl lui la casele lor.

– Brigan, zise ea, încercând să îl facă să vorbească astfel încât să îi poată auzi vocea și să i-o memoreze.

– Da?

– Mai spune-mi o dată unde mergi.

– Hanna te-a acceptat complet, zise el câteva minute mai târziu. Nu este nici geloasă, nici confuză.

– M-a acceptat, însă este puțin geloasă, spuse Fire.

– Zău? făcu el, surprins. Să vorbesc cu ea?

– E un lucru nesemnificativ. Îți dă voie să mă iubești.

– Și ea te iubește pe tine.

– Mă iubește, așa e. Nu cred că există vreun copil care să nu simtă puțină gelozie atunci când vede că tatăl său iubește pe cineva. Cel puțin, așa cred eu. Mie nu mi s-a întâmplat.

Ea își pierdu vocea și continuă în gând: „Sincer vorbind, am fost singura persoană pe care tatăl meu a iubit-o cu adevărat".

– Fire, zise el în șoaptă, sărutând-o pe obraz. Ai făcut ceea ce a trebuit să faci.

„Nu a încercat niciodată să fie stăpânul meu, Brigan. Roen a spus că, întotdeauna când Cansrel punea ochii pe un lucru frumos, trebuia să-l stăpânească. N-a încercat să mă stăpânească. M-a lăsat să fiu eu însămi".

***

În ziua în care chirurgii îi tăiară degetele lui Fire, Brigan se afla în nord. La infirmerie, Hanna o ținea strâns de mâna sănătoasă și îi povestea câte-n lună și în stele până fu cât pe ce să o amețească, iar Nash o ținea de mână pe Hanna, iar pe cealaltă o întinse în glumă către Mila, care îi aruncă o privire tăioasă. Mila, cu ochii ei mari și cu burta ei mare, și cu o strălucire aparte, ca a unei persoane care deținea un secret minunat, părea să aibă un talent ciudat de a atrage afecțiunea bărbaților care aveau un rang mai mare decât ea. Învățase însă ceva din ultima ei experiență. Învățase să fie virtuoasă, ceea ce era aproape sinonim cu a nu avea încredere decât în ea

însăși. Într-atât de mult, încât nu îi era teamă să fie necuviincioasă față de rege, atunci când nici acesta nu era cuviincios față de ea.

Garan sosi în ultimul moment, se așeză și începu să le vorbească Milei, lui Nash și Hannei despre planurile lui de nuntă, discuție care se întinse pe parcursul întregii operațiuni sângeroase. Fire știa că era o încercare de a-i distrage atenția. Ea le mulțumi pentru această amabilitate, încercând din răsputeri să se concentreze asupra discuției lor.

Nu era o intervenție prea plăcută. Medicamentele își făceau efectul, însă înlăturau doar durerea, nu și senzația că degetele îi erau tăiate de la mână; mai târziu, după ce trecu efectul medicamentelor, durerea fu îngrozitoare.

Apoi, după zile și săptămâni, durerea începu să se estompeze. Când rămânea singură, doar cu gărzile, ea începea o luptă cu vioara și fu uluită de cât de repede acea luptă se transformă în ceva care îi dădea speranțe. Nu putea face cu noua sa mână tot ce făcuse înainte, însă reușea să cânte în continuare.

Era foarte ocupată în timpul zilei. Chiar dacă războiul luase sfârșit, asta nu însemna că dispăruseră trădarea și anarhia, mai ales în regiunile îndepărtate ale regatului, unde se petreceau multe lucruri nevăzute. Clara și Garan o rugau deseori să facă muncă de spion. Vorbea cu oamenii cu care îi stabileau întâlniri, însă ea prefera mai mult munca la infirmeria palatului sau, chiar mai mult, munca în spitalele din oraș, unde tot soiul de oameni veneau cu tot soiul de nevoi. Era adevărat că unii dintre ei nu voiau să aibă de-a face cu ea și, așa cum se întâmpla de obicei, chiar și mai mulți dintre ei o doreau mult prea mult, și toți făceau prea mult tam-tam în legătură cu rolul pe care îl jucase ea când îi salvase viața regelui. Vorbeau despre asta de parcă totul s-ar fi datorat numai ei, nu și lui Nash sau celor mai buni chirurgi din regat, iar când ea încerca să îi convingă să înceteze cu laudele, aceștia începeau să vorbească despre cum îl păcălise ea pe Lordul Gentian să îi vorbească despre planurile de război ale Lordului Mydogg și cum asigurase victoria regatului Dells. Habar nu avea câte zvonuri circulau, însă își dădu

seama că nu avea cum să le pună capăt. Prin urmare, ea se plimba printre ei liniștită, ridicând bariere împotriva admirației lor, dând o mână de ajutor atunci când putea și învățând tehnici chirurgicale care o uluiau.

– Azi a venit o femeie care și-a scăpat pe picior un satâr care i-a retezat un deget, le zise ea triumfătoare lui Garan și Clarei. Chirurgii i l-au cusut la loc. Vă vine să credeți? Cu instrumentele și medicamentele pe care le au, mai că îmi vine să cred că pot lipi un picior. Trebuie să alocăm mai mulți bani spitalelor, să știți. Trebuie să pregătim mai mulți chirurgi și să construim mai multe spitale în tot regatul. Trebuie să construim școli!

– Ce-aș vrea să-mi pot desprinde picioarele de restul trupului până la nașterea copilului, iar apoi să mi le lipesc la loc. Și spatele. Și umerii, zise Clara gemând.

Fire se duse la Clara pentru a-i masa umerii și pentru a pătrunde în mintea ei ca să înlăture orice tristețe. Garan, care nu acordă atenție niciuneia din ele, citea încruntat niște hârtii de pe birou.

– Toate minele din sud care au fost închise înainte de război au fost redeschise, spuse el. Iar acum Brigan e de părere că minerii nu sunt plătiți suficient de bine. Nash este de aceeași părere cu el, nerod enervant!

Fire îi masă Clarei mușchii încordați ai gâtului. Fierarii palatului îi făuriseră două degete pe care și le lega de mână cu niște cureluțe. Astfel putea ridica și căra anumite lucruri. Însă cum nu le putea folosi și la masaj, ea le scoase. La fel făcu și cu basmaua, ca să scape de strânsoare.

– Mineritul e o muncă grea și periculoasă, zise ea.

Garan își trânti penița pe masă, lângă degetele ei din metal.

– Nu înotăm în bani.

– Nu scot din mină aurul regatului?

El se încruntă când auzi aceste cuvinte.

– Clara, tu ce părere ai?

– Nu-mi pasă, răspunse Clara, gemând. Insistă în locul acesta. Așa, chiar aici.

Garan privea cum Fire o masa pe sora lui extrem de însărcinată. Când Clara gemu din nou, el făcu o grimasă.

– Ai auzit cum îți spun oamenii, Fire? o întrebă el.

– Cum îmi mai spun acum?

– „Monstrul dătător de viață". Am mai auzit și denumirea de „monstrul – protectorul regatului Dells".

– La naiba, zise Fire în șoaptă.

– Am văzut corăbii în port care și-au pus pânze noi în nuanțe de roșu, portocaliu, roz și verde. Le-ai văzut?

– Acestea sunt culorile steagului Dells, zise Fire – în afară de roz, adăugă ea în șoaptă, ignorând șuvița roz pe care o observa cu coada ochiului.

– Desigur, spuse Garan. Bănuiesc că asta este explicația ta și pentru ceea ce fac cu podul cel nou.

Fire inspiră adânc și se pregăti să înfrunte privirea lui Garan.

– Ce fac cu podul cel nou?

– Constructorii au hotărât să vopsească turnurile în verde și să lipească oglinzi pe secțiunile transversale.

Fire clipi.

– Și ce legătură are asta cu mine?

– Imaginează-ți cum va arăta podul la răsăritul și la asfințitul soarelui, zise Garan.

Înlăuntrul ființei ei se petrecu un lucru ciudat: brusc, ea renunță să se mai împotrivească. Se desprinse de sentimentul pe care i-l conferea acest oraș și îl văzu limpede. Era nemeritat. Nu se baza pe ea, ci pe legende, pe ideea de ea, pe o exagerare. „Asta reprezint eu pentru oameni, își zise ea. Nu știu ce înseamnă, dar asta reprezint eu pentru oameni. Va trebui să accept acest lucru".

Avea niște lucruri mărunte pe care Archer i le oferise și pe care ea le folosise în fiecare zi fără să-și dea seama. Tolba și apărătoarea pentru braț, care, odată cu trecerea anilor, devenise moale și confortabilă – acestea le primise în dar de la Archer cu mulți ani în urmă. O parte din ea dorea să renunțe la ele, deoarece, de fiecare dată când le vedea, inima i se strângea, străpunsă de o durere doar de ea

ştiută. Însă nu putea să facă asta. Era imposibil să le înlocuiască cu o tolbă şi o apărătoare pentru braţ noi.

Într-o zi, în timp ce mângâia căzută pe gânduri pielea moale a apărătorii pentru braţ într-un colţ însorit al curţii interioare, adormi în scaunul său. Fu trezită brusc de Hanna, care o pălmuia şi ţipa, lucru care o buimăci şi o alarmă în acelaşi timp, până când înţelese că Hanna descoperise trei gândaci-monstru plimbându-se pe gâtul şi pe braţele ei şi mâncând-o de vie, iar ea încerca să o salveze.

– Cred că sângele tău este foarte gustos, zise copila, oarecum nesigură, trecându-şi degetele peste muşcăturile de pe pielea lui Fire.

– Doar pentru monştri, răspunse Fire, dezgustată. Ce-ar fi să mi-i dai mie? I-ai zdrobit de tot? Am un student căruia i-ar plăcea, probabil, să îi disece.

– Te-au muşcat de o sută şaizeci şi două de ori, o anunţă Hanna. Te mănâncă?

O mânca îngrozitor de tare, iar când se întâlni cu Brigan în dormitorul lui – tocmai întors din lunga sa călătorie în nord – ea fu mai ţâfnoasă decât de obicei.

– Voi atrage întotdeauna gândacii, îi spuse ea cu ostilitate.

El îşi ridică privirea, bucuros să o vadă, dar puţin surprins de tonul ei.

– Aşa e, zise el, apropiindu-se pentru a-i atinge muşcăturile de pe gât. Biata de tine. Este neplăcut?

– Brigan, zise ea, enervată de faptul că el nu înţelegea. Voi fi mereu frumoasă. Uită-te la mine. Am o sută şaizeci şi două de muşcături de gândac – mă fac astea mai puţin frumoasă? Îmi lipsesc două degete şi sunt plină de cicatrice, crezi că îi pasă cuiva? Nu! Mă fac să par şi mai interesantă! Voi fi mereu aşa, blocată într-un trup frumos, iar tu va trebui să te obişnuieşti cu asta.

El păru să îşi dea seama că ea se aştepta la un răspuns serios, însă, pentru moment, nu reuşea să-i ofere unul.

– E o povară pe care va trebui să o suport, zise el, rânjind.

– Brigan.

– Fire, ce este? Ce s-a întâmplat?

– Nu sunt cum arăt, zise ea, izbucnind în lacrimi. Sunt frumoasă, blândă și încântătoare, dar nu mă simt așa.

– Știu asta, zise el încet.

– Sunt tristă, zise ea pe un ton sfidător. Voi fi tristă, confuză și iritată foarte des.

El ridică un deget și ieși pe hol, unde se împiedică de Blotchy, iar apoi de cele două pisici-monstru care îl urmăreau pe cățel la fiecare pas. Înjurând, el se aplecă peste balustradă și le ordonă gărzilor să nu fie deranjat până nu vor primi alte instrucțiuni decât dacă regatul era atacat sau dacă fiica lui era pe moarte. Apoi reveni, închise ușa și spuse:

– Știu asta, Fire.

– Nu știu de ce se întâmplă lucruri atât de cumplite, zise ea, plângând și mai tare. Nu știu de ce oamenii sunt atât de nemiloși. Mi-e dor de Archer și de tatăl meu, indiferent cum a fost. Urăsc faptul că Murgda va fi omorâtă odată ce va da naștere copilului. N-am să permit asta, Brigan, o voi ajuta să scape. Nu mă interesează dacă voi ajunge la închisoare în locul ei. Mă mănâncă de nu mai pot!

Brigan o îmbrățișă. Zâmbetul îi pieri de pe buze și vocea lui deveni serioasă.

– Fire, chiar crezi că mi-ar plăcea să fii nesocotită și superficială și fără toate aceste sentimente?

– Păi, nu-mi pot imagina că asta ți-ai dori!

El zise:

– Momentul în care am început să te iubesc a fost acela când vioara ți-a fost călcată în picioare, iar tu te-ai întors cu spatele la mine și ai plâns lipită de calul tău. Tristețea ta este unul dintre lucrurile care, în ochii mei, te fac frumoasă. Chiar nu îți dai seama? Eu înțeleg. Asta face ca tristețea mea să pară mai puțin înspăimântătoare.

– Oh, făcu ea, fără să înțeleagă fiecare cuvânt, dar surprinzând senzația și făcând dintr-odată diferența dintre Brigan și oamenii care ridicau un pod în cinstea ei. Ea își lipi fruntea de pieptul lui. Și eu îți înțeleg tristețea.

– Știu, zise el. Îți mulțumesc pentru asta.

– Uneori există prea multă tristețe, zise ea în șoaptă. Mă simt copleșită.

– Și acum te copleșește?

Ea ezită, incapabilă să vorbească, simțind cum dorul de Archer îi apăsa inima. „Da".

– Atunci, vino aici, zise el, ușor redundant, căci o trăsese deja cu el într-un fotoliu, cuibărind-o la pieptul său. Spune-mi ce aș putea face ca să te simți mai bine.

Fire îl privi în ochii lui blânzi, îi mângâie chipul atât de drag și cugetă asupra întrebării. „Ei bine, îmi place atunci când mă săruți".

– Zău?

„Te pricepi".

– Păi, atunci, ai noroc, căci te voi săruta mereu, zise el.

Epilog

Tradiţia din Dells cerea ca trupurile celor morţi să fie trimise prin flăcări acolo unde se aflau şi sufletele lor, pentru a aminti că, în afară de pământ, totul trecea în nefiinţă.

Ei călătoriră înspre nord, unde se afla moşia lui Brocker, pentru ceremonie, pentru că acolo se cuvenea ca aceasta să aibă loc, şi pentru că, dacă ar fi fost ţinută în altă parte, ar fi fost incomod pentru Brocker, care trebuia să fie şi el prezent, firește. Conveniră să ţină ceremonia la sfârşitul verii, înainte să înceapă ploile de toamnă, astfel încât Mila să poată să ia parte împreună cu fiica sa nounăscută, Liv, iar Clara cu fiul ei, Aran.

Nu toată lumea reuşi să plece în această călătorie, deşi aproape toţi porniră la drum, chiar şi Hanna, Garan şi Sayre, însoţiţi de o gardă regală impresionantă. Nash rămase în oraş, deoarece trebuia să gestioneze cineva lucrurile de acolo. Brigan făgăduise să depună toate eforturile pentru a ajunge la timp pentru ceremonie, apoi pornise peste pământurile lui Fire însoţit de un contingent al armatei. Nici nu trecuse un sfert de ceas înainte ca el şi Garan să aibă o discuţie aprinsă despre posibilitatea de a aloca o parte din resursele regatului pentru a explora teritoriile dinspre apus. Dacă dincolo de munţi exista un tărâm unde locuiau nişte oameni cărora li se spunea Gracelings şi care semănau cu acel băiat, susţinea Brigan, atunci se cădea să se intereseze de gracelings într-un mod paşnic şi discret – şi anume, să îi spioneze – înainte ca aceste creaturi să îşi îndrepte atenţia către Dells, într-un mod mai puţin paşnic. Garan nu voia să cheltuiască niciun ban.

Brocker, care îi ţinuse partea lui Brigan în această discuţie, era extrem de încântat de familia lui care se mărise între timp şi zicea, la fel ca Roen, că se va muta din nou în Oraşul Regelui şi îşi va lăsa moşia – al cărei moştenitor era acum Brigan – în mâinile lui Donal, care se ocupa şi de moşia lui Fire de ceva vreme. Fraţilor lui li se spusese în taină despre adevărata descendenţă a lui Brigan. Hanna îşi petrecea timpul, oarecum timidă, împreună cu bunicul său, despre care doar auzise. Îi plăceau roţile mari ale scaunului lui.

Clara îl tachina pe Brigan, zicând că, pe de o parte, el nu se înrudea, practic, deloc cu ea, dar că, pe de altă parte, el era de două ori unchiul fiului Clarei, deoarece, în sens larg, mama copilaşului era sora lui Brigan, iar tatăl copilaşului fusese fratele lui Brigan.

– Oricum, aceasta este varianta pe care o prefer eu, zise Clara.

Fire zâmbea la auzul acestor cuvinte şi ţinea copilaşii în braţe ori de câte ori i se dădea voie, ceea ce se dovedi a fi destul de des. Ea folosea un truc. Când copilaşii plângeau, ea ştia de obicei ce îi necăjea.

Fire şedea în dormitorul casei ei din piatră, gândindu-se la toate lucrurile care se petrecuseră în acea odaie.

Mila, care se ivi în prag, o trezi din reverie.

– Domniţă? Pot să intru?

– Fireşte, Mila, te rog.

Mila o ţinea în braţe pe Liv, care dormea. Copila mirosea a nounăscut şi respira uşor.

– Domniţă, mi-ai spus cândva că pot să-ţi cer orice.

– Aşa este, zise Fire, privind-o mirată pe fată.

– Aş dori să-ţi cer un sfat.

– Desigur, dacă îţi va fi de ajutor.

Mila privi o clipă părul blond şi rebel al lui Liv. Aproape că îi era teamă să vorbească.

– Domniţă, începu ea, crezi că regele tratează femeile aşa cum le-a tratat şi Lordul Archer?

– Doamne, Dumnezeule, fireşte că nu, răspunse Fire. Nu cred că regele se amuză cu sentimentele unei femei. Ar fi mai corect să îl comparăm cu fraţii lui.

– Crezi că..., începu Mila şi se aşeză brusc pe pat, tremurând. Crezi că o fată-soldat din sudul munţilor Great Grays, în vârstă de şaisprezece ani şi cu un copil, ar fi nebună să se gândească...

Mila tăcu, îngropându-şi faţa în pătura în care era înfăşurată copila ei. Fire simţi cum o inundă un val de bucurie, ca o muzică răsunătoare în interiorul fiinţei ei.

– Mi se pare că vă place să petreceți timp unul în compania celuilalt, zise ea cu grijă, încercând să nu își arate trăirile.

– Așa este, zise Mila. Am stat mult împreună în timpul războiului, pe frontul de nord, când l-am ajutat pe Lordul Brocker. L-am vizitat deseori la infirmerie, când el se afla în perioada de convalescență, iar eu mă pregăteam să nasc. Iar când am născut-o pe Liv, a venit și el să mă viziteze la fel de des, în ciuda îndatoririlor pe care le avea. M-a ajutat să-i găsesc un nume fetiței.

– Ți-a spus ceva?

Mila își fixă privirea asupra ciucurilor păturii pe care o ținea în brațe, din care, brusc, ieși un picioruș dolofan, care se întinse.

– Mi-a spus că i-ar plăcea să petreacă mai mult timp în compania mea, domniță. Atâta timp cât îi voi permite eu.

Fire vorbi cu blândețe, încercând să-și ascundă zâmbetul.

– Eu cred că este o chestiune foarte importantă, Mila, și nu ar trebui să te grăbești să dai un răspuns. Ai putea să faci tot ce te roagă și să petreci mai mult timp în compania sa, ca să vezi cum te simți. Dacă ai întrebări, adresează-i-le. Dar nu, nu cred că ești nebună. Familia regală este... foarte îngăduitoare.

Mila încuviință îngândurată, părând să cugete foarte serios la cuvintele lui Fire. După o clipă, ea i-o întinse pe Liv ca să o țină în brațe.

– N-ai vrea să stai puțin cu ea, domniță?

Afundat în pernele de pe patul ei, copilașul lui Archer începu să suspine și să caște. Stătea lipit de ea, iar pentru o secundă Fire se simți extrem de fericită.

Peisajul din spatele casei lui Archer era o întindere vastă de stâncă cenușie. Ei așteptară până când apusul de soare zugrăvi cerul în roșu.

Nu aveau niciun trup pe care să-l ardă, însă Archer avusese arcuri cât el de lungi, arbalete, arcuri scurte și arcuri din copilărie, care rămăseseră prea mici ca să le mai poată folosi, și care fuseseră păstrate. Brocker nu era nici risipitor, nici nu dorea să distrugă toate lucrurile lui Archer, însă ieși din casă ținând în mână arcul

preferat al lui Archer, precum şi un arc din copilărie, pe care îl primise în dar de la Aliss. O rugă pe Fire să le aşeze deasupra vreascurilor.

Fire făcu întocmai, apoi aşeză ceva de-al ei lângă arcuri. Era un lucru pe care îl păstrase pe fundul raniţei sale de mai bine de un an: era căluşul viorii sale distruse. Aprinsese cândva un foc aprig în amintirea lui Archer, dar nu aprinsese nici măcar o vioară în amintirea lui Cansrel.

Înţelegea acum că, deşi fusese un lucru greşit să îl omoare pe Cansrel, fusese şi un lucru bun. Băiatul cu ochi de culori diferite o ajutase să-şi dea seama de corectitudinea faptei sale. Băiatul care îl omorâse pe Archer. Unii oameni deţineau prea multă putere şi erau prea nemiloşi pentru a merita să trăiască. Unii oamenii erau prea îngrozitori, indiferent dacă îi iubeai; indiferent dacă trebuia să devii şi tu o persoană la fel de îngrozitoare ca şi ei pentru a-i putea opri. Unele lucruri trebuiau pur şi simplu rezolvate.

„Mă iert, îşi zise ea în gând. Azi, îmi iert fapta".

Brigan şi Roen aprinseră rugul şi toţi se strânseră în jurul lui. În Dells exista un cântec de jale care se cânta atunci când cineva murea. Fire îşi luă vioara şi arcuşul din mâinile întinse ale Musei.

Era un cântec tânguitor, un ţipăt de durere pentru toţi cei care plecaseră din acea lume. În timp ce cenuşa neagră se ridica pe cerul strălucitor, vioara lui Fire îi plângea pe cei morţi şi pe cei vii care rămâneau în urmă şi îşi luau rămas-bun.

În ţinuturile Dell au existat „monştri", fiinţe de o frumuseţe supranaturală care pot subjuga oamenii cu o singură privire. Lady Fire este ultimul astfel de „monstru" care trăieşte în pădurile misterioase, alături de spioni şi de nelegiuiţi. Familia regală îi cere ajutorul pentru a demasca un complot îndreptat împotriva suveranului, iar Lady Fire descoperă că darurile ei supranaturale ar putea salva regatul. Va reuşi ea, însă, să-şi stăpânească magia, sau va deveni un adevărat monstru, la fel ca tatăl ei?

„Cashore este acel scriitor talentat care poate da unui roman fantasy o reală profunzime. Una dintre temele pe care alege să le analizeze este... dorinţa, evitând vulgaritatea. Creionând o feminitate exagerată în formă de monstru a personajului Lady Fire, Kristin Cashore poate fi teribil de sinceră în ceea ce priveşte realitatea tinerelor din ziua de astăzi."

Los Angeles Times

editura vao

ISBN 978-606-609-985-1

9 786066 099851

www.vaobooks.com